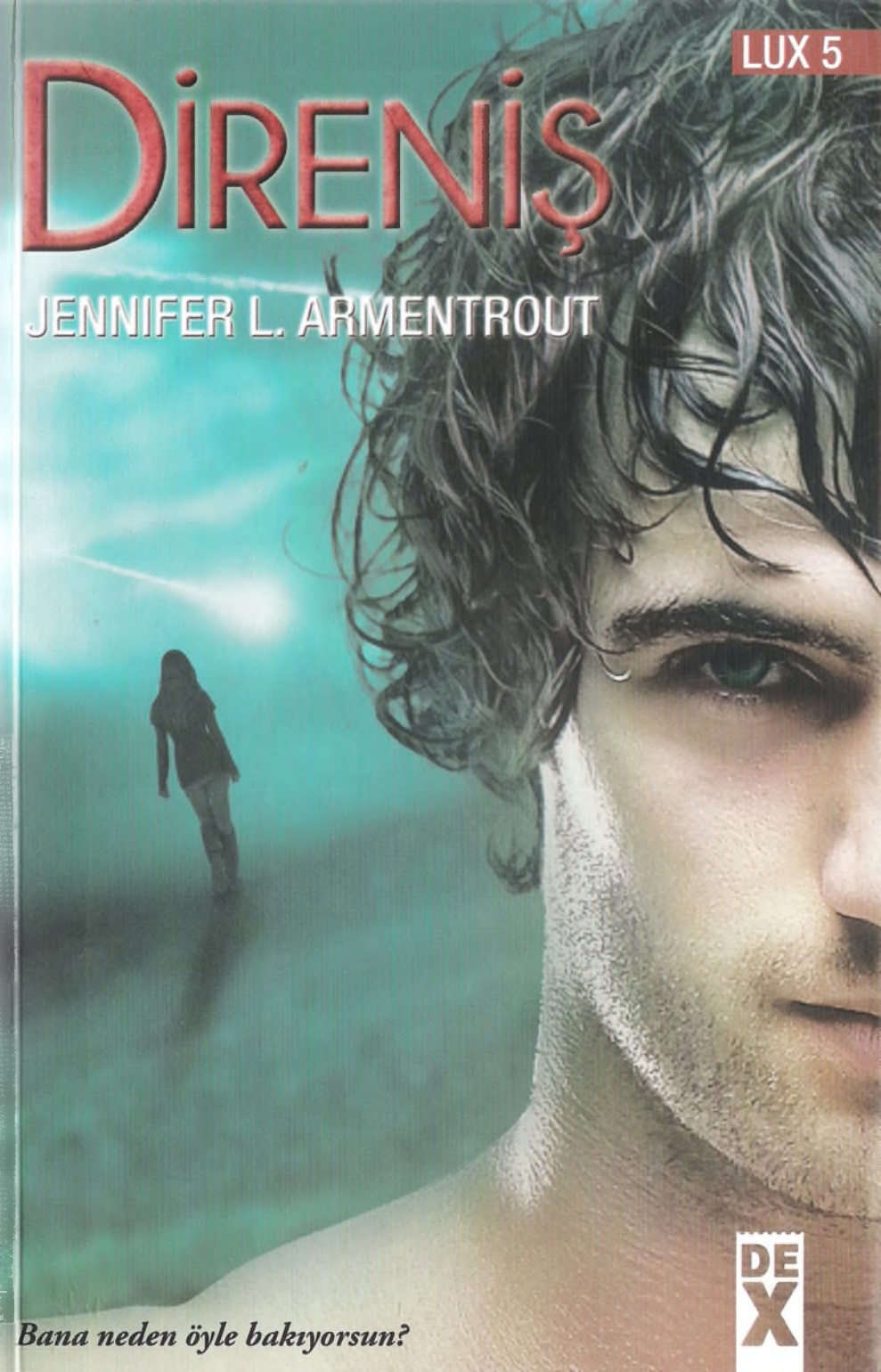
LUX 5

DİRENİŞ

JENNIFER L. ARMENTROUT

Bana neden öyle bakıyorsun?

Dünyanın sonuna tanık olursam, evimin çatısında oturup, R.E.M. dinleyecektim.

Ama gerçek hayat hiç de öyle havalı değil, inanın bana.

Luxen'lerin geldiği o gece her şey değişti ve Daemon gitti.

Geri gelecek mi, bilmiyorum.

Saf mı değiştirdi, hiçbir fikrim yok.

Beni hâlâ seviyor mu, emin değilim.

Eğer Luxen işgalinden kurtulabilmek için az da olsa bir şansımız varsa,
bu ancak düşman ile işbirliği yaparsak mümkün olacak.

Hangi düşmanla mı?

Bir tahminin vardır eminim ☺

***

Dünyaca ünlü usta yazar Jennifer L. Armentrout'un efsane serisi *LUX*, son kitap *DİRENİŞ* ile tozu dumana katıyor.

ISBN 978-605-09-2259-2
9 786050 922592
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 22

www.dexkitap.com

Direniş

Özgün adı: *Opposition*
© 2014, Jennifer Armentrout
Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Barış Emre Alkım, Bilge N. Zileli Alkım
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Grafik uygulama: Havva Alp

1. Baskı / İstanbul, 2014
ISBN: 978-605-09-2259-2
Sertifika no: 11940

LUX 5

DİRENİŞ

JENNIFER L. ARMENTROUT

Obsidiyen'i bir şekilde eline geçirip de okurken *Lisede uzaylılar mı? Neden olmasın ki? Daha acayip şeyler de okumuştum,* diyen, sonrasında Katy'yi, Daemon'ı ve diğerlerini benim kadar seven her okura.
Bu kitap sizin için. Sağ olun.

1

Katy

Bir zamanlar, olur da dünyanın sonuna tanık olursam diye bir plan yapmıştım. Evin çatısına tırmanacak, R.E.M.'in "It's the End of the World as We Know It (And I Feel Fine)" parçasını sesini sonuna kadar açıp çalacaktım, ama gelin görün ki gerçek hayat hep havalı değil.

Oluyordu işte... bildiğimiz dünyanın sonu gelmişti ama kendimi hiç iyi hissetmediğim bal gibi ortadaydı. Ne iyiydim ne de havalı.

Gözlerimi açtım, ince beyaz perdeyi hafifçe yana çektim. Dışarıya, verandanın ve temizlenmiş bahçenin ötesine, Luc'un Idaho'da adını ne telaffuz edebildiğim ne de yazabildiğim Coeur d'Alene ormanlarındaki gözden ırak kulübesini sarmalayan gür ormana baktım.

Bahçe bomboştu. Ağaçların arasında titreşen, parlak beyaz ışık yoktu. Kimsecikler yoktu orada. Düzeltiyorum. *Hiçbir şey* yoktu. Ne ötüşen, daldan dala seken kuşlar ne de sağa sola seğirten orman hayvanları. Böceklerin o alçak sesli vızıltısı bile duyulmuyordu. Durgundu, suskundu her şey; insanı huzursuz edecek kadar sessizdi.

Gözlerim ağaçlara, Daemon'ı son gördüğüm yere mıhlanıp kalmıştı. Feci bir sancı dağlıyordu içimi. Sanki yıllar geçmişti kanepede uyuyakalışımızın üzerinden; oysa Daemon'ın gerçek biçimi yüzünden kan ter içinde, gözlerim neredeyse kör olmuş bir halde uyanalı taş çatlasa kırk sekiz saat olmuştu. Biçimini kontrol edememişti Daemon. Hoş, bunun neyin belirtisi olduğunu bilsek de bir şey değişmezdi ya.

Türdeşlerinden, yani Luxen'lerden yüzlercesi, belki de binlercesi gelmişti Dünya'ya ve Daemon... kız ve erkek kardeşleriyle birlikte gitmişti. Biz ise bu evde kalakalmıştık.

Biri yüreğimi, ciğerimi mengeneyle sıkıştırıyordu adeta. Çavuş Dasher'ın uyarıları kulağımdan gitmiyordu. Adamın da, tüm Daidalos'un da kafayı toptan sıyırdığını sanmıştım ama haklı çıkmışlardı.

Tanrı aşkına, hem de o kadar haklıydılar ki.

Tıpkı Daidalos'un söylediği gibi, hazırlandığı gibi, gelmişti Luxen'ler ve Daemon... Göğsümdeki sızı bir artıp bir azalıyor, nefesimi kesiyordu. Gözlerimi yumdum. Daemon'ın neden gittiğini de bilmiyordum, ondan ya da ailesinden neden haber almadığımızı da. Sırra kadem basışına eşlik eden o dehşet, o şaşkınlık gerek uyanık olduğum her anı gerekse uyuyabildiğim üç beş dakikayı zehir ediyordu bana.

Daemon hangi tarafı tutacaktı? O fazlasıyla gerçek olan 51. Bölge'de tutulduğum sırada bana bu soruyu Dasher sormuştu. Yanıtı öğrendiğime inanasım gelmiyordu.

Son iki günde gökyüzünden başka Luxen'ler de inmişti. Kesintisiz bir yıldız sağanağı gibi döküldükçe dökülmüşlerdi, sonra ise...

"Hiçbir şey."

Gözlerimi hızla açtım, perde parmaklarımdan kayıp kurtuldu, yavaşça yerine döndü. "Çık kafamın içinden."

"Elimde değil," diye yanıtladı Archer oturduğu divandan. "Düşüncelerini o kadar şiddetli yayıyorsun ki az sonra kendimi tutamayıp bir köşede oturacağım; Daemon'ın adını tekrarlaya tekrarlaya sallanmaya başlayacağım."

Huzursuz oldum. Düşüncelerimi, kaygılarımı, korkularımı dizginlemeye, kendime saklamaya ne denli çalışırsam çalışayım evde bir değil iki Köken varken boşunaydı. O çok faydalı zihin okuma becerileri bir anda sinir törpüsüne dönüşmüştü.

Tekrar perdeyi aralayıp ağaçlara baktım. "Luxen'lerden hâlâ hiç iz yok mu?"

"Yok. Son beş saattir Dünya'ya tek bir parlak ışık bile düşmedi." Archer'ın sesi de en az benim kadar yorgundu. Onun da gözüne uyku girdiği yoktu. Ben gözümü dışarıdan ayıramıyordum, o ise televizyonun başından kalkmıyordu. Dünyanın her yanından haber kanalları, "fenomen" dedikleri durumla ilgili kesintisiz yayın yapıyordu.

"Kanalların bazıları bunun devasa bir meteor yağmuru olduğunu söylemeye çalışıyor."

Alaycı bir tavırla güldüm.

"Şu noktadan sonra örtbas etmek boşuna." Archer bezgince içini çekti; haklıydı.

Las Vegas'ta olanlar, yani yaptıklarımız kaydedilmiş, birkaç saat içinde internetin dört bir köşesine yayılmıştı. Las Vegas'ın yerle bir olmasından sonraki gün tüm videolar kaldırılmıştı ama olan olmuştu bir kere. Daidalos tarafından vurulmadan önce haber helikopterinin çektiklerinden insanların cep telefonlarıyla kaydettiklerine kadar, gerçeğin önünü almak olanaksızdı. Bununla beraber internet tuhaf bir yerdi. Kimileri blog'larında kıyamet gününün geldiğini yazadursun, bazılarının her şeye yaklaşımı yaratıcıydı. Daha şimdiden *meme* yapmışlardı bile.

İnanılmaz derecede fotojenik, parlayan uzaylı mimi.

Fotoğrafta Daemon gerçek biçimini alıyordu. İnsan yüz hatları tanınmayacak kadar bulanıktı fakat o olduğunu biliyordum. Kendi görse ağzı kulaklarına varırdı ama ben...

"Bir son ver artık," dedi Archer kibarca. "Şu noktada Daemon'ın ya da diğerlerinin neyi neden yaptığını bilmiyoruz. Geri dönecekler."

Pencereden uzaklaştım, nihayet yüzümü Archer'a çevirdim. Açık kumral saçları klasik asker tıraşıyla kısacık kesilmişti. Boyu uzun, omuzları genişti. Gerektiğinde insanın canına okuyabilecek birine benziyordu. Öyle yapabildiğini de biliyordum.

Archer tam bir ölüm makinesine dönüşebiliyordu.

51. Bölge'de ilk tanıştığımda onu sıradan bir asker sanmıştım. Ancak Daemon geldikten sonra onun Luc'un Daidalos'un içindeki adamı ve tıpkı Luc gibi bir Köken olduğunu öğrenmiştim. Yani erkek bir Luxen ile mutasyona uğramış, melez insan annenin çocuğu.

Yumruklarımı sıktım. "Gerçekten inanıyor musun? Dönecekler mi?"

Ametist gözleri televizyondan bir anlığına ayrılıp benimkilerle buluştu. "Şu noktada inanabildiğim tek şey bu. Hepimizin inanabileceği tek şey."

Hiç de rahatlatıcı değildi.

"Kusura bakma," diye yanıt verdi düşüncelerimi yine algıladığını belli etmek için. Ben daha kızamadan başıyla televizyonu işaret etti. "Bir şeyler dönüyor. Bu kadar Luxen neden Dünya'ya inip de sessiz kalsın?"

Bu da yılın sorusuydu.

"Bence sebebi ortada," dedi koridordan gelen bir ses. Dönünce Luc'un salona girdiğini gördüm. İncecik ve upuzundu.

Kahverengi saçlarını ensesinden toplamıştı. Yaşça hepimizden küçüktü. Herhalde on dört ya da on beş olmalıydı fakat genç bir mafya lideri gibiydi ve kimi zaman Archer'dan bile korkunç oluyordu. "Neyi kastettiğimi çok iyi biliyorsun," diye de ekledi, gözünü yaşça büyük olan Köken'e dikip.

Archer ile Luc iki gündür sürekli yaptıkları gibi uzun uzadıya bakışadursun, ben pencere kenarındaki koltuğun koluna iliştim. "Yüksek sesle açıklamaya ne dersin?"

Kollarını kavuşturup kapının ağzına yaslandı. "Plan yapıyorlar. Strateji belirliyorlar. Bekliyorlar."

Kulağa hiç de hoş gelmiyordu ama şaşırmamıştım. Şakaklarımda bir ağrı peydahlandı. Archer hiçbir şey çıkarmayıp tekrar dikkatini televizyona verdi.

Luc başını hafifçe yana eğip "Yoksa neden buraya gelsinler ki?" diye sordu ve yanımdaki perdeli pencereye baktı. "Herhalde elimizi sıkmaya, bebekleri yanaklarından öpmeye değil. Bir amaç uğruna buradalar ve bu da hayra alamet değil."

"Daidalos başından beri onların istila edeceğine inanıyordu." Archer geriye yaslandı, ellerini dizlerinin üstünde kenetledi. "Tüm Köken girişimi bu kaygıya yönelikti. Neticede Luxen'ler tarihleri boyunca başka zeki yaşam biçimleriyle hiç de kardeşçe geçinmediler. Peki, ama neden şimdi?"

Yüzümü buruşturdum, şakaklarımı ovaladım. Arum'larla Luxen'ler arasındaki savaşın Luxen'ler tarafından başlatıldığını söylediğinde Dr. Roth'a inanmamıştım. İki gezegeni de yok etmişti bu savaş. Üstelik Çavuş Dasher'ın ve Daidalos'un sorumlusu baş kaltak Nancy Husher'ın da kaçık olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmıştım.

Daemon da öyle.

Luc kahkahayı patlatırken tek kaşını kaldırdı. "Bilmem, belki de Vegas'ta uluorta yaptığımız gösteri yüzündendir. Ora-

da casusların, insan sevmeyen Luxen'lerin de olduğunu biliyoruz. Bu gezegende olmayan Luxen'lerle nasıl iletişim kurduklarına aklım ermiyor ama çok mu önemli sanki? Sahneye çıkmak için mükemmel bir andı."

Gözlerimi kıstım. "Bunun harika bir fikir olduğunu söylemiştin."

"Ben bir sürü fikri harika bulurum. Nükleer silahlar, kalorisiz meşrubatlar, kot yelekler," diye yanıt verdi. "Ama bu, nükleer bomba atmayı onayladığım, diyet içeceklerin tadını güzel bulduğum ya da koşa koşa gidip köşedeki mağazadan kot yelek alacağım anlamına gelmiyor. Her dediğimi ciddiye almayın."

Gözlerimi öyle bir devirdim ki az daha kafatasımın içine düşeceklerdi. "Başka ne yapacaktık ya? Daemon ve diğerleri kendilerini göstermeselerdi yakalanırdık."

İkisi de yanıt vermedi ama söylenmemiş sözler dilimizin ucundaydı. Yakalanırsak işler sarpa sarardı ama Paris, Ash ve Andrew belki de hayatta olurdu. Kıyamet kopunca canından olan masum insanlar da.

Fakat iş işten geçmişti, bu konuda elden bir şey gelmezdi. Zamanı kısacık bir an için durdurmak olanaklıydı ama hiç kimse geçmişe dönüp bir şeyleri değiştiremezdi. Olanlar olmuştu, Daemon hepimizi korumak adına vermişti o kararı. Ona haksızlık edilmesine göz yumamazdım.

"Çok yorgun görünüyorsun," dedi Archer ve benimle konuştuğunu anlamam için biraz zaman geçmesi gerekti.

Luc o sinir bozucu gözlerini bana çevirdi. "İşin aslı, bok gibi görünüyorsun."

Sağ ol be.

Archer ona kulak asmadı. "Bence uyusan iyi edersin. Biraz olsun uyu. Bir gelişme olursa seni haberdar ederiz."

"Yok." Sözüm yeterli değilmiş gibi başımı da salladım. "Böy-

le iyiyim." Ne yalan söyleyeyim, iyi falan değildim. Muhtemelen odanın karanlık köşesine gidip ileri geri sallanmaya başlamama ramak kalmıştı ama ne çöküp ağlama ne de uyuma lüksüm vardı. Daemon dışarılarda bir yerdeyken, koca dünya... kahretsin, okuduğum romanlardaki gibi bir distopyaya dönüşmek üzereyken yapamazdım bunu.

Off. Kitaplar. Nasıl da tütüyorlardı gözümde.

Archer kaşlarını çatınca o yakışıklı yüzü biraz korkunç bir hal aldı. Fakat o daha beni fırçalamaya başlayamadan Luc kendini itip kapıdan uzaklaştı ve konuştu. "Bence gidip Beth'le konuşsa iyi olur."

Şaşırmıştım. Odanın dışında, koridordaki merdivene baktım. En son kontrol ettiğimde uyuyordu Beth. Zaten başka bir şey yaptığı da yoktu. Onun gece gündüz uyuma becerisini kıskanıyordum neredeyse.

"Niye ki?" diye sordum. "Uyandı mı?"

Luc salına salma salona girdi. "Bence sizin biraz kız kıza konuşmanız lazım."

İçimi çekerken omuzlarım çöktü. "Bunun kaynaşmak için uygun zaman olduğunu hiç sanmıyorum Luc."

"Öyle mi dersin?" Kanepede Archer'ın yanına oturdu, ayaklarını kaldırıp sehpaya koydu. "Pencereden dışarı bakmaktan, Daemon'ın peşinden ormana gidip muhtemelen bir dağ aslanına yem olmak için bizi atlatmaya çalışmaktan başka bir şey yapıyorsun da ben mi görmüyorum?"

Uzun atkuyruğu saçlarımı omzumdan geriye atarken öfkeden patlayacak gibiydim. "Birincisi, dağ aslanına falan yem olmayacağım. İkincisi, hiç değilse kıç büyütmektense yararlı bir şeyler yapmaya çalışıyorum."

Archer içini çekti.

Fakat Luc ışıl ışıl dişleriyle gülümsedi bana. "Yine mi tar-

tışacağız bunu?" Yüzü heykel gibi ifadesiz olan Archer'a baktı. "İkinizi didişirken görmeye bayılıyorum. Anne baba kavgalarına benziyor. Gidip bir yatak odasına falan saklanasım geliyor. Hatta daha gerçekçi kılmak için ben de bir kapı çarparım falan..."

"Bir sus yahu Luc," diye gürledi Archer. Sonra ters bakışlarını bana çevirdi. "Bunu konuşmaktan dilimde tüy bitti artık. Peşlerinden gitmek akıllıca değil. Çok kalabalıklar. Hem nereden bileceğiz..."

Ayağa fırladım, nefes nefese "Daemon onlardan biri değil!" diye bağırdım. "Onlara katılmadı. Ne Dee katılır onlara ne de Dawson. Neler olduğunu bilmiyorum." Sesim çatladı, genzimin düğümlendiğini hissettim. "Ama öyle bir şey yapmazlar. *Daemon* yapmaz."

Archer öne eğildi. Çakmak çakmaktı gözleri. "Bunu bilemezsin. Bilemeyiz."

Ona çıkıştım. "Daha demin dememiş miydin dönecekler diye!"

Bakışlarını tekrar televizyona çevirirken bir şey demedi. Bu davranışı aslında içten içe bildiğim şeyi doğruluyordu. Archer ne Daemon'ın ne de diğerlerinin döneceğine inanıyordu.

Dudaklarımı sımsıkı bastırıp başımı iki yana öyle hızlı salladım ki, atkuyruğum kırbaç gibi oldu. Başımı öte yana çevirdim, tekrar boğazımıza kadar aynı teraneye batmadan önce kapıya doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Archer.

Ona hareket çekmemek için zor tuttum kendimi. "Beth'le kız kıza konuşmaya tabii ki."

Luc "Ne güzel bir plan," diye yorumda bulundu.

Ona kulak asmayıp ayaklarımı vura vura merdiveni tırmandım. Elim kolum bağlı, bomboş oturmaktan nefret ediyor-

dum. Ne zaman evin kapısını açacak olsam Luc ile Archer'ın beni durdurmasından da. Ama hepsinden çok nefret ettiğim, beni durduracak güce sahip olmalarıydı.

Tüm o özel Luxen güçleriyle mutasyona uğramış bir melez olabilirdim fakat onlar da Köken'lerdi ve iş o raddeye gelecek olsa canımı çıkarmaları işten bile değildi.

Üst kat sessizdi, karanlıktı. Sevmiyordum burada olmayı. Nedenini bilemesem de, üst kata çıkıp uzun ve daracık koridorda her yürüyüşümde tüylerim diken diken oluyordu.

Beth ile Dawson ilk gece koridorun sonunda sağdaki odayı ele geçirmişlerdi ve Dawson'ın... gidişinden bu yana Beth kendini oraya kapatmıştı. Kızla çok yakın değildik ama Daidalos'un kontrolündeyken zor zamanlar geçirdiğini biliyordum. Çok stabil bir melez de sayılmazdı hani, fakat onun suçu değildi bu. İtiraf etmekten hoşlanmıyordum ama kimi zamanlar beni ölesiye korkutuyordu.

Kapının önünde durdum, odaya paldır küldür dalmak yerine kapıyı tıklattım.

"Efendim?" diye tiz bir ses duyuldu içeriden.

Yüzümü asıp kapıyı ittim. Beth'in sesi berbattı. Alıcı gözle bakınca görünüşünün de sesinden aşağı kalır yanı olmadığını anladım. Gözlerinin altı mosmordu, sırtını yatağın başına dayamıştı ve etrafında koca bir battaniye yığını vardı. Sokak çocuklarını andırır yüz hatları keskindi, saçı ise su yüzü görmemekten kuş yuvasına dönmüş, karman çorman haldeydi. Odada derin derin nefes almamaya çalıştım çünkü kusmuk ve ter kokuyordu içerisi.

Yatağın yanında durdum, afallayıp kalmıştım. "Hasta mısın sen?"

Odaklanmadan bakan gözleri benden uzaklaştı, ebeveyn banyosunun kapısına takıldı. Çok saçmaydı bu. Bizler, me-

lezler hastalanmazdık. Ne sıradan bir nezle ne de en tehlikeli kanser. Luxen'ler gibi, bizler de hastalık namına her şeye karşı bağışıklık sahibiydik. Peki ya Beth? İyi görünmediği su götürmezdi.

Karnımda feci bir rahatsızlık hissettim, adalelerim kaskatı kesilmişti. "Beth?"

Islak bakışları nihayet süzülüp bana döndü. "Dawson gelmedi mi daha?"

Kalbim acıdan paramparça oldu. İkisi birlikte çok şeye göğüs germiş, benimle Daemon'dan bile fazlasına katlanmışlardı. Üstüne bir de bu... Tanrı aşkına, hiç de adil değildi. "Hayır, daha dönmedi. Senin neyin var böyle? Hasta gibisin."

Yutkundu, incecik, solgun elini boğazına götürdü. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Bunun ne kadar kötü olduğunu kestiremiyor, öğrenmekten de basbayağı korkuyordum. "Neyin var?"

Tek omzunu kaldırdı. Büyük güç harcamış gibiydi bunun için. Alçak sesle "Endişelenmene gerek yok," deyip örtünün kenarını çekiştirdi. "Önemli bir şey değil. Dawson gelince düzelirim." Bakışları tekrar uzaklaştı, örtünün kenarını bırakıp elini battaniyenin altına, karnına koydu. "Dawson gelince bir şeyimiz kalmaz," dedi.

"Bir şeyiniz?.." Gözlerim fal taşı gibi açılırken lafın devamını getiremedim. Çenem adeta menteşelerinden çıkmış, ağzım bir karış açık kalmıştı.

Elinin nerede olduğunu gördüm ve karnını ağır ağır, düzgün daireler çizerek ovuşturduğunu fark edince dehşet içinde kaldım.

Hayır. Hayır, hatta hayırın onuncu kuvveti.

Bir adım attım, sonra durdum. "Beth... yoksa sen... hamile misin? "

Başını geriye eğip duvara yasladı, sımsıkı yumdu gözlerini. "Daha dikkatli olmalıydık."

Dizlerimin bağı çözülüvermişti. Uyku. Bitkinlik. Taşlar yerine oturuyordu hepsi. Beth hamileydi ama ilkin, salak gibi, bunun nasıl olduğunu anlamadım. Sonra jetonum düşünce, *prezervatifiniz yok muydu yahu?* diye bağırmak istedim. Ama orası muğlaktı.

Daidalos'tan kaçmamıza yardım eden küçük oğlan çocuğu Micah geldi gözümün önüne. Hani tek bir düşüncesiyle boyunları kıran, beyinleri yok eden.

Kutsal uzaylı bebekler adına, Beth'in karnında bunlardan mı vardı şimdi? Şu acayip, tehlikeli ve son derecede ölümcül çocuklardan biri mi yani? Tamam, bir zamanlar Archer ve Luc da o acayip çocuklardandı ama bu olsa olsa züğürt tesellisiydi. Çünkü Daidalos'un ürettiği yeni Kökenler ile Luc ve Archer gibileri arasında dağlar kadar fark vardı.

Dahası, Luc ve Archer hâlâ bir acayipti.

"Bana moralin bozulmuş gibi bakıyorsun," dedi Beth yumuşak bir sesle.

Bunun biraz acayip göründüğünü bile bile kendimi gülümsemeye zorladım. "Hayır, sadece şaşırdım."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet, biz de şaşırdık. Cidden kötü zamanlama, değil mi?"

Ne demezsin. Hafife almanın da bu kadarı olur.

Beth'i izlerken dudaklarındaki gülümseme yavaşça silindi. Ona ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. Tebrik mi etmeliydim? Her nedense bu pek uygun gözükmüyordu ama bunu dememek de öyleydi. Köken'leri, Daidalos'un bildiği bütün o çocukları biliyorlar mıydı ki?

Bir de bu bebek, Micah gibi mi olacaktı?

Tanrım, cidden mi? Şu anda endişelenecek onca şeyimiz

yokmuş gibi. Göğsüm sıkıştı ve bir panik atak geçiriyor olabileceğimi düşündüm. "Kaç... kaç aylık hamilesin?"

"Üç aylık," dedi, güçlükle yutkunarak.

Oturmam gerekiyordu.

Kahretsin, yetişkin birini istiyordum yanımda.

Kirli bebek bezleri ve öfkeli, kırmızı suratlar kafamın içinde dans ediyordu. Bir bebek mi olacaktı, yoksa üç mü? Mesele Köken'ler olduğunda bu hiç aklımıza gelmemişti ama Luxen'ler hep üçer üçer doğuyordu.

Ah, kutsal lamalar aşkına, üç bebek mi?

Beth'le göz göze geldik ve o gözlerdeki bir şey titrememe neden oldu. Öne doğru eğildi, elleri karnının üzerindeydi. "Döndüklerinde aynı olmayacaklar, değil mi?"

"Ne?"

"Onlar," dedi. "Dawson, Daemon ve Dee. Döndüklerinde aynı olmayacaklar, değil mi?"

Yaklaşık otuz dakika sonra uyuşuk bir halde merdivenleri indim. Çocuklar onları bıraktığım yerde oturmuş, haberleri izliyorlardı. Odaya girdiğimde Luc bana baktı; Archer ise çok yakışıksız bir yerine koca bir direk sokulmuş gibi duruyordu.

O anda *anladım*.

"İkiniz de Beth'in durumunu biliyor muydunuz?" Bana boş boş baktıklarını görünce onlara vurmak istedim. "Bana söylemek kimsenin aklına gelmedi mi?"

Archer omuz silkti. "Bunun sorun çıkarmayacağını umuyorduk."

"Aman Tanrım." Sorun çıkarmamak mı? Sanki uzaylı melez bir bebeğe hamile olmak büyütülecek bir şey değilmiş, ne bileyim, öylece hayatımdan çıkıp gidecekmiş gibi. Sandalyeye oturdum, yüzümü ellerimin arasına aldım. Sırada ne vardı?

Cidden. "Beth'in bir bebeği olacak."

"Korunmadan seks yaparsan böyle olur işte," yorumunu yaptı Luc. "Gerçi ikinizin konuşmasına sevindim çünkü bu haberi ben vermeyi hiç istemiyordum."

"O acayip veletlerden birini doğuracak," diye söze devam ettim, parmaklarımı alnımda gezdirerek. "Kızın bebeği olacak, Dawson burada bile değil ve dünya yerle bir olacak."

"Daha üç aylık hamile." Archer boğazını temizledi. "Paniklemeyelim."

"Paniklemeyelim mi?" diye fısıldadım. Başımın ağrısı kötüye gidiyordu. "Bazı şeylere ihtiyacı var, mesela, bilmiyorum işte, hamileliğin yolunda olduğundan emin olmak için doktor falan gerek. Doğum öncesi gereken vitamin ve yiyecekler, muhtemelen turşu falan gerekli, bir de..."

"Saydıklarını bulabiliriz," diye cevap verdi Archer ve ben kafamı kaldırdım. "Doktor dışında her şeyi bulabiliriz. Birisi ondan kan alırsa ortalık karışır. Hele ki neler olduğu düşünülürse."

Archer'a baktım. "Dur bir dakika. Annem..."

"Hayır." Luc başını hızla bana çevirdi. "Annenle bağlantı kuramazsın."

Vücudum kaskatı oldu. "Annem bize yardım edebilir. En azından Beth'le nasıl ilgileneceğimiz konusunda bize genel bir fikir verebilir." Bu fikir kafama girer girmez benimseyiverdim. Kendime karşı tamamen dürüsttüm. Bu fikri harika bulmamın nedenlerinden biri annemle konuşma isteğimdi. Onunla *konuşmalıydım.*

"Beth'in neye ihtiyacı olduğunu biz zaten biliyoruz. Hem, annen hamile melezlere nasıl bakılacağını bilmiyorsa bize Google'dan fazla söyleyecek pek bir şeyi yoktur." Luc bacağını sehpadan çekip hızla yere vurdu. "Ayrıca, annenle bağlantı kurman tehlikeli olur. Telefonu dinleniyor olabilir. Bu hem bi-

zim için hem de onun için fazlasıyla tehlikeli."

"Cidden Daidalos'un şu anda bize kafa yorduğunu düşünüyor musun?"

"Bu riske girmek istiyor musun?" diye sordu Archer, gözlerime bakarak. "Başlarının yeterince kalabalık olduğunu umarak Beth de dâhil hepimizi tehlikeye atmak istiyor musun? Bunu annene yapmak istiyor musun?"

Ona dik dik bakarken ağzımı sımsıkı kapadım ama içimdeki mücadele isteği bir balon gibi sönüverdi. Hayır. Hayır, bunu yapmak istemezdim. Bunu ne anneme yapabilirdim ne de bize. Gözlerime yaşlar hücum etti, derin bir nefes almak için kendimi zorladım.

"Nancy sorununu halledeceğini umduğum bir şey üzerinde çalışıyorum," dedi Luc ama üzerinde çalıştığını gördüğüm tek şey vardı, o da kıç büyütme sanatıydı.

"Tamam," dedim çatlak bir sesle; baş ağrımın geçmesini ve o berbat paniğin dinmesini diledim. Kendime hâkim olmalıydım ama o karanlık köşe gözüme gittikçe daha cazip gözüküyordu. "Beth'e almamız gereken şeyler var."

Archer başıyla onayladı. "Evet, var."

Bir saatten az bir zaman sonra Luc internetten araştırıp bulduğu şeylerin listesini verdi. Kendimi gençlere yönelik acayip bir dizide oynuyor gibi hissettim.

Kâğıdı kotumun arka cebine koyarken gülme isteğine kapıldım ama bir başlarsam muhtemelen duramazdım.

Luc, daha da... şey daha da kötü bir şey olması ihtimaline karşı Beth'le evde kalıyordu, ben de Archer'la gidiyordum. Gitmemin esas nedeni, kulübeden çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmemdi. En azından bir şey yapıyormuşum hissini veriyordu ve belki de... belki de kasabaya inmek bize Daemon'la ailesinin nereye kaybolduğu konusunda ipuçları sağlayabilirdi.

Saçlarımı, yüzümün büyük kısmını kapatan bir beyzbol şapkasına sokuşturmuştum, böylece tanınma şansım pek yoktu. Birinin beni tanıyacağından emin değildim ama bu riske girmek istemiyordum.

Akşamüzeriydi ve hava, iyi ki Daemon'ın kalın, uzun kollu gömleklerinden birini giymişim dedirtecek kadar serindi. Yoğun çam kokusuyla dolu havada bile derin bir nefes aldığımda onun o kendine özgü, baharat ve kır karışımı kokusunu alabiliyordum.

Yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi bağlarken alt dudağım titriyordu. Archer bana hızlı bir bakış attı ve kendimi, Daemon'ı ya da Archer'la paylaşmak istemediğim şeyleri, ki şu anda bu neredeyse her şeydi, düşünmemeye zorladım.

Bu yüzden çim etekler giyen ve göbek atan tilkileri düşündüm.

Archer alaycı bir tavırla güldü. "Amma tuhafsın."

"Sen de kabasın." Bağlantı yolunda giderken öne doğru eğilip pencereden dışarı baktım. Ağaçların aralarını görmeye çalışıyordum ama hiçbir şey yoktu.

"Sana daha önce de söyledim. Bazen bunu yapmamak zor oluyor." Çakıllı yolun sonunda durdu ve anayola çıkmadan önce iki tarafı da kontrol etti. "Güven bana. Keşke insanların zihnini okuyamasaydım dediğim zamanlar oluyor."

"Son iki gündür benimle kapalı kalmak onlardan biriydi galiba."

"Dürüst olayım mı? Hiç fena değilsin." Kaşlarımı kaldırırken bana baktı. "Gayet iyi idare ediyorsun."

İlk başta buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum çünkü diğer Luxen'ler geldiğinden beri dağılmama ramak kalmış gibiydi. Beni bir arada tutan şeyin tam olarak ne olduğunu da bilmiyordum. Bir yıl öncesi olsa kafayı sıyırırdım ve o köşe benim en iyi arkadaşım olurdu ama Daemon'ın kapısını çalan o kız değildim artık.

Çok şey yaşamıştım, özellikle de Daidalos'un elindeyken. Üzerinde çok düşünemediğim şeyler yaşamıştım ama Daemon'la geçirdiğim zaman ve Daidalos'la geçen o aylar beni daha güçlü kılmıştı. Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünmek istiyordum.

"Sağlam durmalıyım," dedim sonunda, hızla geçen çam ağaçlarına bakarken kollarımı kavuşturdum. İğne yapraklı dallar bulanıklaşıp birbirine girmişti. "Çünkü ben... ben gittiğimde Daemon'ın öyle yaptığını biliyorum. O yüzden, ben de öyle yapmalıyım."

"Ama..."

"Dee için endişeleniyor musun?" diye lafını kestim, tüm dikkatimi onun üzerinde toplayarak.

Çenesinde bir kas seğirdiyse de Archer cevap vermedi ve Idaho'nun en büyük şehrine yaptığımız bu sessiz yolculukta, yaptığımın asıl yapmam gereken şey olmadığını düşünmekten kendimi alamadım. Bunun yerine, Daemon'ın benim için yaptığını yapmalıydım.

Beni ele geçirdiklerinde Daemon beni aramaya gelmişti.

"O durum farklıydı," dedi Archer, düşüncelerimi bölerek. Sonra en yakındaki süpermarkete doğru döndü. "O, neyin içine girdiğini biliyordu. Sen bilmiyorsun."

"Biliyor muydu?" diye sordum, Archer girişe yakın bir park yeri bulduğunda. "Bir fikri olabilir ama gerçekten bildiğini sanmıyorum. Buna rağmen yaptı. O cesurdu."

Archer anahtarı çekerken bana uzun bir bakış attı. "Sen de cesursun ama aptal değilsin. En azından aptal olmadığını ispat etmeye çalışacağını umuyorum." Kapıyı açtı. "Benden uzaklaşma."

Ona yüzümü buruşturdum ama arabadan indim. Otopark epey doluydu ve herkes yaklaşan kıyamet için stok mu yapıyor diye merak ettim. Haberlerde "meteorlar" düştükten sonra belli

başlı şehirlerin çoğunda ayaklanmalar olduğu verilmişti. Yerel polis ve askeriye durumu kontrol altına almıştı ama televizyonda *Mahşer Gününe Hazırlananlar* diye bir dizi olması boşuna değildi. Özellikle Coeur d'Alene olanlardan resmen hiç etkilenmemiş gibi gözüküyordu, hem de yakınlardaki ormanlara onca Luxen inmişken.

Dükkânda bir yığın insan vardı; market arabaları konserveler ve şişe sularıyla doluydu. Listeyi çıkartırken ve Archer bir alışveriş sepeti alırken bakışlarımı yerden kaldırmamaya çalıştım ama kimsenin tuvalet kâğıdı almadığını fark etmeden yapamadım.

Dünyanın sonunun geleceğini düşünsem alacağım ilk şey o olurdu.

Eczane kısmına giderken Archer'ın yanından ayrılmadım ve sıra sıra sarı kapaklı kahverengi şişeleri taramaya başladım.

İç çekerek listeye baktım. "Şu meret alfabetik sıraya göre olsaymış ya."

"O zaman fazla kolay olurdu." Archer bir raftan bir şişe alırken kolu görüş alanımı kapattı. "Listede demir var, değil mi?"

"Evet." Parmaklarımı folik aside götürdüm ve bunun ne olduğunu ya da ne işe yaradığını bilmeden aldım.

Archer diz çöktü. "Sorduğun soruya cevabım evet."

"Ne?"

Kirpiklerinin arasından yukarı baktı. "Dee için endişeleniyor muyum diye sormuştun. Endişeleniyorum."

Parmaklarımla şişeyi sıkıca kavradım, nefesim tıkanmıştı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet." Dikkatini kocaman şişelerdeki doğum öncesi vitaminlere yöneltti. "Hem de ağabeyi Daemon olmasına rağmen."

Başımı eğip ona bakarken dudaklarımda Luxen'ler geldiğinden beri ilk kez bir gülümseme...

Birdenbire ilaç raflarını sarsan ve ürküp geriye bir adım atmama neden olan gök gürültüsü gibi bir patlama oldu.

Archer kıvrak bir hareketle doğruldu, cin gibi bakışlarını kalabalık markette gezdirdi. İnsanlar koridorların ortasında durmuş, bazıları elleriyle market arabalarını sıkıca kavramış, diğerleri bırakmıştı; bırakılan arabalar yavaşça hareket ederken tekerlekleri gıcırdıyordu.

"Bu da neydi?" diye sordu bir kadın yanında duran bir adama. Kadın dönüp en fazla üç yaşında olan küçük bir kızı tuttu. Çocuğu göğsüne bastırarak kireç gibi bir suratla arkasını döndü. "Neydi bu?.."

Gök gürültüsü sesi dükkânda tekrar yankılandı. Birisi çığlığı bastı. Şişeler raflardan düştü. Muşamba zeminde ayak sesleri yankılandı. Dükkânın ön tarafına doğru dönünce yüreğim ağzıma geldi. Otoparkta yere düşen yıldırıma benzer bir şey parladı.

"Kahretsin," diye homurdandı Archer.

Koridorun sonuna doğru yürürken tüylerim diken diken oldu; başımı yerde tutma olayını falan tamamen unutmuştum.

Kısa bir sessizlik oldu, gök ardı ardına gürledi ve ışık huzmeleri otoparka birbiri ardına düşerken vücudumdaki tüm kemikler zangırdadı. Marketin ön camı çatırdadı ve pencereler tuzla buz olup camlar kasalara fırlarken çığlıklar... dehşet dolu çığlıklar giderek yükseldi.

Kör edici ışık huzmeleri otoparkta şekil almaya, uzayıp kol ve bacaklara dönüşmeye başladı. Uzun, esnek vücutları Daemon'ınki gibi kırmızıya çalıyordu ama onlarınki daha koyu, daha kızıldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, hap şişesi parmaklarımın arasından kayıp yere çarptı.

Her yerdeydiler, hem de düzinelercesi. Luxen'ler.

2

Katy

Ben dâhil herkes zaman durmuşçasına bir anlığına donup kalmıştı ama öyle olmadığını biliyordum.

Otoparktaki şekiller döndü, boyunlarını yana yatırdılar, adımları yılanınkiler gibi akıcıydı. Hareketleri doğal değildi ve yıllardır Dünya'da yaşayan Luxen'lere hiç benzemiyorlardı.

Kırmızı bir kamyonet duman ve yanmış plastik kokusu saçarak ve lastikleri çığlık atarak park yerinden fırladı. Sürücüsü sanki Luxen'leri yarıp geçmeyi planlıyormuş gibi kamyonet kendi ekseni etrafında döndü.

"Olamaz," diye fısıldadım, kalbim küt küt atıyordu.

Archer elimi sıkıca kavradı. "Buradan çıkmamız gerek."

Ama yerime mıhlanıp kalmıştım ve nihayet insanların trafik kazalarına neden merakla baktıklarını anladım. Ne olacağını biliyordum ve bunu görmek istemediğimi de biliyordum ama başımı çeviremiyordum.

Şekillerden birisi öne çıktı, parlak kolunu kaldırdığında vücudunun kenarları nabız gibi kırmızı renkle atıyordu.

Kamyonet öne atıldı; direksiyondaki adamın ve çok daha küçük bir vücudun gölgesi ömür boyu hafızama kazınacaktı.

Luxen'in kolundan aşağıya kırmızıya çalan parlak bir ışık kıvrılarak çıkarken elinden küçük elektrik kıvılcımları saçıldı. Bir saniye sonra yanmış ozon gibi kokan bir ışık oku kolundan fırladı. Işık, Kaynak'ın en saf türü diyebileceğimiz şeyden doğruca gelen o ışık kamyonete çarptı.

Patlama dükkânı sarstı; ters dönen kamyonet alev alev yanarak yanındaki arabaların arasına girdi. Tekerlekleri amaçsızca dönen kamyonet tavanının üstüne çakılırken, patlayan ön camından alevler fışkırdı.

Büyük bir kaos baş gösterdi. Çığlıklar sessizliği yırttı; insanlar dükkânın ön tarafından içerilere doğru koşuyordu. Bir sürü gibi market arabalarını ve diğer insanları itmeye başlamışlardı. El ve dizlerinin üzerinde ilerliyor, küçük çocuklarınkiyle karışan çığlıkları an be an artıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar Luxen'ler markete girmişlerdi ve artık her yerdeydiler. Archer beni hızla çekip rafın ucundan döndürdü; rafların sivri kenarlarına iyice yapıştık. Bir ergen hızla önümüzden geçti ve tek düşünebildiğim saçının ne kadar kızıl olduğuydu. Saçları kıpkırmızıydı ve sonra bunun çocuğun saç rengi değil de kan olduğunu fark ettim. Oğlan, vücut temizliği reyonuna vardığı anda bir ışık oku onu sırtından vurdu. Oğlan yüzüstü yere düştü. Kıpırdamadı ve omurgasının ortasındaki yanık bir delikten dumanlar yükseldi.

"Tanrım," diye soluyabildim. Kusmak üzereydim.

Archer gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bakıyordu; burun delikleri kabarmıştı. "Bu çok fena işte."

Usulca koridorun kenarına yanaştım ve etrafa göz attım. Daha bir iki dakika önce küçük kızı kucaklayan kadını görünce yüreğim ağzıma geldi.

Ağzı bir karış açık, görünüşe göre korkudan donup kalmış bir halde Luxen'lerden birinin önünde duruyordu. Küçük kız

bir kitap rafına yaslanmış, küçük bir top gibi içe kıvrılmış, bir yandan acı acı bağırıyor, bir yandan bir ileri bir geri sallanıyordu. Biraz sonra onun üst üste neye çığlık attığını fark ettim.

"Baba! Baba!"

Adam, küçük kızın ayaklarının dibinde, bir kan gölünün ortasında yatıyordu.

Luxen uzanıp kadının göğsünün ortasına elini koyunca tenimde bir enerji patlaması oldu ve Archer'a sıçradı.

"Bu da nesi?.." diye fısıldadım.

Kadının omurgası sanki birisi belinin ortasına çelik dökmüş gibi doğruldu. Kadının gözleri büyüdü, gözbebekleri genişledi. Luxen'in avucundan parlak beyaz bir ışık yayıldı, sonra da bir şelale gibi kadının etrafını sarmaladı. Işık, kadının sivri uçlu ve topuklu ayakkabılarına ulaşınca solup zeminin içine süzüldü. Aniden kadının bedeni geriye savruldu ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Damarları içten aydınlanıyor, parlak beyaz bir ağ halinde alnına yayılıyor, gözlerini dolduruyor, sonra yanaklarından ve boğazından aşağı iniyordu.

Neler oluyordu? Luxen, şiddetli bir şekilde titreyen kadından geriye doğru bir adım attığında Archer'ın bana sıkıca yaslandığını hissedebiliyordum. Işık, kadının damarlarından geri çekilirken ten rengi kayboldu ve Luxen'i çevreleyen ışık nabız gibi atmaya başladı. Hepsi aynı anda oldu; Luxen'in şekli eğrilip bükülürken kadının teni sanki saniyeler içinde onlarca yıl yaşlanmış gibi kırıştı. Kadının bedeni, yaşam gücü içinden emilmiş gibi kendi içine çöktü. Teni griye dönen ve hatları tanınmaz hale gelen kadın bir kâğıt parçası gibi katlanırken Luxen'in ışığı sönüp yeni şeklini açığa çıkardı.

Bu yeni şekil kadının birebir aynısıydı, aynı yanık ten, aynı şuh burun. Açık kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu ama gözleri... gözleri doğal olmayan bir şekilde parlak

maviydi, sanki yüzüne iki cilalı safir yerleştirilmişti. Ash'in ve Andrew'nun gözleri gibiydi.

DNA asimile ediyorlar. Archer'ın sesi düşüncelerimin arasında süzülüyordu. *Hem de çabucak. Bunu daha önce hiç görmemiştim, mümkün olduğunu da bilmiyordum.* Archer'ın ses tonunda huzursuzlukla karışık bir saygı vardı.

Vücut Hırsızlarının İstilası'nın Luxen versiyonuydu izlediğimiz. Aynı zamanda ölümcüldü ve marketin her yerinde oluyordu. Her yerde bedenler yere düşüyordu.

"Gitmeliyiz." Archer elimi sıkıca kavrayıp beni tekrar kendine doğru çekti. "Hemen."

"Hayır!" Yerime yerleşmeye çalıştım. "Bizim..."

"Bizim buradan defolup gitmekten başka bir şey yapmamız gerekmiyor."

Beni rafların ucundan döndürdü, tekrar yan tarafına yapışana kadar kendine doğru çekti.

Beni koridorda yürütürken direndim. "Onlara yardım edebiliriz."

"Edemeyiz," dedi dişlerini sıkarak.

"Sen Köken'sin," diye çıkıştım. "Şu haline bak, ortalığın altını üstüne getiren uzaylı tüp bebek olman gerek ama onun yerine..."

"Kaçıyor muyum? Aynen öyle. Köken olsam kaç yazar? Ortalık Luxen kaynıyor ve çok güçlüler." Beni iterek diş macunu raflarının etrafından geçirdi. Çoktan unuttuğum hap kutusu hâlâ sol elindeydi. "Daha demin yaptıklarını görmedin mi?"

Elimle midesine vurdum ve onu geriye iterek elinden kurtuldum. "İnsanları öldürüyorlar! Onlara yardım edebiliriz."

Archer öne atıldı, yüzü hüsranla buruşmuştu. "Bu dünyada bu şekilde DNA edinen Luxen yok. Bunlar daha güçlüler. Buradan çıkıp kulübeye dönmeliyiz, sonra da..."

Bir çığlık işitince arkaya döndüm. Kadının biçimine bürünen Luxen'in küçük kıza baktığını koridorun ucundan görebiliyordum. Luxen'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Hayır. Kızı orada bırakmamın imkânı yoktu. Luxen'in niyetini bilmiyordum ama bunun bir annelik testi olduğundan şüpheliydim. Sessizce söven Archer'a göz attım.

"Katy," diye homurdandı, kutuyu elinden bırakarak. "Yapma."

Artık çok geçti. Fırladım, var gücümle koşarak yandaki koridora geçtim ve marketin ön tarafına doğru koşmaya başladım. Kitap reyonuna vardığımda gök gürültüsü sesi tekrar duyuldu ve daha çok Luxen'in gelmesiyle otopark aydınlandı. Gök gürültüsünün üst üste duyulan çatırdama sesinden neredeyse kalbimin duracağını sandım.

Koridorun ucundan kayarak döndüm.

Luxen, küçük kızın önünde dondu, sonra da başını benim durduğum yere doğru eğdi. Parlak gözlerini gözlerime kenetledi. Gül kırmızısı rengindeki dudakları aralandı. Bakışlarındaki soğukluk, sıfırın altındaki havada dışarı çıkmak gibiydi. Bakışlarında insana ait hiçbir şey, bir merhamet kırıntısı bile yoktu; sadece soğuk bir tavırla ölçüp biçme vardı.

Birbirimize baktığımız o kısacık anda bunun hem başlangıç hem de son olduğunu anladım. Luxen'ler gerçekten dünyayı işgal ediyordu.

Kanımı donduran dehşet duygusunu bastırıp öne fırladım, kızı arkasından yakaladım. Çığlığı bana çarpıp sekti, kız deliye dönüp bacağımı tekmelemeye başladı. Kollarımı ona kenetledim ve tutabildiğim kadar sıkı tutarak geri geri yürümeye başladım.

Luxen, sudan bir sütun gibi yükseldi. Kollarında küçük enerji patlamaları çatırıyordu. Sanki ta içimi görüyormuş gibi

bana baktı. Söylediği her bir sözcük sanki İngilizceyi aşırı hızlı öğreniyormuş gibi ağzından dökülüyordu. "Nesin sen?"

Şimdi hapı yutmuştum işte.

İki şeyi bir hayli hızlı kavradım. Birincisi, Luxen benim insan olmadığımı sezebiliyordu ve ikincisi, elini kaldırıp geri çekilme şeklinden bunun hiç hayra alamet olmadığı anlaşılıyordu. Aynı zamanda Luxen'in, melezlerin ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını da anladım.

Kollarımdaki küçük kız eğilip bükülerek tek kolunu kurtarmayı başardı. Kolunu savurup beyzbol şapkamı düşürünce saçlarım omuzlarımdan aşağıya döküldü. Luxen geriye adım attı, dudakları geri çekilerek dişlerini ortaya çıkardı.

Bu hiç iyi değildi.

Kollarımda tekmeleyen ve çığlık atan bir çocukla ne zaman geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Fırıldak gibi dönüp en yakındaki koridora hızla koştum. Köşeyi dönüp ekmek yığınlarını tekmeyle yolumdan çekerken güçlü bir yanık et ve plastik kokusu geldi. Kayarak durdum. Vay canına.

Her yerde kutsal çıplak uzaylılar vardı.

Melez olmasam, hatta birinin uzaylı olup olmadığını anlamak için gözlerine bakmam gerektiğini bilmesem bile şu anda Luxen'leri bir bakışta ayırt etmek kolaydı. Ne de olsa, iş anadan üryan gezmeye gelince hiç de çekinceleri yoktu.

Afallamış bir biçimde, hiç görmek istemediğim kadar çok sayıda çıplak erkek ve kadın vücudu gördüğümü fark ettim, ama arkamı dönüp de, bizi uzaktan dikizleyen Archer'ın yanıma geldiğini görünce daha büyük bir endişeye kapıldım.

Çevremiz sarılmıştı.

"Mutlu musun şimdi?" dedi Archer dişlerini sıkarak. Ametist rengi gözlerinden ateş fışkırıyordu.

En az altı Luxen gözlerini bize dikmiş, tam olarak ne ol-

duğumuzu anlamaya çalışıyorlardı. Üçü insan formundaydı ve asimile ettikleri buruşuk bedenlerin yanında duruyorlardı. Diğer üçüyse gerçek formlarındaydı ve bedenleri kırmızıya çalan beyaz ışıkla boyanmıştı. Arkamızda dükkânın ön tarafındaki dişi Luxen belirdi.

İçlerinden biri bile bizi kucaklayıp sevmek istiyormuş gibi durmuyordu.

Yavaşça çömelip küçük kızın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakarken içim sızladı. "Seni bırakınca koşuyorsun," diye fısıldadım. "Var gücünle koşuyorsun ve hiç durmuyorsun."

Beni anladığından emin değildim ama öyle olması için dua ettim. Zar zor nefes alarak çocuğu bıraktım ve onu iki koridor arasındaki boşluğa doğru hafifçe ittim. Beni düş kırıklığına uğratmadı. Fırıldak gibi dönerek boşluğa doğru koştu ve onun için daha fazlasını yapamadığım için hayıflanarak ayağa kalktım.

Parlayan Luxen'lerden biri öne doğru süzüldü, sonra da durup başını yana yatırdı. Geriye kalanlar, yani gerçek ve insan formunda olanların hepsi çocuğu elinden kaptığım kadına doğru bakıyorlardı.

Bu işin sonu kötü. Archer'ın sesi araya girdi. *Sana koşmanı söylesem çok şey mi istemiş olurum acaba?*

Derin bir nefes aldım. *Seni bırakmam.*

Dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. *O kadarını tahmin etmiştim. Saldırıya geçelim. Ön kısma doğru bir yol aç.*

Daidalos'la geçirdiğim zaman boyunca bana sadece tipik insana özgü yollarla değil Kaynak'ı kullanarak da savaşmayı öğretmişlerdi. Vegas'tayken bu eğitimi kullanmıştım ve kendine güvenen yanım onlardan aşağı kalmayacağımı söylerken bir yandan buz gibi bir korku omuriliğimden yukarı tırmanıyordu.

Archer hiç işaret vermeden harekete geçti.

Öne fırlayıp kolunu geriye doğru yukarı kaldırdı. Saf bir enerji topu kolundan aşağıya doğru indi ve avucundan fışkırarak Luxen'in çıplak göğsünün ortasına çarptı; çarpmanın etkisiyle uzaylı, insan formundan çıktı ve süt ürünleri bölümünün camlı kapısından içeri girdi. Kutular patladı ve yerde süt nehirleri oluştu.

Archer hızla dönüp kadına nişan alırken parlayan Luxen'lerden biri de ona doğru atıldı. Kaynak'a eriştim. Kolumdan aşağıya fırıl fırıl dönerek inen ışık, yoğunluk bakımından Archer'ınkinin yanından geçemezdi ama iş gördü. Koridorun karşısına doğru kavis çizen ışık, Luxen'in omzuna çarpıp onu etrafında döndürdü.

Tam bir tane enerji oku fırlatmak için hazırlanıyordum ki omzuma bir acı saplandı. Daha demin ayaktayken bir de baktım dizlerimin üstüne düşmüşüm ve sol kolumdan duman tütüyor. Uzanıp hafifçe omzuma dokundum, bir yandan da kendimi kalkmaya zorladım. Elimi çektiğimde kırmızıya bulandığını gördüm.

Arkamı döndüğümde insan formundaki genç bir erkek Luxen'den neredeyse esaslı bir yumruk yedim. Birkaç adım sendeledikten sonra kendimi toparlayıp dizimi kaldırdım. Tekmemi hiç bakmak istemediğim o yerine indirince etrafımdaki hava dalgalandı.

Erkek Luxen iki büklüm oldu.

Asıl formuna dönüşmeye başlayınca ellerim ısındı, ama gaddar bir gülümsemeyle onu kahverengi saçlarından tutup dizimle burnuna vurdum. Kemikleri çatırdadıysa da bunun Luxen'i haklamaya yetmeyeceğini biliyordum.

Ne yapılması gerektiğini de biliyordum.

Ben Kaynak'ı kullanırken Archer bir ışın daha fırlattı. Kaynak, kolumdan aşağı akıp başını kaldırmaya başlayan ve gözle-

ri birer beyaz küre gibi parlayan Luxen'in tepesine dalga dalga döküldü.

Hemen ardından bir araba çarpmışçasına geriye savruldum. Ben sert bir şekilde sırtüstü yere çarparken hava statik elektrikle çatırdadı; yukarı bakıp da sallanan floresan ışığı görünce bir an afalladım.

Feci canım yanmıştı.

İnleyerek yana yuvarlandım, gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım. Luxen de birkaç metre ötede sırtüstü yatıyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken Archer'ın bir Luxen'i dondurulmuş gıda reyonuna fırlattığını gördüm. Bana doğru hızla döndü, ayağa kalktığımı gördü ve başını öne salladı.

Dökülmüş dondurma kutularının orada bir yol açılmıştı. Tamamen temiz değildi, üstünde yere serilmiş, yanıp sönen Luxen'ler vardı. Geçici olarak dövüş dışı kalmışlardı ama tümüyle saf dışı kalmış değillerdi.

Markette meydana gelen bir patlama uzun rafları sarstı. Archer'la ben koridorda koşarken dondurucuların kapıları içine çöktü, camlar hemen arkamızda patlıyordu. Unlu mamüller bölümündeki kaygan zeminde patinaj yaparak ön kısma vardık. Etrafımızda kan revan içinde, paniklemiş insanlar kırık camlara doğru koşturuyorlardı.

Otopark ve ötesindeki binalar görünür olduğunda yüreğim ağzıma geldi. Havaya duman yayılıyor, turuncuya çalan kırmızı alevlerin üzerinde kocaman duman bulutları oluşturuyordu. Bir elektrik direği, tavanları mahvolmuş arabaların üzerine düşmüştü. Uzaktan çığlık çığlığa siren sesleri geliyordu. Arabanın teki otoparktan şimşek gibi geçip başka bir araca çarptı. Önce metalin çatırdama, sonra da çökme sesi geldi.

"Kıyamet günü gibi," diye mırıldandı Archer.

Güçlükle yutkundum. "Bir zombilerimiz eksik."

Başını eğip bana baktı, kaşlarını kaldırdı ve ağzını açtı ama abur cubur reyonu her yere saçıldı.

Patates cipsleriyle çubuk krakerler, peynirli çerez ve folyo kâğıtlarıyla birlikte havada uçtu. Sağanak şeklinde yağarak yere düştüler. Artık abur cubur reyonunun ortasında bir delik vardı.

"Çıkalım buradan," dedi Archer ve bu kez itiraz etmedim.

Tüm laflarımı başka bir mücadeleye saklıyordum çünkü kulübeye döndüğümüzde, -dönebilirsek tabii- Archer'ın bir an önce Idaho dışına çıkmamız için ısrar edeceğini biliyordum. Buranın artık güvenli olmadığının farkındaydım ve Archer gitmek istiyorsa bu onun bileceği işti. Beth'in durumunu düşününce, onu tüm bunlardan uzaklaştırmak akıllıca olurdu ama buradan Daemon olmadan gitmemin imkânı yoktu.

Hepsinin canı cehennemeydi.

Hızla yerle bir olmuş kasadan geçtik. Yerime mıhlanıp kaldığımda Archer önümdeydi; ensemde bir dizi karıncalanma gezinirken vücudumdaki her bir kas donup kaldı.

Dizlerimin bağı çözüldü ve nefesim kesildi. Karıncalanmayı hissediyordum, ılık ve tanıdıktı, iki gündür eksik olan bir histi. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyor, kanım damarlarımdan kükreyerek akıyordu.

Daemon.

Bataklıkta yürüyormuşçasına ayaklarımı sürüyerek ilerledim, bir yandan da yerle bir olmuş koridorları gözlerimle tarıyordum. Marketteki yıkımın içinde yer yer parlayıp sönen ışıklar görülüyordu. Zaman yavaşlamış gibiydi. Hava o kadar ağırlaşmıştı ki güç bela nefes alıyordum. Uyuşmuş ve kabaran duygu yumağıyla aşırı umutlanmış bir halde ışıklara doğru geri yürüdüm.

"Katy!" Kırık kapılardan Archer'ın sesi geldi. "Ne yapıyorsun sen?"

Çökmüş gofret raflarına yaklaşırken adımlarımı hızlandır-

dım. Abur cubur torbaları ayağımın altında çıtırdıyordu. Ağzım kurumuş, gözlerim bulanmıştı. Omzumdan yayılan ağrı sızılar önemini yitirmişti.

Rüzgâr şiddetlenip uzun, açık saçlarımı yüzüme savurdu ve ben bunun nereden geldiğinden emin değildim ama öne doğru zar zor ilerleyip harap olmuş abur cubur koridorunun ucuna yaklaştım.

Yana bir iki adım attım ve başımı kaldırıp koridorun ucuna baktım. Kalbim duracak gibi oldu. Bütün dünya ürkütücü bir şekilde donup kaldı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Archer, sesi daha yakından geliyordu. "Hayır!"

Ama çok geçti.

Onu gördüm.

O da beni gördü.

Koridorun ucunda gerçek formunda duruyor, elmas gibi parlıyordu. Luxen'lerin geri kalanından bir farkı yoktu ama varlığımın her bir zerresi o olduğunu biliyordu. Beni ben yapan hücrelerimin her biri canlanıp ona seslendi. Hâlâ gördüğüm en güzel şeydi. Uzundu ve bin güneş bir araya gelmiş kadar parlaktı; kenarları soluk bir kırmızıyla parlıyordu.

İkimiz de aynı anda öne doğru bir adım attık ve ona bize özgü şekilde uzandım çünkü uzun zaman önce beni iyileştirdiğinde bizi birbirimize bağlamıştı. Hem de ebediyen.

Daemon? Diye seslendim ona bağlantımız aracılığıyla.

Takip bile edemeyeceğim kadar hızlı hareket ederek önümden kayboluverdi.

"Kat!" diye bağırdı Archer. Aynı zamanda mideme kramp girmesine ve kalbimin deli gibi çarpmasına neden olan, daha gür ve daha yumuşak bir sesin beynimde yankılandığına yemin edebilirdim.

Sırtımda bir sıcaklık hissi dolaştı ve arkamı döndüğümde parlak zümrüt yeşili gözlerle burun buruna geldim; dört mevsim bronz teni, geniş, çıkık elmacıkkemikleri ve bir o kadar kara olan kaşlarına değen asi siyah saçları.

Dolgun dudaklarının köşeleri sert bir şekilde yukarıya kıvrıldı.

Daemon değildi bu.

Benden bir buçuk baş daha uzun olan Dawson'la gözlerimiz kenetlendi. Yüzünde bir pişmanlık kırıntısı gördüğümü sandım ama bu sadece aşırı iyimserlik de olabilirdi. Gözbeneklerinin arkasından hızla bir ışık geçti ve göz kürelerinin tamamını beyaza çevirdi. Yanaklarında statik elektrik gezindi ve küçük elektrik kıvılcımları çıktı.

Yoğun bir ışık çaktı, sanki ayaklarımı yerden kesen, şok edici bir sıcak dalgası oldu ve gerisi koca bir boşluktu.

3

Daemon

Anadilimdeki ve bir düzine başka insan dillerindeki kesintisiz sesler şakaklarımda şiddetli bir zonklamaya neden oluyordu. Sözcükler. Cümleler. Tehditler. Vaatler. Yeni gelmiş akrabalarım ne zaman kendilerine yeni gelen bir şey bulsa –ki bu beş saniyede bir falandı– kahrolası çeneleri düşmüşçesine konuşuyorlardı.

Aa, şuna bak! Bir mikser.

Aa, şuna bak! Bir araba!

Aa, şuna bak! İnsanların orası burası ne çok kanıyor ve ne çabuk zarar görüyorlar.

Lanet olsun, gözlerini açar açmaz her şeyi hayatlarında ilk kez görüyorlardı ve araç gereçleri ya da insan anatomisini kurcalarlarken hissettikleri hayranlık biraz çocuksuysa da aynı zamanda biraz deliceydi.

Bu yeni gelenler şimdiye kadar gördüğüm en soğuk orospu çocuklarıydı.

Son kırk sekiz saatte türümden resmen binlercesi Dünya'ya ilk kez gelmişlerdi ve Dünya dev bir arı kovanı gibiydi. Hepimiz birer dalga boyu halinde birbirimize bağlıydık, kraliçesine bağlı işçi arılar gibiydik.

O da her kimse işte.

Bazen bağlantı bunaltıcı hale geliyordu; binlercesinin istek, ihtiyaç ve arzuları her bir Luxen'in zihninin ön sırasında bir araya geliyordu. Ele geçiriyordu. Kontrol ediyordu. Yönetiyordu. Hükmediyordu. Boyun eğdiriyordu. Ancak insan formuna girdiğimde bir parça huzur buluyordum. Bağlantıyı köreltiyor, gücünü azaltıyor gibiydi ama herkes için geçerli değildi bu.

Bir orduyu barındıracak ve hâlâ yatıya kalanların sığabileceği büyüklükteki bir malikânenin antresinin cilalı, ahşap zemininde yürüyüp ikizimi gözetlerken görüşümün kırmızıya boyandığını gördüm. Çenesini eğmiş, yaptığı işe kendini kaptırmış halde kaşlarını çatmıştı. Bir yandan da parmaklarını cep telefonunun ekranında hızla dolaştırıyordu. Gül kokusu ve akan kanın metalik kokusunun iç içe geçtiği ışıl ışıl odanın tam yarısına gelmiştim ki Dawson başını kaldırdı.

Ben ona yaklaşırken derin bir nefes aldı. "Selam," dedi. "İşte geldin. Onlar..."

Elinden cep telefonunu çekip aldım, döndürüp olabildiğince sert bir şekilde fırlattım. Küçük kare nesne odanın ta karşısına uçtu ve karşı duvara çarpıp parçalandı.

"Ne halt ediyorsun sen yahu?" diye patladı Dawson, ellerini yukarı kaldırarak. "*Candy Crush*'ın altmış dokuzuncu bölümüne gelmiştim, adi herif. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Kolumu geriye atıp çenesine yumruğu çaktım. Duvara toslayıp bir elini yüzüne götürdü. Hastalıklı bir memnuniyet duygusu yayıldı içime.

Başını kaldırdı ve yana yatırdı. "Tanrım." Elini indirirken homurdandı. "Kızı öldürmedim. Besbelli."

Hafifçe nefes alırken düşüncelerim devrilmiş bir su testisi gibi boşaldı.

"Ne yaptığımı biliyordum, Daemon." Kapıya göz atıp sesini alçalttı. "Başka seçeneğim yoktu."

Öne fırlayıp tişörtünün yakasına yapıştım ve onu parmak uçlarında havaya kaldırdım. Bahaneleri yeteri kadar iyi değildi. "Mesele Kaynak'ı kullanmak olunca asla elinin ayarı yoktur. Şimdi ne diye farklı olsun ki?"

Gözbebekleri akkor kesildi. Kollarını benimkilerin arasına sokup ellerimden kurtuldu. "Başka seçeneğim yoktu."

"Ya, tabii tabii." Etrafından dolaştım; kardeşimi duvara ya da bir tankın önüne fırlatmadan önce kendimi ondan uzaklaşmak için zorladım.

Dawson döndü ve sırtımda keskin bakışlarını hissettim. "Kendine hâkim olmalısın, kardeşim."

Kapalı kapıların önünde durup omzumun üzerinden ona baktım. Başını iki yana salladı. "Ben..."

"Sakın," diye uyardım.

Dawson gözlerini bir an için sımsıkı kapattı ve tekrar açtığında neredeyse mahvolmuş bir şekilde kapalı kapılara bakıyordu. "Daha ne kadar sürecek bu?" diye fısıldadı.

İçime büyük bir korku yapıştı. Çok fazlaydı bu. Savunmasızdı ve kötü bir duruma düşürülmüştü. Başka bir seçeneği yoktu. "Bilmiyorum çünkü..."

Daha fazla konuşmama gerek yoktu. Yüzünden anladığı anlaşılıyordu. "Dee..."

Onunla göz göze geldim ve gözlerimi ayırmadım; söylenecek başka bir şey yoktu. Önüme dönüp kapıyı açtım ve geniş, daire şeklindeki ofise girerken kafatasımın içine hiç durmadan vuran uğultu daha da şiddetlendi.

Yeni gelenler odadaydı ama önem arz eden kişi bana sırtı dönük oturan, kulübede ortaya çıktıkları anda dikkatimizi çeken kişiydi.

Adam deri koltukta oturmuş, büyük bir düz ekran televizyon izliyordu. Coeur d'Alene'in merkezinden görüntüler yayınlayan yerel bir televizyon kanalı açıktı. Burası üç gün öncekinden tamamen farklı bir yerdi artık. Binalardan buram buram duman tütüyordu. Alevler batıyı cayır cayır bir gün batımı gibi kaplamıştı. Sokaklar darmadağındı. Tam bir savaş bölgesiydi.

"Şunlara baksana," dedi adam, yeni dili kullanırken sesinde tuhaf bir kıvraklık vardı. "Etrafta amaçsızca koşturuyorlar."

Görünüşe göre insanların yarısı elektronik dükkânını yağmalıyordu.

"Öylesine çaresiz ve başıboşlar ki. Acizler." Gür kahkahası neredeyse bulaşıcıydı. "Bizim için ele geçirmesi en kolay gezegen burası olacak."

Gezegenimizin yok olmasından beri Tanrı'nın unuttuğu, belli ki Dünya kadar rahat olmayan bir yerde tıkılıp kalmış olmalarını hâlâ aklım almıyordu.

Ekranda şehre giren tankların görüntüleri gösterilirken neredeyse hayretle başını iki yana salladı. Tekrar güldü. "Kendilerini savunamıyorlar."

Dar siyah etekli, ütülü beyaz gömlekli, kızıl saçlı yeni gelen boğazını temizledi. Kızın ismi Sadi'ydi, ki bu isim tam ona göreydi çünkü ben ona sadist Sadi diyordum.

Bunu umursamıyor gibiydi çünkü onu tanıdığım bu kısa zaman içerisinde takma adının hakkını vermişti ve onunla ilgili bildiğim diğer bir şey de bakışlarını genelde popomdan ayırmadığıydı.

"Aslında, silahları var," dedi Sadi.

"Yeterli değil, tatlım. Bu, her eyaletin, her ülkenin en büyük şehirlerinde oluyor. Bırak küçük silahları oluversin. Birkaç zayiat verebiliriz ama bu kayıplar harekatımızı etkilemez." Koltuk kendi etrafında döndü ve sırtımdaki kaslar kaskatı oldu.

Kendine seçtiği insan formu kırklarının başında bakımlı bir erkekti; koyu kahverengi saçları düzgün bir şekilde ayrılmıştı ve kusursuz düzgünlükte, bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümsemesi vardı.

Şehrin belediye başkanının biçimine bürünmüştü ve artık ölmüş olan o kişinin ismiyle çağırılmak hoşuna gidiyordu: Rolland Slone. Biraz garipti doğrusu. "Yine de hedefimize ulaşacağız. Öyle değil mi, Daemon?"

Bakışlarına karşılık verdim. "Bence bizi hayatta durduramazlar."

"Tabii ki durduramazlar." Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Yanında bir şey getirdiğini duydum?"

Bunu soru olarak sormuştu ama cevabı zaten biliyordu. Başımı öne salladım.

Sadi vücudunu ilgiyle bana doğru eğdi, camgöbeği mavisi bakışları aydınlandı ve duvarın oradaki bir diğeri kıpırdandı.

"Dişi mi?" diye sordu Sadi, düşüncelerimin arasından bir an gelip geçen görüntüyü seçmiş olmalıydı.

"En son kontrol ettiğimde öyleydi." O gözlerini kısarken gülümsedim. "Ama kızlara özgü şeylerin sende de olduğundan emin değilim hâlâ."

Sadi parmaklarını yan taraflarında düzleştirdi. "Kontrol etmek ister misin?"

Pişmiş kelle gibi sırıttım. "Yok, sanırım bunu es geçeceğim."

Rolland kıkırdayarak bacak bacak üstüne attı. "Şu dişi. Tam olarak insan değil, değil mi?"

Başımı iki yana salladığımda Sadi dikkatini benden uzaklaştırdı. Bir kas, sinir ya da eşit derecede sinir bozucu başka bir şey gözümün altında seğirmeye başladı. "Hayır. Değil."

Ellerini kucağına, biri diğerinin üzerinde olacak şekilde koydu. "Tam olarak ne peki?"

"Bir mutant," diye cevap verdi Dee, uzun, siyah bukleleri arkasında yayılarak odaya girerken. Rolland'a bakarken dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. "Aslında, onu mutasyona uğratan da erkek kardeşim."

"Hangisi?" diye sordu Rolland.

"Bu." Dee başıyla beni işaret edip ellerini kalçasına koydu. "Kızı bir yıl önce iyileştirdi. Kız bir melez."

Rolland gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bunu bizden saklamaya mı çalışıyordun, Daemon?"

"Bu soruya cidden cevap verme şansım oldu mu?"

"Doğru," diye mırıldandı Rolland, beni dikkatle süzerek. "Anlaması zor birisin, Daemon. Güzel kız kardeşin gibi değilsin hiç."

Kollarımı göğsümde kavuşturup omuz silktim. "Bence açık bir kitap gibiyim."

"İçimizde insanlarla en az işi olan hep Daemon olmuştur," dedi Dee.

Rolland kaşlarını kaldırdı. "Bu kız bir istisna galiba."

"Evet, öyle." Galiba Dee şu anda kişisel sözcüm olmuştu. "Daemon ona âşıktı."

"Âşık mıydı?" Sadi şaşılacak derecede güzel bir kahkaha attı. "Ne kadar da..." Doğru sözcüğü arıyor gibiydi. "Acınası."

Omuzlarım kaskatı kesildi ve "'Âşıktı' burada anahtar sözcük oluyor," dedim.

"Bana şu iyileştirme ve mutasyona uğratma olayını anlatın," diye emretti Rolland, öne doğru eğilerek.

Dee'nin lafa karışmasını bekledim ama bir defalığına sessiz kalmaktan memnun görünüyordu. "Kız ölümcül şekilde yaralanmıştı, ben de bunun onu mutasyona uğratacağını bilmeden iyileştirdim. Yeteneklerimden bazıları ona geçti ve o andan itibaren birbirimize bağlandık."

"Onu iyileştirmene neden olan neydi?" Rolland'ın sesinde merak vardı.

Dee alaycı bir tavırla güldü. "Bunu yaparken omuzlarının üzerindeki kafasıyla düşündüğünü sanmıyorum, anlarsınız ya."

Kız kardeşime buz gibi bir bakış fırlatma isteğime direnirken Rolland bir an için bana baktı, sonra da hem Dee'nin dediğini anlamış gibi hem de bütün detaylarla çok ilgileniyormuş gibi gülümsedi.

"İlginç," diye mırıldandı Sadi, bakır rengi gür saçlarını narin omzunun üzerine bıraktı. "İkinizin arasındaki şu bağ ne kadar güçlü?"

Ağırlığımı diğer ayağıma verip hâlâ duvara yaslı duran sessiz erkek Luxen'e göz attım. "O ölürse ben de ölürüm. Senin için yeterince güçlü mü?"

Rolland'ın gözleri büyüdü. "Şey, bu senin için... hiç de iyi değil."

"Evet," dedim üstüne basa basa.

Sadi yavaşça kıvrılan dudakları yüzünden aç gözüküyordu. "Peki, kız senin hissettiklerini hissediyor mu? Ya da tam tersi?"

"Sadece neredeyse ölümcül bir yaralanma söz konusuysa," dedim, sesim bir duvar kadar ifadesizdi.

Sadi, Rolland'a baktı ve ben iletişim kurduklarını biliyordum. Sözcükleri diğerlerinin uğultusu arasında kayboluyordu ama aniden Sadi'nin yüzüne yayılan heves yumruklarımı sıkmama neden oldu.

Sadi'ye güvenmiyordum.

Sessiz Adam'a da güvenmiyordum.

"Sadi'ye güvenmek zorunda değilsin," dedi Rolland, kocaman gülümseyerek. "Sadece bizim size güvenmemiz gerek."

Dee kaskatı kesildi. "Bize güvenebilirsiniz."

"Biliyorum." Başını diğer tarafa yatırdı. "Orada başka bir şey daha vardı, doğru mu? Kaçtı, değil mi?"

Daima yardıma hazır mürit rolüne dönen Dee, koltuğa otururken başını öne salladı. Koltuğa bir örtü gibi zarifçe serilmişti neredeyse. "O bir Köken, yani bir Luxen erkeğiyle melez bir dişinin ürünü. Umarım onu öldürmek zorunda kalmayız. Bence hoş biri."

"İlginç." Rolland, Sadi'ye göz attı ve ben birbirleriyle her türlü gizli muhabbeti çevirdiklerini anladım."

Ayağa kalkan Rolland bej ceketinin önünü ilikledi. "Bilmediğimiz amma da çok şey varmış. Şu melezler bizim için yeni," dediğinde neredeyse gülecektim. Dünya'ya ilk kez gelen bir türe göre, düzen hakkında pek çok şey biliyor gibiydiler. Anlamadığım bir şey daha vardı. Bir şey, ya da birçok şey onlar adına içeriden çalışıyor gibiydi. "Bize bu tür durumlarda yardım etmeniz için size, ailenize ve sizin gibi diğerlerine güveniyoruz."

Ben de Dee gibi başımı kısaca öne salladım.

"Şimdi. Yapacak işlerim var." Meşe masanın etrafından dolaştı ve erkek Luxen nihayet duvardan ayrıldı. "Tanışıp rahatlatılacak insanlar var."

Afalladım. "İnsanları rahatlatmak mı?"

Rolland peşi sıra Sadi ve Sessiz Adam'la yanımdan geçerken bir kez daha ağzı kulaklarına vardı. "Yakında görüşürüz, Daemon."

Kapı arkalarından kapandı ki bu da her düşünce ve hevese beni ortak etmedikleri gerçeğini pekiştiriyordu. Gizli olan çok şey vardı.

İç çekerek kız kardeşimin oturduğu yere döndüm ve bir saniye için kafama dank etti. Onu neredeyse tanıyamıyordum.

Dee başını kaldırıp baktı, göz göze geldik.

"Katy'yi izlemen gerektiğini sanıyordum?" dedim.

Omuz silkti. "Yakın zamanda bir yere gittiği yok. Dawson'ın darbesi onu gelecek haftaya kadar uyutur bence."

Ensem kaskatı oldu. "Yani yanında kimse yok mu?"

"Gerçekten bilmiyorum." Kaşlarını çatarak tırnaklarına baktı. "Hem hiç de umurumda değil."

Ona bir an baktım, dilimin ucuna akıl almaz sözcükler geliyordu ama bunları bastırdım. "Beth konusunu açmamana şaşırdım."

Tek kaşını kaldırdı. "Beth zayıf biri, Katy'den daha zayıf. Muhtemelen bizi gördüğü anda kaçar, çöker ve kendini öldürür, bu arada Dawson'ı da yanında götürür. Bence Dawson'ın iyiliği için onu sır olarak saklamalıyız."

"Rolland'a yalan mı söyleyeceksin?"

"Ona zaten yalan söylemiyor muyuz? Besbelli tıpkı senin ve benim yaptığımız gibi Dawson da küçük sırrını derinlerde saklıyor. Beth'ten haberleri yok ve kısa bir süre öncesine kadar Kat'ten de bihaberlerdi."

Göğsümün üzerine bir ağırlık çöktü ve Dee beni izlemek için başını yana yatırınca tüm irademi zorlayarak konuştum. "Sence en iyisi buysa."

"Bence öyle," diye cevap verdi soğuk bir tavırla.

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı, bu yüzden kapıya doğru döndüm. "Ona gidiyorsun."

Durdum ama arkamı dönmedim. "Ne olmuş?"

"Niye gidiyorsun ki?" diye sordu.

"Yarası mikrop kapar da kız ölürse, eh, bunun benim için nereye varacağını biliyorsun."

Dee'nin çınlayan kahkahası bana evdeyken verandamızın çatısından sarkan buz saçaklarını hatırlattı. "Melezlerin yaraları ne zamandan beri mikrop kapıyor?"

"Melezler soğuk almaz, kanser de olmazlar ama vücutlarındaki yanık bir deliğin ne yapacağını kim bilebilir? Sen biliyor musun?"

"Ah, bu iyi bir nokta fakat..."

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak ona döndüm. "Ne demeye çalışıyorsun sen?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Olabilecek en kötü şey kolunun çürüyüp düşmesi."

Gözlerimi ona diktim.

Başını arkaya atıp güldü, bir yandan el çırpıyordu. "Yüzünün halini görmelisin. Bak, tek söylemeye çalıştığım onu görmeye gitmeyi istemenin başka bir nedeni var gibi."

Gözümün altından çeneme kadar bir kas seyirdi. "Haklıydın."

Kaşlarını çattı. "Hı?"

"Farklı bir kafayla düşünmem konusunda."

"Iyy!" Kaşlarını çattı. "Tanrım, evet, daha fazlasını bilmesem de olur. Yolun açık olsun."

Ona göz kırparak topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım. Dawson antreden gitmişti ve nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmemek hiç hoşuma gitmiyordu. Bundan iyi bir şey çıkmazdı ama beni yukarıda bekleyen şeyin üstüne bir de bununla uğraşacak beyin hücrem yoktu.

Onu buraya geri getiren ben değildim.

Onu Dawson getirmişti ve Dawson onu yukarıya taşırken onunla değildim ama sormadan yerini biliyordum. Üçüncü kattaydı. Sağdaki en son yatak odasındaydı.

Gerçek Belediye Başkanı Roland Slone'nun ve ailesinin çerçeveli fotoğrafları merdiven boşluğunu süslüyordu; fotoğraflarda güzel, sarışın karısı ve on yaşın altında iki çocuğu vardı. Buraya geldiğimizde ne karısını ne de çocukları görmüştüm. İkinci kattaki sahanlıktaki son fotoğraf kırıktı ve üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı.

Yoluma devam ettim.

Adımlarım istediğimden daha hızlıydı ama üst katlar res-

men boştu ve orman yeşili duvarları şehri çevreleyen göllerin tablolarıyla dolu geniş koridorda yürürken uğultu ve konuşma sesleri kaybolmaya başladı, ta ki kafamın içindeki tek şey neredeyse benmişim gibi olana dek. Neredeyse.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim; nefesimi güçlükle veriyordum ki en sondaki kapıyı görünce nefesim hemen hızlı bir küfre dönüştü.

Kapı kırılıp açılmıştı.

Dee kapıyı böyle mi bırakmıştı? Belki de. Kapıya doğru süzülürken elimi yan tarafıma indirdim. Kapıyı itip açarken kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Koridora anormal derecede parlak bir ışık yayıldı.

Bir Luxen odada onunla birlikteydi; yatağa eğilmişti ve formu onu tamamen kapatıyordu.

Kafamdaki her şey uçup gitmişti.

4

Daemon

Görüşümün kenarları kırmızıya boyandı ve tepesi atmış bir kobra yılanının saldırısı gibi odanın karşısına fırladım, bu arada Luxen varlığımı hissedip doğrulmuştu. Arkasını döndü, çaldığı, yirmilerinin başlarındaki erkek formuna geri büründü. Galiba ismi Quincy'ydi. Adı zerre kadar umurumda değildi.

"Buraya girmen..."

Tam kaburgalarının altına yumruk attım, iki büklüm oldu. Sırtüstü yatağa düşmeden önce onu omuzlarından yakaladım ve bir yana fırlattım.

Quincy duvara çarptı ve çarpmanın etkisiyle duvardaki çerçeveler zangırdadı. Mavi gözleri akkor kesildi ama ben ok gibi öne fırladım, omuzlarına yapışıp onu tekrar duvara çarptım.

İyice burnunun dibine girdim. "Burada ne yapıyordun?"

Quincy'nin dudakları geri çekilip dişlerini ortaya çıkardı. "Sana cevap vermek zorunda değilim."

"İnsan derisinin şerit şerit yüzülmesinin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istemiyorsan cevap vereceksin," dedim, parmaklarımı giydiği tişörte gömerek.

Güldü. "Senden korkmuyorum."

İçimi öfke kapladı, hüsranla ve daha bin bir çeşit duyguyla harmanlandı. Tek istediğim şu gerzekten tüm hıncımı almaktı. "Korkmalısın. Bir daha kızın yanına yaklaşırsan, hatta onun olduğu tarafa bakarsan ya da soluğun ona değerse seni öldürürüm."

"Niyeymiş o?" Bakışları omuzlarımın üzerinden yatağa doğru kaymaya başladı. Çenesini kavrayıp zorla gözlerime baktırdım. Formu parıldadı. "Kızı koruyor musun? Onun sadece insan olmadığını sezebiliyorum, ama bizden biri de değil."

"Bunların hiçbirinin önemi yok." Çenesini tutarken derisinin ve kemiklerinin ezildiğini hissediyordum.

Eğilip bükülerek elimden kurtuldu. Gülerek, başını arkaya yatırdı ve duvara yasladı. "İnsanlarla çok uzun zamandır bir aradasın. Olay bu. Çok fazla insansın. Bunu görmediğimi mi sanıyorsun? Diğerlerinin bunu fark etmediğini mi sanıyorsun?"

Dudaklarım soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dünya'da büyümenin seni öldürmeme engel olacağını sanıyorsan salağın önde gidenisin demektir. Kızdan da uzak duracaksın, ailemden de."

Quincy gözlerime bakarken güçlükle yutkundu. Bakışlarımda her ne gördüyse üstelemekten vaz geçti. "Rolland'a söyleyeceğim," dedi dişlerini gıcırdatarak.

Onu bırakıp yanağına hafifçe vurdum. "Benden selam da söyle."

Bir an için tereddüt etti, sonra da kendini iterek duvardan ayrıldı. Uzun adımlarla odayı geçip çıktı ve o yatağa dönüp bakmadı. Bir kez bile. Kardeşimiz artık akıllanmıştı. Elimi salladım ve kapının yavaşça kapanışını izledim. Kilidin gürültüsü damarlarımda yankılandı. Bir ev dolusu Luxen'leyken kapıyı kilitlemek anlamsızdı ama bu o kadar *insana* özgü bir davranıştı ki.

Gözlerimi kapatıp yüzümü sıvazladım, aniden bitkin düşmüştüm. Buraya gelmek en dâhice fikrim olmayabilirdi ama bunu yapmamamın imkânı yoktu. Bu eve adım attığım andan itibaren bu odanın büyüsüne kapılmıştım ve bahsettiğim çekim en az kendi türümün etkisi kadar kuvvetliydi.

İsmini bile *aklımdan geçiremiyordum.*

Savunmasızdım ve düşüncelerimi boşaltmaya çalışıyordum ama yatağa döndüğümde mideme yumruk yemiş gibi oldum. Ne hareket edebiliyordum ne de nefes alabiliyordum. Havada asılı kalmış gibi orada duruyordum. Onu en son gördüğümden bu yana iki gün geçmişti ama bana bir ömür gibi geliyordu.

Aslında bir ömür geçmişti... Farklı bir geleceği olan farklı bir dünyaydı burası.

Ona bakarken 51. Bölge'ye gidişimi ve aylar süren ayrılıktan sonra onu uyurken bulduğumu hatırladım ama sonrasında işler farklı gitmişti, hatta daha iyiydi. Daidalos'un kontrolü altında olmasının onun için daha talihli bir sonuç olduğunu düşününce neredeyse gülüyordum ama bu doğruydu.

Sırtüstü yatıyordu ve onu bu odaya getirdiklerinde –ki getiren Dawson değildi– hiç kimse rahatını düşünmemişti. Oraya kirli çamaşır bohçası gibi öylece atılmıştı. Onu yere değil de yatağa koydukları için şanslıydı.

Spor ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Tek bacağı dizinden kıvrılmış, diğerinin altına girmişti. Kotunun dizlerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Sağ kolu dirseğinden bükülüydü, diğeriyse karnının alt kısmında duruyordu. Üstüne büyük gelen tişört –*benim* tişörtüm– yukarı sıyrılmış, altından göz alıcı soluk teni çıkmıştı. Ellerimi sıktım, o kadar çok sıktım ki eklemlerim acıdı.

Quincy ne halt ediyordu bu odada? Luxen'i buraya çeken merak mıydı? Daha önce bir melez gördüğünü ya da sezdiğini

hiç sanmıyordum ve meraklı herif bile yeni gelen Luxen'lerin yanında yaya kalırdı. Yoksa başka bir nedeni mi vardı?

Tanrım. Bütün ihtimalleri düşünemiyordum bile çünkü hiçbirisi iyi değildi. Varlığım Rolland için önem arz etmeye devam ederse Katy hayatta kalacaktı ama onlarla iki gün geçirdikten sonra, ölümden beter şeyler olduğunu öğrenmiştim.

Hareket ettiğimi bile fark etmeden bir baktım yatağın yanında duruyorum. Burada olmamalıydım; burası olmam gereken en son yerdi, ama çalışan iki beyin hücrem varmış gibi arkamı dönüp gideceğime, gözlerim göbeğinin hemen üstündeki eline sabitlenmiş bir şekilde yanına oturdum.

Eli o kadar solgun, o kadar küçüktü ki. Sıradan bir insan olmamasına rağmen öylesine kırılgandı ki. Bakışlarımı kolundan yukarıya kaydırdım. Tişörtü yırtılmıştı ve kandan koyulaşmış denizci mavisi omuz kısmı yanıktı.

Bir elimi hareketsiz kalçasının yanına koyarak üzerine eğildim. Kan, battaniyeye ve çarşaflara akmıştı. Teninin bu kadar soluk olmasına şaşmamalıydı. Bakışlarım yastığa yayılan uzun, kahverengi saçlarına yavaşça kayarken kalbim güm güm attı.

Parmaklarım saçlarına dokunmak için, *ona* dokunmak için yanıp tutuşuyordu ama bakışlarım aralanmış dudaklarına takılınca vücudumdaki her bir kas kilitlendi.

Üzerime çok fazla anı çullandı ve aralarından çıkmaya çalıştım; bu arada nabzım çok hızlanmıştı. Damarlarımdaki kükremeyi ve vücudumdaki kasların kasılmasını azaltan tek şey dudağının altındaki, şok edici, kırmızı lekeydi.

Kandı bu.

Gözlerimi güçlükle yukarı kaydırdım, şakağındaki çirkin, kırmızıya çalan mor bereyi görünce göğsümün adeta mengeneyle sıkıştırıldığını hissettim. Dawson onu vurduğunda yere düşmüş, başını hızla yere çarpmıştı ve o çarpma sesi hâlâ bana

sataşırmışçasına zihnimde yankılanıyordu. İşin gerçeği, o ses bana rahat yüzü göstermeyecekti. Hem de sonsuza dek.

Kirpikleri gür ve kıpırtısızdı, gözlerinin altı mosmordu. Saç çizgisi boyunca başka bir bere daha vardı ama o hâlâ gördüğüm en...

Düşüncelerimi kestim ve gözlerimi kapatıp yavaşça nefesimi verdim. Her nedense Archer'ın yüzünü, Katy yere düştüğü anda yüzünün aldığı hali gördüm. Lanet olası kaos ve karmaşa arasında sanki zaman durmuş gibiydi. Sonra Archer, Katy'ye doğru hamle yapmıştı ve ben... ben onu orada bırakmak istemiştim, ama başka birisi onu yakalamıştı.

Ve ben onu yakalayan kişiyi durdurmamıştım.

Gözlerimi açınca sağ elini kaldırırken kolumun titrediğini gördüm. Tenlerimiz birbirine değer değmez onun teninden benimkine bir akım sıçrayıp beni irkiltti. Dikkatli bir şekilde tişörtünün ucunu aşağıya çektim, onu örterken parmak eklemlerim karnına değdi; kısa ama azap veren bir temastı.

Sonra onu okşadım ve kendimi kaybettim.

Parmaklarımı soğuk yanağında gezdirirken yumuşacık bir tutam saçını yüzünden çektim. Parmaklarımı çenesinde ve dudak kıvrımlarında gezdirerek ne kadar oturduğumu bilmiyorum ve cidden onu iyileştirdiğimin farkında değildim ama morluklar cildinden kayboldu ve kanamanın durduğunu anladım. Onu kaldırıp temizlemek istiyordum ama bu çok fazla olurdu.

Zaten çok ileri gitmiş olabilirdim, sonra ne olurdu kim bilir?

Artık yanaklarına renk geliyordu, yüzüne tatlı bir pembelik yayılıyordu ve ben onun yakında uyanacağını fark ettim.

Burada kalamazdım.

Nazik bir şekilde ayakkabılarını çıkardım, sonra da bacaklarını kaldırıp battaniyenin altına soktum. Yapılabilecek, *ya-*

pılması gereken daha çok şey vardı ama bu kadarı... bu kadarı yeterli olmak zorundaydı.

Gözlerimi kapatıp başımı eğdim ve ancak ve ancak ona özgü o kokuyu içime çektim, sonra da aralanmış dudaklarını öptüm. Duygular üzerime hücum etti, yüce diye tanımlayabileceğim bir şey beni şimşek gibi çarptı. Kendimi başımı kaldırmaya, doğrulmaya ve çok geç olmadan ondan uzaklaşmaya zorladım ama karanlık bir ses belki de çoktan öyle olduğunu fısıldıyordu.

Bütün bunlar yüz farklı şekilde sonuçlanabilirdi ve ben hiçbirinin mutlu sonla bittiğini göremiyordum.

Katy

Mücadele edip bilinçsizliğin pusunu yarıp geçmek zorunda kaldım ve beynimin tekrar çevrimiçi olması zaman aldı. Birkaç dakika kıpırdamadan yattım; ciddi bir ağrım olmaması beni biraz şaşırtmıştı. Omzumda hafif bir ağrı ve gözlerimin ardında, derinlerde bir yerde belli belirsiz bir zonklama vardı ama bundan daha fazlasını bekliyordum.

Rüyalar ülkesine balıklama dalmadan önce olanları kafamda oynatırken şaşkınlık içindeydim. Markette resmen kızılca kıyamet kopmuştu. Luxen'ler her yerdeydiler; insan DNA'sını o kadar büyük bir hızla ele geçiriyorlardı ki insanları öldürüyorlardı. Küçük kızın güvende olması için dua ettim ama neresi güvenliydi ki? Her yerdeydiler ve...

Daemon'ı hissettiğimi, onu gerçek formunda gördüğümü hatırlayınca kalp atışlarım hızlandı. O da beni görmüştü ama sonra kaybolmuştu ve... ve *Dawson* beni bir Kaynak patlamasıyla vurmuştu. Bunu neden yapmıştı ki? Dahası, Daemon neden bana gelmemişti?

Bilincimin en kuytu köşelerinde cevabı üstüne basa basa söyleyen sinsi bir fısıltı vardı. Luc'la Archer bundan şüphelenmişlerdi ama ben onların haklı olduğuna ve en büyük korkumuzun gerçekleştiğine kendimi inandıramamıştım.

Daemon'ın artık farklı olduğunu, onlardan biri olduğunu –gerçekte her neyseler– düşünmek bile kalbimin sıkışmasına yol açıyordu.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kırpıştırarak açtım ve hemen irkilerek bir nefes aldım. O kadar hızlı doğrulmuştum ki kafam omuzlarımdan düşecek sandım. Gür, siyah kirpiklerle çevrelenmiş iki zümrüt yeşili göz bana bakıyordu. Bir anda geçen yaza, zamanı dondurup da bir kamyonun beni ezmesine engel olduğunda Daemon Black'in pek de insan olmadığını öğrendiğim sabaha geri gittim. O zaman da uyandığımda Dee'yi bana bakarken bulmuştum.

Aynı şimdi olduğu gibi.

Dee bacaklarını kendine çekmiş, çenesi dizlerinin üzerinde ayakucumda oturuyordu. Koyu renk saçları perde gibi, gür bukleler halinde omzundan aşağıya dökülüyordu. Bugüne kadar muhtemelen gerçek hayatta gördüğüm en güzel kızdı, tıpkı Ash gibi ama Ash... o artık bizimle değildi.

Ama Dee buradaydı.

Ona, geçmişte en iyi arkadaşım olan kıza, Adam'ın başına gelen trajediden sonra bile hâlâ en iyi arkadaşım olan kıza bakarken rahatlama duygusuyla sırtımdaki kaslar gevşemişti. Dee buradaydı ve bu iyi bir şey, hatta harika bir şey anlamına geliyor olmalıydı. Battaniyeyi belime indirip ona doğru hareket etmeye başladım ama durdum.

Dee o sözünü ettiğim sabahki gibi gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Ama onda yolunda olmayan bir şeyler vardı.

Boğazım kurumuştu; yutkundum. "Dee?"

Kusursuz şekilli tek kaşını kaldırdı. "Katy?"

Sesinin tonu içimi huzursuz etmişti. Sesi farklıydı, daha soğuk ve ifadesizdi. İçgüdülerim geride durmam konusunda beni uyarıyordu ama bu bana hiç mantıklı gelmiyordu.

"Günün birinde uyanacak mısın diye merak etmeye başlıyordum," dedi, bacaklarına doladığı kollarını gevşeterek. "Ölü gibi uyuyorsun."

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak odaya göz gezdirdim. Ne yeşil duvarlar ne de nefes kesici manzara fotoğrafları tanıdık geliyordu. Mobilyalar da.

Dee'nin kendisi de.

Bacaklarımı yukarıya, ondan uzağa çektim ve büyük, meşeden bir şifonyerin yanındaki kapalı kapıya göz atarken yutkunmaya çalıştım. "Öyle... öyle çok susadım ki."

"Ee?"

Sesindeki sertliğe tepki olarak bakışlarım aniden ona geri kaydı.

"Ne?" Gözlerini devirip uzun narin bacaklarını çözdü. "Sana içecek bir şey getirmemi mi bekliyorsun?" Güldü ve gözlerim sesinin tuhaflığı karşısında fal taşı gibi açıldı. "Bence bir daha düşün. Susuzluktan ölecek değilsin ya."

Tavırlarından dolayı afallamış bir halde tek yapabildiğim gözlerimi dikip ona bakmaktı; ayağa kalkıp ellerini streç kotunun iki yanına sürttü. Belki de cidden markette beynim zarar görmüştü ya da tatlı Dee'nin şirret Dee'ye dönüştüğü paralel bir evrende uyanmıştım.

Bana döndü, gözlerini öyle bir kısıp baktı ki aklıma vücudu Luxen'ler tarafından ele geçirilen kadın geldi. "Kan ve ter kokuyorsun."

Kaşlarım ok gibi havaya fırladı. "Bu biraz iğrenç." Durup kaşlarını çattı. "Benden söylemesi."

Tamaaam. Hızla kendimi yatak başına bıraktım. "Senin neyin var?"

"Neyim mi var?" Dee tekrar güldü. "İlk defa hiçbir şeyim yok."

Ona baktım. "Ben... hiç anlamıyorum."

"Bal gibi de anlıyorsun. Aptal değilsin ya. Başka ne değilsin, biliyor musun?"

"Ne?" diye fısıldadım.

Dee'nin dudakları zalim, hatta neredeyse alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve güzelliği zehirli bir şeye dönüştü. "Sen aynı zamanda..."

Elini kaldırarak üzerime atıldı, hiç düşünmeden tepki verdim. Sağ kolumu hızla yukarı kaldırdım ve yanağıma tokat atamadan bileğini yakaladım.

"Zayıf da değilsin," dedi, kolunu kolayca elimden kurtararak. Gerileyip ellerini narin kalçalarına koydu. "Yani burada oturup bana yarım akıllı gibi bakabilirsin ama oyun oynayacak pek vaktimiz yok, özellikle de görünüşe göre Daemon seni iyileştirmişken."

Tavırları beni sarsmıştı ve Kaynak'la iki kez vurulduğumun ve bu konuda dikkatli olmam gerektiğinin farkında olduğumdan bakışlarımı elime indirdim. Avucumda kurumuş kan lekeleri vardı. Tişörtüm yanmıştı ve etim hassastı ama tek parça halindeydi.

Gözlerimi kaldırdım. "O... o burada mıydı?"

"Öyleydi."

İçim kötü oldu, sonra harekete geçtim. Dee'nin ve şirretliğinin, ne de kokmamın bir önemi vardı. Daemon'ı görmem gerekiyordu. Battaniyeyi ters çevirerek bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Ayakkabılarım yoktu. Çoraplarım da. Niye ki? Bir önemi yoktu. "O nerede şimdi?"

"Cidden bilmiyorum." İç çekerek odadaki tek pencereyi ör-

ten perdeyi çekti ve dışarıya baktı. "Ama onu en son gördüğümde yatak odalarından birine giriyordu." Perde parmaklarından kayıp yerine döndü ve Dee buz gibi bir gülümsemeyle bana baktı. "Yalnız da değildi."

Donup kaldım.

"Sadi arkasından geliyordu. Kız bunu hemen huy edindi zaten. Şu anda muhtemelen Daemon'a sarkıyordur." Duraklayıp parmağıyla çenesine hafifçe vurdu. "Ne var ki, bence karşı taraf da istediğinde buna sarkıntılık denmez."

Mideme kramplar girdi. "Sadi mi?"

"Doğru. Onu tanımıyorsun. Ama eminim tanıyacaksın."

Tüm benliğimle ima ettiği şeye karşı çıkarken başımı iki yana salladım. "Hayır. İmkânsız." Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. "Sorunun ne ya da sana ne oldu, bilmiyorum ama Daemon asla böyle bir şey yapmaz."

Dee, üzerinde durduğum yere bile layık değilmişim gibi beni süzerken bakışları sertleşti. "İşler eskisi gibi değil, Katy. Yeni düzene ne kadar çabuk alışırsan o kadar iyi çünkü şu anda sen onun zayıf halkasısın. Onun için sadece *bu kadarsın*." Öne doğru ölçülü bir adım attı fakat ben geri adım atmadım. "Şu anda hayatta olmanın tek nedeni Daemon. Senin sevdiği için değil çünkü gözlerimiz açıldığı an o iş bitmişti zaten. Tanrı'ya şükür."

Sözleri beni tiksindirmişti ve kramplar güçlenip tüm bedenime yayılıyordu.

"Zamanı geldi de geçiyordu bile," diye devam etti sözlerine, başını yana yatırarak. "Hayatına girdin gireli hayatımız, her şey darmadağın. Onu öldürmeden seni şu anda imha edebilsem yapardım. Bundan zevk bile alırdım. O da öyle. Artık bizim için bir hiçsin, onun için de öyle. Nasıl çözeceğimizi bulmamız gereken bir sorundan başka bir şey değilsin."

Nefes aldım ama pek yardımı olmamış gibiydi. Boğazım düğümlendi ve yutkunmamı güçleştirdi; kendime Dee'nin dediklerinin bir öneminin olmadığını söyledim. Dee'de kesinlikle yolunda olmayan bir şeyler vardı çünkü Daemon beni sadece sevmiyordu; o bana âşıktı ve benimle olmak için her şeyi yapardı. Tıpkı benim gibi ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Vegas'ta birbirimize ettiğimiz bağlılık yemini teknik olarak kanuni olarak en geçerli yemin olmayabilirdi ama benim için; *bizim* için gerçekti. Ama Dee'nin sözleri... yine de hiçbir bıçağın açamayacağı kadar derin yaralar açmıştı.

Dee kirpiklerini indirdi. Yüzü gergindi. "Ee?"

Ağzımı açtım ama hissettiğim duygu yoğunluğu bir an için konuşmama engel oldu ve konuştuğumda sesim boğuktu. "Ne dememi bekliyorsun?"

Omuz silkti. "Aslında hiçbir şey ama seni ona götürmem gerek."

"Daemon'a mı?" Kaskatı kesildim.

"Hayır." Kıkırdadı, sesi şen şakraktı ve bir an için tanıdığım Dee'nin sesi gibiydi. "Ona değil."

O daha fazla açıklama yapmayınca, ben de yerimden kıpırdamayınca, kızgınlıkla dilini şaklattı, sonra da öne atıldı. Kolumu sıkıca kavrayarak beni yatak odasından geniş koridora neredeyse sürükledi.

"Hadi," diye üsteledi sabırsız bir şekilde.

Uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum. Çıplak ayaklı, tükenmiş ve allak bullak olmuş halimle kendimi melezden çok insan gibi hissediyordum ama merdiven sahanlığına geldiğimizde kolumu öyle bir çekti ki neredeyse kolumu koparacaktı. Omzuma keskin bir acı yayıldı.

"Yürüyebiliyorum. Beni sürüklemene gerek yok." Kolumu çektim ve elinden kurtuldum ama beni onun bıraktığının far-

kındaydım. "Ben..." Merdiven boşluğundaki göz alıcı ailenin fotoğrafı gözüme çarptı. Cam kırılmıştı ve üzerinde koyu, paslı bir leke vardı.

Midem kalktı.

"Orada öyle dikilip duracak mısın?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Kıpırdamazsan seni merdivenlerden aşağıya atarım. Canın acır. Boynunu kırabilirsin. Üçüncü kattayız. Birisi seni iyileştirir. Ya da belki seni öyle bırakırız, hayatta ama..."

"Anladık," diye ona çıkıştım; *onu* merdivenlerden aşağıya atmamak için derin bir nefes aldım.

"Güzel," dedi şakıyarak; ağzı kulaklarına varmıştı.

Önümde duran şu iğrenç yaratıkla, birkaç gün önce benimle mutfakta makarna pişiren kızı bağdaştırmaya çalışırken her nedense Archer'ı hatırladım. "Şeye ne oldu?.." Aniden sustum. Muhtemelen iyi de yapmıştım hani; kulübede kalanlar konusuna varacak şeylerden bahsetmemek konusunda ihtiyatlıydım.

"Archer mı? Kaçtı." Basamakları inmeye başladı.

Sırtına baktım, kalbim deli gibi atıyordu.

"Ciddiyim," diye seslendi. "Seni şu lanet basamaklardan atarım."

Bir an için kafasının arkasına bir tekme savurup onu düşürme fikri zihnimde dolaştı. Beni durduran tek şey vücudunun bir yerlerinde kişiliğini değiştiren uzaylı bir böcek olduğuna ve tavırlarından kendisinin sorumlu olmadığına ikna olmamdı.

Basamakları inmeye başladım; etrafımı kolaçan ederken beynimin doğru düzgün çalışmaya başlaması için uğraştım. Büyük bir evdeydim, zenginlerin bile kıskanacağı türden bir evdi. Bir sürü yatak odası ve koridor vardı ve ikinci kata vardığımızda aşağıda kristal avizeyle aydınlatılmış antreyi görebiliyordum.

Ama aşağıda hepsi insan formundaki Luxen'leri de görebiliyordum. Hiçbirisi bana tanıdık gelmiyordu. En azından bu

Luxen'ler giyinmenin faydalarını keşfetmişlerdi ama onları inceleyince Black'lerden başka üçüz olmadığını fark ettim. Her biri diğerinden farklıydı. Parmaklarım sıkmaktan uyuşmuştu. Luxen'ler bana Dee'nin baktığı gibi bakıyorlardı. Önlerinden geçerken birkaçı duvardan ayrılıp yılan gibi tuhaf bir şekilde boyunlarını yana yatırıyorlardı. Bir diğeri deri bir şezlongdan ayağı kalktı; yaş aralıkları yirmilerin ortasından kırklara kadardı ama gerçek yaşlarını kim bilebilirdi ki?

Markette gördüklerim, Daemon'la Dee'nin bana önceden anlattıklarına hiç mi hiç benzemiyordu. Luxen'lerin yaptıkları çok farklıydı.

Deri koltuğun oradaki açık renk saçlı bir kadın küçümseyici bir tavırla gülümsüyor, ağır gözüken meşe masadan atlayıp omuzlarımdan tutmak ve kafamı koparmak ister gibi görünüyordu. Ne kadar güç olsa da, çenemi havada tutmaya zorladım ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kusacağımı sandım.

Uzun bir avluyu geçtik ve cam duvarların ötesindeki karanlıktan vaktin gece olduğunu anlayabildim. Ortaya geldiğimizde o duyguyu hissettim.

Enseme bir ürperti yayıldı.

Kalbim durdu, sonra da tekleyerek atmaya başladı. Daemon burada, çift kanatlı kapının arkasındaydı. Bunu biliyordum ve içimde umutla belirsizlik birbirleriyle savaşıyordu.

Biz varmadan kapı açıldı ve daha önce hiçbir evde görmediğim bir ofis ortaya çıktı; bakışlarım odanın ortasındaki bir masaya kaydı. Masanın arkasında ağzı kulaklarında bir adam oturuyordu ama esas şoke edici olan şey bu adamı daha önce, saniyeler önce görmüş olmamdı.

Kırık çerçeveli fotoğraftaki adamdı bu ama onun insan olmadığını biliyordum. Gözleri doğal olmayan, parlak bir maviydi. Biz ofise girerken adam akıcı bir şekilde kalktı ve kapılar

arkamızdan kapandı ama dikkatim hemen başka bir tarafa yöneldi.

Odada başka Luxen'ler de vardı; iki erkek ve bir uzun boylu, güzel bir kızıl. Hiçbirisi umurumda değildi. Kızıl saçlı kızın yanında, masanın arkasındaki adamın sağında duran Daemon'dı.

Kalbim göğsümün içinde acayip bir şeyler yapıyor, teninde ürpertiler geziniyordu. Gözlerimiz birleşti ve ben bir kez daha sersem gibi oldum. Ona doğru adım atarken içimde o kadar büyük bir duygu yoğunluğu oldu ki; ismi dilimin ucundaydı ama sesim gitmişti. Bakışlarımız bir saniye daha kilitli kaldı ve sonra o... o başını çevirdi; profili duygusuz ve ifadesizdi. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarparak ona baktım.

"Daemon?" dedim ve o cevap vermeyince, sanki... sanki tüm bunlardan sıkılmış gibi masanın arkasındaki adamı izlerken tekrar denedim. "Daemon?"

Luxen'lerin geldiği gece olduğu gibi, cevap gelmedi.

5

Katy

Hâlâ Daemon'a bakıyordum, o hariç herkesin beni izlediğinin tamamen farkındaydım. Pür dikkat. Ama o neden bana bakmıyordu? Bıçak gibi keskin bir panik duygusu kalbime yapıştı. *Hayır.* Bu olamazdı. İmkânı yoktu.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan vücudum harekete geçmişti bile. Göz ucuyla, Dee'nin başını iki yana salladığını ve erkek Luxen'lerden birinin öne adım attığını gördüm ama ben en kötü korkularımın gerçekleşmemiş olduğunu ispat etmek için içten gelen bir ihtiyaçla hareket ediyordum.

Ne de olsa, beni iyileştirmişti ama sonra Dee'nin söylediklerini, Dee'nin bana karşı davranışları düşündüm. Ya Daemon da onun gibiyse? O da o kadar soğuk ve yabancı bir şeye dönüşmüşse? Sırf kendi güvenliği için de beni iyileştirmiş olabilirdi.

Yine de durmadım.

Lütfen, diye tekrar tekrar düşündüm. *Lütfen. Lütfen. Lütfen.*

Titreyen bacaklarımla uzun odayı geçtim ve Daemon varlığımın farkında bile değilmiş gibi görünse de dosdoğru ona doğru yürüdüm, titreyen ellerimi göğsünün üzerine koydum.

"Daemon?" diye fısıldadım, boğuk bir sesle.

Başını hızla çevirdi ve aniden bana baktı. Bakışlarımız bir kez daha birleşti ve bir saniye için o güzel gözlerde o kadar duygulu, o kadar acı çeken bir şeyler gördüm ki. Sonra da büyük elleriyle kollarımın üst kısmını tuttu. Temas giydiğim tişörtün içinden beni yakıp tenimi dağladı ve beni kendine çekip kucaklayacağını sandım, umdum. Hiçbir şey yoluna girmeyecek olsa da daha iyi olacaktı.

Daemon'ın elleri kollarımın etrafında kasılınca güçlükle nefes alabildim.

Beni havaya kaldırıp fiziksel olarak kendinden uzaklaştırdı ve birkaç adım geriye bıraktı; bu sırada gözleri yoğun bir yeşil ışık saçıyordu.

Ona baktım, içimde bir şeyler kırılmıştı. "Daemon?"

Tek tek parmaklarını açarak beni bırakırken hiçbir şey söylemedi ve elleri kollarımdan kaydı. Geriye adım atıp dikkatini tekrar masanın arkasında oturan adama yöneltti.

"Çok... acayip," diye mırıldandı kızıl saçlı, pişmiş kelle gibi sırıtarak. Olduğum yere mıhlanmıştım, tenim reddedilmenin acısıyla yanıyor içim sanki kartonpiyermişim gibi lime lime oluyordu.

"Galiba birisi kavuşma falan bekliyordu," masanın arkasındaki erkek Luxen, sesi keyifle çınlıyordu. "Ne düşünüyorsun, Daemon?"

Daemon tek omzunu umursamaz bir tavırla silkti. "Hiçbir şey düşünmüyorum."

Ağzımı açtım ama söyleyecek sözüm yoktu. Sesi, ses tonu kız kardeşininki gibi değildi ama ilk tanıştığımızdaki gibiydi. O zamanlar benimle öfkesini belli etmeden konuşurdu, her sözcüğü ince bir hoşgörü perdesiyle kaplı olurdu.

İçimde daha çok şey kırılmıştı.

Luxen'ler geldiğinden beri yüzüncü kez Çavuş Dasher'ın uyarıları aklıma geldi. Daemon'la ailesi hangi safta yer alacak-

lardı? Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Kollarımı kendime doladım, biraz önce olanları tam olarak kavrayamıyordum.

"Ya sen?" diye sordu adam. Hiç kimse yanıt vermeyince tekrar denedi. "Katy?"

Kendimi ona bakmak için zorladım ve bakışlarından kaçmak istedim. "Ne?" Bu tek sözcüğü söylerken bile sesimin çatlaması umrumda değildi.

Adam gülümseyerek masanın etrafından dolaştı. Daemon kıpırdayınca bakışlarım ona kaydı; kızıl saçlının da dikkati Daemon'a yönelmişti. "Daha kişisel bir selamlama mı bekliyordun?" diye sordu. "Belki daha samimi bir şeyler?"

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Bir tavşan çukuruna düşmüştüm de sağdan soldan uyarı atışı yapılıyor gibiydi. İçimdeki ilkel bir şey yırtıcılarla çevrelendiğimi anlamıştı.

Tamamen.

"Ben... ben ne düşüneceğimi bilmiyorum." Gözyaşlarım boğazımdan yukarı tırmanırken içimi feci halde yakıyordu.

"Tüm bunlar sana çok ağır gelmiş olmalı. Bildiğin dünya büyük bir değişimin eşiğinde ve sen buradasın ve benim adımı bile bilmiyorsun." Adamın gülümsemesi yüzüne öyle bir yayıldı ki canı acıyor mu diye merak ettim. "Bana Rolland diyebilirsin."

Sonra da elini uzattı.

Bakışlarımı eline indirdim ve elini sıkmak için bir çabada bulunmadım.

Rolland kıkırdayarak döndü ve masasına geri gitti. "Demek bir melezsin? Mutasyona uğradın ve ona o kadar yoğun bir seviyede bağlısın ki biriniz ölürse diğeri de ölür, öyle mi?"

Soruları beni hazırlıksız yakalamıştı ama sessizliğimi bozmadım.

Masasının ucuna oturdu. "Aslına bakarsan gördüğüm ilk melez sensin."

"Pek bir numarası yokmuş." Kızıl saçlı alaycı bir tavırla güldü. "Açıkçası, bir domuz kadar pis."

Ne kadar aptalca olsa da yanaklarım alev alev oldu çünkü *leş* gibiydim ve Daemon biraz önce beni kendisinden uzaklaştırmıştı. Onurum, *her şeyim* resmen yerlerde sürünüyordu.

Rolland kıkırdadı. "Zor bir gün geçirdi, Sadi."

Adını duyunca vücudumdaki her bir kas kilitlendi ve bakışlarım hızla ona kaydı. Sadi *bu* muydu? Dee'nin, Daemon'a, benim Daemon'ıma sarktığını söylediği kız mıydı? Öfkem, şaşkınlık ve incinme duygusuna galip gelmişti. Tabii ya, kız elbette acuzenin teki değil de yürüyen ve konuşan bir manken olmalıydı.

"Zor ya da değil, temizliğine çok dikkat ettiğini sanmam." Sadi, Daemon'a bakıp elini onun göğsüne koydu. "Biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Öyle mi?" diye cevap verdi Daemon.

Vücudumdaki bütün tüyler havaya kalktı.

"Evet," diye mırladı. "Bence cidden daha iyisini başarabilirsin. Çok daha iyisini." Konuşurken kırmızı ojeli parmağını göğsünün ortasından karnına indirip kotunun düğmelerine doğru götürmeye başladı.

Ah, hayır, olamaz. "Çek ellerini onun üzerinden."

Sadi başını hızla bana çevirdi. "Anlayamadım?"

"Kekelediğimi sanmıyorum." Öne bir adım attım. "Ama görünüşe göre tekrar etmem gerekecek. Çek şu lanet ellerini ondan."

Dolgun, kırmızı dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Sıkıysa gel de çek."

Aklımın bir köşesinde Sadi'nin diğer Luxen'ler gibi davranıp konuşmadığının farkındaydım. Davranışları aşırı insana özgüydü ama sonra Daemon uzanıp kızın elini uzaklaştırınca bu düşünceyi hemen zihnimden attım.

"Kes şunu," diye mırıldandı, sesini *o* kendine özgü çapkın tavrıyla alçalttı.

Gözüm döndü.

Duvardaki resimler zangırdamaya, masanın üzerindeki kâğıtlar havaya kalkmaya başladı. Tenimde statik elektrik geziniyordu. Şuracıkta Beth'e dönüşmeme ramak kalmıştı, birkaç saniye sonra tavana yükselecek ve o kızıl saçlarının her tutamını...

"*Sen* de kes şunu," dedi Daemon ama sözcüklerinde sesindeki o çapkın ifade artık yoktu. Sözcüklerinde bir anda ateşimi söndüren bir uyarı vardı.

Bön bön ona bakarken resimler tekrar yerlerine oturdu. Suratıma şamar yesem bundan iyiydi.

"İlginç," dedi Rolland, beni süzerek; bence Daidalos'taki bütün bilim adamları da ilk kez Luxen gördüklerinde böyle bakmışlardı. "Bir o kadar da rahatsız edici."

"Aynı fikirdeyim," dedi erkek Luxen'lerden biri.

Rolland kafasını yana yatırdı. "Biz daha üstün bir yaşam formuyuz ve senin gibi bir şeyle bu kadar derinlemesine karışmak... nasıl derler, iğrenç bir şey. Sen var olmamalısın. Başına her ne geldiyse seni öldürmeliydi."

Daemon'ın çenesinde bir kas seğirmeye başladı.

"Ne de olsa, bunun adı doğal seleksiyon, siz insanlar böyle diyorsunuz, değil mi? Biz karışmadan hayatta kalman mümkün değil."

Şey, bu söylediği çok aşağılayıcıydı.

"Ama bu geri alınamaz, değil mi?" Bakışları Daemon'a kaydı. "Bilmediğimiz çok şey var. Gezegenimiz yok edilip de farklı evrenlere dağıldığımızda daha çok küçüktük. Buraya ilk gelişimiz ve görünüşe göre Dünya'da yaşayan türümüzün de bilmediği pek çok şey varmış."

Çoğu Luxen, melezlerden habersizdi. Ben mutasyona uğrayana kadar Daemon da bilmiyordu, o yüzden daha önce Dünya'da yaşamamış olanların bundan bihaber olduklarını anlamak için dâhi olmak gerekmiyordu. Buradaki zayıflıkları, yani oniksi ve elmas kalkanını bilip bilmediklerini merak ettim. Bu şeyler çıktıkları cehennem çukurunda da var mıydı acaba? Bence DEM silahları da yoktu; hani hükümetin Luxen'leri tek atışla tahtalıköye yollamak için icat ettiği silahlar.

"Doğamız gereği meraklıyızdır biz. Bunu biliyor muydun?" diye sordu, sonra da Daemon'ın olduğu yöne bilmiş bir bakış fırlattı. "Bildiğine eminim. Ne de olsa, onu sana çeken de bu değil miydi? Daha fazlası mı vardı yoksa?"

Daemon'ın dudakları çizgi halini aldı ama burnunun dibinde sallanan bir yem varsa da onu yutmadı.

"Aşk," diye mırıldandı Rolland gülerek.

Dee, kardeşine baktı. "Eskidendi o."

"Öyle miydi?" diye sordu Rolland.

Daemon'la Rolland bir süre bakıştı. "Eskidendi."

Göğsümdeki şiddetli çatırdama yakınlardaki kasabalardan duyulmuş olmalıydı. Hızla bir nefes aldım, Daemon nihayet bana baktı. Kazık yutmuş gibi duruyordu ama ta içimi görür gibiydi.

Sadi, "Gerçekten geçmişte mi kaldı acaba?" diye meydan okudu ama Daemon onu duymazdan gelince kadının yüz hatları gerildi, somurtkan bir ifade belirdi.

Rolland'ın yüzündeki gülümseme tüm yüzüne yayılırken ensemdeki tüyler yine diken diken olmaya başlamıştı ama bu kez nedeni çok farklıydı. "Dediğim gibi, biz meraklı yaratıklarız. Quincy?" Omzunun üzerinden baktı ve bir an sonra diğer adam başını öne salladı.

Diğer Luxen öne doğru yürürken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daemon kadar uzun boylu değildi ama daha iriyarıydı ve

suyun üzerinde süzülür gibi yürüyordu. Daemon'ın yanından geçerken ona alaycı bir şekilde gülümsedi.

Ellerimi iki yanımda bir açıp bir kapatarak bir adım geri çekildim. Bunlardan, hatta bu noktada Daemon'dan bile ne ummam gerektiğini hiç bilmiyordum. Midem korkudan kasılıyordu.

Quincy iriyarı bir defans oyuncusu gibiydi ve gözlerindeki ifade kanımı donduruyordu. Enerji karnımın alt kısmında toplanırken ayağım soğuk tahta zeminde kaydı. Kalbim deli gibi atarken Daemon'a baktım. Quincy önümde durduğunda Daemon'la göz göze geldik. Quincy'nin öne doğru uzanırken gülümsemesi tüylerimi ürpertmişti. Geriye sıçrayarak koluna vurup uzaklaştırdım.

"Bana dokunma," diye uyardım, tenime hızla statik elektriğin hücum ettiğini hissediyordum.

Quincy'nin yüzündeki gülümseme kayboldu ve gözlerini kıstı.

"Ne şimdi bu?" diye sordu Daemon.

"Merak ediyorum," dedi Rolland, sesi neredeyse yapış yapıştı; bakışları Daemon'a kaydı. "Tut onu."

Bakışlarım Daemon'la Luxen arasında gidip gelirken yüreğim ağzıma geldi. Daemon bir an için kıpırdamadı ama sonra topuğunun üzerinde döndü. Daemon bize doğru yürürken boğazım kurumuş, kaskatı olmuştum.

Daemon etrafımdan dolaşırken Quincy'ye tehlikeli bir bakış fırlattı. Ellerini arkadan, omuzlarımın üzerinden doladığı an kusacağımı sandım. Sanki cidden önümdeki kendini beğenmiş görünüşlü Luxen'in her yerine kusacaktım.

Quincy bir kez daha bana uzanıp soğuk parmaklarıyla çenemi kavrayınca geriye sıçrayıp Daemon'a yaslandım ama kendimi ondan uzaklaştıramadım. Daemon geçit vermez bir duvardı.

Quincy başını eğip de aynı göz hizasına geldiğimizde Daemon arkamda kaskatı oldu. Bu duruma düşeceğim, Daemon'ın

beni korumak yerine herhangi bir, gerçekten iğrenç bir Luxen erkeğinin burnumun dibine girmesine izin vereceği hiç aklıma gelmezdi. Göldeki o günden beri, ilk kez bana açılıp erkek kardeşini anlattığı günden beri bu aklımdan bile geçmezdi.

"Kız, farklı bir his veriyor," diye bildirdi Quincy, ellerini nabzımın hızla attığı boynumdan aşağıya kaydırarak. "Diğer insanlara hiç benzemiyor. Onları hissetmenin yanı sıra, dokunarak da bir şeyler sezebiliyoruz." Durakladı, bakışları Daemon'a kaydı. Uzun, giderek incelen parmaklarını boynuma sararken Luxen gevrek gevrek güldü. "Pek öfkelisin."

"Gerçekten mi?" Daemon kolumun etrafındaki ellerini gevşetti. "Daha önce sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? O hâlâ geçerli."

"Öyle mi dersin?" Quincy tereddüt etti, sonra da elini göğsümün üzerine, süpermarkette Luxen'lerin dokunduklarını gördüğüm aynı yere koydu.

Arkamda alçak sesli bir gümbürtü yankılanıyordu ama bu Daemon'dan mı geliyordu, yoksa zangır zangır titriyor muydum, emin değildim. Luxen yaptığı işe odaklanarak kaşlarını çattı, sonra da Rolland'a baktı.

"Hiçbir şey olmuyor," dedi Quincy. "DNA'sını ele geçiremiyorum."

Olan biteni anlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tanrım, DNA'ları göz açıp kapayana kadar ele geçirildikten sonra insanlara ne olduğunu görmüştüm. Quincy beni öldürecekti! Ya Daemon? Şu an Daemon'ın kasıklarına tekmeyi yapıştırmak istiyordum. İçimi büyük bir öfke kapladı ve kollarının arasında kıvrılarak serbest kalmaya çalıştım çünkü yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ama öfkeli gözyaşlarım gözlerimi yakarken Daemon beni daha da sıkı kavradı.

"Bu ilginç bir gelişme," dedi Rolland. "İkiniz başka neler yapabiliyorsunuz? Biriniz ölürse diğerinizin de öleceğini biliyo-

ruz. Kaynak'a erişimi olduğu da ortada. Başka bir şey var mı?"

"Hastalanmıyor. Bizim gibi." Daemon'ın sözleri kısa ve özdü. "Bir de hızlı ve güçlü."

Çirkin bir şeyin, ihanetin acısı kalbimi sarmalayınca hızla bir nefes aldım.

"Olağanüstü." Rolland, sanki önünde sadece dikilmemişiz de *Kuğu Gölü Balesi*'ni icra etmişiz gibi alkışladı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Sadi, hiç etkilenmemişe benziyordu.

"Evet," diye cevap verdi Daemon ve gözlerim fal taşı gibi açıldı ama duygularımın yüzüme yansımamasını sağladım.

Nefesimi tuttum ama Dee itiraz etmedi. İkisi de bariz bir şekilde gerçekleri saklayarak yalan söylemişlerdi. Daha fazlası vardı. Daemon gerçek formundayken diğer Luxen'lerle yaptığı gibi benimle iletişim kurabiliyordu. Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ama içimin derinliklerinde bir umut yeşerdi. Bakışlarımı hızla Dee'ye çevirdim ama sanki duvarda ilginç bir şeyler oluyormuş gibi gözünü oraya dikmişti.

Burada gerçekten neler oluyordu? Bildiğimden daha fazlası...

Quincy bana bakmıyordu bile ama gözlerini Daemon'dan ayırmıyordu ve elini göğsüme indirip *tam* göğsümün üstüne koyunca düşüncelerim yolundan çıktı, korkunç bir patlamayla duvara tosladı. Şok içimde dalgalandı, hemen ardından akkor kesilmiş bir hiddet ve korkunç bir tiksinti yükseldi. Her yanım gerildi.

Aniden, ahşap zeminde kayıp boş bir deri koltuğa çarptım. Ürkmüş bir halde başımı kaldırdım, yüzüme düşen keçeleşmiş saçlarımın arasından baktım.

İki Luxen göz göze kilitlenmişti ve karşımdaki Dee artık duvara bakmıyordu; bütün dikkatini kardeşine vermişti. Oda o kadar sessizdi ki bir sineğin hıçkırığı bile duyulabilirdi.

Sonra Daemon barut fıçısı gibi patladı.

Daemon

Öfkenin tadı bir kan havuzu gibi ağzıma geliyordu ve gözüm bundan başka bir şey görmüyordu. Yapabileceğim birçok şey vardı, kendimi hoşgörü göstermeye zorlayabilir ve bekleyebilirdim. Ama ona bu şekilde dokunmakla sadece çizgiyi aşmamış, çizgi namına bir şey de bırakmamıştı.

Gerçek formuma geçince kendi türümün diğer üyelerinin ani bir bombardımanına tutuldum, istek ve ihtiyaçları hırçın bir kasırga şeklinde yükseliyordu ama öfkem hepsini ezip geçti. Quincy hareket edemeden onu yakalayıp karşı duvara fırlattım ama bu kez onu Katy'nin odasında bulduğumda yaptığımdan çok daha şiddetli bir şekilde fırlattım.

Selam dostum, duvara merhaba desene.

Formunu değiştirmeden duvara çarptı. Sıva çarpmanın şiddetiyle çatırdayıp çöktü. Havaya beyaz toz yayıldı. Quincy duvardan aşağıya kaymaya başladı. Luxen'lerle ilgili ilginç bir gerçek, henüz insan formundayken ne kadar zayıf olduklarını fark etmemiş olmalarıydı.

Quincy yere düşmeden önce üstündeydim.

Çenesine yumruk attığımda yere çarpan kafasının çatırdama sesi bana keyif verdi. Daha onunla işim bitmemişti; onu kaldırdım ve resmen duvarın içine sokup taşıyıcı kirişlere kadar gömdüm.

Sonra da bıraktım.

Quincy aşağı kayıp yere çöktü, ezilmiş bir ateşböceği gibi bir yanıp bir sönüyordu. Kafasının arkasından parlak, mavi bir sıvı akıyordu. Başımı eğmiş, onu yakındaki bir pencereden futbol topu gibi fırlatıp fırlatmamayı düşünürken, odanın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim.

Quincy'yi, ya da ondan geriye ne kaldıysa onu bırakıp arka-

mı dönerken gerçek formumdan çıktım. Bu konuda belki biraz fazla ileri gitmiş olabilirdim ama şu anda bunun için yapabileceğim bir şey yoktu.

Rolland tek kaşını kaldırdı. "Pekâlâ, o halde..."

Göğsüm sert bir şekilde inip kalkıyordu; *Katy*'nin durduğu yere dönmeden önce Quincy'ye hızlı bir bakış fırlattım. Katy bir koltuğun arkasını tutmuş, bana bakıyordu. Soluk yüzündeki gri gözleri koskocamandı.

Bakışlarımız birleşti ve yüzündeki sarsılmış ifadeden bütün bunlardan ne çıkaracağını bilmediğini anladım. Her yanından havayı boğan, beni boğan şaşkınlık ve büyük bir acı boşalıyordu.

Sakinleşmem birkaç dakikamı almıştı. Nefesimi yavaşlattım ve kendimi Rolland'a dönüp meraklı bakışlarına karşılık vermeye zorladım. "Ona daha önce kıza dokunmamasını, yoksa onu öldüreceğimi söylemiştim. Ben yalan söylemem."

"Sadi'nin bakışları Quincy'nin yattığı yere çevrildi. "Ölmemiş."

"Henüz," dedim öldüreceğime ant içercesine.

Sadi'nin yüzüne bir beklenti, büyük bir heves yayıldı ve kız alt dudağını ıslattı. "Ona dokunup dokunmaması neden umurunda ki?"

Bunun sonsuz sayıda nedeni vardı. "Kız bana ait." Sırtıma saplamakta olduğu hançerleri resmen hissedebiliyordum ama ona bakmadım. "Başka hiç kimseye değil. Nedeni bu kadar basit."

Rolland beni dikkatle süzdükten sonra masadan kalktı. Doğrularak el çırptı. "Herkes dinlesin."

Kaskatı kesildim, bunun çok kötü bir anlama gelebileceğini biliyordum.

"Sen." Başka bir Luxen'e işaret etti. "Quincy'yi buradan çıkar. Uyanırsa bana haber ver."

Bir yanım uyanmasını istiyordu, böylece yine canına okuyabilecektim.

Sadi'ye gelince, Rolland onu keskin bakışlarıyla yerine mıhladı. "Buradaki genç... hanımı götür ve temizlenip *rahatlamasını* sağla."

Hayır, olamaz. Ağzımı açmıştım ki Sadi öne atıldı, gözleri kötücül bir zevkle parlıyordu. "Tabii," dedi, benim tarafıma yarım bir gülümsemeyle bakarak ve önümden adeta zıplayarak geçti. Yolunu kesip pencereyi iyi bir amaçla kullanmak için öne adım attım.

"Sen," dedi Rolland bana, "buradan ayrılmayacaksın." Sonra, Dee'ye gülümsedi. "Geç oldu. Bu formda olmak beni inanılmaz acıktırıyor. Bana yiyecek bir şeyler getirir misin?"

Dee tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. Dönüp bana endişeli bir bakış attı ve Rolland'ın isteğini yerine getirmek üzere hızla odadan çıktı.

Sadi'nin Katy'yi zorla odadan çıkarışını izlerken başka birini daha yumruklama ihtimalim yüksekti. Kapı arkalarından kapanırken ensem karıncalandı, Rolland'la ve ismini öğrenmeyi reddettiğim bir herifle yalnız kaldım.

Rolland masanın etrafından dolanıp oturdu. "Quincy daha önce senden yana epey dertliydi. Senin... onun peşinden gittiğini çünkü o... o kızla odada olduğunu söyledi." Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Harap olmuş duvarı işaret etti. "Gerçi şu anda görünüşe göre Quincy'nin öfkesi sorun değil."

Omuz silkti. "Sorunun sadece Quincy olmadığından eminim. Kız konusunda Sadi'ye de güvenmiyorum."

Rolland kaşlarını kaldırdı. "Güvenmiyor musun?"

"Hayır."

Ellerini kavuşturup beni incelemeye başladı. "Benim için bir soruya cevap vermeni istiyorum, Daemon Black ve dürüst bir cevap istiyorum."

Azıdişlerimi sıkmaktan çenem acıyordu. Bu odada olmama-

lıydım. Şu anda Sadi'nin olduğu yerde olmalıydım ama başımı öne salladım.

"Dediğim gibi, okuması güç birisin. Kardeşlerin öyle değil ama sen farklısın."

"İnsanlar özel olduğumu söyler."

Sessizce güldü. "O kız senin için ne ifade ediyor, Daemon? Dürüst bir cevap istiyorum."

Ellerimi sıkıp yumruk yaptım. "Kız bana ait."

"Bunu söylemiştin."

Derin bir nefes alıp güçlükle ciğerlerine hava doldurdum. "O benim ve benim bir parçam. O yüzden, evet, benim için çok şey ifade ediyor ama onun için hissettiklerim buradaki hiçbir şeyi, ya da seninle ilgili hiçbir şeyi, değiştirmiyor."

"Benimle ilgili mi?" Kıkırdadı. "Desteklemen gereken ben değilim. Ben sadece... senin gibi çok çalışıyorum."

İyi o zaman.

"Ona âşık mısın?" diye sordu, konuya geri dönerek. "Onu hâlâ istiyor musun?"

Gelişlerinden beri içimde hiç insani duygular kalmış mıydı yoksa ben de geri kalanlar gibi kovanın bir üyesi mi olmuştum? Sorduğu buydu. "Onu istiyorum."

"Fiziksel olarak mı?"

Çenem şiddetli bir şekilde acırken başımı öne salladım.

"Bundan daha fazlasını istiyor musun?"

Sözcüklerimi özenle seçtim. "İstediğim şey ailemin güvende olduğu bir yuva ve yalnızca biz bunu sağlayabiliriz. Biz önce geliriz."

Rolland başını yana yatırdı, bakışlarını yüzümden hiç ayırmıyordu. "Öyle ve yakında ailen için o güvenli yuvaya kavuşacaksın. Fitil çoktan ateşlendi."

Ona tam olarak fitilin nasıl ateşlendiğini sormak istiyordum

çünkü şu ana dek tek gördüğüm iğrenç cinayetlerdi.

Aramızda gerilim dolu bir sessizlik uzayıp gitti, sonra da parmağını kapıya doğru şaklattı. "Git ve ne yapman gerekiyorsa yap ama lütfen Sadi'yi bir yerlere fırlatma. Daha sonra faydalanmayı düşündüğüm meziyetleri var."

Bedava atın dişine bakmayan biri olarak hızla arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm.

"Ha, Daemon bir şey daha var."

Kahretsin. Durup ona döndüm.

Sabah saatlerinde yerel haberlerde topluma seslendiği zaman yüzünde olan o lanet gülümsemenin aynısı yüzündeydi. Şehre, ya da ondan geriye kalan şeye her şeyin iyi olacağını, insan ırkının hüküm süreceğini ve gerçekten inandırıcı biçimde söylediği bir sürü saçmalık ağzından dökülürken yüzünde olan o gülümseme.

"Açıklıkta canını almadığıma beni pişman etme çünkü eğer bir *trataaie* isen," dedi, ana dilimize dönerek, "benden değil, *senitraaie*'den korkmalısın. Sadece aileni kaybetmekle kalmayacaksın, oradaki o küçük kız çok yavaş ve çok acılı bir şekilde ölecek ve onun yaşadığı dehşet gördüğün son şey olacak. *Inteliaaie*?"

Kazık yutmuş gibi başımı öne salladım. "Ben hain değilim ve sadece liderimize cevap veririm. Anladım."

"Güzel," dedi, elini kaldırarak. Uzaktan kumanda, masadan havadaki eline uçtu. "Unutma. Sadi'yi fırlatmak yok."

Tehditten farksız bir uyarıyla serbest bırakılınca ofisten çıktım ve antreye adımımı attığım an az daha kız kardeşime tosluyordum.

Kolumu tutup parmaklarını etime gömdü. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Senin ona gece yarısı abur cuburu götürmen gerekmiyor muydu?"

Gözleri parladı. "Kızı korurken kendini öldürtebilirdin."

Bir an için ona baktım; onda bir şey, herhangi bir şey arıyordum ama elim boş döndüm. Elini nazikçe üzerimden çektim. "Buna zamanım yok."

"Daemon."

Onu duymazdan gelerek bir oturma alanından geçtim, sonra da basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladım. İkinci kata vardığımda üçüncü kattan gelen bağrışmaları duyabiliyordum.

Tanrım.

Yukarıda bir şey şangırdadı ve ok gibi fırladım. Üçüncü kattaki en son odaya bir saniyeden daha kısa bir sürede vardım. Kapıyı hızla açtım; Sadi'yi bir yerden fırlatmamak içim kendime nasıl engel olacağımı düşünüyordum.

Yatak odası boştu ama sanki odadan hortum geçmiş gibiydi. Zeytin yeşili rengi koltuk yan tarafa devrilmişti ve tahta bacaklarından biri kırıktı. Beyaz perdeler açılmıştı. Kirli ve kanlı yastıklar yere saçılmıştı.

Giydiği tişört –benim tişörtüm– parça parça olmuş, yatak ucunda duruyordu. Bu da neydi böyle?

Sanki birisi banyo kapısına çarpıp sekmiş gibi ses çıkınca bakışlarım hızla oraya çevrildi, sonra da odada bir şiddetli bir çığlık patladı.

Banyo kapısını tekmeyle açtım ve olduğum yerde donakaldım. Banyo, ayrı bir duşu ve küveti olan türden büyük bir banyoydu ama bu banyo daha iyi günler görmüştü. Çift gözlü lavabonun üzerindeki ayna kırıktı. Çok sayıda şişe devrilip açılmıştı. Beyaz kremler süt havuzları şeklinde yeri kaplamıştı.

Katy, büyük küvetin önünde dikiliyordu, saçları birbirine girmiş bir yumak halinde kıpkırmızı olmuş yüzünü çevreliyordu. Bacaklarını ayırmış dururken gri gözleri ateş saçıyordu. Burnundan kan sızıyordu. Elinde tırtıklı bir cam parçası tutuyordu.

Üzerinde sadece sutyeniyle kotu vardı, beyaz sutyeninin üzerinde küçük sarı papatyalar vardı. Göğsü hiddetle inip kalkıyordu.

Görünüşe göre, Sadi temizleme olayını tamamen farklı bir boyuta taşımıştı.

Gözlerimi yavaşça, Katy'den sadece birkaç adım uzaklıktaki Sadi'ye çevirdim. Beyaz bluzu yırtılmıştı. Düğmeleri açılıp kopmuştu. Normalde yapılı olan saçları sanki bir rüzgâr tünelinden geçmiş gibi gözüküyordu ama en iyi kısmı neydi?

Sadi'nin yüzünün yan tarafından aşağıya tırnak izleri iniyordu ve izlerden kırmızıya çalan mavi kan akıyordu. İçim rahatsız edici derecede gururlandı.

Kedicik pençelerinin hakkını vermişti.

"Başkalarına karşı hiç kibar değil," dedi Sadi burnundan soluyarak. "O yüzden, ben de hareketlerine çekidüzen vermekle uğraşıyorum."

"Ben de senin kalbini kesip çıkarmakla meşgulüm, sürtük."

Her şey bu kadar birbirine girmişken bile dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çık dışarı."

Sadi nefret dolu bakışlarını üzerime çevirdi. "Ben..."

"Sana çık dışarı dedim." Sadi kıpırdamayınca durduğu yere yürüdüm, onu tuttum ve itip kakarak banyodan çıkardım. Kendini toparlayıp tekrar bize doğru gelmeye başladı. "Rolland'ın bu gece sana ihtiyacı olacak, o yüzden onun için hayatta kalmak istiyorsan bana bir adım daha yaklaşma."

Öfkeyle burun delikleri büyüdü ve yanakları al al oldu ama durup yumruklarını sıktı. Bir saniye geçti ama hâlâ kapıda duruyordu. Sadi sabrımı sınıyordu... ciddi şekilde sınıyordu.

Banyo kapısını Sadi'nin yüzüne kapattım ve hızla arkamı döndüm. Onu görünce kalbim deli gibi atmaya başladı ve Sadi'yi anında unuttum.

Hâlâ elinde cam parçasıyla oval küvetin önünde duruyor, bana köşeye kıstırılmış bir hayvan gibi bakıyordu. O anda, bana hiç de zararsız, küçük bir kediciği hatırlatmıyordu.

Yetişkin bir kaplana benziyordu ve zarar vermeye niyetli gibiydi. Bana hem de. Onu suçlayabilir miydim? Biz bakıştıkça gözleri değişip gözyaşlarıyla ıslanmaya başladı ve bu bacaklarımın arasına tekme yemekten daha beterdi.

Hapı yutmuştum, *ikimiz* de hapı yutmuştuk ve ben onu burada istemiyordum. Onun uzakta, bütün bunlardan uzakta olmasını istiyordum ama artık çok geçti.

İkimiz için de çok geçti, belki de herkes için öyleydi.

Alt dudağı titriyordu. Ağırlığını diğer ayağına verirken ayak parmakları yere dökülen saç kremine ya da şampuana gömüldü. Onu gözlerimle içime çekerken aramızda sonsuzluk uzayıp gitti. Kapımı çaldığı günden, hayatıma anlamını veren o iki sözcüğü ilk kez söylediği ana kadar bir sürü anı üzerime yağıyordu. Ama bunlar sadece anı değildi. O anda hissetmemem gereken duyguları hissettiğimi anladım ama her bir hücrem onu istiyordu. Kanım kaynıyordu.

Onu istiyordum.

Ona ihtiyacım vardı.

Onu seviyordum.

Bir adım geri atıp küvetin kenarına çarptı.

"*Kat*," dedim, günlerdir ismini ilk kez ağzıma almıştım, hatta kendime ismini aklımdan geçirmek için ilk kez izin vermiştim ve bu olduğu an içimdeki mühür kırılıp ardına kadar açılmıştı.

6

Katy

Daemon'a bakarken cam parçasının kenarları avucuma batıyordu. Ofiste, sonra da o iğrenç kadınla olan biten onca şeyden sonra güç bela nefes alabiliyor, kolumda durmak bilmeyen titremelere engel olamıyordum. Daemon'ın öne bir adım yaklaşmasını izledim. Akkor gözlerindeki ifade ve adımındaki kararlılık tüylerimi diken diken etti. "Sakın."

Gözlerini kıstı.

Göğsümü sancıtan birçok şey vardı. Sadi'nin Daemon'la yapmayı planladığını söylediği korkunç şeyler, Daemon'ın ofiste söyledikleri, söylerken zevk alır gibi göründüğü şeyler, hepsi birbirine karışmıştı.

Tenim sızlıyordu, iç organlarım dışarı dökülmüştü sanki. Saldırıp bir şeye ya da birine zarar vermek istiyordum. Gözyaşlarım boğazımı yakıyordu. "Yeni arkadaşınla gitmek istemediğinden emin misin?"

Şu anda gözlerinden sadece incecik bir yeşil şerit gözüküyordu. "Evet, eminim."

"Daha önce öyle gözükmüyordu ama. Siz ikiniz..."

"Tek kelime daha etme," diye neredeyse gürledi.

İçimdeki öfke bir tayfun gibi uğuldarken gözlerimi kırpıştırdım. "Pardon? Acaba kim?.."

Daemon banyonun bir ucundayken, bir saniye sonra tam önümde dikiliyordu; bu da sendeleyip yerdeki yapış yapış şeye basmama neden oldu.

Çığlığı bastım. "Bunu yaptığında senden..."

Çenemi kavradı ve tenini tenime dayadığı an beynim kısa devre yaptı sanki. Cam parçası elimden kaydı, zararsız bir şekilde yakındaki pofuduk banyo paspasının üzerine düştü.

Dudaklarımız birbirine değecek kadar yakın olana ve aynı havayı paylaşana kadar başını eğdi. Olanların hiçbirisi adil değildi. Ortadan kaybolduğu andan beri tek istediğim onu tekrar görmek, ona dokunmak ve onu sevmekti ve şimdi önümde duran şeyin ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Luxen'ler geldiğinden beri hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Kıpırdamadı. Onun yerine, sanki her bir santimini hafızasına kazıyormuşçasına parlak zümrüt rengi bakışlarını yüzümde gezdiriyordu. Bakışlarını takip eden bir sıcaklık vardı ve o iğrenç sürtüğün vurduğu burnumun zonklaması geçti.

Beni iyileştiriyordu. Bir kez daha. Kendisinden itip uzaklaştırdıktan ve bir zamanlar beni *sevmiş* olduğunu söyledikten sonra ve en kötü tür canavarlarla işbirliği yaptıktan sonra. Bunu kaldıramazdım.

"Bu çok yanlış," dedim, sesim çatallaşarak. "Her şey o kadar berbat..."

Daemon beni öptü.

Öpüşünde nazik ya da çekingen bir yan yoktu. Ağzını ağzıma bastırıp, cüretkâr bir şekilde dudaklarımı araladı ve açlıktan ölüyormuş gibi öptü. Duygu seli ayaklarımı neredeyse yerden kesecekti. Genzinden gelen pes ses beni sarsınca mideme ağrılar saplandı.

İçimdeki umut daha da güçlendi ama şaşkınlık ve öfke, sinir bozucu küçük bir köpek gibi bacağını kapmaya çalışıyordu. Daemon tek eliyle yanağımı okşarken başını yana yatırdı. Ensemdeki saçlarımı parmaklarıyla kavradı. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve bu çok fazlaydı.

Ellerimi göğsüne koyup ittim.

"Kedicik," diye homurdandı, alt dudağımı kıstırarak.

Titreyerek nefesimi salıverdim. "Sen..."

"O hâlâ odanın dışında," diye fısıldadı dudaklarıma, sonra da beni tekrar öptü.

Diğer elini vücudumdan aşağıya indirip belimin kıvrımında dururken söylediklerini bir an duyamadım. Beni kendisine doğru çekti ve bedenlerimiz birbirine yapıştı; bunun verdiği his şaşırtıcı şekilde yeni ve tatlı bir şekilde tanıdıktı. Öpüşmemiz ateşlendi, ta ki tadını her yerimde alana kadar.

Parmaklarım tişörtünün yumuşak kumaşını kavrarken ellerim titriyordu. İnledim. Titreme kollarımdan yukarı tırmanıp, vücudumun her yeri titreyene kadar yayılmaya devam etti.

"Gitti." Daemon başını kaldırdı ama ben gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum. Titrememe engel olamıyordum. "Ah, Kedicik..."

Ona, bu gerçek değilse bana böyle seslenmemesini söylemek istiyordum ama boğazımda bir hıçkırık yükseldi. Ağzımı sıkıca kapattım çünkü bu noktada ağlamanın ya da dağılmanın hiçbir şeye faydası olmazdı ve zaten aramızda çok fazla gözyaşı olmuştu.

Daemon kolunu bana doladı ve parmaklarıyla ensemi tutup yanağımı göğsüne yasladı. Beni o kadar sıkı kucakladı ki kalbinin hızla çarpmasını hissedebiliyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadı başımın üzerinden. "Çok üzgünüm, Kedicik."

"Bu... bu sen misin?" Sesim çatladı. "Gerçek mi bu?"

"Her zaman olacağım kadar gerçeğim." Sesi zar zor duyuluyordu, benimki gibi çatlak bir sesle fısıldıyordu. "Tanrım, Kat, ben..."

Göğsüm içeri çökmüş gibi hissediyordum ve uzanıp elimi ensesindeki saç tutamına gömdüm. Yanaklarım ıslaktı.

"Çok üzgünüm," dedi tekrar ve bir an için tek söyleyebileceği şey buymuş gibiydi. Dönüp sırtını duvara verdi, sonra da aşağıya kayıp beni kucağına çekti ve bükülü dizleriyle geniş ve sert göğsünün arasına aldı. "Ne kadar konuşabilirim ya da onları ne kadar zihnimden uzak tutabilirim, bilmiyorum."

Onları zihninden uzak tutmak mı? Gözlerimi açarken kırpıştırarak gözyaşlarımı geri savuşturdum. "Neler... olduğunu anlamıyorum."

"Biliyorum." Alnını alnıma yaslarken bir an göz alıcı yüzünde bir acı belirip kayboldu. "Bizler birbirimize bağlıyız... hepimiz. Geldikleri andan itibaren birbirimizin zihninin içindeyiz. Bunun nasıl işlediğini bilmiyorum. Belki de burada çok fazla sayıda olduğumuz içindir ama gerçek formumdayken bundan kaçmanın yolu yok. Şu anda... o kadar feci değil. Bilmedikleri, onlardan saklayabildiğimiz şeyler var ama bunun ne kadar daha böyle gideceğini bilmiyorum."

"Biz derken?" diye fısıldadım.

Başını öne salladı. "Dawson'la ben."

Kaşlarımı çattım, onu çok cana yakın biri olarak hatırlamadığımdan emindim. "Ama beni Kaynak'la vurdu." Hem, bunu yaparken kafamı kırdığından da oldukça emindim.

Daemon'ın gözleri koyulaşarak canlı yosun yeşiline döndü. "Evet, bunun için çenesine teşekkürlerimi sundum. Gerçi, başka seçeneği yoktu. Başka bir Luxen sana doğru geliyordu ve yaptığı şeyi onlardan birinin seni öldürmesine engel olmak için yaptı."

"Senin de ölmene engel olmak için." Her şeye yetişmek için hızlı düşünmeye çalıştım. Bunların hepsi roldü. "Dee?"

Daemon gür kirpiklerini indirip başını iki yana salladı.

"Ne?" Hüsran dalgası hızla çarpınca zar zor bir nefes alabildim. Dee'nin sözleri canımı yakmıştı ama Daemon'la Dawson için durum daha beter olmalıydı. "Rol... yapmıyor mu?"

"Hayır. İçlerine çekildi. Burası bir tür kovan gibi." Başını tekrar iki yana salladı ve dolgun dudaklarının etrafındaki çizgilere bitkinliğin yerleştiğini görebiliyordum. "Dawson'la ben... bağımsız düşünebilirken Dee'nin bunu neden yapamadığını bilmiyorum."

Parmak uçlarımı yanağına koydum ve kirli sakalını hissettim. "Galiba ben biliyorum."

Kaşlarını havaya kaldırdı.

"Dawson'ın Beth'i var," dedim sessizce, gözlerine bakarak. "Senin için de ben varım. Belki de nedeni budur. Aynı mutasyon olayında olduğu gibi. Bu kadar basittir belki."

"Sen söz konusuyken basit hiçbir şey yoktur."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "O kadar korktum ki," diye itiraf ettim birkaç dakika sonra. "Onlarla gittiğinde, sonra da seni öyle... öyle görünce. Seni kaybettiğimi sandım." Duygular boğazımı düğümlemişti ve sözcükleri ağzımdan çıkarmak birkaç saniye sürdü. "Yaşadığımız onca şeyden sonra seni kaybettiğimi sandım."

"Beni kaybetmedin, Kedicik. Beni asla kaybedemezsin." Beni kendine yasladı ve alçak sesle konuşurken dudakları yanağıma sürünüyordu. "Ama seni burada, buraya yakın hiçbir yerde istemiyordum. Burası senin için güvenli değil."

Söylediklerini içime sindirdikçe içimdeki o yakıcı acı biraz azaldı ama incinmişliğin ve korkunun o keskin tadı hâlâ genzimdeydi. Hâlâ anlamadığım o kadar çok şey vardı ki, Daemon'ın bile anladığını zannetmiyordum.

Daemon ellerimden birini alıp göğsüne, kalbinin üstüne

koydu. "Gerçekten seni unuttuğumu mu sandın?"

Boynumu büktüm; bakışlarındaki soğukluğu anımsamak aşırı kolaydı. "Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Sen... sen ilk tanıştığımızda bana baktığın gibi bakıyordun."

"Kat." İsmimi sanki kutsal bir sözcükmüş gibi söyledi, sonra da kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu. "Seni iyileştirmek ve yanımda tutmak için türümün bütün kurallarını çiğnedim. Seninle evlendim, seni güvende tutmak için yakıp kül ettim. Senin için öldürdüm. Benim için ne kadar değerli olduğunu unutacağımı mı sandın? Bu dünyadaki, herhangi bir dünyadaki herhangi bir şeyin sana karşı aşkımdan daha güçlü olacağını mı düşündün?"

Dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık koptu ve başımı omzuyla boynunun arasına koydum. Kollarımı omuzlarına dolayıp muhtaç bir bebek maymun gibi ona tutundum. Hafif gülüşünü yanağımda bir fısıltı gibi hissedene kadar sarıldım ona.

"Beni boğuyorsun," dedi, bir eliyle sırtımı okşayarak. "Az kaldı."

"Pardon," diye mırıldandım omzuna ama onu bırakmadım. Başımın üzerini öptü ve ben iç çektim. Tanrım, hiçbiri iyi değildi. Tersine, ama *Daemon* iyiydi. Kendisiydi ve lanet olsun, biz birlikte her şeyi göğüsleyebilirdik. Yapardık çünkü buna mecburduk. "Ne yapacağız?"

Birbirine girmiş saçlarımı yüzümden çekti, yanaklarımı öpücüklerinin rotasının üstüne koydu. "Rol yapmaya devam et. Söylemek, hatta yapmak zorunda kalacağım şeyler olacaktır..."

"Anlıyorum." Yine de içime bir üzüntü çöreklendi. Ofiste olan bütün o olayları tekrar yaşamak istemiyordum ama gerekirse yaşayacaktım. Buna mecburdum.

"Tabii ki anlıyorsun." Dudaklarımın kenarına bir öpücük gönderdi. "Ama bu asla anlamak zorunda kalmanı istemediğim

türden bir şey." Dudaklarını çenemde gezdirirken titredim. "Buradan çıkacağız ama Dee'siz gidemem."

Başımı öne salladım. Dee, görünüşe göre beni üçüncü kattan fırlatmaya istekli, hırçın bir sürtüğe dönüşmüş olsa da, Daemon'ın onu arkasında bırakmasını hiç istemezdim.

"Bir de ne planladıklarını öğrenmeden de gidemem," diye ekledi. "Büyük bir şeyin peşindeler."

"Belli." Hafifçe gülümsedim. "Bütün bu Dünya'yı istila etme olayı bunu açığa çıkardı."

"Seni zeki şey." Dişleriyle kulakmememin ucunu yakaladı ve bu küçük ısırık bütün vücudumu titretti.

Küçük bir çığlık attım ve karşılığında haince kıkırdaması duruma hiç de uygun değildi. Yanaklarım kıpkırmızı bir halde geri çekildim. "Tüm bu olanlara rağmen ancak sen böyle davranabilirsin."

Bakışlarını dudaklarıma, sonra da daha aşağıya kaydırırken ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Şey, kucağımda, üzerinde sadece kotun ve sutyeninle oturuyorsun –sutyenin de güzelmiş hani– hem de hatunun birinin kıçını tekmeledikten sonra. Çok seksi. Çok tahrik oldum."

Sutyenimin dantelli köşesine kadar kızarmıştım çünkü onun cidden tahrik olduğunu görebiliyordum. "Gülünçsün."

"Sen de güzelsin."

"Pis pis kokuyorum ama," diye mırıldandım.

Daemon boğuk bir sesle kıkırdadı. "Bu durumu düzeltmene yardımcı olabilirim. Yani, o konuda *cidden* yardımcı olabilirim."

"Aman Tanrım, ciddi misin?"

"Evet ya, sözde fiziksel bir şeyler peşinde olmam gerekiyor." Ona bakınca durakladı. "Tamam, belki de sözde değildir. Konu sen olunca hep öyle hissediyorum zaten." Ellerini çıplak kollarımdan yukarıya hareket ettirdi, bütün tüylerim diken diken oldu.

Başımı arkaya yatırdım. "Yani, şu bilinen ben ölürsem sen de ölürsün olayından başka diğer Luxenler beni etrafta bulundurmayı istemenin nedeninin şeyi sevmen olduğunu mu düşünüyorlar?.."

"Seninle vahşi, hayvani seks yapmayı sevdiğimi mi?" diye tamamladı.

Dudaklarımı büzdüm.

"Onun gibi bir şey." Konuşurken dudakları dudaklarıma sürtünüyordu ve elleri kalçalarımdaydı. "Gerçi ofiste olanlardan sonra senin buna istekli olacağını düşüneceklerini sanmam."

"Şu anda bunu istediğim falan yok, salak seni."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Bu durumu değiştirebileceğime bahse girerim."

"Daemon." Ellerimi, omuzlarına koydum. "Bence gerçekten başka konulara odaklanmalıyız." Odaklanacak o kadar çok şey vardı ki. "Beth'i biliyorlar mı, peki şeyi?.."

"Beth'i ya da Luc'u bilmiyorlar. Bunun böyle kalmasını sağlamalıyız." Ellerini sırtımda gezdirip sutyen askıma getirdi.

"Ama Archer'ın ne olduğunu biliyorlar." İki parmağını sutyen askımın altına sokunca dudağımı ısırdım. "Beth hamile."

Başını çıplak omzuma eğdi. "Biliyorum."

Ağzım hayretle bir karış açıldı. "Ne?" Cevap vermedi çünkü omzumu *yalamakla* meşguldü... Yüce İsa. Bir tutam saçını yakaladım ve başını kaldırdım. "Bana söylememiştin?"

Ağzımı yakalayıp bana neredeyse ne hakkında konuştuğumuzu ve nerede olduğumuzu unutturacak derin ve yakıcı bir öpücük verdi. Öpücüklerinin böylesi sihirli bir gücü vardı işte. "Sana söyleme fırsatım olmamıştı." Serçe parmağını askılardan birine takıp bir iki santim aşağıya indirdi. "Unutma. Her yerde kutsal uzaylı istilası var."

"Ah. Evet. Şu mesele." Kirpiklerimi indirdim; dudakları sut-

yen askımın peşinden geliyordu. Mideme kramplar giriyordu. "Ama Beth'in midesi bulanıyor. Bunun normal olup olmadığını bilmiyorum. Markete... markete o yüzden gitmiştik. Ona bir şeyler alıyorduk."

"Archer o evden ayrılmanıza asla izin vermemeliydi." Daemon başını aniden hızla yukarı kaldırıp kapalı banyo kapısına doğru çevirdi. Gözbebekleri elmas gibi parlıyordu. "Birisi geliyor."

Kollarında kaskatı kesildim; yüreğim ağzıma gelmişti.

Dikkatini tekrar bana yöneltti. Yanağımı kavrayıp ağzını bir kez daha aşağıya eğdi ve beni derin derin öptü; başımı o kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde döndürdü ki başını kaldırdığında inledim. Resmen inledim. "Öfkeden gözün dönmüş gibi davran. Bana karşı koy."

Hâlâ son öpücüğünün etkisinden kurtulamamış bir halde ona baktım. "Ne?"

Aniden, kendimi kırık camın yanı başında, sırtüstü yatarken buldum. Dökülmüş krem ve şampuan topakları etrafa saçılmıştı. Daemon üzerimdeydi; elleriyle bileklerimi yakalayıp yere yapıştırdı ve bacaklarından birini bacaklarımın arasına soktu.

Kalbim duracak gibi oldu. "Bu da nesi?.."

Başını başıma eğip alçak sesle konuştu. "Farz et ki karşında Sadi var."

Öyle yaparsam onu kesebilirdim.

Gözlerimi kıstım ama banyo kapısı hızla açıldı ve bir erkek Luxen –ofisteki sessiz olan– kapıda belirdi. Kısmen yarı çıplak olduğum için, kısmen de o andaki görüntümüz yüzünden yüzüme ateş bastı.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu o tuhaf, iniş çıkışlı şekilde.

"Sadece biraz üst üste zaman geçiriyoruz," diye cevapladı Daemon ve sesindeki değişimden nefesim kesildi. Sesi yine di-

zimle vücudunun önemli bir organına vurmak istememe yol açan o kendini beğenmiş, alaycı haline geri dönmüştü.

Daemon'ın başının üzerinden Luxen'in başını yana eğdiğini gördüm. "Pek iyi gidiyormuş gibi gözükmüyor."

"Eh..." Daemon sırıttı. "Bu kadar kızgın olmasaydı işim daha kolay olurdu. Doğru değil mi?" diye bana sordu. "Ama sıkıntı yok. Dövüşmeye çalışması hoşuma gidiyor."

"Çalışmak mı?" diye çıkıştım, parmaklarımı sıkarak. "Seni..."

"Sus bakayım," diye mırıldandı miskin bir şekilde. Sonra da, ışık hızında hareket ederek ve Luxen'in görebileceği bir açıdan yine kulağımı ısırdı. Bağırmamak *ve* testislerine yumruk atmamak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

Daha sonra onu eşek sudan gelene kadar dövecektim.

Daemon sanki açık büfeymişim gibi beni süzme gösterisini sergiledikten sonra diğer Luxen'e baktı. "İzin verir misin? Yoksa izlemeye mi niyetlisin?"

Luxen'in yüzünde bir an beliren merak ifadesi midemi kaldırdı. "Bu her ne kadar cazip gözükse de kalamayacağım. Bu seferlik."

İğrenç. Eğilip bükülerek tek bacağımı kurtardım ve konuşmayı bu yöne çektiği için topuğumla Daemon'ın baldırına vurdum.

"*Ah.*" Daemon bana bir bakış fırlattı.

İçimi bir memnuniyet duygusu kaplarken dudaklarım seğirdi.

"Rolland sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedi," dedi Luxen, soğuk, kristalleşmiş bakışları hiç de memnun olmadığım yerlerde geziniyordu.

Daemon kıpırdanıp gelişigüzel bir şekilde vücudumun büyük bir kısmını kapattı. "Hepsi bu mu?"

"Hayır," diye yanıtladı diğer Luxen. "Rolland yarın bir basın toplantısına katılmanı, kızı da yanında getirmeni istiyor."

Basın toplantısı mı? Beni de yanında getirmek mi? Ah... tüylerim ürpermişti. Bu duyduklarım hiç mi hiç hoşuma gitmemişti.

Daemon zoraki sırıttı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Luxen tereddüt etti, sonra da başını öne salladı. Bir kez bana bir hayli uzun bir bakış attıktan sonra banyodan geri geri çıktı. "İyi eğlenceler."

Luxen banyodan çıktıktan sonra tam bir dakika boyunca ikimiz de ne kıpırdadık, ne de konuştuk, sonra Daemon başını eğip bana baktı.

Derin bir nefes aldım. "Yarınla ilgili duyduklarım hoşuma gitmedi."

"Benim de."

Dudaklarımı ıslattım. "Sence Rolland rol yaptığını biliyor mu?"

"Hayır." Sesi kendinden çok emindi. "Aşırı dikkatli davranıyorum."

"O halde sence ne planlıyorlar?"

Başını iki yana sallayıp birkaç siyah buklenin kaşlarına sürtünmesine neden oldu. "Daha önce bir basın açıklamasını kameraya kaydetmişti. Belediye başkanıymış gibi davranıyor..."

Daemon sözünü yarıda kesip bileklerimi bıraktı ve doğruldu; yüzünde uzaklara dalıp gitmiş bir ifade vardı ve içimden bir ses benimle aynı şeyi düşündüğünü söylüyordu. Doğrulup kollarımı belime doladım. Bana baktı, göz göze geldik.

"Sence Rolland rol mü yapıyor?" diye sordum. "Yani belediye başkanı rolü yaparken, sanki..." Dünyayı ele geçirmek için içten fethediyor gibiydi. "Ya onun gibi başkaları da varsa? Önemli insanların bedenlerini ele geçirmiş başka Luxen'ler?"

İki elini de saçlarında gezdirirken sessizce sövdü. "Bunu şıp diye anlamam gerekirdi. Yani, onun belediye başkanı gibi davrandığını anlamıştım ama bunun ötesini düşünmemiştim. Bazı insanları asimile etmeden sadece öldürüyorlar. Belli in-

sanları hedef alıyorlar. Aynı yaş grubunu. Yaşı, şeyi olacak kadar büyük insanları..."

"Aileleri," diye fısıldadım. Bu, güç sahibi olanları asimile etmekten çok daha kötüydü çünkü anne, baba ya da öğretmen gibi davranırlarsa her yerde olurlardı ve tanıklar olsa bile hiç kimse bunu anlayamazdı. Vücut çalan Luxen'lerin hikâyeleri bu kadar büyük bir şeyi durduramazdı.

Daemon'a baktım.

Luxen'ler zaten onlarca yıldır bu gezegendeydiler ve kimse bunu bilmiyordu.

"O odadaki televizyon çalışıyor mu?" diye sordum.

"Galiba."

"Bence televizyonu açmalıyız."

Daemon kalkmama yardım ettikten sonra elleriyle kollarımı ovuşturup beni ısıttı. "Sen duş al, ben de sana giyecek bir şeyler bulayım."

Tereddüt ederek kapıya baktım. Kişisel alan kavramı nedir bilmeyen bir grup Luxen'in yakınında soyunduğumu düşününce kusmak istedim.

Daemon başını eğip dudaklarını dudaklarıma sürdü. "Kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceğim. Güvendesin."

Güvendesin.

Bu sözcüğü tekrar duymak zorunda kalmayacağım günleri sabırsızlıkla bekliyordum. Gözlerimi kapatıp yukarı uzandım ve onu hafifçe öptüm. "Tamam."

Beni kendine çekip çabucak kucakladı, sonra da kapıya doğru gitti. Durup döndü ve soğuk tenimi ısıtacak şekilde bana baktı. "Kedicik?"

"Evet?"

Bakışlarımız birleştiğinde güzel gözleri parlak ve berraktı ve aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Seni seviyorum."

7

Katy

Üstüme sardığım havluyla odaya girdiğimde Daemon yatak odasındaki televizyonu kısık seste açmıştı.

Bana baktı ve kirpiklerini aşağıya indirdi ve bakışlarını artık temiz olan ayak parmaklarımdan ıslak kafamın ta tepesine kadar gezdirdi. "Selam."

Uluslararası haber kanallarından birini izliyor ama ne izlediğini unutmuşa benziyordu. Kulübeden ayrıldığımdan beri hiç haber izlememiştim.

"Gel buraya." Yatağın kenarından bana kolunu uzattı.

Oda, perdeler ve koltuk dışında, Sadi'yle ben girmeden önceki haline döndürülmüştü. Perdeler hâlâ bir yığın halinde yerde duruyordu. Çarşaflarla yastık kılıfları değiştirilmişti.

Havluyu düğümlediğim yerden tutarak kendimi yatağa bıraktım. Yanına oturuyordum ki kolunu belime dolayıp beni kucağına çekti. Oda buz gibiydi ama vücut sıcaklığı anında bana geçti. Yürüyen ve konuşan elektrikli battaniye gibiydi.

Televizyonda, kır saçlı bir haber spikeri ağırbaşlı bir tavırla kameraya bakıyordu. Ekranın en üstünde Los Angeles'ta bu haber kanalına bağlı bir yayın istasyonundan canlı bir video

yayınlanıyordu. Görüntüler, sıkıntılı şehrin üzerinde turlayan bir helikopterden çekilmişe benziyordu; duman tüten binaların, büyük otobanlarda tampon tampona ilerleyen trafiğin ve insanlarla dolup taşan caddelerin görüntüleri hayra alamet değildi. Sonra sağdaki küçük ekran New York'tan canlı yayına geçip aynı türden görüntüler yayınlamaya başladı.

"Kaynaklara göre, ilk olay Las Vegas'ta başladı ve bunu doğrulatmaya çalışıyoruz." Haber spikerinin yüzüne yerleşen bitkinlik ifadesi ses tonuna da yansıyordu. "Şu anda, üç gün önceki meteor yağmurunun aslında meteorlar değil de..." Boğazını temizledi; ağzından dökülecek bir sonraki sözcüklerle mücadele ediyor gibiydi. "Dünya... dışından gelen geniş çapta bir istilanın ilk kısmı olduğuna inanılıyor."

"Bence 'dünya dışından gelen' sözcüğü az önce boğazına takılıp kaldı," dedi Daemon kuru kuru.

Başımı öne salladım. Adam az önce ulusal televizyonda söylediklerine inanamıyormuş gibi gözüküyordu.

Haber spikeri başını eğip önündeki kâğıtlara baktı ve balını yavaşça iki yana salladı. "Uzaylıların biyolojisi ve... bu işin sonuna dair bilgi edinmek için hâlâ Dr. Kapur'dan açıklama bekliyoruz ama şu an, uzaylıların toplu halde gelişinin ardından bir sessizlik dönemi olduğunu ve bunu takiben" –adam başını kaldırıp ekrana baktı, yüz hatları gergindi– " dünyanın her yerinde, bütün belli başlı şehirlerinde stratejik, hedeflenmiş saldırılar olduğunu biliyoruz. Elimizde kesin rakamlar yok ama bu bölgelerde ve civardaki şehirlerde can kaybının büyük olmasını bekliyoruz."

Bütün bunların ezici dehşetiyle titredim. Olduğum şeye ve geçen sene onca şeye şahit olmama rağmen aklım bunları tamamıyla almıyordu. Değişen artık yalnızca *benim* dünyam değildi. Herkesin dünyası değişmişti.

Daemon televizyonu izlerken belime daha sıkı sarıldı. Hiçbir şey söylemiyordu çünkü bu, ikimizin de hislerini tarif edecek kadar güçlü sözcüklerin olmadığı o anlardan biriydi.

Televizyondaki adam, parmaklarıyla elindeki kâğıtları sardı. "Şehirlerdeki saldırıların birkaç saat sürdüğünü biliyoruz ama bu... bu uzaylı yaşam formu o zamandan beri görülmedi."

Daemon'a göz atınca çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördüm. Neden hiç Luxen görmediklerini tahmin ediyordum. Artık gerçek vücutlarında değillerdi.

"Ayrıca, çok korkutucu ve... gerçekten rahatsız edici bir gelişmeden haberdar edildik. Hakikaten burası sözün bittiği yer ve henüz bu videoyu izlemediyseniz bunun küçük yaştaki izleyiciler için uygun olmayabileceği konusunda sizi uyarmam gerek." Ekranın dışına bakıp başını öne salladı. "Bu kayıt, Miami, Florida'dan bir izleyici tarafından gönderildi. Bunun, dün saldırılar sırasında telefon kamerasıyla kaydedildiğine inanıyoruz."

Sağdaki ekranda titrek görüntüler belirdi ve tüm ekranı kapladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Görünüşe göre kaydı yapan kişi yan yatmış bir arabanın arkasında saklanıyordu. Ekranda tam ateşböceği modunda bir Luxen vardı; yirmilerinde gözüken bir insan erkeği takip ediyordu. Luxen'in hareketleri sudan bir heykel gibi akıcıydı; insan erkeği geri geri yürüyüp terkedilmiş bir belediye otobüsüne yaslandı. Luxen öne atılıp parlayan beyaz elini insan erkeğin göğsünün ortasına koyarken korku insan erkeğin yüzüne kazınmıştı.

Olmak üzere olan şeyi biliyordum.

Luxen, insan erkeğin DNA'sını süratle asimile ederken, kaydı yapan kişi, "Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye üst üste fısıldıyordu. Luxen, insandan geriye buruşuk, kuru bir kabuk

kalana dek fiziksel formunu ve özelliklerini almaya devam etti.

Kamera kaydı daha çok titremeye başladı, sonra da kaydı yapan kişinin az önce yaşadıklarından sonra kirişi kırdığını anladım.

Kayıt sona erdiğinde haber spikeri on yaş yaşlanmış gibiydi. "Hâlâ Birleşik Devletler Başkanı'ndan bir basın konferansı bekliyoruz ama kuşatılmış şehirlerdeki birçok hükümet görevlisi bugün daha geç saatlerde açıklamalarda bulunacak."

"Bunu nasıl yapacaklar?" diye sordum.

Daemon ne sorduğumu biliyordu. "Biz Dünya'ya geldiğimizde ve Daidalos bizi aldığında asimile edildik." Ellerini kollarımdan soğuk ellerime kaydırdı. Ellerini ellerime kenetledi. "Biz –üçümüz de– belli bir süre bir insana maruz bırakıldık. Bu aylarca sürdü ve sonunda insan formumuzu alınca o kişinin özelliklerini almıştık: koyu renk saçlar, ten rengi, yüz hatları. Örnek gibi gibi bir şeydi ama onu öldürmedik. En azından ben öyle biliyorum. Dış dünyaya... Matthew ve Thompson'larla birlikte bırakıldığımızda onu bir daha asla görmedik."

Daemon daha önce hiç bu tür detaylara girmemişti ve neredeyse bebek yaştaki üç küçük uzaylının bir insanı bir süre asimile ettiğini tam olarak zihnimde canlandırmak başıma ağrılar girmesine neden oluyordu. Nasıl olmuştu da Daidalos insanların bu işe gönüllü olmasını sağlamıştı?

"Demek bu Luxen'ler sizin yaptığınızın daha hızlısını, aşırı hızlısını yapıyorlar, öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Tam olarak bize yapmamız öğretilen şeyi yapıyorlar." Birleşmiş ellerimizi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Tuhaf. Çok şey biliyorlar, yani burada yaşamamış olmalarına rağmen çok fazla şey biliyorlar ama bir o kadar da bilmedikleri var. Buradan birileri ya da bir şeyler onlarla birlikte çalışıyordu kesin."

"Sadi mi?"

Kaşları havaya kalktı.

"Sadece onu kastetmiyorum ama fark etmedin mi? Davranışları ve konuşmaları diğer Luxen'lerinki gibi değil," diye açıkladım. "Onlardan daha insan. Bence o burada yaşıyormuş."

Suratı asıldı. "Fark etmemiştim ama ondan uzak durmaya çalışıyorum. Biraz alıngan da."

Öfke damarlarımı ağır ağır yaktı. "Ondan hiç hoşlanmıyorum."

"Biliyorum." Yanağımı öptü, sonra da beni havaya kaldırıp kucağından indirdi. Ayağımın üzerinde biraz sallanınca bana endişeli bir bakış attı. "Dinlenmen gerek. Güneşin doğmasına ve basın konferansına birkaç saat var."

Havlunun üzerinde kollarımı kavuşturdum. "Rolland bizi burada neden istiyor?"

"Anlamıyorum. Rolland, beni çözemediğini söylüyor ama ben de onu çözemiyorum." Daemon arkasına uzanıp uzun bir tişört aldı. "Uyurken giymen için bunu bulabildim."

Bu bir erkek tişörtüydü ve alıp kafamdan geçirirken nereden geldiğini düşünmemeye çalıştım. Havluyu çıkardım ve tişört neredeyse dizlerime kadar geldi.

"Yanında kalacağım." Kalkıp kapıya göz attı. "Kimse şüphelenmez bence."

Daemon'la yiyiştiğimizi düşündükleri sürece şüphelenmezlerdi. Böyle bir şeyden utanmak aptalca da olsa yanaklarıma ateş bastı ama Luxen'ler beni sadece Daemon'ın bir eşyası gibi görüyorlardı.

Bu düşünce tüylerimi diken diken edip midemi bulandırıyordu.

Yatağa yatıp yan döndüm. Odada süzülerek kapıyı ve pencereleri kontrol etti; gerçi ikimiz de bunun anlamsız olduğunu

biliyorduk. Sonra da televizyonu kapattı. Ağırlığını verince yatak hafifçe içe göçtü. Kolunu belime dolayıp beni göğsüne ve bütün sıcaklığına doğru çekti.

Nefesi şakağımda gezinirken kulağımın arkasındaki saçımı okşuyordu. Dudaklarını tenimde gezdirirken gözlerimi kapattım. "Daha kötülerini de gördük," diye fısıldadı. "Bunu da atlatacağız."

Daha kötülerini görmüş müydük? En azından Daidalos'un bizi canlı istediğini biliyorduk. Onlar için korkunç şeyler yapmamız için sağ olmalıydık ama bu her nasılsa kulağa daha iyi geliyordu. Luxen'lere gelince, yarın sabah sağ çıkmasak zerre kadar umurlarında olmazdı.

Bence Daemon da bunun farkındaydı.

"Buradan çıkmalıyız." Odanın karanlığına gözümü diktim. "Yarın bizi dışarı çıkardıklarında mükemmel bir fırsat geçecek elimize."

Daemon cevap vermedi ve birkaç dakika sonra gözlerimi sımsıkı kapattım. Yarın buradan çıkmak için tek şansımız olabilirdi ama önümüzde büyük bir engel vardı, Daemon'ı yolundan çevirecek tek şey.

Bu Dee'ydi.

Daemon

Kat'in uyuduğu odanın dışında bekleyen Dawson aynı benim gibi yerinde duramıyordu. Sabahın erken saatlerinde, bütün Luxen'ler, birilerinin onları ortadan kaldırmasından en ufak korkuları olmadan uyurken beni bulmaya gelmesine şaşırmamıştım.

İnsanlar benim hep kibirli olduğumu söylerler ama lanet olsun, bu Luxen'lere hiçbir şey işlemiyordu.

Ciddi ciddi geceleri uyuduklarını anladığımızda ilk aklımızdan geçen, uyurken hepsini öldürmekti ama ikimiz de o kadar aptal değildik. Birkaçını öldürebilirdik ama burada iki düzineden fazla Luxen vardı ve riske attığımız sadece kendi hayatımız olmayacaktı.

"Katy nasıl?" diye sordu Dawson alçak sesle, başıyla kapıyı işaret ederek.

"Sonunda uykuya daldı." Duvara yaslanıp koridorun sonuna baktım. Hiç kimse, Dee bile burada uyumuyordu ama gardımı almıştım.

"Gerçekten üzgünüm. Bunu biliyor, değil mi?" Dawson yüzünü ekşiterek bir elini saçında gezdirdi. "Her şeyi ona borçluyum ve..."

"Biliyor." Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Archer'la birlikte neden markette olduğunu biliyor musun? Beth için doğum öncesi gereken bir şeyler alıyorlarmış."

Yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi.

"Midesi bulanıyormuş; bu normal mi yoksa başka bir anlamı mı var, bilmiyorum." 51. Bölge'deki lanet çocukları düşündüm ama Dawson'a onlardan haberdar mı diye sorup ödünü patlatmanın sırası değildi bence. "Kat de emin değil. Hiçbirimiz hamilelik hakkında bir halt bilmiyoruz."

Gözlerini sımsıkı kapatıp nefesini bıraktı. "Dee olmadan gidemeyeceğimizi biliyorum ama..."

Ama Dawson ne kadar daha Beth'den, sevdiği kızdan, çocuğunu taşıyan kızdan uzak kalabilirdi? Şu anda ona her şeyden daha fazla ihtiyacı olan kızdan?

Daha ne kadar bekleyebilirdi?

Kat burayı boylamadan önce buradan bir yere ayrılmayıp Luxen'leri kimin yönettiğini ve nihai stratejiyi nasıl uygulamaya koymayı planladığını öğrenme niyetindeydim çünkü Kat'in

Luc ve Archer'la güvende olduğunu biliyordum. Onun yanında olmamaktan nefret ediyordum; diğerleri anlayacak diye onu düşünemiyordum bile ve bu da beni çılgına çeviriyordu.

Peki ya şimdi?

Luxen'lerin canı cehenneme.

İnsan ırkının da canı cehenneme.

Kat'in buradan çıkmasını istiyordum. Her bir hücrem onu korumak istiyordu, gerçi bunu kendisinin pekâlâ yapabileceğini biliyordum ama onun buradan uzaklaşmasını istiyordum. Lanet olsun, elimde olsa onu baloncuklu naylonla kaplardım ama bu hem çok acayip kaçardı hem de bir işe yaramazdı. Çünkü baloncuklu naylonları patlatmaya bir başladım mı bir daha duramıyordum.

İstediğim şey onu buradan çıkartmaktı ama bunu yapamıyordum. Dee'yi nasıl kendi haline bırakabilirdik? Üzerindeki Luxen etkisini kırmalıydık ama ikimiz de bunu yapacak sihirli anahtarı bilmiyorduk. Hem, Kat'le ben nereye kaçacaktık? Dawson, Bethany ve... ve bebeklerinin nasıl bir geleceği olacaktı?

Bilmiyordum.

Dawson'a Beth'in midesinin bulandığını söylediğimden beri gözlerine endişenin kara bulutları çöreklenmişti; bu kısmı kendime mi saklasaydım diye düşündüm.

Duvardan ayrılıp tek elimi kardeşimin omzuna atıp sıktım. Göz göze gelince sanki birisi kalbimi mengeneyle sıkıştırdı. Bu düşünce ilk kez aklıma gelmiyordu. Kat'in tesise geri getirileceğini anladığımdan beri orada, aklımın bir yerlerindeydi. Dawson için de aynısı olduğunu biliyordum.

Elini omzuma koyarken titredi. "Daha fazla bekleyemeyeceğim."

Bu da demek oluyor ki, er ya da geç, kız kardeşimiz olsa da olmasa da Beth için buradan kaçacaktı.

"Biliyorum." Dee'yi, hiçbir ilgimin olmasını istemediğim bu kişilerin eline bırakma düşüncesi gerçekten içimi acıtıyordu.

Dawson başını öne sallayıp geriye adım atıp kolunu indirdi. "Berbat bu."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Kapalı kapıya baktım. "Ona giyecek bir şeyle bulurken sen de birkaç dakika burada durabilir misin?"

"Tabii."

Dawson'ı kapıda bırakıp Dee'nin kıyafet aşırdığı yakındaki bir yatak odasına girdim. Oda karmakarışıktı. Yatak yerle bir olmuştu. Şifonyer ters dönmüş, içindekiler etrafa saçılmıştı. Parfüm şişelerinin ve resimlerin üzerinden atlayıp giyinme odasına girdim. Kat'e uyacak bir şeyler ararken çok fazla seçenek olmadığını fark ettim. Evin gerçek kadınının çok ufak tefek olduğu belliydi. Elbiselerin bedenine ve stiline bakılacak olursa kadın muhtemelen hayatında hiç çift katlı çizburger yememişti.

Göz alıcı, parlak, mavi bir elbise çıkardım. Kalçaya kadar yırtmaçlıydı ve her şeye rağmen Kat'in bunu giydiğini hayal ettim.

Sonra da Kat'in bunu çıkardığını.

Bunu hayal edince mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Harika. Şimdi bütün sabah azmış bir halde dolaşacaktım. Tam da ihtiyacım olan şeydi bu.

Sonunda Kat'e uyacak gibi duran beyaz bir pantolonla kısa kollu bir kazak buldum. Ona göre bir çift düz ayakkabı da vardı. Bunları aldıktan sonra ana odaya geri döndüm ve yatağın yanındaki komodin gözüme çarptı.

Olduğum yere çakılıp kaldım.

Çekmeceleri açılmıştı. Bir tanesinde *seks* oyuncakları vardı. Vay canına, belediye başkanıyla karısı kesinlikle oyun oyna-

maktan hoşlanıyordu. En üst çekmecede başka... ilginç şeyler vardı. Siyah bir kutunun içinde ağzı kapalı naylon ambalajlar duruyordu.

Aslında çok gerekli değildi ama...

Bir avuç alıp cebime soktum.

Kendi kendime gülümseyerek hızla döndüm hemen Dawson'ın beklediği yere koştum.

"Neden pişmiş kelle gibi sırıtıyorsun?" diye sordu.

"Yok bir şey."

Yutmadığını gösteren bir bakış fırlattı bana. "Başka bir şey gerekiyor mu?" Başımı iki yana sallayınca yürümeye başladı ama sonra durakladı. "Rolland bugünkü basın toplantısında seni mi istiyormuş?"

Boştaki elimi kapı koluna atıp başımla onayladım. "Kat'in de orada olmasını istiyor."

Dawson kaşlarını çattı.

"Her şeye karşı hazırlıklı olmalıyız," dedim ona.

Derin bir nefes alıp başını öne salladı ve onun koridorda gözden kayboluşunu izledim. Yavaşça odaya girdim ve Kat'in yatakta oturduğunu görünce şaşırdım. Saçları fönlüydü, karmakarışık dalgalar halinde omzundan ve kollarından aşağıya dökülüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Gözlerini ovuşturdu.

"Evet. Sana giyecek birkaç şey getirdim." Ellerini indirip yatak örtüsünü kaldırdı ve ayağa kalktı; bir an için ona öylece bakakalmıştım. Kalbim duracak gibiydi.

Bazen –ve bu gelişigüzel zamanlarda oluyordu– onun *bana*, benim de *ona* ait olduğum gerçeği karşısında şaşırıp kalıyordum. Bu, o anlardan biriydi.

Çalıntı giysileri ona uzattım. "Senin için," diye ekledim tam bir ahmak gibi.

Giysileri benden alırken yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim."

Ayaklarını sürüyerek önümden yürüyüp geçmesini ve banyoya girip gözden kaybolmasını izledim ve su açılırken de orada öylece durdum. Hâlâ çok erkendi ve daha uyuyabilirdi ama bencil herifin teki olduğum için uyandığına seviniyordum.

Ama giysilerini değiştirirken izleyememem berbattı. Oysaki beni kendime getirirdi bu. Ama sonra kapı açıldı ve o içeri girerken ben hâlâ odanın ortasında dikiliyordum.

Şansıma, ona verdiğim pantolon üstüne tam olmamıştı.

Pantolon aşağı yukarı bir beden küçüktü ve biçimli poposunu bir eldiven gibi sarıyordu; bu da beni çok mutlu bir adam yapıyordu.

Kat bakışlarımı yakaladı ve gözlerini devirdi. "Neyse ki pantolon elastikmiş."

"Şu anda çok zamansız düşünceler içindeyim," dedim ona.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve böylece dikkatimi vücudunun azıcık büyülendiğim başka bir kısmına çekti. "Hiç şaşırmadım."

"Sadece bil istedim."

Önümden geçip ayakkabıları yere bırakmak için eğilince gerçekten bir göz ziyafeti çektim ve düşünmeyi bıraktım. Belki de bitkindim ve tam da şafak vaktinin sessizliği içeri sızarken önceliklerimi umursamıyordum. Belki de gardıropta gördüğüm elbise ya da çekmecede gördüğüm bütün o ıvır zıvırlar yüzündendi. Belki de konu bu olunca tam bir erkektim ve durum ne olursa olsun aklım fikrim seksteydi. Her iki durumda da düşünmeyi bıraktım. O etrafımdayken sıkça yaşadığım bir sorundu bu.

Uzandım, bir kolumu beline dolayıp onu yerden kaldırdım. Onu göğsüme yasladım, bir elimi saçlarının arasına sokup du-

daklarına yapıştım, dudaklarından ürkek bir ses çıktı.

Onu ateşli bir şekilde öperek alabildiğim her şeyi... tadını, dilini ve ağzıma doğru çıkardığı her hafif sesi içime aldım. Zihnimin gerilerinde bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Lanet olsun, şu anda plan falan yapıyor olmalıydık ama canı cehenneme.

Her zamanki gibi onu istiyordum.

Onu ayaklarının üzerine bıraktım, parmaklarımı kazağının altına sokarken küçük kulakmemelerine minik öpücükler kondurdum. Teni sıcak ve ipek kumaş kadar yumuşaktı. Geri çekildim, kazağı başından çıkarıp yere attım.

Boğazından aşağıya doğru yeni bir öpücük hattı çizmeye başladım, o küçük sarı papatyaların her birini öpüyor, bazılarına daha çok zaman harcıyordum. Sonra, arkamı döndüm ve nefesim kesildi.

Yara izleri.

Boğazımdan insan sesine benzemeyen alçak bir ses yükseldi.

"Daemon?" Omzumun üzerinden baktı.

Yutkundum. "Ben... yok bir şey."

Ama bir şey vardı.

Kenarları pürüzsüz, soluk pembe izlerden başka bir şey kalmamış olsa da bu yara izlerini görmekten nefret ediyordum çünkü bunlar bana hep çektiği acıyı ve benim çaresizliğimi hatırlatıyordu. Kötü zamanları.

Omuzlarına hafifçe dokunup ağzımı tam kürekkemiklerinin altına getirdim ve her bir yara izine saygılı bir öpücük kondurdum; onları yok edebilmeyi, bütün o lanet olayları hafızamızdan silebilmeyi istedim. Gözlerimi kapatıp ağzımı ensesine götürdüm ve tutmak için korkunç şeyler yapacağım bir söz verdim kendime.

Vücudunda başka bir yara izi olmayacaktı.

Bir tane bile.

Titreyen parmaklarımla küçük kopçaları açtım ve sutyeninin askılarını kollarından aşağıya indirdim. Doğrulup vücudumu onunkine yaslarken nefesini tuttu.

Elimi önüne uzattım, pantolonundaki küçük inci düğmeye hafif bir fiske vururken kulakmemesini dişlerimin arasında yakaladım. Bu küçük et parçasını seviyordum ve Kat'in çıkardığı sesle vücudumu ateş basıyordu.

"Sen etrafımdayken kendime hâkim olamıyorum," diye fısıldadım kulağına. "Ama galiba bunu zaten biliyorsun."

Ellerimi yukarıya kaydırırken ensesini göğsüme yasladı. Şişmiş alt dudağını ısırdı. Nabzımı vücudumun her bir parçasında hissediyordum ve her şeyi yavaşlatmak, her santimini taparcasına sevmek istiyordum ama aşk ve şehvet buna izin vermiyordu.

İşin gerçeği, zaman bizden yana değildi. Daha sonra zaman yaratacaktım. Lanet olsun, ona öyle bir zaman yaratacaktım ki üç ay boyunca sadece biz bize olacaktık.

Onu kendime çevirdim, alıp yatağa oturttum ve ayaklarımı yerden kesen ateşli, kavurucu bir öpücük verdim ona. Geri çekildiğimde gözlerinde yanan beyaz parıltıyı gördüm ve tıpkı kalp atışlarımız gibi gözlerinin benimkilerin aynası olduğunu anladım. Lanet olası dar beyaz pantolonu çıkarınca neredeyse oracıkta aklımı yitiriyordum. Başımı kaldırıp ona baktım ve şaşkınlıkla kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Ne var yani?" Yanaklarına ateş basmış, pembenin en güzel tonuna bürünmüştü. "Bana hiç iç çamaşırı getirmedin. Açıkçası, başkasının iç çamaşırını da giymem zaten."

Ellerimi baldırlarından yukarı kaydırdım. "Bununla bir sorunum yok. Neyse ne. Hiçbir zaman da olmaz. Asla. Sonsuza dek. Beni anladın mı?"

Dudakları hafif bir kahkahayla aralandı. "Anladım galiba."

"Emin misin?" Dizinin arkasındaki o yeri öptüm ve bacağı seğirince sırıttım. "Çünkü bunu kural haline getirebilirim."

"Bence buna gerek yok."

Kıkırdayıp yataktan ayrıldım ve giysilerimi hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde çıkardım. Bakışlarını indirdi ve gözleri parlayarak küçük bir çığlık attı. Aşırı büyük bir gururla gülümsedim. "Hoşuna gitti mi?"

Kirpiklerini kaldırdı. "Sence?"

"Bence bayıldın."

Derin bir nefes aldı ve göğsü yükseldi. "Ama korunmuyoruz ve Beth'in hamile olduğunu öğrendiğimde neredeyse düşüp bayılacağımı düşünürsek bence buna cidden ihtiyacımız var."

"Anladım." Kotumu çekiştirip alüminyum folyo ambalajlarından birini çıkardım. Ama işin garip yanı, ona bakıp da yatağın üstünde beni, yalnızca beni beklediğini görünce elim ayağıma dolaştı, az daha takamıyordum.

Takamasam çok acayip olurdu.

"Aman Tanrım," dedi, başını yatağa yaslayarak. Ses tonunda şakacıktan bir kızgınlık vardı ama bu pozisyonda bir Tanrıça gibi gözüküyordu. "İş prezervatif bulmaya gelince sanki özel bir yeteneğin var. Ciddiyim. Sen etraftayken öylece gökten yağıyor herhalde."

Ambalajın ucunu dişlerimle yırtarken göz kırptım. "Bunun için gereken bütün yetenekler bende var, Kedicik."

Ağzı kulaklarına vardı ve o seksi, baygın bakışları beni benden aldı. Daha sonra tekrar tekrar üstünden geçip zaman ayıracağım yerlerini es geçerek üstüne tırmandım. Muhtemelen onu çileden çıkaracak kadar ukalaca ve düpedüz cinsel içerikli bir şeyler diyecektim ki öylece kalıverdim.

Kat uzanıp çenemi ellerinin arasına aldı, en kusursuz biçimiyle içimi dışıma çıkaran bir öpücük verdi. Tek bir sözü,

bakışı, dokunuşu ya da tatlı bir öpücüğünün bana haddimi bildirmesi, ayaklarımı yere bastırması karşısında afallıyordum.

Sonra, ne konuşma ne de düşünme vardı. Ağzım her yerindeydi. Ellerimiz dur durak bilmiyordu. Hazır olduğunu anladım ve öpüştüğümüz anda o fırsatı değerlendirdim. Birlikte hareket ediyorduk; yukarı kalkıp, beyaz ışıkla beneklenmiş gri gözlerine bakarken ellerimiz sımsıkı kenetlendi.

Ona yeniden âşık oldum.

Kalplerimiz birbiri ardına atarken yanıp sönen ışıklar duvarlarda dans ediyordu. Sımsıkı sarılıp bacaklarını bana doladı ve beni içine çekti, fırıl fırıl dönen sarsıcı hisler beni adeta ezerken çığlığını öpücüğümle susturdum.

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyorum ama ona sarılıp vücudumun her parçasıyla onu kapladım, böylece aramızda bir santim bile kalmamıştı ve sonunda gözlerimi kapattım. Etrafımızda olup biten bütün rezalete rağmen huzura kavuştum.

8

Katy

Bir gece önce Daemon'a bakmak için banyoya gelen erkek Luxen, Daemon'la Dawson'ı kız kardeşleriyle birlikte bindirdiği araçtan beni uzaklaştırırken dudaklarımı mühürledim.

Polis araba konvoyunu çevrelemişti ve bu, savaş ya da uzaylı istilası sırasında normal bir şeydi ama gördüğüm bütün güneş gözlüğü takmayan polis memurları Luxen gözlerine sahipti.

Tabii ki.

Koyu renk saçlı Luxen'in beni camları siyah filmli limuzine doğru götürdüğünü fark edince mideme kramplar girdi. Araba konvoyuna hızlı bir bakış attım ve Daemon'ın bir Hummer'ın yanında durduğunu gördüm. Yüzündeki bakış, rol kesmeyi bırakıp araba düzenini değiştirmesine ramak kaldığını gösteriyordu ve bu bir çuval inciri berbat ederdi.

Başımı hafifçe iki yana salladım, sonra da hemen bekleyen arabanın açık kapısından içeri girdim. Sırtımın ortasındaki koyu renk saçlı Luxen'den kaynaklanan baskı pek de kibarca değildi, az kalsın deri koltuğa devriliyordum. Ben doğrulup saçlarımı yüzümden çekerken Luxen yanıma oturdu.

Karşımdakiler Rolland ve sürtük Sadi'ydi; kızın yanağında

hiç iz kalmamıştı. Şu lanet olası Luxen'ler ve onların iyileştirme yetenekleri işte. Yüzündeki yapış yapış gülümseme yerine bıraktığım izi görmek isterdim.

Kapı kapanınca sanki üzerime tabut kapağı kapanmış gibi hissettim.

Rolland bacak bacak üstüne atmıştı; lacivert takım elbisesi ve kucağında kavuşturduğu elleriyle mükemmel bir politikacı gibiydi. Yanında oturan Sadi bir gün önceki gibi giyinmişti, üzerinde ince çizgili bir takım vardı ve saçlarını düzgün bir topuz yapmıştı. Plastik bir manken gibi kusursuz ama ürkütücü bir görünüme sahiptiler.

Pencereye baktım; hızlıca kaçmam gerekirse ne kadar süratli bir şekilde Kaynak'a başvurup pencereden tüyebilirim diye düşündüm.

"Muhtemelen neden bizimle aynı arabada gittiğini merak ediyorsundur," dedi Rolland.

Bakışlarımı gözlerine kaydırdım ve ürkütücü gök mavisi gözleriyle karşılaştım. O buz gibi bakışlarda zerre kadar insanlık yoktu. "Evet."

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Senin türünü merak ediyorum, Katy Swartz, seni ve Daemon'ı merak ediyorum. Sana karşı çok büyük bir fiziksel bağ hissediyor. Sen onun için ne hissediyorsun?"

Limuzin hareket etmeye başladı ve Rolland'a karşı olabildiğince dürüst olmanın muhtemelen en iyisi olacağını düşündüm. Hiçbirimiz hakkımızda ne kadar bilgi sahibi olduğunu ya da Dee'nin ve diğer iki kardeşinin istemeden onunla neler paylaştığını bilmiyorduk.

"Ona karşı güçlü bir bağ hissediyorum," dedim ve bu sabah Daemon'ın nasıl olduğunu düşününce bu *kesinlikle* yalan değildi.

"Gerçi dün gece onunla dövüşüyordun." Rolland yanımdaki sessiz Luxen'i işaret etti. "Nedeni neydi?"

"Bana ofisteki davranış şekli hoşuma gitmemişti." Bu da gerçekti.

"Onu seviyorsun," diye ekledi Sadi ve bunu söyleyiş şekli sanki birini sevmekle kendini otobüsün önüne atmakla aynı şey gibiydi.

Derin bir nefes alıp başımı öne salladım. "Doğru."

"Onun da seni sevdiğini düşünüyor musun?" Rolland kravatını düzeltti.

"Öyle sanıyordum fakat..." Ağlamak için kendimi zorladım; neler olup bittiğinden bihaberken bana davranış şeklini düşününce bu zor değildi. İçimi hâlâ eşek arısının iğnesi gibi yakıyordu. "Ama artık bilmiyorum. Dedikleri ve... sonrasındaki davranışları." Gösteri için bir de titreme ekledim. Birisi bana Oscar vermeliydi. "Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Bir an sessizlik oldu, sonra da Rolland boğuk bir sesle güldü.

Bunu beklemiyordum.

"Çok tatlısın," dedi Rolland sonunda.

Aa.

Tekrar kıkırdadı. "Burada uslu uslu oturuyorsun, ufacık da bir şeysin ama birkaç saat önce Sadi'nin canına okumuştun."

Sadi kaşlarını çattı ve yüz ifadesi intikam vadediyordu. Ellerimi kucağımda yumruk yaptım; ona *elinden geleni ardına koyma* diye bağırmak için yanıp tutuşuyordum. Daha da iyisi, karşıya atlayıp ellerimi ince boynuna dolamak istiyordum.

"Önümde durup Kaynak'ı rahatlıkla kullandın ama şimdi karşımda uysal, küçük bir yaratık gibi duruyorsun," diye devam etti. Arkasına yaslandı ve baldırları benimkilere dayanana kadar bacaklarını uzattı.

Kaskatı kesildim.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Sadece sana bunu söylemek istedim."

Limuzin bir çukurun üzerinden geçti ve ben sessiz Luxen'in üzerine yıkıldım. Şu anda, kendimi bir kedi tarafından kovalanan fare gibi hissediyordum. Hem de kocaman ve çok aç bir kedi tarafından. Kalbim hızla çarpıyordu. Belki de kafamdan Oscar ödülünü kabul konuşmamı yazmak için erkendi. "Tamam."

"Seninle markette olan Köken'le ilgili daha çok şey öğrenmek istiyorum," dedi. "Kim o?"

Yanıt vermedim.

Muzip bir gülümsemeyle başını iki yana salladı ve yanımdaki Luxen'e baktı. Ben daha nefes alamadan bir el boğazıma dolandı ve parmaklar etime gömülüp havayı kesti. Gözlerim koca koca açıldı, bir panik hissi göğüs kafesimden yukarı fırladı. Farkında bile olmadan son nefesimi almıştım.

Rolland öne eğilip her iki elini de dizlerime koydu. "Bunun kolay ve acısız olmasını istiyorum. Tek yapman gereken sorularıma cevap vermek."

Luxen'in elini tırmaladım ama Luxen hareket etmeye başladı; sıcaklık tenimi kavuruyor, ışık beni kör ediyordu.

"Hem, Daemon'ın sağ kalmasını istiyorsan kendi hayatına değer versen iyi olur," dedi, ses tonu sanki akşam yemeği için ne yiyeceğimizi konuşuyormuşuz gibiydi. "Anlaştık mı?"

Elimden geldiği kadar başımı öne salladım.

Luxen boğazımı bıraktı ve ışığı söndü. Tekrar yanımdaki koltuğa oturup usulca kıyafetinin kollarını düzeltti. Rolland kıpırdamadı. Hâlâ öne eğilmiş dizlerimi tutuyor, beni tiksintiye boğuyordu.

"Kimdi o?"

Yapmak üzere olduğum şeyden nefret ediyordum ama dü-

şünmek zorunda olduğum tek kişi ben değildim. Kendi boynumu kurtararak Daemon'ı koruyor olsam da potansiyel olarak Archer'ı ve Tanrı bilir daha kimleri otobüsün altına atıyordum.

"İsmi Archer. Soyadını, hatta soyadı olup olmadığını bile bilmiyorum." Tüylerim diken diken oldu.

"Onunla nasıl bağlantıya geçtin?" diye sordu Rolland. Arkasına yaslanınca Sadi onun yanındaki yerinden kalkıp benim yanıma oturdu.

Sadi elini Rolland'ın çektiği yere koyunca vücudumdaki her bir kas kilitlendi. "Yalan söyleme, Katy. Düşündüğünden daha fazlasını biliyoruz."

"Bunca zamandır Dünya'da yaşadığın için mi?" diye sordum.

Hafifçe güldü. "Amma cinsin sen de." Keskin tırnakları pantolonumun ince kumaşını delip geçiyordu sanki. "Hadi ama, çekingenlik etme."

Kesik bir nefes aldım. " Onunla Daidalos'ta tanıştım."

"O da ne?" diye sordu Rolland.

Her ne kadar Sadi'den uzaklaşmayı istesem de oturduğum yerden kıpırdamadım. "Hükümet içinde, Luxen'leri asimile etmekle görevli bir grup. Onları gözlüyor, izliyor ve..."

"Kontrol mü ediyorlar?"

"Bir yere kadar." Sadi kolunu omzuma atarak iyice sokulunca, kişisel alanımı basbayağı ihlal edince şaşırıp hızla bir nefes aldım. "Deneyler yapıyorlar." Onlara Daidalos'u anlatırken tırnaklarımı Sadi'nin yüzüne geçirme isteğimle savaşıyordum.

Limuzin yoluna devam ederken Rolland dinliyordu. "Bu kadar açık sözlü olduğun için teşekkür ederim, Katy. Yalan söyleseydin beni çok hayal kırıklığına uğratırdın."

"Yalan söylediğini anlardık." Sadi'nin eli göbeğimin yakınlarında bir yerdeydi. "Onların küçük silahlarını ve oniksi de biliyoruz. O şeyler bizi hâlâ etkiliyor olabilir ama orada olduk-

larını biliyoruz. Onlara karşı hazırlıklı olacağız."

Şaşkın bir halde bakışlarımı Sadi'den Rolland'a çevirdim. Rolland koltuğunu arkasına uzattı, iyice rahat etti. "Buradan yardım aldık. Eminim şimdiye kadar bunu anlamışsındır."

Her şeyle ilgili içime kötü bir his doğarken göğsümün üzerinde bir baskı hissettim. "Onun gibilerden mi?"

Sadi'nin gırtlaktan gelen kahkahası kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Evet, benim gibilerden. Sizin şu Archer gibilerinden. Ah. Başka kimden bahsetmedin bize?"

Nefesim kesilmişti.

Rolland hafifçe cıkladı. "Bizden bir şeyleri ya da birilerini mi gizliyorsun yoksa, Katy?"

"Gizliyor." Sadi bir parmağını kolumdan yukarıya doğru dolaştırdı. Rahatsız edici okşama tüylerimi ürpertti. "İsmi Luc galiba."

Aman Tanrım.

"Ama hepsi bu kadar değil." Sadi, Rolland'a baktı.

Rolland'ın ağzı kulaklarına vardı. "Değil tabii."

Sadi parmağını çenemde gezdirdi. "Beth var... bir de bebek."

"Vay canına," diye mırıldandı Rolland.

Rolland'a baktım. Beynim gafil avlanmış, olanları kavramayı reddediyordu.

Rolland parmaklarını koltuğun arkasına hafifçe vurdu. "Hepiniz gerçekten bizim buraya davetsiz geldiğimizi mi sanıyordunuz? İnsanlığın tüm o zekâsının, gelişmelerinin kendi kuyusunu kazmayacağını mı düşünmüştünüz?"

"Seruma Prometheus adını vermelerine ne demeli?" Sadi'nin nefesi yanağımda geziniyordu. "Yani, bu kendini gerçekleştiren kehanet değil mi?"

Çünkü Yunan mitolojisinde Prometheus, insanı kilden yaratmıştı ve Tanrılara karşı çıkarak insana ateşi vermiş ve böy-

lece medeniyeti başlatmıştı. Kendi marifeti yüzünden cezalandırılmıştı.

Tıpkı Daidalos gibi, diye fısıldadı, Sadi'nin sesi çalkantılı düşüncelerimin arasında.

Başımı yavaşça Sadi'ye doğru çevirince büyük bir korkuya kapıldım. Parlak mavi gözleri gerçek değildi. Kontak lensti. Tıpkı Archer'ın gözlerini bizden saklaması, gözlerini insan gözüne benzetmesi gibi. Sadi aksi yöne gitmiş, onu Luxen'e benzeten lenslerden takmıştı.

Ama değildi.

O bir Köken'di.

Ayrıca, bu kadar zamandır sadece benim düşüncelerimi okumakla kalmamış gerçek ya da insan formlarındalarken Dawson'la Daemon'ınkileri de duymuştu.

"Evet," diye fısıldadı, dudakları yanağıma değiyor, omurgamdan aşağıya bir ürperti iniyordu. "Hepiniz hapı yuttunuz."

Aniden limuzinin içi aşırı küçüldü. "Neden?" Aklıma gelen tek şeyi güçlükle söyledim.

"Neden mi sana söylüyoruz?" Rolland kollarını miskin bir tavırla kaldırdı. "Ya da sana neden soru soruyoruz? Çünkü anlayamıyorduk. İki erkek kardeş de zekiydi. İnsan formlarındayken bile hiçbir şey düşünmüyorlardı."

"Sıra dışı bir güzellikleri var ve çoğu kişiye hem güzellik hem de zekâ bir arada verilmediğinden kafalarının *bomboş* olduğundan şüphelenmiştim," dedi Sadi gülerek. Dişlerimi sıktım.

"Arada bir Sadi bir şeyler yakalayabiliyordu, bize karşı ne kadar dürüst oldukları konusunda şüphe duymamıza yol açan anlık düşünceler," diye devam etti Rolland. "Ama kız kardeşleri hemen yola gelmişken bu ikisini bu kadar dirençli kılanın ne olduğunu çözemiyorduk. Ama sonra sen çıkageldin."

Sadi burnumun ucuna tırnağıyla hafifçe vurdu. "Bizim için ne büyük bir şans."

"Çözüm sendin. Sen mutasyona uğradığın için seninle Daemon arasında kopmayacak bir bağ oluşmuştu."

"Dawson'ın da bizden bir şey sakladığını biliyorduk," diye ekledi Sadi. "Ya da birini. O da Beth'miş."

"Yani artık bir yerlerde Daemon ve Dawson gibi, amacımız için sorun yaratacak şekilde insanlara bağlı olan başka Luxen'lerin de olduğunu biliyoruz. Sadece dördünüz yok. Sizden daha fazla olmalı ve bugünün gündemi bu."

Saçmalık. Saçmalık. Saçmalık.

Sadi kıkırdadı.

"Zavallı küçük insanları yatıştırmalıyız, liderlerinin onları koruduğuna ikna etmeliyiz ama sen ve ben, yani biz bunun gerçekten olmayacağını biliyoruz." O cazibeli gülümsemesi belirdi yüzünde. "Ama davamızı desteklemek istemeyen başka Luxen'lere de bir mesaj vermemiz gerekiyor."

Kalbim, boğazımı gagalayıp dışarı çıkmaya çalışan bir ağaçkakandı sanki. "Biz bu muyuz yani? Bir mesaj mı?"

"Zeki kız seni," diye cevap verdi Rolland, limuzin sağa doğru keskin bir dönüş yaptı.

"Kız, bunun nasıl olacağını merak ediyor," diye araya girdi Sadi ve ben ona kötü kötü baktım. Yanağıma hafifçe vurdu. "Ona söyleyelim mi?"

Rolland omuz silkti.

"Bizi izleyen Luxen'ler olacaktır; televizyondan ve yayın yapan bütün kanallardan bile bizim ne olduğumuzu anlayacaklardır," diye açıkladı Sadi. "Biz iki erkek kardeşi, daha önce endişe ettiğin şu otobüsün tam altına atacağız. Onların Luxen olduğunu açıklayacağız."

Lanet olsun.

"Bu, iki şeyi halledecek." Rolland tekrar öne eğildi. "İnsanlar hiç şüphe götürmeyecek şekilde Luxen'lerin tıpkı onlar gibi göründüklerini ve onlarla birlikte çalışan insanlar olduğunu görünce paniğe kapılacaklar."

Bu da Luxen'lerin kontrolü daha kolay ele geçirmelerini sağlayacaktı.

"Kesinlikle," diye mırıldandı Sadi, parmağını alt dudağımda gezdirerek.

"Hem de, Luxen'lere, bize karşı çıkmak gibi en ufak bir düşüncesi olanlara asla hoşgörü göstermeyeceğimize dair net bir mesaj verecek." Rolland'ın gözbebekleri ışığa dönerken yüzündeki gülümseme silindi. "Dediğim gibi, iki amaca hizmet edecek bu."

Ulu Tanrım. Yaratacakları panik muazzam olacaktı. İlk önce dünyanın sadece küçük bir kısmı yayını görecek olsa bile virüs gibi yayılacaktı. Bir yerlerde Daemon ve Dawson gibi başka Luxen'ler varsa onlar da mesajı alacaklardı.

Yapabileceğim bir şeyler olmalıydı.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi Sadi, düşüncelerimi okuyarak.

Ama vardı.

Başını arkaya atıp gülmeye başladı, ben de limuzindeki herkesin popo sallama dansı yaptığını hayal etmeye başladım. Sessiz Luxen. Rolland. Sadi. Hepsi eğilmişti, popoları havadaydı ve soytarı gibi görünüyorlardı.

Sadi geri çekilip kaşlarını çattı. "Bu da ne?.."

Koltuğumda döndüm, hiç düşünmeden hareket ederek dizginleri içgüdülerime bıraktım. Risk büyüktü ama hedeflerine ulaşmalarına göz yumamazdım.

Ben Kaynak'a başvurup içimin ta derinliklerinden çekip çıkarırken Sadi bağırarak bir şeyler söyledi. Sessiz Luxen hızla

gırtlağıma sarıldı ama enerji kolumdan aşağı inmiş hızla dönüyordu ve onu serbest bıraktım.

Hava kesilmişti ve soluk alamıyordum ama enerji oku fırlayıp şoförün ensesine çarptı.

Limuzin keskin bir şekilde sağa doğru savruldu ve şoför direksiyonun üzerine kapaklanınca hızlanarak yol almaya devam etti. Araba iki tekerinin üstünde havaya kalktı ve Luxen boğazımı daha şiddetli sıkarken limuzin havalandı.

9

Daemon

Bu ayarlama hiç hoşuma gitmemişti. Kat'in başka arabada olması yeterince kötüydü ama onu Sadi ve Rolland'la bırakmak, yumruğumu birilerinin kafasına geçirme isteği uyandırıyordu bende.

Dee ön tarafta, yeni gelenlerden birinin yanında oturuyordu. Pantolon ceket takımıyla küçük Sadi gibi giyinmişti. Tanrım, bu ta iliklerime kadar ürpermeme neden oluyordu. Bu işle ilgili hoşuma gitmeyen en az yüz şey vardı ve kendimi yumruklamamak için yine kendimi zor tutuyordum.

Tam yumruk modumdaydım.

Kat'le yaşadığım mutluluktan sonra bu o kadar berbattı ki. Onunla, onun içinde geçirdiğim zaman artık asırlar öncesi gibi geliyordu. Düşüncelerimde bir türlü kurtulamadığım tuhaf bir çaresizlik hissi vardı. Kat'in dudaklarının verdiği o his ve bunun neredeyse geçmişte kalmış bir şey olması gibi.

Dawson bakışlarını tekrar pencereye çevirmeden önce bana uzun uzun baktı. Resmen bir yay kadar gergindi.

Belediye başkanı taşrada yaşıyordu ve şehre daha en azından 8 kilometre falan vardı. Direksiyon başındaki adama gaza basmasını söylemek istiyordum.

Aniden önümüzdeki araba frenlerine asıldı ve Hummer da aynısını yapınca öne doğru fırladım. Önümdeki koltuğun arkasını tutarak sessizce sövdüm.

"Neler oluyor?" diye sordu Dee, kaşlarını çatarak. "Durmamamız gerekiyor."

İleride siyah bir sedan hiç işaret vermeden sola döndü ve kalbimi zınk diye durduracak bir şey gördüm. Korkudan mideme kramplar giriyordu.

Kat'in içinde olduğu limuzin sağ şeride geçip, sonra da yan döndü. Bir motosikletli polisi devirdi, sonra dosdoğru bir başka motosikletin önüne çıktı. İkinci motosikletin sürücüsü biçim değiştirmekte bir saniye geç kalınca arabanın ön camına yapışıverdi. Limuzin havalandı, birkaç metre gidip ters döndü. Metalin çatırtısı duyuldu.

"Durdur arabayı!" diye bağırdı Dawson.

Elimi kapıya atmıştım ki Hummer kıçını savurup durdu. Kapıyı hızla açtım, herbirisi kendi arabasından inen bir düzine falan Luxen'e bunun nasıl gözükeceğini düşünmedim. Umurumda değildi.

Üniformalı bir Luxen'i itip geçtim ve hızla yerle bir olmuş limuzine koştum. Hâlâ nefes alabildiğime göre Kat sağ olmalıydı ama bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yaralanmış olabilirdi ve ciddi biçimde yaralanmış olabileceğini bilmek dizlerimin bağının çözülmesi için yeterliydi.

Parçalanmış, yanıp sönen motosiklet sürücüsü Luxen'in etrafından dolaşırken Dawson'la Dee hemen arkamdaydılar.

Limuzinin içinden parlak beyaz bir ışık yayıldı.

Olduğum yere çakılıp kaldım.

Limuzinin arka kapısı fırlayıp o kadar şiddetli bir şekilde yolun karşısına uçtu ki polis üniformalı bir Luxen'i *tamamen* ikiye ayırdı. Sanki bir Luxen aniden iki tane artık bir araya

getirilemeyecek Luxen oluvermişti.

"Kutsal yarımlar," diye mırıldandı Dawson.

Bu sözcükler kardeşimin ağzından döküldüğü an mavi, kırmızı ve beyaz bir form kapının fırladığı yolu izleyip yolun karşısına vın diye geçti ve bir çam ağacına tosladı. Yaşlı ağaç sallandı. Bulanık görüntü yüzüstü yere çakılırken çam iğneleri yere döküldü.

Sadi.

Fal taşı gibi açılmış gözlerimi tekrar hızla limuzine çevirdim; önce küçük, narin bir el asfalta çıktı, sonra da arkasından narin bir kol ve siyah kazağın kısa kolu göründü.

Kat kendini iterek eskiden kapının olduğu yerdeki kırılmış açıklıktan dışarı çıktı. Ayağa kalkıp uzun saçlarını yüzünden çekti. Ağzından kan sızıyordu ve pantolonu sağ baldırının olduğu yerden yırtılmış, kanla kaplanmıştı.

Ona doğru hareket ettim. Beni bir sözcük yerime mıhladı.

Bana baktı, güçlükle nefes aldı. Kırmızımsı beyaz ışık her iki kolundan da aşağıya iniyordu. "Biliyorlar."

İkimizin de kafasına dank edince Dawson küfürü bastı. Ben insan formumdan çıkarken Dee bağırdı. Ceket çıkarmak gibi bir şeydi bu. Oyun bitmişti. O anda düşünebildiğim tek şey sevdiklerimi buradan çıkarmaktı.

Hızla döndüm, sürücü daha özel Luxen numarası çekmeye fırsat bulamadan Kaynak'ı üstüne salıverdim.

Bizim türümüzü öldürmek dünyanın en kolay işi değildi. Uzaylı Energizer Tavşanı gibiydik. Ayağa kalkıp devam ediyorduk. Darbenin sistem için yıkıcı olması şarttı. Zombilerde olduğu gibi yöntemlerden biri –ki bu benzetmeyi Kat de onaylardı– kafayı koparmaktı. Kalbe vurulan darbe de diğer bir yöntemdi. Kaynak'la yapılan tek bir vuruşla bu iş her zaman hallolmazdı.

Şoför sendeleyerek ayağa kalktı, kendi küçük mutluluk to-

punu salıvermek için geri geri gitti ve ben ona tekrar vurdum, sonra bir kez daha tam göğsünden vurdum.

Kaynak'la defalarca vurmak işe yarardı.

Beyaz ışık sürücünün üstünde parladı, damar ağında nabız gibi attı, sonra sürücü rüzgârda kalmış bir kesekâğıdı gibi öne yıkılınca tüm ışık söndü.

Dawson, polis üniformalı bir Luxen'in peşinden giderken içinden büyük bir bastırılmış öfke açığa çıkıyordu. Kat limuzine geri dönmüştü. Kollarını kaldırıp büzüşmüş arabayı geri tekerleklerinin üzerine çevirdi.

Vay anasını.

Neredeyse tek laf etmeyen uzun boylu Luxen arabadan fırladı ve ben ona doğru hareket edip kolayca bir ışık topu fırlattım ama Kat'in uzun saçları omuzlarından havaya kalkınca yerime çakılıp kaldım. Etrafındaki hava, statik elektrikle çatırdadı.

Kat'in elinden çıkan ışık topu Luxen'e çarptı ve onu havaya fırlattı. Kat durmadı ve Luxen kaportaya çarpana kadar birbiri ardına vurmaya devam etti. Kıpırtısız formun altında çabucak parlak, akkor bir sıvı oluştu.

Ah, bunu görünce vücudumun bazı yerleri nasıl da karıncalanmıştı.

Kat hızla bana döndü, gözleri içeriden parlıyordu. O anda bir Tanrıça gibi gözüküyordu, intikam Tanrıçası gibi.

Bir savaşın ortasında olmasaydık seni şu anda bir ağaca yaslardım.

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. *Sen var ya... Arkanda!*

Hızla dönüp Luxen'in kolunu yakaladım.

Trataaie, dedi öfkeyle, bana hain damgası vurarak.

Neyse ne. Yana bükülerek Luxen'i sıkıca kavradım ve onu havaya kaldırıp bir frizbi gibi fırlattım. Luxen havada fırıl fırıl dönüp bir telefon direğine çarptı. Teller koptu ve elektrik alevler fışkırdı.

Kat yanımdan koşarak geçti ve iki Luxen'in daha icabına bakan Dawson'a arkadan yaklaşmakta olan Luxen'in üstüne ışık topunu salıverdi. Yeni gelen dönüp Kat'in üstüne atıldı; bir yandan omzunu tutuyor, bir yandan uluyordu, sonra da Kat'e saldırdı.

Bebeğim geri adım atmadı.

Son anda yana eğilen Kat diziyle Luxen'in karnına, sonra da elleriyle eğik başına vurdu. Kaynak çatırdayarak avuçlarından çıktı, çağlayarak Luxen'i direkt kafasından vurdu.

Biri daha gitmişti.

Lanet olsun, Kat acayip iyiydi.

Yolun kenarındaki Sadi kalkmış sendeleyerek öne doğru geliyordu. Elini bir arabanın kaportasına koyup kendini yukarı kaldırdı.

Kat gizlice sokuldu, soluk tenindeki ifadeden kararlılık okunuyordu. Aniden saldırıp hasarlı araba kapısını yerden aldı ve bir beyzbol sopası gibi fırlattı. Kapı, Sadi'nin göğsüne çarpıp onu arabadan uzaklaştırdı, tek dizinin üstüne yıktı.

"Bu tam bir kaltak olduğun içindi!" Sadi'yi sırtından yakalayıp onu öne doğru fırlattı. "Bu da bana dokunmakta bir sakınca görmediğin içindi." Son darbeyi ön taraftan indirdi ve Sadi'nin başı şiddetli bir şekilde savruldu. "Bu da Daemon'ın adını ağzına alma cüretini gösterdiğin için."

Sadi dizleri altında bükülü bir halde kıçının üstüne devrildi ve Kat nefes nefese bana döndü.

Lanet olsun, Kedicik, amma haşinsin, neredeyse korkunçsun ama yine de çok seksisin.

Kapıyı yere fırlattı. "Bence ölmedi."

Ölmüşe benziyor.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Kız bir Köken. Köken'lerin nasıl öldürüldüğünü bilmiyorum bile ama öğrenmeyi çok isterim."

Ben bu itirafı daha idrak edemeden bir Luxen bizim muhteşem kıç tekmeleme partimize katılma isteğiyle küçük karavanımızın arka tarafından fırladı. Geriye bir adım atıp etrafıma bakındım ve içimdeki gücü kullandım, bu arada gözüme mükemmel silah ilişti.

İçimden yoğun bir dalga yükselip dışarı çıktı ve asfalta çarpıp bir arabayı yan döndürdü. Sirenler çalmaya başladı ve dalga yolun kenarına dizilmiş çam ağaçlarına çarptı. İki çam ağacı şiddetli bir şekilde sallandı, sonra da kökünden söküldü. Kalın ve topraklı kökleri açığa çıkmış, havayı verimli toprağın kokusu doldurmuştu.

Yere yatın! Mesajı gönderdim ve Kat'le Dawson profesyoneller gibi yere yattı.

Çam ağaçları, yola dev bir çamaşır ipi gibi uçtu, parlayan figürleri yakalayıp havaya kaldırdı ve onları diğer sık çam ağaçlarının içerisine taşıdı.

Kollarımı indirdim, omuzlarımdan yukarıya tırmanan gerilimi kollarımdan silkip attım ve öne doğru ilerledim. Birkaçı bir arabanın ön camında parlak bir sıvıyla kaplanmış bir halde ezilmiş böcekler gibi gözüküyorlardı. Yakın zamanda kalkacak durumları yoktu ama diğerleri kalkacaktı.

Kat ayağa kalktı. Doğruldu ve limuzini işaret etti. Hâlâ insan formunda olan Rolland arabadan çıkmaya çalışıyordu. "Öldürün onları!" diye bağırdı, sonra da aynı şeyleri ana dilimizde tekrarlamaya başladı.

En azından yedi sekiz tanesi ayakta dikiliyordu ve ben, Dawson'la Kat'e doğru koşarken şansımızın pek fazla olmadığını biliyordum. Arada bir birkaçını imha ediyor ya da zarar veriyorduk ama sayıları hâlâ fazlaydı. Hem de çok fazla.

Bütün bunlar olup biterken Dee orada duruyordu. Kavgaya dâhil olmuyor, yardımımıza koşmuyordu. Yol kenarında duru-

yordu, ellerini yumruk yapmış, geriye kalan Luxen'lerin etrafımızı sarmasını izliyordu. Elimi kaldırıp ona uzandım. Bize katılmalıydı. Başka yolu yoktu. Üzerindeki etkileri ne kadar güçlü olsa da biz onun gerçek ailesiydik.

Ama diğerleri bize yaklaşırken Dee kıpırdamadı.

Dee?

Bana bakıp başını iki yana salladı ve geriye bir adım attı. Buna inanamıyordum. Ona bakarken göğsümün üzerine bir ağırlık çöktü. Yaptığı seçim bu olamazdı. İmkânsızdı bu.

Luxen'ler giderek daha çok yaklaşıyordu.

Durum fena. Dawson'ın sesi içimde yankılandı. *Hem de çok fena.*

Haklıydı ama bu şekilde yenilmeyecektik. Kat'in elini kavradım, o da elimi sıkıp ışığın kolumdan nabız gibi atarak çıkmasını sağladı. Kat'i kendime çektim, Dawson da onun önünde durmak için hareket etti. İkimiz de onun kendini koruyabileceğinden şüphe etmiyorduk gerçi. Ama sonuçta biz ondan daha güçlüydük. Daha çok darbe alabilirdik üstümüze doğru gelen kesinlikle...

Çıkan sese bakılırsa sanki yüz geniş kanatlı kuş ormana inmiş, etrafımızı sarmıştı. Diğer Luxen'ler gibi biz de döndük; altı adet koyu renkli helikopter, uzun çamların üzerinden aşıyordu.

Yola yaklaştıklarında yan yattılar, biri hariç hepsinin kapıları açıktı; kapıları açık olmayan da daireler çizip kapılarını açtı.

Kara Şahin Düştü filmini birkaç defa izlemiştim. O yüzden, ne gördüğümü biliyordum.

Helikopterlerden aşağı ipler sarkıp dönerek yola indi. Saniyeler içinde simsiyah giyimli, yüzleri koruyucu başlıkların arkasında gizlenmiş askerler helikopterin kapılarında belirdiler. Birkaçı ipleri tutup aşağıya indiler. Diğerleriyse helikopterlerin kenarlarında diz çöküp bana küçük roketatarları hatırlatan silahlarla nişan aldılar.

Sokakta hızla koşan askerlerin sırtlarındaki silahla aynı silahtı bu... DEM silahları, darbe enerjili mermiler. Luxen'ler, melezler ve Köken'ler için ölümcül olan silah.

Lanet olsun.

Katy

Vücudumun her yanı acıyordu. Her şey kısa sürede kötüden berbata dönüşmüştü. Her açıdan ayvayı yemiştik.

Askerler sokağa inerken insan biçimine geri dönen erkek kardeşler beni yerle bir olan bir arabaya itip yasladılar. Yağmur gibi her yönden üstümüze yağan bu kadar çok askere karşı şansımız yoktu.

Luxen'lerden biri gerileyip en yakındaki helikoptere ışık topu fırlatırken Daemon elimi sıktı. Enerji pervanelerin tam altına isabet etti. Kıvılcımlar uçuştu ve helikopter ani bir şekilde yön değiştirip kontrolden çıktı ve daireler çizerek çam ağaçlarının içine düştü. Çarpmanın etkisiyle yer sallandı ve ateş topundan yayılan ısı dalgası beni geri geri arabaya itti.

Bir asker tek dizinin üstüne çöküp silahını yukarı kaldırdı. Namlunun ucunda mavi bir alev vardı, sonra Kaynak'a çok benzeyen ışık fırladı ama bu parlak bir maviydi. Işık, Luxen'e çarptı ve sanki onu yıldırım çarpmış gibi aydınlattı. Işığı beyazımsı kırmızı renkte capcanlı bir biçimde parladı, sonra da Luxen arka üstü düştü. Parıltısı söndüğünde, öldüğü apaçık ortadaydı.

Sonra kıyamet koptu.

DEM darbeleriyle Kaynak'tan çıkan ışık karşılıklı sokağa yağıyordu. Her iki taraf da hızlı bir şekilde yere iniyor, domino taşları gibi devriliyordu.

"Tanrım," diye homurdandı Daemon, beni yan tarafa iterken.

Başıboş bir DEM ışını arabaya isabet edince Dawson'ın göğsüne çarptım. Dawson beni iterek kaportanın etrafından dolaştırdı ve itmeye devam etti ama ben topuklarımı yere gömdüm ve Daemon'ı görebilmek için eğildim.

Daemon, formundan mavi ve beyaz ışık saçarak terkedilmiş arabaların arasında dolaşıyordu.

"Dee!" diye bağırdı.

Gözlerimle kız kardeşini aradım ve onu yolun daha ilerisinde, hızlı bir şekilde geri çekilen Rolland'ın yanında buldum. Daemon, kız kardeşine doğru ilerliyor, ışık patlamalarından kıl payı kurtuluyordu. Bir DEM patlaması ayaklarından sadece birkaç santim uzaklıkta yere çarpınca yüreğim ağzıma geldi.

"Daemon!" Ona doğru gitmeye çalıştım ama arkamdan bir el beni kavradı.

"Kendini öldürteceksin!" Dawson beni sert göğsüne doğru çekti ve ben serbest kalmak için mücadele ederken beni tutup ayaklarımı yerden kesti.

Kollarını tutup onu tekmeledim. "Bırak beni!"

Daemon bir sedanın üzerinden atlayıp hızla kız kardeşine doğru koşarken Dawson beni yolun kenarına doğru çekmeye devam etti. Dawson döndü ve limuzinin yanındaki ışık çakmaları neredeyse kör ediciydi.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Dawson kulağıma. "Onlara baksana."

Bir an için tek yapabildiğimiz öylece bakmaktı. Beni yere bıraktı ve ellerini gevşetti. Aynı amacı paylaşıyor, aynı hastalıklı büyülenmeyi yaşıyorduk.

Luxen'ler saldırıyor ama neredeyse geçilmez bir hat oluşturmuş askerlerin ateşlediği DEM patlamasıyla teker teker vuruluyorlardı.

Luxen'ler silahın gayet farkındalardı ama esas önemli olan

gerçeği, yani bütün gerekenin tek bir isabet olduğunu kavramamış gibiydi. Ama bana kalırsa, askerlere istedikleri kadar saldırmaya devam edebilirlerdi. Buyursun gelsinler.

İki asker yolun ortasına gelip arabaların arasına girdi ve azıcık sağduyu sahibi olup da kaçmaya çalışan Luxen'leri aramaya koyuldu.

Askerlerden biri dosdoğru Daemon'a doğru ilerliyordu; bu arada, Daemon, Dee'ye yetişip omuzlarından yakalamış, onu sarsıyordu. Rolland yol kenarındaydı ve onlara çok fazla yakındı. Olacak şeylerin hiçbiri hayırlı değildi.

Tek düşünebildiğim Daemon'ın yanına gitmekti.

Ayağımla Dawson'ın ayağına vurup beni bırakmasını sağladım ve serbest kalınca yolun kenarından hızla koşmaya başladım. Dawson'ın küfürleri her bir adımıma eşlik ediyordu. Kendimi bir Hummer'la başka bir arabanın arasına attığımda bacağıma büyük bir acı saplandı.

Asker tek dizinin üstüne çöküp nişan aldı.

İleride, askerin önünde Dee kendini kardeşinden çekip serbest kaldı. Yüzünü buruşturmuştu. "Hayır!"

"Lütfen..." Daemon onu tekrar tuttu.

"Hayır. Anlamıyorsun!" Daemon'ı itti ve Daemon Dee'nin gücünden daha ziyade geçirdiği şokla sendeledi. "İlk kez *incinmiyorum. Endişelenmiyorum.* İstediğim bu."

Namlunun ucunda mavi bir ışık yanıp sönüyordu ama artık Kaynak'ı kullanamıyordum. Sıfırı tüketmiştim. İçimdeki her şeyi topladım, yumruk yumruğa dövüşmeye hazırlandım.

Başka bir asker aniden önüme fırladığında diz çöken askerden ancak üç adım uzaktaydım. Kayarak durunca dengemi kaybedip kıçımın üstüne oturdum.

Bir DEM silahının namlusu yüzüme dayanmıştı.

"Kıpırdama," dedi boğuk bir ses başlığın arkasından.

Diğer silahtan mavi ışık parladı; içimde büyük bir korku patladı ve bağırdım. Daemon arkasını döndü ve Dee bir kez daha onu itip serbest kaldığında bile ona siper oldu. DEM patlaması arabaların arasından fırlayıp Daemon'la Dee'nin durduğu yere kadar olan mesafeyi kapattı, hedefini göğsünden vurdu.

Arkalarındaki Rolland arkaya devrildi ve orijinal formuyla insan formu arasında gidip gelmeye başladı. Böğürürken başını yola çarptı. Onu saran parıltı bir kez daha nabız gibi attı ve sonra geriye hiçbir şey kalmadı.

Asker, Daemon'ı hedef almamıştı ve Daemon fal taşı gibi açılmış gözlerle ve göğsü hızla inip kalkarken askere bakakaldı.

Dee tereddüt etti, sonra da döndü ve ışığa dönüşüp sık çam ağaçlarının arasında kayboldu. Mavi ışık, ağaç gövdelerinden sekerek onun peşinden gitti. Daemon, Dee'nin peşinden gitmek için durmuştu ki beni görünce durdu. Göz ucuyla Dawson'ın hâlâ oturduğum yere getirildiğini gördüm.

"Sana yerinden kıpırdama demiştim," dedi dişlerini gıcırdatarak; silahı bana doğrultan askerden gözlerini ayırmıyordu.

"Sen kıpırdamadın da ne oldu?" diye cevabı yapıştırdım.

Diğer asker artık Daemon'ı yakalamış bizim olduğumuz yere geri getiriyordu. Daemon yanımıza gelince yavaşça eğildi.

"Kıpırdama," diye bağırdı asker.

Daemon eğilmeye devam ederken her yerinden buram buram öfke yayılıyordu; askere, gel de durdurmayı dene, diye bağıran bir bakış fırlattı. Daemon elleriyle omuzlarımı tutup beni yukarı kaldırırken askerin tetikteki parmağı kasıldı. Beni kollarına çekti ve üzerime eğildi, böylece çok az bir kısmım gözüküyordu.

Dawson'ın çenesinde bir kas hızla seğiriyordu. "Kahretsin."

Helikopterlerin pervaneleri havayı dövüyordu ve saniyeler içinde başka bir Kara Şahin çam ağaçlarının üzerinden aşıp

bizden birkaç metre ötede sokağın ortasına indi; çıkardığı rüzgâr saçlarımın Daemon'ın kollarının altından havalanmasına neden oldu. Daemon'a daha çok yaslandım.

Suyu sıkılmış bir sünger gibi bitkin ve perişandım. Mahvolduğumuzu biliyordum. Üçümüzün de. Ateş açarlarsa her şey bitecekti. Hastalıklı bir his boğazımdan yukarıya tırmandı. Gözlerimi kapatmak istiyordum ama bu, bir korkağa göreydi.

Metal gıcırtısı duyuldu, sonra da helikopterin kapısı açıldı ve içeride diz çöküp bize bakan kişi yavaş yavaş göründü. Bekliyordu. Her zamanki gibi

Nancy Husher.

10

Daemon

Hayatımda işlerin daha berbat bir hal alamayacağını düşündüğüm anlar olmuştur; özellikle de Dee, lanet olası Luxen sirkine katılmak için kaçmışken.

Ama her defasında bir kez daha bu düşüncemin ne kadar yanlış olduğu bana kanıtlanmıştır.

Nancy başını eğip koyu renk gözleriyle bize baktı. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu, tamamen boş bir kâğıt gibiydi.

Dawson küfür etti ve kıpırdamaya başladı ama Nancy, Dawson birçok patlamaya ve genel bir kargaşaya yol açabilecek bir şey yapamadan konuştu.

"Yaşamak istiyorsanız," dedi, kelimeleri yutan bir sesle, "bu lanet helikoptere bineceksiniz. Hemen."

Pek fazla seçeneğimiz yoktu. Ya dövüşüp silahlarından biriyle vurulacaktık ya da helikoptere binecektik. Peki ya sonra? Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştuk. Ama seçeneklerden biri şu anda ölmekti, diğeriyse muhtemelen daha sonra ölmekti. İkinci seçenek bize bu son berbat durumdan nasıl kurtulacağımızı bulmak için biraz zaman kazandıracaktı.

Dawson'a *kendine hâkim ol*, diyen bir bakış fırlattım ve bir an

için her şeyin canı cehenneme, diyeceğini sandım ama omuzları dikleştirdi ve kendini yukarı kaldırıp helikoptere bindi.

Kat'e dönünce onunla göz göze geldim; gri gözlerindeki ihtiyat, bitkinlik ve acı, korkuyla karışmıştı. Bunu görmek ve değiştirebilmek için şu anda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek canımı çok yakıyordu.

Başımı eğip dudaklarımı dudaklarında gezdirdim. "Her şey yoluna girecek."

Kat başını öne salladı.

"Ne şirin," dedi Nancy.

Bakışlarımı ona çevirirken dudaklarım yukarı kıvrıldı. "En son bizi kontrol altına aldığını düşündüğünde işler nasıl noktalanmıştı, hatırlıyor musun?"

Normalde duygusuz olan yüzünde öfke belirdi. "Güven bana. Bunu hiç unutmam."

"Güzel," diye homurdandım, Kat'i içeride tam Dawson'ın beklediği yere doğru kaldırırken. Dawson, Kat'i kendine çekti ve ben de içeriye atlayıp Nancy'yi sıkıştırdım. Kadın geriledi ve gözlerime bakarken bir koltuğa oturdu. "Bu kez farklı noktalanacak."

"Öyle mi?"

Burnunun dibine girdim ve helikopterin pervanesi sözcüklerimi başkasının duymasını engellerken sesimi ancak onun duyabileceği kadar alçalttım. "Evet, ama bu kez senin ölmeni sağlayacağım."

Nancy kaskatı kesildi. Geri çekilip Kat'e uzandım. Kardeşim bana Kat'i verdi ve Nancy hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, başını arkaya atıp gözlerini kapattı. Her şey düşünüldüğünde kadın benden daha cesurdu.

Kat'i kendime çektim, Dawson da onun diğer tarafına oturdu. Askerlerden ikisi içeri atlayıp Nancy'nin yanına oturdu. Bir tanesi

arkasına yaslandı ve koluyla pilota havalanmasını işaret etti.

Helikopter yerden ayrıldığı an Kat gözlerini sımsıkı kapattı. Elini yumruk yapıp tişörtümü sıkarken bir titremeyle sarsıldı. Kalbi duracak gibi atıyordu. Uçmaya bayılan biri değildi, o yüzden şu an helikopterdeyken muhtemelen kafayı tamamen sıyırmasına ramak kalmıştı.

Gözlerimi Nancy'den ve onun küçük kölelerinden ayırmadan Kat'i havaya kaldırdım ve kucağıma oturttum. Kollarımı ona dolayıp tek elimi ensesinin altına koydum, bu pozisyonda kalbi kalbime yaslanıyordu.

Askerlerden biri silahını bacaklarının arasına sokup yukarı uzandı ve başlığını çıkardı. Bir elini açık kumral saçlarının arasında gezdirdi, boynunu iki yana yatırdı, sonra gözlerini açtı.

Ametist.

Lanet olası Köken.

Belli ki bu da, Archer'la Luc gibi Nancy'nin başarılı ürünlerinden biriydi. Herifin yüzünden hiçbir şey okuyamıyordum ama Archer da ne olduğunu açıklamadan önce ondan da hiçbir şey anlaşılmıyordu. Luc'la da durum aynıydı. Çocukta tuhaf olan bir şeyler olduğunu hep biliyordum ama tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordum. Sadi de bana Luxen gibi gelmişti.

Hiç çaktırmadan, aslında olmadıkları bir şey gibi gözükebilmelerinin diğer bir Köken yeteneği olduğunu farz ettim. Onlarla ilgili bilmediğim bir sürü şey vardı ama şu anda bu hiç umurumda değildi.

Başımı eğip Kat'in kulağına bir şeyler söylerken karşımda oturan şu üçünden gözümü ayırmıyordum. Tamamen abuk sabuk şeylerden bahsediyordum. *Hayalet Avcıları*'nı en son bölümünden ya da bir gün terk edilmiş akıl hastanesini görmeyi ne çok istediğimden falan bahsediyordum. Bir keresinde Adam'ı bir gece Arum ararken Güve Adam gördüğüme nasıl ikna

ettiğimi anlattım. Sonra ona Cadılar Bayramı'na bir ay falan kaldığını, kendimize Gizmo ve gremlin kıyafetleri bulmamız gerektiğini hatırlattım. Havada olduğumuz ve ancak Tanrı'nın bildiği bir yere gittiğimiz gerçeğini düşünmemesi için ona her telden çaldım. Bir yere kadar işe yaradı da. Kalp atışları biraz yavaşladı ve beni biraz daha gevşek tutmaya başladı.

Kat'e söylediklerim dışında hiç kimse yolculuk boyunca konuşmadı. Zaten birinin tam dibinde olmadıkça hiçbir şey duyulmuyordu. Helikopterin uğultusu vücudumuzda dolaşıyor, sanki çelik bir davulun içindeymiş hissini veriyordu.

Ne kadar süre havada kaldığımızı bilmiyordum. Belki bir saat falan, sonra helikopter yan yatmaya başladı ve Kat'in sessizce dua etmeye başladığından neredeyse emindim. Başka zaman olsa güler geçerdim, ama ihtiyat bütün hücrelerime sinmişti.

Şu anda bizi neler bekliyordu? Hapsedilmek mi? Nancy'nin gözlerini açışını ve ellerini siyah pantolonuna sürüşünü izlerken hayatta kalmamızı istediğinden şüphe duyuyordum. Mükemmel ırkı yaratmak için Luxen'lerle melezleri çiftleştirme takıntısı daha ileri gidemezdi. Bizimle görülecek çok büyük bir hesabı vardı. Ne de olsa bir sürü askeri öldürerek kaçmıştık; bütün bir şehrin mahvolmasında payımız vardı ve Luxen'ler gelmeden önce ne olduğumuzu açığa çıkarmıştık.

Lanet olsun, yaptıklarımızın diğerlerinin gelmek için bu zamanı seçmesiyle bir ilgisi olabilirdi.

Öte yandan, bizi öldürmek isteseydi Coeur d'Alene'in dışındaki yolda bunu yapması çocuk oyuncağıydı, o yüzden Nancy'nin neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Helikopter yere indi, kapılar hemen açıldı. Asker başka tarafa doğru uzanınca dışarıyı ilk kez gördüm. Bütün gördüğüm yüksek bir tel örgü ve onun ötesinde, uzakta gri bir dağdı. Belki de Rocky Dağları'ydı burası.

Askerlerden biri aşağıya indi, eliyle işaret ederek bizi dışarı çıkardı. Önce Dawson, sonra da Kat çıktı. Kat'i aramızda tuttuk ve ayağım yere değdiği an Kat'in eline yapıştım. Etrafı daha iyi görünce gördüklerim hoşuma gitmedi.

Askeri bir üste olduğumuz apaçık ortadaydı ve göz alabildiğine uzanan büyük bir üstü. Sıra sıra sığınaklar, uçaklar, tanklar ve kaçış planına engel olabilecek her türden şey vardı.

İleride, geniş ve U şeklinde uzun bir bina uzanıyordu.

Bir de bir yığın asker vardı.

Bazıları üniformalıydı. Diğerleriyse yoldaki askerler gibi siyah giyiyordu. İçimde bunların ekstra özel olduklarına dair bir his vardı.

"Malmstrom Hava Kuvvetleri Üssü'ne hoş geldiniz," dedi Nancy, yanımızdan yürüyüp geçerken. Askerlerin önünden geçerken Nancy'yi selamlayacaklarını sanıyordum. Selamlamadılar. "Bütün üs tecrit altında. Hiç kimse ne girebilir ne de çıkabilir, buna Luxen'ler dâhil."

Gözlerimi kısarak ensesine baktım.

Tanrım, bu kadının elleri kanlıydı. Sadece Kat'e yaptıkları için değil, erkek kardeşime, Beth ve sapkın ellerinin değdiği diğer bütün hayatlara yaptıkları için.

Birinin canını alma fikrinden hoşlanmıyordum, bu kişi onun gibi biri olsa bile. Ne var ki, lanet olsun, yaptığı her şeyin on mislini ona ödeteceğim anı dört gözle bekliyordum.

"Bizi buraya neden getirdin?" diye sordu Dawson.

Nancy koşar adımlarla yürümeye devam etti. "Üssün sizin gibilerle başa çıkmak için donatılmış olduğunu göreceksiniz."

Yani, silaha dönüştürülmüş oniks, elmas ve Daidalos'un yıllar boyunca yarattığı diğer bir yığın hoş, küçük şeyler vardı.

"Sorumun cevabı bu değil," diye cevap verdi Dawson.

Nancy çift kanatlı çelik kapının önünde durdu. Belli ki içe-

riye ana girişten girmiyorduk. Yana dönüp bize baktı ve bu kadını tanıdığımdan beri ilk kez koyu renkli gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm.

Gördüğüm şey korkuydu.

Bu da ne?..

Çelik kapılar açılırken metal gıcırdadı ve ortaya ışıl ışıl bir tünel ve tünelin ortasında dikilen bir insan çıktı. Ellerini yırtık pırtık, soluk renkli kotunun cebine sokmuştu.

Kat şaşırıp geri çekildi ve bana tosladı.

"Artık buraya gelme zamanınız gelmişti, çocuklar. Canım çok sıkılıyordu." Luc topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, ağzı kulaklarındaydı. "Ama galiba bir kişi eksik, Nancy."

Nancy kaskatı kesildi ve burun deliklerinden derin bir nefes aldı. "Dee, Luxen'lerle gitti. Onların kontrolü altında."

Luc'un yüzündeki gülümseme silindi. "Bu çok berbat işte."

"Berbat" sözcüğü bu durumu anlatmaya yetmezdi ama bu olanlara ne anlam vereceğimi bilmiyordum. Luc'a bakarken başımı iki yana salladım. "Neler oluyor böyle, Luc?"

Luc tek kaşını kaldırdı. "Önce bir teşekküre ne dersin? Belki? Yani, kıçınızı beladan kurtardım, değil mi? Bir teşekkür çok hoşuma giderdi. Ya kucaklamaya ne dersin? Bugün biraz sevgi açlığı hissediyorum da."

"Beth nerede?" Dawson öne çıktı, Nancy'nin *tam* orada olduğunu unutmuşa benziyordu. Çok da umurundaydı sanki. "Lütfen bana onun..."

"Sakin ol," diye cevap verdi Luc, ellerini cebinden çıkartarak. "Beth iyi. Hatta burada. Bu yardımsever... insanların" –kapının dışındaki üniformalı askerileri işaret etti– "görevlerinin ne olduğunu hiç bilmiyorum ama seni Beth'in yanına götüreceklerinden eminim."

Dawson gitmeye davrandı ve askerlerden biri öne çıktı.

"Bekle," diye araya girdim, kardeşim körlemesine koşup gitmeden önce. "Nancy'yle burada ne işin var, Luc?"

Luc'un gülümsemesi geri döndü. "İşler tıkırında, Daemon. Hulk'a dönüşmene gerek yok. Burada güvendesiniz. Nancy sorun olmayacak. Değil mi, Nancy?" diye sordu dudaklarını büzmüş olan kadına.

Kadının çok hassas bir yerine çok rahatsız edici bir şey sokulmuş gibi gözüküyordu.

Nancy'nin cevap vermemesi beni rahatlatmadı ama hayır demiş olsaydı bile ikna olmazdım. Yerimden kıpırdamadım. Kat de kıpırdamadı ama Dawson üzerimizden Road Runner gibi geçmeye hazırdı.

Luc ellerini havaya kaldırarak iç çekti. "Bak, tuzak, test ya da tatbikat falan değil bu. Archer da burada. Hatta bizi bekliyor ve size seve seve her şeyi anlatmaya hazırım ama bunu burada dikilirken yapmayacağım. Hem de siz gelmeden birkaç dakika Lunchables marka atıştırmalıklar bulmuşken hayatta olmaz; kendime salam ve peynirli krakerden oluşan nefis bir ziyafet çekmeye hazırım."

Ona bakakaldım.

"Ne var? Hem Oreo bisküvileri de var," diye cevap verdi. "Tadı acayip güzel."

"Tanrım, sen de öyle bir potansiyel var ki," diye mırıldandı Nancy sessizce.

Luc vahşi gözlerini Nancy'ye çevirdi ve etrafımızdakilerin zar zor duyabileceği bir sesle konuştu. "Sen de benim sabrımı taşırmak üzeresin. Bunu istemezsin, değil mi?"

Kadının rengi yepyeni bir kâğıt gibi bembeyaz kesilmediyse ne olayım. Kat de fark etti mi diye ona baktım ve fal taşı gibi açılmış gözlerinden onun da fark ettiğini anladım.

Hâlâ tereddüt ediyordum.

"Öğle yemeklerinin yanında Capri Sun da geliyor," diye ekledi. "Meyveli içecek. O Lunchables'ın da hiç şakası yok."

Bu noktadan sonra ne yaparsam yapayım, neye karar verirsem vereyim bir risk vardı ve Luc söz konusuysa hangi tarafta olduğunu bilmek olanaksızdı. Kimsenin de bildiğini sanmıyordum. Ama işin gerçeği, pek fazla seçeneğimiz yoktu.

Bakışlarımı Luc'a çevirdim. "Bizi kandırıyorsan şey üstüne yemin ederim seni..."

"Beni öldüreceğine falan Tanrı, İsa ve Kutsal Ruh üzerine yemin edersin," diye sözümü kesti. "Anladım. Adamakıllı korkmuş gibi gözükmüyor olabilirim ama öyleyim. Ee, çocuklar, bu grubu şöyle alabilir miyiz?"

Kesik bir nefes alıp Dawson'ın omzunu bıraktım. Asker, Dawson ona katılıncaya kadar bekledi. Nancy, ikisinin geçmesi için kenara çekildi. Bu hiç hoşuma gitmedi ama Dawson'ın aklında tek şey vardı... Bethany. Bir kez bile ardına bakmadı.

Tıpkı Dee'nin bakmadığı gibi.

Kız kardeşimi düşününce omuzlarıma ağırlık çöktü ve Kat'in eline uzanırken tekrar nefesimi verdim. Kat zaten oradaydı ve parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

"Pekâlâ," dedim. "Yapalım şunu."

Luc ellerini çırptı ve topuklarının üzerinde döndü. Tünelde ilerleyip sağa döndük; Dawson diğer yöne gitmişti. Burası bana 51. Bölge'yi anımsatmıştı. Geniş koridorlar. Bir sürü kapalı kapı. Tuhaf antiseptik koku.

Bazı açılardan diğer Luxen'lerle olmaktan daha iyiydi. En azından düşmanımızı tanıyorduk falan filan.

Luc diziyle çift kanatlı bir kapıyı açtı ve eliyle bir kanadı tuttu. Nancy, Luc'un peşinden içeri girdi ve Luc'un iddia ettiği gibi uzun bir masanın bir kenarında Lunchables duruyordu. Archer, bacakları masada, kollarını ensesine kenetlemiş bir şe-

kilde diğer tarafta oturuyordu. Kapı arkamızdan kapandığında ve sadece Nancy içeri girdiğinde çok tuhaf bir şey olacağını biliyordum. Kadın önceden kortejle dolaşıyordu.

"İyisin," diye soludu, masanın köşesini topallayarak dönerken. "O kadar endişelenmiştim ki."

Archer uzun uzun bacaklarını masadan indirip kalktı. Bir saniye sonra Kat'e sarıldı. "Sana yerinden kıpırdamamanı söylemiştim. Ama, hayır, beni dinlemedin." Kat'in başının üzerinden bana baktı. "Kesinlikle ona yerinde kalmasını söyledim."

Luc somurttu. "Bana niye sarılmadın?"

Onu ciddiye alan olmadı.

"Üzgünüm." Kat'in sesi boğuktu. "Mecburdum, anlıyorsun ya?"

"Anlıyorum. Ama lanet olsun kızım, işler bu kadar yolunda gitmeyebilirdi," diye yanıt verdi Archer. "Her şey mahvolabilirdi, sonra kim beni sonsuz sayıda krikkrak yemem için Olive Garden'a götürecekti?"

Kat güldü ama sesi kalınlaşmış ve boğuktu.

Olduğum yerde dikiliyor, damarlarımı istila eden bu sevimsiz sıcaklığın kıskançlık değil de hazımsızlık olduğunu söylüyordum. Kıskançlıkla hiç alakası yoktu çünkü ben varken Archer'ın lafı mı olurdu?

Ama Kat'i o kadar uzun mu kucaklamak zorundaydı? Bir de o kadar sıkı mı sarılması gerekiyordu? Hadi canım.

Archer, Kat'in omzunun üzerinden mor gözlerini gözlerime dikti. *Evet. Evet, öyle denebilir.*

Gözlerimi kıstım. *Senden hâlâ hoşlanmıyorum.*

Archer sırıttı, geri çekilip Kat'i bıraktı ve bir sandalyeye uzandı. "Düşüp bayılacak gibi gözüküyorsun. Neden oturmuyorsun?"

Kat katlanan metal sandalyelerden birine otururken bitkin gözüküyordu. "Neler oluyor, çocuklar? Neden buradasınız ve neden *onunlasınız*?"

Archer otururken bana baktı. "Dee nerede?"

Kat'in yanındaki sandalyeye giderken hissettiğim ağırlık arttı. Otururken Archer'ın yüzünde tedirginlik belirdi ve gözlerinin etrafında toplandı. "O..." Başımı iki yana salladım, onunla ilgili haberleri nasıl vereceğimi bilmiyordum.

Ellerini masanın üzerinde kenetledi. "O... o *gitmedi*, değil mi?"

"Hayır," dedi Kat sesini yükselterek. "O aynı değil artık. Artık diğer takım için oynuyor diyebiliriz."

Archer ağzını açtı ama arkasına yaslanıp hızla kapattı. Olayların ne kadarından haberleri olduğunu bilmiyordum ama burada neler olup bittiğinden emin olana kadar bu konuya giremezdim.

Luc'a döndüm, tek kaşımı kaldırarak bir krakerin üzerine peynir ve salam dilimlerini koymasını izledim. "Neler oluyor?"

"Nancy uslu duracak," dedi Luc, peyniri krakerin ortasına iterek.

Nancy, Luc'un yanına oturmuştu ve bir şeyleri kırmaya başlamak ister gibi bir hali vardı. Gözlerini gözlerime dikti. "Güven bana, şu anda bir seçeneğim olsaydı hepiniz ölmüş olurdunuz."

Luc hafifçe dilini şaklattı. "Ama bu pek hoş olmadı."

Anlamıyordum. Luc yemeğini kıtır kıtır yerken öne doğru eğildim. "Bizi öldürmene engel olan ne?"

"Herkesin bir yumuşak karnı vardır ve ben onunkini buldum diyelim." Luc bir kraker daha yapmaya koyuldu. "Hoş bir şey değil. Ben bile bunu yapmak istemezdim. Ama mecbur kaldım."

Bu bize hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kat yakına geldi. "Hepiniz nasıl bir araya geldiniz peki?"

"Kulübeye geri dönmeyi başardım ve Luc'a markette olanla-

rı anlattıktan sonra yola koyulmaya karar verdik," diye açıkladı Archer. "Ama biz bunu yapamadan Daidalos geldi."

Nancy'nin dudakları incecik bir çizgi haline geldi.

"Nancy bizi yakaladığını zannetti." Luc, salamlı, peynirli krakerinin üzerine küçük bir Oreo koydu ve şey, bu çok iğrençti. "Ama..."

"Bunun üzerinde çalıştığını söylemiştin," dedi Kat, Nancy'ye göz atarak. "Daidalos'un icabına bakmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordun hani? Bir şey mi buldun?"

"Bağlantılarım sağlamdır," dedi ağzı abur cuburla dolu Luc. "Kapımızı kırdıklarında ve Nancy sanki ülkenin bu tarafının en büyüğü, en serti kendisiymiş gibi içeriye yürüdüğünde bağlantılarımın ne kadar sağlam olduğunu kanıtladım."

"Nasıl?" Nancy'yi izliyordum.

"Dediğim gibi, herkesin yumuşak karnı vardır. Nancy'ninki gün gibi ortada." Luc, Capri Sun'ına bir pipet soktu. "Bu koca dünyada umursadığı tek şey var onun; öyle ki onun için ailesini bir tankın önüne atar. Bir ailesi varsa tabii. Ben onun yumurtadan çıktığına eminim. Bu şey, bebek Köken'ler."

"Bebek Köken'ler mi?" diye tekrarladım.

"Micah mı? Onlar mı?" diye sordu Kat.

Luc başıyla onayladı. "Evet."

"İşin eğlenceli tarafı melezlerin ve yaşı daha büyük Köken'lerin, hani sizi getirmek için Nancy'yle birlikte gidenlerin işte, Daidalos'un muamelesinden hiç mutlu olmamaları." Archer gülümsedi ama gülümsemesinde zerre kadar keyif yoktu. "Sadık olanlarsa, şey..."

"Piçler," diye tısladı Nancy. "O kadar sadık ve güvenilir bir şeyi yetiştirmenin ne kadar çok zaman aldığından haberiniz var mı sizin?"

"*Bir şey* mi?" Kat'in sesi yükseldi. "Bu yüzden bu haldesin

işte. Melezler ve Köken'ler *bir şey* değiller. Onlar yaşayan, nefes alan insanlar."

"Anlamıyorsunuz." Nancy, Kat'e ters ters baktı. "Asla hiçbir şey yaratmadınız ki."

"Sen yarattın, öyle mi? Sırf insanları çocuk yapmaya zorlamakla, sonra da onları birbirinden ayırmakla bir şey yaratmış olmuyorsun." Kat'in dudakları öfkeyle gerildi. "Sen onların annesi değilsin. Sen onların gözünde canavardan başka bir şey değilsin."

Nancy'nin yüzünde acıya benzer bir şey belirdi.

"Her iki durumda da Nancy için çok şey ifade ediyorlar ve ben onların nerede tutulduklarını biliyorum," diye açıkladı Luc, son krakerini de bitirirken. "Omzukalabalıkların ne istediğini anlatsana Havalı Nancy."

Nancy masanın kenarlarını tuttu. "Luxen'lerin gelişinden sonra Daidalos projesini sonlandırmam söylendi."

"Sonlandırmak mı?" diye fısıldadı Kat. Nancy'nin ne demek istediğini anlamıştım. Bence Kat de anlamıştı ama buna inanmak istemiyordu.

"Programı iptal etmem, her şeyi ortadan kaldırmam söylendi," diye açıkladı Nancy.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Kat.

Gözlerimi kapattım. Sonlandırmak. Her şeyi yok etmek. Başka bir deyişle, besin zincirinde ondan daha üstte olan biri, programla ilgili bütün delilleri yok etmesi emrini vermişti. "Senden onları öldürmeni mi istediler?"

Başını öne sallarken gürültülü bir şekilde burnundan soludu. "Gerçekçi inkâr, dediler. Toplumun, uzaylı yaşam formlarını bilmekle kalmayıp onlarca yıldır onlarla birlikte çalıştığımızı bilemeyeceklerini söylediler."

"Tanrım." Alnımı sıvazladım. "Sadece çocukları değil, değil

mi? Kendi özgür iradeleriyle orada olan her bir Luxen'i de? Size test yapmanız için izin verenleri mi? Hatta sizin standartlarınıza göre asimile olmamış olanları bile mi?"

"Evet," diye yanıtladı Nancy.

"Tabii ki Nancy için onları temizlemek bir sorun değildi. Ne de olsa, en azından ona göre gözden çıkarılabilirlerdi. Peki ya o Köken'ler?" Luc başını yavaşça iki yana salladı. "Bunu yapamazdı işte."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Bu kadının göğsünün içinde bir yerlerde bir kalbi var mıydı?

Luc düşüncelerimi okuyunca güldü. "Hayır, Daemon, Nancy'nin kalbi yok. Normal bir insanın bir sınıf dolusu küçük, acayip ama ne ilginçtir ki harika çocuklara bağlanacağı türden bağlanamaz o. Bütün emeğinin çöpe gitmesini istemediği için onları 51. Bölge'den çıkardı ve sakladığını sandı."

"Ama saklayamadı mı?" Kat saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Luc başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, bağlantılarım acayip sağlamdır. Yerlerini de biliyorum, Nancy'nin bütün bunlar son bulduğunda onlara geri dönmeyi ve küçük ucubeleri büyütüp büyük ucubeler yapmayı ne kadar çok istediğini de. Tabii eğer hâlâ hayattalarsa."

"Seni yaptığım gibi mi?" diye sordu Nancy.

Luc ona orta parmağıyla hareket çekti. "Nancy tek bir kılımıza bile zarar verirse, hatta bize sinirimi bozacak şekilde bakarsa..."

Her zaman takındığı vurdumduymaz ifade düşen bir maske gibi yüzünden silindi. Öne eğildi, gözleri mor elmas gibi parlıyordu; Nancy ona döndü.

O anda karşımda koca adamların altına kaçırmalarına neden olan, karşıma almak istemeyeceğim ve hatları sertleştiğin-

de epey rahatsız edici gözüken Luc vardı.

"Saniyeler içinde her birini öldürteceğimi biliyor," dedi alçak sesle. "Eğer bağlantılarım benden haber almazsa, hatta zamanında telefon etmezsem bile bir tekini sağ bırakmazlar. Sonra Nancy'nin elinde koca bir sıfır kalır."

Yüce Tanrım.

Kat, Luc'a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Luc'un böyle bir şey yapabileceğinden hiç şüphem yoktu. Her ne kadar berbat ve yanlış olsa da bunu yapardı ama o çocukların tekrar Nancy'nin eline düşmelerine izin vermeyeceğine de inanıyordum.

Nancy'nin buna gerçekten inanıp inanmadığını da merak ediyordum. Ama başka ne seçeneği vardı ki? "Neden onu öldürmedin ki?" diye sordum.

"Ona ihtiyacımız var," diye açıkladı Archer. "En azından, hükümete ve güvenli bir yere ihtiyacımız var ta ki... şey, umarım bu durum sonsuza kadar sürmez. Hem, hepinizi oradan çıkarmamız gerekiyordu ve biz..."

"Ne kadar muhteşem olsak da," dedi Luc, o kadar da rahatsız edici olmayan Köken mafyası haline geri dönerek.

Archer ona duygusuz bir bakış fırlattı. "O kadar çok Luxen'e karşı koymak zor olacaktı. Şu anda Nancy gerekli bir kötü."

"Kötü derken de en kötüsünden bahsediyoruz." Luc sırıttı.

Arkama yaslanıp elimi saçlarıma soktum. Görünüşe göre Nancy'nin tasması Luc'taydı. Kafamda kırk tilki birbirini kovalıyordu.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Kat, bakışlarımı ona çevirdim. "Dee'yi onlardan kurtarmalıyız."

Bunu duyunca adını alnıma dövme yaptırmak istedim.

"Hem, olanları durdurmanın bir yolunu bulmalıyız, bunları..."

Bunu duyunca da onu bir dolaba falan kilitlemek istedim.

"Şu anda yapman gereken dinlenip bir şeyler yemek," diye atladı Archer, bana göz atarak. "İkiniz de. Öncelikli olan şey bu."

"Kötüye giden şeyler var. Nancy'nin sizinle paylaşmaktan mutluluk duyacağından emin olduğum konular ama bunu başka bir gün yaparız." Luc uzanıp Nancy'nin eline sanki küçük bir çocukmuş gibi hafifçe vurdu. "Ama size söylemesi gereken bir şey daha var."

Nancy çenesini öne çıkardı.

Pişmiş kelle gibi sırıttım. "Bana ilgimi çekebilecek bir şey söyleyebileceği hiç sanmıyorum."

"Aslında." Luc kelimeyi yaydı. "Bence Katy'yle seni ilgilendirebilir."

Kat gerildi. "Bu sefer ne var?"

"Onlara söylesene," diye dürttü Luc Nancy'y ve Nancy konuşmayınca sert bir sesle, "Onlara gerçeği söyle," dedi.

Nancy dudaklarını büzdü.

Archer ayağa kalktı, sanki odadaki güç timsali o olmak üzereymiş gibi kollarını kavuşturdu. Bütün bunların nereye varacağını hiç bilmiyordum. "Ne bu yahu? Çıkarın baklayı ağzınızdan." Sabrım taşmaya başlıyordu.

Nancy derin bir nefes aldı, sonra da omuzlarını dikleştirdi. "Bildiğiniz gibi, herhangi bir başarı elde edemeden önce Daidalos birçok serum üzerinde çalışmıştı ve bazı durumlarda..." Durakladı, ışıl ışıl gülümseyen Luc'a manidar bir şekilde baktı. "Başarı zannedilenlerin sonunda başarısızlık olduğu ortaya çıktı. Beth'e ve Blake'e ve diğerlerine verilen Daidalos serumu vardı."

Kat, cehennemin özel bir köşesinde çürümekte olduğunu umduğum piçin adını duyunca kesik bir nefes aldı. Kat varken sadece adının geçmesinden bile nefret ediyordum. Kat kendini savunurken onu öldürmüştü ama yapmaya mecbur olduğu şeyin onu hâlâ rahatsız ettiğini biliyordum.

"Tabii bir de Prometheus serumu vardı," dedi Nancy, Paskalya Tavşanı'nı yumurta saklarken yakalamış bir çocuk gibi gözleri parladı. "Mutasyona uğrattığınız insanlara verilen serum."

"Yani zorla mutasyona uğrattığınız insanlar mı demek istiyordun?" diye meydan okudum.

"Mutasyona uğrattığınız *gönüllülere* Prometheus serumu veriliyordu, tıpkı son nesil Köken'lerin yaratıldığı melezlere verildiği gibi," diye açıkladı Nancy, beni şaşırtarak.

"Bekle," diye lafa karıştı Kat. "Biz oradayken o serumu sadece test ediyordunuz."

Luc başını iki yana salladı. "Nancy'nin demek istediği şu: Yıllar içerisinde arada bir kazara mutasyona uğrayan insanlara test amacıyla Prometheus serumu veriliyordu. Daemon'ın mutasyona uğrattıkları değil de sen, Beth ya da bir Luxen tarafından iyileştiren herhangi birinden bahsediyorum."

İçimi büyük bir şaşkınlık kapladı. "Yani, Prometheus serumunu ilk kez zorlanmış mutasyonlar üzerinde mi test ediyordunuz?"

"Dediğim gibi, onlar *gönüllü oldular*," diye düzeltti.

Ben de ayağımı birinin kafasına indirmeye gönüllü olmak üzereydim. "Tamam. Bu büyük bir haber ama temel olarak bana bir faydası yok."

Nancy'nin dudaklarında bu hoş kavuşmamızdan bu yana ilk kez alaycı bir gülümseme belirmişti. "Prometheus serumu, Daidalos serumundan farklıdır. Mutasyona uğrayan kişinin, yani melezin Luxenler'le bağı olmamasını garantiler."

Başımı yana yatırdım. "Yani?"

"Kat'i iyileştirdiğinde ve Dr. Michaels, Kat hastalandığı zaman bize haber verdiğinde Daidalos serumunu kullanmadık."

Kat kaskatı oldu. "Ne? O demişti ki..."

"Cidden ona verdiğimiz şeyin ne olduğunu biliyor muydu

sence?" Kötü bakışlarını Kat'in üstüne çiviledi. "Ona söylediklerimize inanıyordu, hepsi bu. Ona Prometheus serumu verilmişti ki sana verilen de oydu." Dikkatini tekrar bana yöneltti. "Senin mutasyona uğrattıklarına verilen de aynı şeydi, Daemon."

"Hayır." Öne eğildim. "Bu hiç mantıklı değil. Kat vurulduğunda..."

"Hastalandın. Öldüğünü mü sandın? Ah, amma abartmışsın." Gözlerini devirdi. "Bunun nedeni, ona gerçekten duygusal bir boyutta bağlı olman. Ona âşıksın." A ile başlayan sözcüğü sanki cinsel yolla bulaşan bir hastalıkmış gibi söylemişti. "Evet, bunu anladık. Bütün o gerçekten isteyip ihtiyaç duyma saçmalığını."

"Eh, aferin sana, ama ben ölüyordum."

Nancy başını iki yana salladı. "Zayıf düşmüştün ve hastaydın ama kız ölseydi de sen yaşayacaktın. İyileşecektin. Hayat devam edecekti. O noktaya gelmedin çünkü apaçık ortada ki kızı başkası iyileştirmiş."

Kat küçük bir çığlık attı.

Ayağa kalktım. Sanki yer ayağımın altından çekiliyordu. Dizlerimi birbirine kenetledim. Öne arkaya sallanıyordum, neredeyse inanamıyordum ona.

Nancy derin bir nefes aldı. "Hayatlarınız sandığınız gibi birbirine bağlı değil. Eğer biriniz ölürse diğeri bunu hisseder, son nefese, son kalp çarpmasına kadar her şeyi. Ama diğeri bir nefes daha alır ve kalbi tekrar atar."

11

Katy

Bu küçük bomba üzerimize atıldıktan sonra hiç kimsenin söyleyeceği bir lafı kalmamıştı. Yalanlar ve herkesle sohbet etmek söz konusu olduğunda, sınırlarımıza dayanmıştık.

Beynim ambale olmuştu; Nancy'nin bize biraz önce söylediklerine, Dee'nin yaptıklarına, annemin ve arkadaşlarımın nerede olduğuna, Luc'un gerçekten Nancy üzerinde kontrol sahibi olup olmadığına ve geleceğin hepimize neler getireceğine takılıp kalmıştı.

İşim bitmişti.

Daemon'ın da işi bitmişti.

Archer bize odalarımızı göstermeye giderken durakladı. Kapıyı bir kez çaldı ve cevap beklemeden açtı. Neyse ki hiçbirimiz ömrümüz boyunca zihnimize kazınacak bir manzarayla karşılaşmadık.

Dawson, yatağın ayakucunda, Beth'in oturduğu yere yakın ayakta duruyordu. Muhtemelen bir şeyi bölüyorduk ama Archer kenara çekilip biz içeriye girerken Beth'in yüzünü değiştiren gülümseme tökezlememe neden oldu.

Daemon dönüp bana baktı ve kaşlarını kaldırdı ama ben

Beth'e odaklanmıştım. O... o *normal* gözüküyordu, bacak bacak üstüne atmış, ellerini kucağına koymuştu. Teni aşırı derecede soluktu ve gözlerinin altındaki mor halkalar barizdi, ama bakışları net ve odaklanmıştı.

"Sizi gördüğüme o kadar mutlu oldum ki," dedi Beth, tek elini karnının altına koyarak. "Çok endişeleniyordum."

"İyiyiz biz," diye cevap verdi Daemon, kardeşine göz atarak. Kardeşiyle Beth'in önünde duruyorduk ve ikisine de bir zarar gelmemişti ama Daemon'ın her yerinden gerginlik yayılıyordu. "Siz de iyi misiniz peki?"

Dawson başıyla onaylayıp Beth'in yanına oturdu. "Evet. Beth üsteki doktora gitmiş bile." Eliyle dizinde bir daire çizdi. "Bu konuda tecrübeli gibiler. Bu biraz garip ama iyi bir şey."

Daemon, Archer'ın tarafına bir bakış fırlattı, sonra da bakışlarını Beth'e çevirdi. "Doktor sana iyi davrandı mı?"

"O, yani Doctor Ramsey çok kibardı ve bana... hamileliğin yolunda gittiğini söyledi. Dinlenmem ve vitamin almaya başlamam gerektiğini de söyledi." Duraklayıp bir şifonyeri işaret etti. Şifonyerin üzerinde, Archer'la benim ona almaya çalıştığımız şişelere benzeyen üç büyük şişe duruyordu. Beth bakışlarımı takip etti. "O gün dışarı çıktığın için teşekkür ederim. Çok şeyi riske attın. Yine."

Önce bana söylediğini fark etmeyerek gözlerimi kırpıştırdım. "Lafını etmeye değmez. Keşke o ilaçları sana o zaman getirebilseydik."

"Önemliydi," diye düzeltti Dawson. "Sana ve Archer'a..." Daemon kaskatı olunca Dawson sustu. "Evet, neler olabileceğini biliyorsunuz."

"Ama hiçbir şey olmadı, değil mi?" Archer kapıya yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Sonu iyi bitti."

"Hepimiz buradayız." Beth çenesini eğip kaşlarını çattı. "Şey,

neredeyse hepimiz. Dee dışında. Ben... ben üzgünüm." Başını kaldırdı, yatağın arkasındaki duvara gözlerini diken Daemon'a baktı.

"Onu geri getireceğiz," dedim ve lanet olsun, bunu yapmalıydık. Sadece bunu nasıl yapacağımızı bulmamız gerekiyordu.

"Ee..." Archer boğazını temizledi. "Kız mı erkek mi, biliyor musunuz?"

Konuyu değiştirmek için daha iyi bir zaman olamazdı ve Dawson'ın yanaklarının biraz kızardığına yemin edebilirdim. "Bilmiyoruz," dedi, Beth'e dönerek. "Doktor, ultrasonla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Bu hafta," diye cevap verdi Beth, yanağını Dawson'ın omzuna yaslayarak. "Ultrason yapmak istiyorlar. Ama cinsiyetini söylemek için çok erken olabilir."

Archer'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Erkek olursa ona Archer adını vermelisiniz."

Kıkırdadım.

Daemon Köken'e döndü. "Ona Daemon adını vermeliler."

"Daemon 2 mi? Dünya bunu kaldırabilir mi, bilmem." Dawson başını iki yana sallayarak sessizce güldü. "Açıkçası, bu noktada henüz bu konuyu düşünmedik."

"Evet," diye onayladı Beth. "Ama galiba düşünmemiz gerek."

O anda göz göze geldiler ve sanki odadaki herkesin varlığını unutmuş gibiydiler. Yalnızca onlar vardı. Aralarındaki bağı anlıyordum. Daemon'la aramdaki bağ da böyleydi ama biz de onlar kadar sırılsıklam âşık mıyız diye merak ettim.

"Evet," diye cevap verdi Archer yavaşça.

Ah, şey bu biraz utanç vericiydi.

"Evet, öylesiniz," diye ekledi.

Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlattım, Daemon homurdandı. "Onun zihninden çık."

Archer'ın ağzı kulaklarına vardı. "Üzgünüm. Elimde değil."

Gözlerimi devirdim ve ikisi didişmeye başladıklarında karışmadım. Beth'le Dawson'ı biraz yalnız bırakma zamanı gelmişti. Onların odasından çıktıktan sonra bize de 51. Bölge'dekilerle neredeyse birebir aynı bir oda verildi. Hatta o kadar ki, omuriliğimden aşağıya inen titremeye engel olamadım.

"Üste resmen bir şehir var," dedi Archer kapıdan. "Evler, okul, dükkânlar, hatta bir de tıbbi tedavi merkezi var. Bir üst katta yemek salonu var. Önceden size birkaç şekerleme alıp şifonyere saklamıştım."

Daemon başını öne sallayıp odayı incelemeye koyuldu, bakışlarını duvara monte televizyondan, banyoya açılan kapıya, oradan da tek şifonyere ve metal masaya çevirdi.

"Burası gerçekten güvenli mi?" diye sordum, parmaklarımı saçım denilen o karmaşada gezdirmeye çalışırken.

"Şu anda her yer ne kadar güvenliyse. Olanları düşünürsek Beth için kesinlikle en iyi yer."

Evet, yakında bir tıp merkezi olması Beth için iyiydi.

Daemon kollarını kavuşturdu. "Luc cidden o çocukları öldürecek mi?"

"Luc'un yapamayacağı şey yoktur."

Yatağın kenarına oturup ağrıyan bacağımı uzattım. Luc'u bunu yaparken hayal edemiyordum. Yapamayacağını düşündüğümden değil de onun böyle bir şey yapabileceğine inanmak istemediğim için.

"Sonunda o çocukları gerçekten Nancy'ye verecek mi peki?" diye sordu Daemon.

Archer tek omzunu kaldırdı. "Dediğim gibi, Luc her şeyi yapabilir, özellikle de söz konusu olan istediklerini elde etmekse. Şanslıyız ki, hepimizin hayatta olmasını istiyor." Dayandığı kapı aralığından ayrıldı. "Konuşacak çok şey var. O yüzden birazdan yine gelirim."

Gitmeye davranmıştı ki bir şey kafama takılıp beni rahatsız etti. "Dur bir saniye. Eşyalarımızdan hiç yanınızda getirdiğiniz oldu mu?"

Başıyla onayladı. "Önemli olduğunu düşündüğüm her şeyi getirdim, o kâğıtlar dâhil."

O kâğıtlar. Tuttuğumu fark etmediğim soluğumu bıraktım. O kâğıtlar bizim evlilik belgelerimiz ve sahte kimliklerimizdi. Evlilik teknik olarak gerçek olmasa da Daemon ve benim için yasaldı.

"Teşekkür ederim," dedim.

Archer başını öne salladı. Ondan sonra, Archer dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Kilitleme sesi duymaya çabaladım ama bu olmayınca omuzlarım hissettiğim rahatlamayla gevşedi.

Daemon bana döndü. "Buraya hapsedileceğimizi sanıyordun, değil mi?"

Bakışlarımı göz alıcı yüzünde gezdirirken gözlerinin altındaki belli belirsiz mor halkalarda durakladım. "Ne düşüneceğimi hiç bilmiyorum. Archer ve Luc'a güveniyorum ama bir sürü insana güvendim ve sonu kötü bitti. Umarım bu beni delirtmez."

"Bence birilerine güvenmek hepimizi biraz delirtir."

Onu odada gezinirken izledim; şifonyerin önünde durup içine baktı, sonra da masaya gitti. Bir elini kaldırıp parmaklarıyla kahverengi dalgalı saçlarını sıvazladı. Her bir adımı gerginlikle doluydu.

Kız kardeşini düşündüğünü biliyordum ve onun için içim sızladı. Gerçekte hâlâ sağ olan birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Annemi düşünmediğim tek bir saat bile yoktu. "Dee'yi geri alacağız. Henüz nasıl yapacağımızı bilmiyorum ama yapacağız."

Yavaşça elini indirdi ama bana dönerken omuzları gerildi.

"Burada gerçekten güvendeysek kız kardeşimi çıkartmak için burayı bırakıp engerek yuvasına gider miydin?"

"Bu soruyu gerçekten sorman gerekiyor mu? Gideceğimi biliyorsun."

Daemon oturduğum yere geldi. "Kendini tehlikeye atmanı istemiyorum."

"Onu bulmaya gidersen burada kalmayacağımdan adım gibi eminim."

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı ve basit bir yarım gülümsemenin içimi kıpır kıpır etmesi ilginçti. "Kalmayacağını biliyorum, hem zaten seni burada bırakmam. Senin yerin benim yanım, ya da tam tersi. Benden o kadar çabuk kurtulamazsın."

"Bu konuda hemfikir olmamıza sevindim." Daha kısa bir süre öncesine kadar Daemon beni saklamaya çalışırdı ama galiba bunun pek işe yaramadığını öğrenmişti.

Günlerdir ilk kez birlikteydik ve birbirimizle açıkça konuşabiliyorduk; onu izlerken kız kardeşinden başka bir şeyin aklını meşgul ettiğini görebiliyordum. Kafamızı meşgul edecek o kadar çok şey vardı ki, tahmin etmek samanlıkta iğne aramaktan farksızdı.

"Ne var?" diye sordum.

Göz göze geldik ve bir süre bakıştık ve kesik bir nefes aldım. O çok parlak, gerçek dışı yeşillikteki zümrüt gözlere bir sefer bile takılıp kalmadığım olmamıştı. Daemon gerçek olamayacak kadar güzeldi ama bu güzellik derinlerden, onun gerçek biçimi olmayan derisinin ötesinden geliyor, benliğinin ta merkezine uzanıyordu. Onunla ik tanıştığımda buna inanmamıştım. Şimdi aklım daha başımdaydı.

Gür kaşlarını indirdi. "Sadece Nancy'nin serumla ilgili, bizimle ilgili söylediklerini düşünüyordum."

"Bizim sandığımız şekilde birbirimize bağlı olmadığımızı mı?"

"Evet."

"Ama bu iyi bir şey." Başım kaldırıp bakınca gülümsedim. Hayatlarımızın gerçekten birbirine bağlı olmamasının ve bunun, aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmemesinin iyi haber olduğundan başka ne düşünmeliydim bilmiyordum. "Yani, beni yanlış anlama. Nancy'nin bize yalan söylemesine ve üzerimde bu kadar güvensiz bir şeyi denemesine çok gıcık oldum ama... ama sorun değil. Birilerini pataklayıp Kaynak'ı kullanabildiğimi biliyorum ama sen benden daha güçlüsün. Ben daha zayıfım..."

"Daha zayıf falan değilsin, Kedicik. Mutasyondan önce ya da sonra asla zayıf olmadın."

"Bunun için teşekkürler ama neyi kast ettiğimi biliyorsun. Gerçekçi olalım. Olay dövüşmeye gelince ben bir yüküm. Belli bir yere kadar gidebiliyorum, sonra gücüm kesiliyor. Sen öyle değilsin."

"Anlıyorum." Kaşlarını çatarak ellerini yine saçlarının arasına soktu.

Yüzünü inceledim. "O zaman ne?"

"Sadece..." Daemon kaşları çatık, önümde diz çöktü. Uzanıp ellerini dizlerimin üstüne koydu. "Seni iyileştirmenin ne anlama geldiğini kavradığım ya da ne anlama geldiğini anladığımı sandığım günden beri, bir tek güne bile sensiz başlamak geçmedi aklımdan. Sen orada değilsen devam etmek gibi bir endişem olmayacaktı. Bu olayı *Romeo ve Juliet* saçmalığı haline getirmeye falan çalışmıyorum ama artık böyle bir ihtimal olduğunu biliyorum ve bu... bu beni çok korkutuyor, Kat. Hem de çok."

Aniden gözlerime hücum eden yaşları gözlerimi kırpıştırarak engelledim ve yanaklarını ellerimin arasına aldım. Hafif kirli sakalı avuçlarımı gıdıkladı. "Yanımda olmaman beni de çok korkutuyor."

Eğilip alnını alnıma yasladı. "Bunun iyi haber olduğunu biliyorum ve düşündüklerimin aptalca olduğunu biliyorum. Genel olarak ölmemekten değil de ölmekten korkmam gerekiyor ama..."

"Biliyorum." Gözlerimi kapatıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Sadece birbirimizin gözünün önünde ölmeyelim, tamam mı?"

Daemon'ın kıkırdaması dudaklarımı gıdıkladı. "Bu planı sevdim."

"Bana bir şey olmasına izin vermezsin sen," dedim ona, geri çekilirken ellerimi omuzlarına koydum. "Ben de sana bir şey olmasına izin vermem."

"İşte benim Kediciğim," diye mırıldandı beni süzerek. "Laf, bir şey olmasına izin vermemekten açılmışken, kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun. Biraz şeker iyi olurdu." Her nedense, Kaynak'ı kullandıktan sonra şeker yemek faydalı oluyordu. Bu bana Harry Potter'ı hatırlatıyordu hep.

"Archer geri geldiğinde şunlardan birkaç tane almasını sağlarım." Ayağa kalktı, sonra da yatağa tırmanıp arkama oturdu. "Ama şimdilik..."

Beni kalçalarımdan tutup göğsüne doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?" Sağ elini bacağımın üst kısmına kaydırınca nefesim kesildi. "Ah."

Gür kahkahası içimde yankılandı. "İster inan, ister inanma ama uygunsuz şeyler düşünmüyorum."

Ona bakmak için başımı çevirdim, kaşlarımı kaldırdım.

Muzip yarım gülümsemesi içimi eritti. "Tamam. Zamanın yüzde doksan dokuzunda kulaklarının ucunu kızartacak şeyler düşünüyorum."

"Şimdi düşünmüyorsun yani?"

Dudaklarını büzdü. "Peki, kabul. Zamanın yüzde yüzünde düşünüyorum ama cidden sana dokunmak için çok uygun nedenlerim var."

"Hıhı." Başımı yanağına yasladım. Sonra da, elinin sağ bacağımın en üst kısmının üzerinde dolaştığını hissettim. "Ne yapıyorsun?"

"Sana göz kulak oluyorum."

Parmaklarından çıkan sıcaklık baldırımın üzerine yayıldı. "Bunu yapmana gerek yok. Sadece bir sıyrık."

"Daha çok yüzeysel bir yaraya benziyor, hem bu olduğundan beri topallıyorsun. Bunu helikopterdeyken yapmam gerekiyordu ama kendini uçuş kabinine atmanı engellemekle son derece meşguldüm."

"*O kadar* da kötü değildi." Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ama bunun için teşekkür ederim. Her yerine kusacağımdan korkmuştum."

"Kusmadığına sevindim," diye cevap verdi kuru kuru.

Baldırımdaki hafif ağrı azalarak tarihe karışınca uzaklaşmaya başladım çünkü beni iyileştirmek ona zarar verebilirdi ama beni bırakmak yerine benimle birlikte yataktan indi. Ayakları yere bastığı an beni kollarının arasına aldı.

Ürkmüş bir şekilde bağırıp iri iri açtığım gözlerimi hızla ona çevirdim. "Vay canına. Şimdi ne yapıyorsun."

"Sana göz kulak olmaya devam ediyorum." Banyoya doğru gitmeye başladı, gözleri neredeyse görünmüyordu ama dudakları yaramaz bir ifadeyle yukarı kıvrılmıştı. "Birlikte yıkanabileceğimizi daha yeni fark ettim."

Gerçek buydu. Bir kez daha kir pas içindeydim ve üzerimde kurumuş kan vardı, Daemon da aynı durumdaydı.

Beni şaşırtıcı derecede büyük bir banyoya götürüp nazikçe küvetin önüne bıraktı. Bu küvet, belediye başkanının

malikânesindeki kadar büyük değildi ama yine de anormal derecede büyük gözüküyordu.

Az ışık veren lambaları yaktı, bana dönüp eliyle gelmemi işaret etti. Ona doğru adım attım. Ağzı kulaklarına vardı. "Daha yakına."

Bir adım daha attım.

"Kollarını kaldırsana."

Tam ona kendim soyunabilirim diyecektim ki gerginlikte sözcükleri yuttum. Kollarımı kaldırdım, o da mahvolmuş kazağı çıkardı, kazaktan saçımı çıkarmak için durdu ve kazağı yere attı. Pantolonumun küçük, inci düğmesini açıp pantolonu çıkartırken tek kelime etmedi.

Dengemi sağlamak için elimi omzuna koydum ve çekip bacağımı kurtardım. Tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildim. Paylaştığımız onca şeye rağmen onun yanında hâlâ utanıyordum. Nedeninden emin değildim ama nelki de benim bir sürü kusuru olan insan vücuduma karşın onun tek bir kusuru bile yokmuş gibi gözüktüğü içindi.

Üzerimdeki son giysi de yere düştüğünde ben çırılçıplak kalmıştım, o ise tamamen giyinikti. Kollarımı göğdümde kavuşturdum; o da arkama uzanıp suyu açtı.

Banyoya anında sıcak buhar doldu. Daemon doğrulurken dudakları yanağıma süründü ve omurgamdan aşağıya bir ürperti indi.

Daha önce hiç Daemon kadar hızlı soyunan bir erkek görmemiştim ve ben daha ne olduğunu anlamadan kaslı göğsüyle burun buruna geldim. Bakışlarımı sımsıkı baklavalarına indirdim, sonra da daha aşağıya...

İki parmak ucunu çenemin altına bastırdı, başımı kaldırıp adında beyaz bir parıltı bulunan o etkileyici yeşil gözlerine baktırdı. "Gözler buraya baksın, yoksa kendimi şekerden bir

adam gibi hissetmeye başlayacağım."

Yanaklarıma ateş bastı ama güldüm. "Aman, neyse."

Göz kırpıp perdeyi çekti. "Önden buyrun."

Daha önce bir erkekle duş almamıştım hiç. Elbette. Ama almış olsaydım bile bence bu, Daemon Black'le duş almanın yanından bile geçemezdi.

Sıcak suyun altına girerken ellerim titriyordu. Bir saniye sonra o da küvetin içindeydi ve küvet aniden çok da büyük gelmemeye başladı.

Elleri çok nazikti, beni sırtım serpintiye doğru gelecek şekilde çevirdiğinde ellerini neredeyse hissetmemiştim. Kesik bir nefes alarak başımı kaldırdım. Beni öpmesini ve kesinlikle dizlerimin bağını çözecek bir şey yapmasını bekliyordum ama yaptığı şey bu değildi.

Gözlerimiz kenetlendi ve sırılsıklam olmuş saçlarımı omzumdan çekti. Sonra, ellerini kollarımın üst kısmında gezdirdi ve sırtıma yaklaştırdı.

Kollarını bana dolayıp göğsüne çekti ve vücutlarımız birbirine yapıştı. Farklı türden bir ihtiyaç hızla içime doldu ve gözlerimi sımsıkı kapattım. İçimdeki duygu kabarması fizikselliğin ötesine geçti ve beni aramızda hiç boşluk kalmayacak şekilde sımsıkı sararken onun için de aynısı olduğunu biliyordum.

Ne kadar o şekilde, su tepemize boşalırken sadece sarılarak durduğumuzu bilmiyorum ama aramızda sözcüklerin ötesine geçen son derece güçlü bir şey vardı.

Çenesini başımın üstüne eğip bir şekilde bana daha sıkı sarılmayı başardığında dizlerimin bağı çözüldü.

Tanrım, Daemon'ı seviyordum. O yakıcı hissin ne olduğunu ve birbirimize her dokunuşumuzda ortaya çıkan neredeyse elektrik şokuna benzeyen o şeyin ne olduğunu ilk anladığım o andaki kadar ona âşıktım.

Geçmişe bakıp da aramızdaki şeye karşı koymakla, didişmekle geçirdiğimiz onca zamana acımamak ne mümkündü. Özellikle de gelecek, dehşete düşürecek derecede kısayken. Ama şu anda buna odaklanamıyordum çünkü birlikteydik. Önümüzde kaç saat, gün, ay ya da yıl uzandığının bir önemi yoktu; daima birlikte olacaktık.

Bu türden bir aşk en önemli şeydi, psikopat uzaylılarla dolu bir gezegenden ve bütün bir hükümetten daha güçlüydü.

Duşumuzu güzelce almadan, güzelce ve *uygun bir şekilde* almadan önce uzun bir süre birbirimize sarılarak öylece durduk. Ama Daemon'la banyo yapmak şey gibiydi... şey, Daemon'la banyo yapmak gibiydi işte. Sonunda küvetten çıkıp kurulandık ve üzerimize eşofman büyük beden pamuklu tişört giydik, gerçi Daemon için hiç de büyük beden değildi. Beyaz tişört omuzlarında sımsıkı gerilmiş, vücudunun her bir kıvrımına uyum sağlamıştı. Banyoda hiç yaramazlık yapmasak da rağmen tenim aşırı derecede duyarlıydı.

Bir saç fırçası buldum ve oturup bütün düğümleri açmaya koyuldum, Daemon ise televizyonu açıp bir haber kanalında karar kıldı. Uzaktan kumandayı yatağın ayakucuna fırlatıp arkama oturdu.

Saç fırçasını parmaklarımdan aldı. "Bırak ben yapayım."

Yüzümü buruşturdum ama saçımı fırçalamaya başlayınca kıpırdamadan oturdum. Televizyona göz atınca başka bir şehrin yerle bir olduğunu gördüm, sonra da bakışlarımı kaçırdım. Bunu düşünmek istemiyordum çünkü annemin nerede olduğunu ya da evdeki arkadaşlarımın bütün bunlar olurken durumlarının nasıl olduğunu bilmiyordum.

Daemon düğümleri açmakta şaşırtıcı derecede yetenekliydi. "Yapamadığın bir şey yok mu senin?" diye sordum.

Güldü. "Cevabı biliyorsun."

Ağzım kulaklarıma vardı.

Daemon saçımı bitirince fırçayla sırtımın aşağı kısmını dürttüğünü hissettim. Kaşlarımı kaldırarak omzumun üstünden ona baktım. "Ne var?"

Eğilip beni hafifçe öptü. Başını yana eğerken nemli saçlarının uçları yanaklarıma sürtündü, kalbim hızla atmaya başlayana kadar öpücüğü daha ateşli bir hal aldı.

Elimi göğsüne, kalbinin üzerine koydum ve kalplerimizin bir attığını hissettim. Bakışlarımı kaldırdım ve göz göze geldik. Bir şekilde, kendimizi sırtım ona yaslı bir şekilde yatağa uzanmış bulduk.

"Seni iyileştirmeyi bitirmedim daha," dedi boğuk bir sesle. Parmaklarını şakağımın yumuşak bir yerinde gezdirdi.

Gözlerimi kapatıp istediği şeyi yapmasına izin verdim. Ne de olsa, bu ona kendini daha iyi hissettiriyordu. Ama parmaklarını kollarımdan aşağıya, oradan da tişörtümün altına ve karnıma kaydırırken iyileştiren sıcaklık yavaşça başka bir şeye dönüştü. Onun teniyle benimki arasında hiçbir şey yoktu.

"Kaynak'ı çok kullanıyorsun."

Elini karnımın alt kısmının üzerinde düzleştirdi ve serçe parmağını eşofmanımın belinden aşağı kaydırdı. "Bu seni mutlaka bitkin düşürüyordur."

Bir parmak daha şeridin altına girdi ve ben o kadar da bitkin olduğumdan şüpheliydim. Bütün bilincim eline, ağırlığına ve sıcaklığına, tam pozisyonuna odaklanmıştı.

"Kedicik?"

"Hımm?"

Sesi boğuk ve yumuşaktı. "Sadece üstümde bayılıp kaldın mı diye kontrol ediyordum."

"Asla öyle bir şey yapmam."

Bir an için sessizdi. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

Söz konusu o olduğunda aklından geçenler tahmin edilemezdi. "Ne?"

"Bunların hepsi bitince nereye gideceğimizi düşünüyordum." Artık elinin yarısı şeridin altındaydı. "Ne yapacağımızı bir de."

"Aklında bir şey var mı?"

"Aklımda çok şey var."

İçimi bir sıcaklık kapladı. "Eminim vardır."

Daemon başparmağıyla göbek deliğimin altında yavaş, tembel bir daire çizerken kıkırdadı. "Üniversiteyi düşünüyordum."

"Bütün bunlardan sonra geride üniversite falan kalacağını mı sanıyorsun?"

"Bence kalır."

İki parmak ucunu aşağıya daldırıp nefesimin kesilmesine neden oldu. "Niye öyle düşünüyorsun?"

"Cevabı basit." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bana herhangi bir şey öğrettiysen o da insanların benim türüme göre daha dirençli olduklarıdır. Ne olursa olsun ilerlemeye devam edeceklerdir. O yüzden, üniversite, meslekler ya da buna benzer şeylerin ortadan kalkacağına inanamıyorum."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı, düşüncesine itiraz etmemeye karar verdim. "Bence üniversite iyi olurdu."

"Galiba daha önce Colorado Üniversitesi'nden bahsetmiştin," dedi, parmaklarını daha aşağıya kaydırınca karın kasların kasıldı. "Ne dersin?"

İlk kez üniversiteden konuştuğumuz zamanı hatırladım; ilişki çizgisini aşıyorum diye ne çok endişelenmiştim. Sanki asırlar öncesi gibiydi. "Bence mükemmel."

"Dawson'la Beth'in de orayı isteyeceklerinden eminim." Durakladı. "Dee de ister."

"Evet, ister." Özellikle de Archer da orada olursa ama önce

Dee'nin aklını başına toplamasını sağlamalıydık. "Belki... belki annemin de oraya taşınmasını sağlayabilirim".

"Tabii ki," diye mırıldandı ve dizini dizlerimin arasına sokmayı başardığında alt dudağımı o kadar çok ısırdım ki ağzıma kan tadı geldi. "Annen de orada olmalı çünkü bunu yapacağız."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şey, annemin bunun bir parçası olmasını istediğimi hiç sanmıyorum."

Daemon'ın kahkahası beni gıdıkladı. "Başını çukurdan çıkar, Kedicik. Gerçek bir düğün yapacağız. Olması gereken her şey, nedimeler, sağdıçlar, güzel beyaz gelinlik ve de tören olacak. Hatta bir davet bile olacak. Her şey."

Ağzımı açtım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı. Gerçek bir düğünün fantazisinde yakalanmıştım; annem güzel, Külkedisi tarzı bir gelinliği giymeme yardım ediyor; Dee'yle Lesa yanımda duruyorlar; Dawson, Archer, hatta Luc sağdıç olmuşlar. Bir de, Daemon smokin giymiş. Lanet olsun, bu tekrar görmeyi istediğim bir şeydi.

Davette fotoğraflar çekilecek, etli güveç servis edilecekti. Tuhaf müzikler çalan bir DJ olacaktı, sonra Daemon'la ben karı koca olarak ilk dansımızı edecektik.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu ve o ana kadar bunu ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Ben öyle bir kızdım ve bu umurumda değildi.

"Kedicik?"

"Bu hoşuma gitti," diye fısıldadım, göğsüm sıkışırken. "Bundan konuşmayı kastettim. Sanki her şey normalmiş gibi geliyor. Sanki bizim..."

Daemon üzerime eğildi ve dudaklarıyla dudaklarımı yakaladı. Öpücüğü içimin derinliklerine işleyip her bir hücremi aydınlattı. "Bizim bir geleceğimiz var."

Dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırıp beni sırt üstü

yatırırken düşünmeyi bıraktım. Dünyanın geriye kalanı, bütün sıkıntılar ve tehlikeler kaybolup gitti ve geriye sadece ikimiz kaldık. Eliyle çok çılgınca şeyler yapıyordu ve beni oradan oraya savuran ve bir dalganın üstüne binmişim hissi veren o duygu seline kapıldım. Ayaklarım tekrar yere bastığında *onu* sırt üstü geri ittim.

Ben üzerine çıkınca Daemon kaşlarını hızla havaya kaldırdı. "Sen ne?.."

Hiç zaman yitirmeden işe koyuldu ve nemli saçlarımı eline alırken vücudunun kenarları kırmızı beyaz parlamaya başladı. Kirpiklerini aşağıya indirmeden önce gözleri yontulmamış elmas gibiydi ve ifadesi biraz korkutucuydu, gerçi ne yaptığımı hiç bilmiyordum. Ama hoşuna gidiyor gibiydi ve galiba bunun nedeni beni sevmesiydi.

Daha sonra yüzümüz birbirimize dönük bir şekilde uzandık ve hiç konuşmadık. Parmağımı alt dudak çizgisinde gezdirirken merak ettiğim bir şeyi ona sormak için cesaretimi topluyordum. "Geldiklerinde neden onlarla birlikte gittin?"

Gözleri kapalı, yüzü rahatlamıştı. "Ormandan geldiklerinde düşündükleri, istedikleri her şeyi duyabiliyordum. Dawson'la Dee için de durum aynıydı. Onlarla anında bağlantı kurduk. İlk başta bu çok şiddetliydi. Onlarla gitmek istedim." Duraklayıp gözlerini açtı. Bakışlarımız birleşti. "Sanki onların dışında her şeyi unutmuş gibiydim. Onlar *her şey* oldular."

Bunu aklım almıyordu. "Onları şimdi duyuyor musun?"

"Hayır. Sadece arka planda hafif bir uğultu var." Durakladı. "İlk kez olan bir şey değildi bu. Hepimiz bir aradayken durum zorlaşabiliyor çünkü milyon yönlü radyo dalgası gibi. O yüzden kolonide olmayı asla sevmedik. Hepimiz bir aradayken neredeyse tek bir varlık gibi birbirimize bağlıyız ve istemediğin şeyleri yapmak zorunda kalıyorsun. Bir birey değilsin. Bir *bütünsün*. Gel-

diklerinde bunun bu kadar güçlü olabileceğini hiç bilmiyordum."

"Ama bunun üstesinden geldin," diye hatırlattım ona çünkü sanki kendisiyle hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı.

"Sana hissettiklerim sayesinde. Dawson için de öyle ve belli ki başka birine bağlı her Luxen için durum aynı ama Dee..." Sustu, başını iki yana salladı. "Gelenler, onlar geriye kalanlarımızdan farklı. Bunun artık gün gibi ortada olduğunu biliyorum ama onlar... onlar öylesine soğuklar ki. Ne empati güçleri var, ne de merhametleri." Sarsılarak içini çekti. "Annemle babamı hatırlamıyorum ama onların böyle olduklarına inanamıyorum. Galiba biz insanlarla bir arada olduğumuz için öyle değiliz. O merhamet ve empati eksikliği onları tehlikeli yapıyor, Kat. Hatta bence bizim fark edemediğimiz kadar tehlikeliler."

Başparmağımı çenesinde gezdirirken başını çevirip avucumun ortasına bir öpücük kondurdu. "Ama zayıf bir noktaları var. Evrendeki her şeyin bir zayıf noktası vardır."

Daemon elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Her kolonide, neredeyse grubun hâkimi olan bir Büyük vardır. Gelenlerin arasında onların şeyi... komutanı gibi birisinin olması gerektiğini biliyordum. Kovanlarındaki kraliçeleri gibi. O insanı yok etmek bunu sona erdirmez ama onları, diğer Luxen'lerin üzerindeki etkilerini zayıflatır."

Dee gibi.

"O kişinin kim olduğunu ya da yerini biliyor musun?" diye sordum.

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Hayır. Rolland bunu epey gizli tuttu ve şimdi bunun nedenini anlıyorum. Sadi yüzünden, bu küçük bilgiyi paylaşmayacak kadar aklı başındaydı. Sadi'nin canı cehenneme. Onun Köken olduğunu hiç bilmiyordum ama galiba Luxen'lerin arasında rol yapıp gizlenen bir tek o değil."

Kaşlarımı çattım. "Başka kim var?"

"Bunu, senin için geldiğimde koloniden ayrılana kadar gerçekten hiç fark etmemiştim. Tuhaf olan şey, o herife asla güvenmemiştim. Bir de onda yanlış olan bir şey vardı ve ben giderken tuhaf laflar etmişti. O zaman anlam ifade etmeyen şeylerdi ve bir şeyleri bir araya getirememiştim, ta ki Archer ne olduğunu ortaya serene kadar, biliyorsun işte, göz rengi meselesi." Sırt üstü yatıp yavaşça soludu. "Ethan Smith."

Onun kim olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. "Evdeki koloninin Büyük'ü değil miydi o?"

Daemon başıyla onayladı. "Gözleri aynı Archer'la Luc'unkiler gibi."

"Vay anasını," diye soludum. Doğrulup bağdaş kurdum. "Ama o bir Köken'se ve Köken'ler bir şekilde buradaki Luxen'lerin geri kalanına yardım ettilerse bunun nedeni ne?"

Daemon gözlerini gözlerime çevirdi. "Bu çok kazık bir soru, değil mi? Ne diye bazı Köken'ler Luxen'lerle birlikte çalışsın ki?"

12

Daemon

Kat kafası patlayacak gibi duruyordu.

Onu suçlayamazdım. Üzerimize fırlatılan o kadar çok şey vardı ki top tutucu kıyafeti giymem gerekiyormuş gibi geliyordu.

Yatakta Kat'le uzanmış, Archer geri dönüp de kucağımıza muhtemelen çok daha berbat haberleri boşaltmadan önce biraz dinlenmeye çalışıyorduk ama Ethan'la ilgili her şey kafamda bir oraya bir buraya savruluyordu.

Kat'in kollarımda sessizce yatmasına rağmen uyumadığını anlayabiliyordum. Onun için de benim gibi kafa yorması gereken bir sürü şey vardı. Dee'yi düşününce suratımı duvara çarpmak istiyordum, o yüzden Ethan'ın Luxen istilasıyla ne ilgisi olduğunu çözmeyi tercih ettim.

Olay şuydu: Bu cidden bir milyon dolarlık soruydu. Köken'lerle Luxen'ler niye birlikte çalışsınlardı? Archer elinde giysi poşetleriyle geri döndüğünde ona bunu sordum. Kat'e bir çikolata attığında kaşlarımı kaldırdım, sorumun ne kadarını anladığını merak ediyordum.

Archer bana bakıp tek kaşını havaya kaldırdı. "Ne zaman aynı ortamda olsak kafamı kopartmayı hayal ettiğini bilecek kadar."

Bu söylediğine güldüm; gofretinin ambalajını açan Kat ise başını kaldırıp baktı. "Ne var?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedim, poşetlerin içine bakınca bana göre bir kot buldum. Bu rahatsız edici derecede tuhaftı.

"Sorumuza geri dönelim. Hani şu Köken'lerle Luxen'ler hakkındaki soru." Archer masaya yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Dünya hâkimiyeti falan filan dışında bundan ne çıkar sağlanabilir, hiçbir fikrim yok."

"Klişe bu," dedim.

"Bir de çok ortada," diye onayladı Archer.

Kat'e göz attım. Gofreti yerken yüzündeki ifade, sanki cenneti ilk kez tadıyormuş ve neredeyse zevkten ölecekmiş gibiydi ve o anda keşke Archer odada olmasa diye içimden geçirdim.

Archer'ın yüzündeki gülümseme daha da yayıldı.

Bir de, Archer'ın zihnimden defolup gitmesini istiyordum. "Ethan'ı tanıyor muydun?" diye sordum, dikkatimi tekrar toplayarak.

Archer başını iki yana salladı. "Siz uzaylı ucubelere benzemeyiz biz, zihinlerimiz kaynaşmaz ve her an bir diğerinin nerede olduğunu bilemeyiz."

"En son baktığımda siz de bizim ucube uzaylı ailemizin bir parçasıydınız, yani..."

Kat gofretinden bir parça koparıp bana uzattı. Başımla reddedince dudaklarının arasına atıverdi. "Yani Ethan'la hiç tanışmadın ve bahsini de duymadın, öyle mi?" diye sordu Kat.

"Hiç tanışmadığım ya da diğer üslere transfer edildiklerinden beri görmediğim bir sürü Köken var. Daidalos dünyanın her yanına çok önemli pozisyonda olan birçok Köken yerleştirdi. Bunlardan birkaçı bile Luxen'lerle çalışıyorsa başımız cidden dertte demektir."

"Derdimiz azmış gibi." dedim.

"Evet, yani, sorun şu. İnsan, Luxen, hatta melez gibi davranabiliriz. Düşüncelerinizi okuyabiliriz. Luxen sandığınız bir tanesi sizi yaktı bile. Bu sözünü edip durduğunuz Ethan'ı da katarsanız iki kez. Bu da gördüğünüz ya da bildiğiniz şeylere güvenmeyi büyük bir soruna dönüştürüyor," diye açıkladı. "Diyelim ki politikacı, doktor ya da ordu mensubu olan bir avuç Köken gerçekten Luxen'lerle çalışıyor. Bu bir kümeye dönüşür ve..."

"O zaman ne yapacağız?" Kat yataktan inip gofret kâğıdını çöpe fırlattı. "Yani, öylece hapı yutamayız. Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı."

Archer'ın yüzünde büyük bir endişe belirdi. "Bu konuda bir şeyler yapılıyor."

Kat odanın ortasında durdu, yüz ifadesi umudun ve içine doğan kötü hislerin bir karışımıydı. "Ne?"

Archer bana baktı ve o tek bakış basit sözcüklerin hiçbir şeyi açıklamayacağını söyledi ve bunun iyi bir şey olmayacağına dair düşüncesini çok iyi kavramıştım. "Hadi, üstünüzü değiştirin de benimle koridorda buluşun," dedi Archer.

Kat, küçük ellerini yumruk yaptı. "Neden bize söylemiyorsun?"

"Söylemek istemediğimden değil." Masadan ayrılıp kapıya doğru gitti. "Sadece inanmak için görmeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Çok da anlaşılmayacak ya da gizemli bir şey değil ama neyse." Ayağa kalkıp giydiğim eşofmana uzandım. Archer hâlâ kapıdaydı ve tek kaşımı kaldırdım. "Beni muhteşem çıplak halimle görmek istemiyorsan artık gitmeni öneririm."

Archer gözlerini devirdi. "Sağ ol, ben almayayım."

Kat'le ben çabucak üstümüzü değiştirdik. Kotunun üstüne mükemmel derecede oturmuş olması, o çok tanıdık olan, Archer'ın yüzüne yumruğu çakma hayalimi canlandırdı ama

Kat iyi gözüküyordu, koyu renkli kotuyla ve ince gri kazağıyla eski haline dönmüş gibiydi. Saçları kuruyunca hafif dalgalanmıştı ve bir şeyler yemeye, belki de sinemaya gidiyormuşuz gibi bir hali vardı.

Yaptığımız şey bu hayalden çok uzaktı ve bu çok üzücüydü.

Kotumun düğmelerini ilikledikten sonra göz göze geldik. "Bunu yapmaya hazır mısın, 'bu' her neyse artık?"

Kat başıyla onayladı. "Archer'ın bize göstermek istediği şeyi görmekten biraz korkuyorum doğrusu."

"Seni anlıyorum. Bu noktada her şey mümkün." Kapalı kapıda durup ona bir elimi uzattım. Elimi tutunca onu kendime doğru çektim. Kollarımı beline sarıp onu havaya kaldırdım ve iyice sıktım.

Kulağımda dans eden hafif kahkahası çok değerliydi. "Beni eziyorsun."

"Hı hı" Onu yere geri indirip alnına bir öpücük kondurdum. "Ne olursa olsun planlarımızı unutmayalım." Ona bunları hatırlatmak önemli geliyordu.

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri yumuşak bir griydi. "Düğün planlarını mı?"

"Evet." Eğilip kulağına fısıldadım, "Çünkü bize kesinlikle berbat bir şey gösterildiğinde, ki bunun olacağından eminim, bu planlara, gelinliğini kaldırmaya ve dizlerimin üzerine çökmeye odaklanacağım."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı ve kıkırdayarak geri çekildiğimde yanakları kıpkırmızı kesildi. "Sen... sen..."

"Ne?"

Başını iki yana salladı ve yutkundu. "İşimiz başımızdan aşkın zaten."

Kapıyı açarken pişmiş kelle gibi sırıttım. "Önden buyur, Kedicik."

Katy kapıdan çıkarken poposuna, zıplayıp hızla arkasına dönmesine neden olan güzel bir şaplak attım. Bana pis pis baktı, ben de zerre kadar pişman olmamış bir şekilde sırıttım. Beni mutlu eden şeyler hayattaki böyle küçük şeylerdi.

Archer bunu görmezden geldi. Bunun anlamı, vücudunun belli kısımlarına değer veriyor olmasaydı. Koridorda peşinden gittik, sonra da merdivenden inip başka bir koridora girdik. İleride çift kanatlı bir cam kapı ve içinde NASA'nın kumanda merkezine benzeyen bir yer vardı.

"Ne bu?" diye sordum.

"Düşündüğün şey." Archer'ın gülümsemesi, dik dik baktığım tuhaf gözlerine ulaşmıyordu. "Üssün kumanda merkezi. İçeride uydulara, füzelere ve bütün eğlenceli şeylere bağlanıyorlar."

Kat yüzünü ekşittiyse de bir şey demedi.

Archer kapıyı açtı ve Luc'u ön tarafta, ayaklarını bilek hizasından çaprazlamış bir şekilde beyaz bir çıkıntıya koymuş halde gördüğümde şaşırmadım. Elinde bir meyveli panç kutusu vardı.

Başımı iki yana salladım.

Nancy ön tarafa yakındı; kollarını dar göğsünde birleştirmişti, yüzü sanki ekşi bir şey emiyormuş gibi gergindi. Yanında, baştan aşağı askeri üniformalı bir adam duruyordu ve üniformasında adamın bir sorun olabileceğini anlamama yetecek kadar parlak düğmesi vardı.

Oda, önlerindeki ekranda her ne halt ediyorlarsa ona bağlı kulaklıklı mikrofon takan askeri mürettebatla doluydu. Biz içeri girince birkaçı bize doğru baktı. Hiçbirisi şaşırmışa benzemiyordu. Luc'un önündeki duvarda dev bir ekran vardı.

Bakışlarımı çelik gibi gri gözleri olan, kısa, açık kahverengi saçlı adama geri çevirdim. "Kim bu hıyar?"

Kat'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve Luc bize dönüp bakarken

gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Tanrım, seni boşuna sevmediğimi biliyordum."

"Yaşasın," diye mırıldandım.

Adam omuzlarını dikleştirerek bize döndüğünde Nancy hiç hoşnut olmuşa benzemiyordu. "Bu, General Jonathan Eaton, Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri'nin *en yüksek* rütbeli askeri," dedi Nancy, sözcükleri kesik kesik ve küçük yumruklar gibiydi. "Belki biraz saygı gösterebilirsiniz."

Tek kaşımı kaldırdım. "Tabii."

General Adı Bilmem Ne'ye hakkını vermeliydim. Gri gözlerini bana diktiğinde zerre kadar sinir belirtisi yoktu. "Hükümet mensuplarıyla ilgili... çok iyi düşüncelerinizin olmadığını biliyorum," dedi. "Ama sizi temin ederim, şu anda biz sizin düşmanınız değiliz."

"Buna kendim karar verme hakkımı saklıyorum," dedim, başımı kaldırıp ekrana bakarken. Göründüğü kadarıyla büyük bir şehrin havadan çekilmiş görüntüleriydi. Gökdelenlerin tepelerini, okyanus olabilecek mavi bir lekeyi seçebiliyordum.

"Bu anlaşılır bir şey," diye cevap verdi, dikkatimi kendisine çekerek. "Bilinsin diye söylüyorum, sizin türünüzle hiçbir alıp veremediğim olmadı."

"Benim de sizin türünüzle olmadı," dedim. "Ta ki, bizi resmen kaçırana, üzerimizde korkunç deneyler yapana, ailemizi parçalayana ve başımızın belası olana dek."

Nancy'nin yanakları hafifçe kızardıysa da kadın bir şey söylemedi.

Ama General söyledi. "Birçoğumuz Daidalos'un yaptıklarının ya da Luxen'lerle melezleri nasıl elde ettiklerinin tam olarak farkında değildik. Gelecekte birçok değişiklik olacak."

"Daidalos'u hezimete uğratan mühim insanlardan birisidir kendisi." Luc kollarını başının arkasında kavuşturdu. Meyve

kutusunun nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Fıldır fıldır dönen bakışları Nancy'ye kaydı ve dudakları kan donduracu bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Bence adam süper."

"Onore oldum," diye cevap verdi general kuru kuru ve Archer'ın öksürüğü daha çok kahkahaya benziyordu. "Her konuda hemfikir olmayabiliriz ya da aynı şekilde düşünmüyor olabiliriz," dedi general bana, "Ailene ve değer verdiklerine yapılanları telafi edebilecek hiçbir şey söyleyemem sana." Bunu söyledikten sonra Nancy'nin tarafına sert bir bakış fırlattı. "Daidalos'un nahoş yanlarından sorumlu olanlar uygun bir biçimde cezalandırılacaklar."

Kat afallamış bir şekilde adama bakakaldı.

"Bekle." Kat'e daha çok yaklaştım –gerçi önceden de ondan uzakta değildim– ama şimdi resmen tepesine çıkmıştım. "Senin şahsen birkaç Luxen'i seviyor olman harika fakat ne diye bizlerden birine güvenesin ki? Peki, ya biz sana neden güvenelim?"

General çenesini yukarı kaldırdı. "Sen ve kardeşinin çok değer verdiği bir insanı mutasyona uğratan tek Luxen olmadığını düşünüyorsun, biliyorum. Hatta bence dışarıda değer verdikleri insanı ya da insanları korumak için her şeyi yapabilecek olan pek çok Luxen olduğunun da farkındasın. Bu bağın bir süre önce gelenlerin etkisinden daha güçlü olduğunu biliyorum. Bunun bir gerçek olduğunu biliyorum."

"Nasıl?" diye sordu Kat.

"Çünkü kızımla kocası bu üsteler," dedi bana bakarak. "Ve evet, kocası bir Luxen."

Ben generali izlerken Kat'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bazı berbat nedenlerden dolayı, her şey bir yana bu şimdiye kadar duyduğum en şoke edici şeydi. Güldüm. Elimde değildi. "Kızın bir Luxen'le mi evli?" Nancy dudaklarını büzdü ve yanaklarının içeri çökeceğini sandım.

"Beş yıldır evliler," dedi general ve kollarını kavuşturunca lacivert üniforması omuzlarında gerildi.

"Kızın bir Luxen'le evli ve sen Nancy'nin onlara yaptıklarına razı mısın? Bize yaptıklarına?" Kat'in yüzünde öfke belirdi.

Gözlerinde derin bir keder ifadesi belirdi. "Dediğim gibi, farkında olmadığımız şeyler vardı."

"Bu bir mazeret değil," dedi Kat ve hakkını savunmaya hazırlandığını anladım.

General sanki gülmek istiyormuş gibi dudakları seğirdi. "Bana kızımı hatırlatıyorsun."

Nancy başını çevirdi ve gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim.

"Geçmişi değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, sadece bütün bunların bir daha yaşanmayacağını garantileyebilirim ve bunu yapacağım da." Nefes aldı. "Ama şu anda elimizde eşi benzeri görülmemiş küresel bir felaket var. Tek odaklanabileceğim şey bu."

"Küresel felaket." Luc tek kaşını kaldırdı. "Bu kulağa inanılmaz derecede dramatik geliyor ve sanki..." Güç duyulan bir bip sesi onu yarıda kesti. Elini cebine soktu ve cep telefonunu çıkardı.

Luc lastik ayakkabılarını yere indirdi ve hızla ayağa fırlarken yüzünde sert bir ifade vardı. "İlgilenmem gereken bir mesele var."

Arkasına bakmadan kapıya yürüdü, boştaki elini yumruk yaptı ve kafamın içinde uyarı atışları birbirini izledi. Luc'u hiç bu kadar... bu kadar tedirgin görmemiştim.

Sorun yok. Archer'ın sesi düşüncelerime yayıldı. *Şu anda olanların bunlarla bir ilgisi yok.*

Bana istersen paranoyak de ama söylediğinden hiçbir şey anlamadım, diye cevap verdim ona.

General doğru söylüyor, diye cevap verdi Archer, gözlerini gözlerime dikerek. *Hem dediğim gibi, Luc'un uğraştığı şeyin bunlarla bir ilgisi yok.*

Hâlâ yüzde yüz hemfikir değildim, o yüzden ne olur ne olmaz diye kolumu Kat'in omuzlarına koydum. Bakışlarımı generale ve Nancy'ye kaydırdım. Orada neler olup bittiğinden emin değildim. "Diğeri nerede?" diye sordum. "Çavuş Dasher?"

Nancy bana döndü. "Öldü."

Yan tarafımdaki Kat kaskatı kesildi. "Nasıl?" diye sordu.

Vegas'm hemen dışında, Luxen'lerle yapılan bir savaşta." Nancy gözlerini kısarak bize kötü kötü baktı. "Bu ikinizi de mutlu etmiştir."

"Uykularımın kaçacağını söyleyemem." Nancy bakışlarını kaçırana kadar gözlerine bakmayı sürdürdüm. Dasher, Nancy gibi tam bir sosyopat olmayabilirdi ama benim Öldürülecekler listemdeydi.

En azından onun isminin üzerini çizebilirdim.

"General Eaton." Ses, büyük ekranın yanındaki adamdan geldi. "Beş dakikamız var."

Neye beş dakikamız vardı ki?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez ekrandaki görüntü yakınlaştı ve binaların tepeleriyle tıklım tıklım sokaklar daha net hale geldi. Bazı bölgeler gri duman lekelerinden ibaretti.

"Nedir bu?" diye sordu Kat, öne adım atıp kolumun altından çıktı.

Archer'a göz attım ve hemen bize göstermek istediği şeyin bu olduğunu anladım. "Neler oluyor?"

General daha küçük ekranları ve bilgisayarlarının başında harıl harıl çalışan insanları geçerek odanın ortasına yürüdü. "İstilayı durdurmak için yaptığımız şey bu."

Bakışlarımı tekrar ekrana çevirdim. Tanrım, içimde bütün

bunlarla ilgili çok kötü bir his vardı."

"Dört dakika," diye duyurdu öndeki başka bir adam.

Evet. İnsanlar geri sayıma başlayınca bunun sonu iyiye varmazdı. Kat açıklama istedi ama ben şehrin yanıp sönen ışıklarına bakarken zihnimin gerisinde bir düşünce şekillenmeye başlamıştı.

"Ekranda gördüğünüz yer, Los Angeles," diye açıkladı general. "Orada önemli sayıda istilacı Luxen vardı; hepsi de çoğunluğukla hükümet mensuplarının ve güç pozisyonlarında olan diğerlerinin formunu almışlar. Aşağı yukarı aile sahibi olabilecek yaştakilerin DNA'sını hızlı bir şekilde asimile etmişler. Orada bize düzenli olarak güncel bilgi veren insanlar var ama dün itibariyle şehrin kontrolünü tamamen yitirmiş durumdayız."

"Vay canına." Kat ekrana bakarken kollarını kendine doladı.

"Houston'u, Chicago'yu ve Kansas City'yi de kaybettik," diye araya girdi Nancy. "Bu noktada bunları biliyoruz. Luxen'siz elimizde tutabildiğimiz tek şehir Washington ama istilacılar bütün güçlerini şehrin etrafında topluyorlar; Alexandria, Arlington, Mount Rainier ve Silver Spring tamamen onların kontrolü altında."

Lanet olsun.

"Başkentte istilacı Luxen'lerle işbirliği yapan Köken var mı, bilmiyoruz," diye ekledi General. "Olmamasını umuyoruz ama buna karşı hazırlıklı olmalıyız."

"Üç dakika."

Bakışlarımı geri sayan adamın ensesine çevirdim. "Üç dakika sonra ne olacak?"

Kat arkasına döndü, yüzü kireç gibiydi ve onun da benim gibi düşündüğünü anladım; bunlar hayra alamet değildi.

"En az insan kaybıyla sonuçlanacak şekilde her ne gerekiyorsa yapıp Luxen'leri durdurmalıyız." General derin bir nefes

alırken omuzları havaya kalktı. "Bunun, yapabileceklerimizi limitlediği aşikâr."

Archer duvardan ayrılıp yakına süzüldü, sanki şüphelerim doğrulandığında kendimi kaybetmemi bekliyormuş gibi bir hali vardı.

"Birleşik Devletler başkanı, savunma bakanlığıyla birlikte Los Angeles şehrine EMD test atışı yapılmasını onayladı."

Generale bakakaldım.

"EMD mi?" dedi Kat, gözlerini fal taşı gibi açarak.

"Nükleer olmayan e-bomba halinde silaha dönüştürülmüş elektromanyetik dalga," diye açıkladı general ve yüreğim ağzıma geldi. "Bomba yaklaşık doksan metre yükseklikte infilak edince aynı DEM gibi çalışacak ama daha geniş çaplı bir seviyede. Beklenen insan kaybı çok düşük, sadece kalp hastaları ve bu büyüklükte bir elektriksel darbeden etkilenecek rahatsızlığı bulunanlar... bir de şu anda yaşam destek ünitesine bağlı olanlar."

"İki dakika, iki yüz on metre yükseklikte," diye bir ses geldi, peşinden de radyo sinyaliyle konumu bildiren parazitli bir ses duyuldu.

Archer artık yanımda duruyordu.

"Çoğu insan bir acı patlaması ve geçici felç yaşayacak," diye devam etti General, Kat ekrana dönerken. "EMD etki alanındaki bütün Luxen, melez ve Köken'ler için anında öldürücü etkiye sahip olacak."

Vay canına.

Bunun gerekliliğini anlıyordum; istilacı Luxen'lere karşı bir şeyler yapmak zorundaydılar ama kız kardeşim dışarıda bir yerlerdeydi, umarım Los Angeles civarında değildi. Hem, orada masum Luxen ve melezler, hatta Köken'ler olabilirdi ve başlarına geleceklerden habersizdiler.

"Bunun sonucunda hem masum insanlar hem de masum Luxen'ler ölecek," dedi general, sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi. "Ama çoğunluğun hayatını kurtarmak için azınlığı feda etmek zorundayız."

Ekrana döndüm; bir saniye için hızla titreştikten sonra düzleşti. Görüntü yerdeki hareketi takip edebileceğim kadar bir kez daha büyüdü.

"Bu kadarla kalmıyor," dedi Archer sessizce. "EMD farklı bir amaç için tasarlandı."

General başıyla onayladı. "Orijinalinde insan kaybını en aza indirgeyecek bir kitle imha silahı olarak tasarlanmıştı. EMD bütün elektronik cihazlara ve güç kaynaklarına, geri dönüşü olmayacak şekilde hasar veriyor."

Vay canına.

Bütün düşünebildiğim buydu.

"Bu, her şey demek," diye fısıldadı Kat. "Bu, şehirdeki her şey demek... telefonlar, arabalar, hastaneler, iletişim... her şey."

"Bir dakika, yükseklik yüz yirmi metre."

"Bu resmen L.A.'yi karanlık çağlara geri döndürecek." Archer büyük ekrana baktı. "Tarihin tekrar yazıldığına tanıklık etmek üzeresiniz ama bu asla yeniden yazılamayacak türden bir tarih."

"Bunu yapamazsınız," dedim.

Kat başını iki yana salladı. "Bunu yapamazsınız. Elektriğe ihtiyacı olan insanlar var, masum insanlar var ve hayatları sona ermek üzere. Bunu..."

"Bunun için çok geç olduğu ortada," diye çıkıştı Nancy, koyu renkli gözleri ateş saçarak. "Onları durdurmak için tek seçeneğimiz bu. İnsanoğlunun güvende olduğu bir yarın için."

Ağzımı açtım ama yirmi saniyeden geriye sayan kesik kesik telsiz sesi duyuldu ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Tam önümüzde oluyordu işte.

Kat'e daha da yaklaşırken gözlerimi ekrana, otobanda giden ve şehri terketmeye çalışan arabalara diktim. O arabalarda Luxen'ler, hem iyileri, hem de kötüleri olabilirdi. Kalp hastalığı olan insanlar olabilirdi. O ekranın bir yerlerinde hastaneler ve o hastanelerde bir sonraki solukları asla gelmeyecek insanlar vardı.

Sonra da beklenen oldu.

Kör edici bir ışık patlamasıyla ekrandaki görüntü bir iki saniye sallanırken, Kat eliyle hızla ağzını kapattı, sonra da görüntü tekrar sabitlendi. Otobandaki arabaların hiçbirisinin hareket etmemesi dışında her şey saniyeler öncesiyle aynıymış gibi gözüküyordu. Hatta hiçbir şey hareket etmiyordu ve...

Bütün şehir karanlığa gömülmüştü.

13

Katy

Aman Tanrım, otursam iyi olurdu yoksa düşecektim.

Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Hiçbir şey olmuyordu. Tabii ki olmazdı. L.A.'deki milyonlarca insan şu anda donup kalmıştı. Onların arasından kaçı bir daha asla ayağa kalkamayacaktı? Yüzlercesi mi? Yoksa binlercesi mi? Az önce şahit olduğum şeye inanamıyordum.

Telsizden, EMD bombalarının başarıyla atıldığını bildiren cızırtılı bir ses duyuldu. Odadaki hiçkimse tezahürat yapmadı. Yapmadıklarına memnundum çünkü o zaman bu Daemon'ın ya da benim yüzüme oniks sıkılmasıyla son bulurdu.

"Elektrik sinyali olup olmadığını kontrol etmek için tarama yapacağız," dedi daha önceden geri sayım yapan adam "İki dakika sonra veriler elimizde olur."

"General Eaton başını öne salladı. "Teşekkür ederim."

"Luxenler ve onların birçok yan ürünü elektriksel bir tepki yayıyorlar," diye açıkladı Nancy ama ben bunu zaten biliyordum. DEM ve EMD silahları bu yüzden o kadar tehlikeliydi.

Bizi feci halde kızartıyordu.

Daemon kolunu omuzlarıma koyarak beni kendine doğru

çekti. Elimi onun göğsüne koyunca vücudunun uğuldadığını hissettim. O da benim gibi öfkeliydi. İçimde kabaran öfke tenimde aniden bir statik elektrik dolaşmasına neden oldu. O kadar çok hüsran vardı ki... çünkü seçeneklerimizin sınırlı olduğunu biliyordum ama bu?..

Biraz önce olanların büyüklüğü, can kaybının ötesine geçmişti. Bugün, artık tarih her neyse, Melekler Şehri'nin *donup kaldığı* gün olarak tarihe utançla yazılacaktı. Orada artık hiçbir şey eskisi gibi işlemeyecekti. Bütün elektrik şebekeleri, ağlar ve kafamın almayacağı kadar karmaşık altyapı tamamen gitmişti.

"Bunun düzelmesi mümkün değil, değil mi?" diye sordum boğuk bir sesle.

Archer'ın çenesi sımsıkı kapalıydı. "Eski haline döndürmek en azından onlarca yıl alır."

Bunun sonuçlarından şoke olmuş bir şekilde gözlerimi kapattım.

"Hiç aktivite yok," diye bildirdi adam. "Bir bip sesi bile yok."

Daemon yanımda kaskatı kesildi ve elimi göğsüne bastırdım. Mutlaka bir sürü masum insan ölmüştü.

Hem bu daha sadece başlangıçtı. Bunu biliyordum. Bunu daha çok şehre, dünyanın dört bir yanına yapacaklardı; daha çok masum insan ölecekti ve dünya... vay canına, bildiğimiz hayat daha önce düşündüğüm gibi, ürkütücü bir distopya romanına dönecekti. Ama bu gerçekten olacaktı.

Daemon'dan uzaklaşarak döndüm ve General Eaton'a baktım. "Bunu yapmayı sürdüremezsiniz."

Koyu gri gözlerini gözlerime çevirdi. Muhtemelen şöyle düşündüğünü biliyordum: *Kendinde söz söyleme hakkını bulan bu hatun da kim?* Belki de hakkım yoktu. Lanet olsun, büyük resme bakınca ben hiç kimse değildim, sadece hilkat garibesiydim ama onlar resmen dünyayı şehir şehir yok ederlerken

burada böyle dilimi tutup oturacak değildim.

"Milyonlarca insanın yaşam şeklini yok ediyorsunuz, bombalar atıldığında ölen insanlardan bahsetmiyorum bile," dedim sesim titreyerek. "Bunu yapmaya devam edemezsiniz."

"Bu kolay verilmiş bir karar değildi. İnan bana, bu yüzden geçmişte de uykularım kaçtı, gelecekte de kaçacak," diye cevap verdi general. "Ama başka yolu yok."

Daemon kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yaptığınız şey resmen soykırım."

Hiç kimse cevap vermedi, zaten ne diyebilirlerdi ki? Bu *soykırımdı* çünkü o bombalar Luxen'lerin çoğunu bu gezegenden silecekti.

Archer çenesini sıvazladı. "Olay şu, millet, başka ne seçenekleri var? Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki istilacı Luxen'ler durdurulmazsa ve onlarla birlikte çalışan Köken'leri bir araya toplamazlarsa bütün gezegenin kontrolünü tamamen ele geçirmeleri birkaç hafta bile sürmez."

"Belki o kadar bile sürmez," dedi Nancy, boş bir sandalyeye kendini bırakarak. Yüz ifadesi her zamanki gibi duygusuzdu ama acaba Köken'lerin bombalanacak şehirlerin yakınında olmasından korkuyor mu, diye merak ettim. "Eğer Köken'ler bu işin içindelerse..."

"Öyleler," dedim, Sadi'yi ve Daemon'ın bahsettiği Büyük'ü düşünerek. "Bazıları içinde."

Nancy, soğuk ve kötü bakışlarını üstüme dikti. "O zaman gerçekten başka seçeneğimiz yok. Köken'ler mükemmel ırk olarak yaratıldı, bilişsel kabiliyetleri sıradan insanların kapasitesinin çok ötesinde. Köken'ler..."

"Anladık," diye çıkıştı Daemon. Gözleri yontulmuş zümrüt gibi parlıyordu. "Belki Doğa Ana'nın işine karışmayıp Köken'leri yaratmamış olsaydın..."

"Hey," diye mırıldandı Archer. "Onlardan biri tam burada duruyor."

Daemon onu duymazdan geldi. "Belki bunu yapmamış olsaydın Luxen'ler gelmeyecekti."

"Bunu bilemezsin," dedi Nancy, omuzlarını kaldırarak. "Bu olasılık..."

"Bildiğim şey, Köken'lerin Luxen'lerle işbirliği yapıyor olduğu," dedi Daemon, kadının sözünü keserek. "Ayrıca Luxen'lerin buraya gelmesiyle Köken'lerin ilgisi olduğunu düşünmek için dahi olmaya gerek yok. Bu işin sorumlusu sensin... Sen ve Daidalos."

"Ve bu çok ironik, değil mi?" dedi Archer ve Daemon ona boş boş bakınca bir an için gözlerini devirebileceğini düşündüm. "Daidalos, Yunan mitolojisinde Ikarus'un babasıydı. Daidalos, Ikarus'un uçmak için kullandığı kanatları yaptı ve aptal çocuk güneşe haddinden fazla yaklaştı. Kanatlar eridi, Ikarus dosdoğru dünyaya düşüp denizde boğuldu. Yani, Daidalos'un icadı kendi mahvına sebep oldu. Prometheus'la da aynısı oldu."

Daemon, Archer'a uzun uzun baktı, sonra da tekrar Nancy'ye döndü. "Her neyse, siz buna ne derseniz deyin, sorumluluk sizin."

"Biz de bunu düzeltmeye çalışıyoruz," diye cevap verdi General Eaton. "Eğer sizde aklımıza gelmeyen bir şey yoksa tek seçeneğimiz bu."

"Bilmiyorum." Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Tam şu anda Avengers fena olmazdı."

"Boşver. Bize Loki lazım," diye cevabı yapıştırdı Daemon.

General Eaton tek kaşını kaldırdı. "Şey, maalesef Marvel evreni gerçek değil, o yüzden..."

Gülmeye başladım çünkü çılgın bir kahkahaya boğulup hiç susmamama ramak kalmıştı ama sonra Daemon sanki kafasına darbe yemiş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Bekleyin," dedi Daemon elini asi saçlarının arasına sokarak. "Loki'ye eşdeğer bir şey lazım bize."

"Ne dediğini anlamıyorum," dedim.

Daemon başını iki yana salladı. "Kullanabileceğimiz, kullanabileceğimizi bildiğim bir şey var."

General Eaton başını başını yana eğdi, Archer'ın bakışlarıysa keskinleşti. Dudaklarını büzdü ve Daemon'ın düşüncelerine girdiğini anladım. Orada gördüğü her neyse, pek hoşuna gitmemiş gibiydi.

Archer huşu dolu bir fısıltıyla konuştuğunda şüphelerimi doğruladı. "Bu tamamen delilik, yani akıldışı ama işe yarayabilir."

Daemon ona öldürecekmiş gibi baktı. "Hadi ya? Devam edip onlara ne düşündüğümü de söyle bari."

"Yo, hayır." Archer elini salladı. "Elinden kapmış olmayayım."

"Bence çoktan yaptın, o yüzden..."

"Hadi ama," diye araya girdim sabırsız bir şekilde. "Fiyakalı zihin okuma yeteneği olmayan bizlere de anlat şunu."

Daemon'ın dudakları gülermiş gibi yukarı kıvrıldı. "İşgalci Luxen'lerin tamamen savunmasız olduğu tek bir şey var."

"Bunun EMD silahı olduğu gün gibi aşikâr."

Daemon'ın burun delikleri genişledi. "Dünyada bildiğimiz her şeyi yok eden bir şey dışında."

Nancy başını çevirdi ve sanki bu konuşmalardan sıkılmış gibi ekrana odaklandı. Kadının ensesine döner tekme atsam kimse öfkelenir mi, diye merak ediyordum.

"Arum'lar," dedi Daemon.

Beynimin devrelerinin yandığını düşünerek gözlerimi yavaşça kırpıştırdım. "Ne?"

"İşgalci Luxen'ler Arum'ları tanıyor. Bu kadarını öğrendim ama onlardan öğrendiğim bir şey daha var," diye açıkladı Daemon. "Onlarla hiç deneyimleri yok."

"Ama onları tanıyorlar," dedi General Eaton. "Şimdi öyle dedin."

"Evet, ama kişisel deneyimlerimden biliyorum, Arum'ları tanımak, onlardan haberdar olmak ve gerçekten onlarla uğraşmak tamamen farklı şeyler, özellikle de daha önce hiç karşı karşıya gelmediysen –ki onlar gelmediler. Arum'lar çoktan buraya doğru yola çıkmışlardı ve bu Luxen'ler de aksi istikamete gitmişlerdi. Daha önce Arum gördülerse bile o zaman daha çocuktular."

Odadaki birkaç asker, küçük ekranların başındakiler oturdukları yerde dönmüş, Daemon'a dikkat kesilmişlerdi.

"İlk kez bir Arum'la yüz yüze geldiğimde eğer Matthew olmasaydı..." Nefes aldı; diğerleri yüzünde bir an için beliren acıyı görmemiş olabilirlerdi ama ben gördüm ve göğsüm sızladı. Hepimiz için baba figürü olan Matthew onlara ihanet etmişti ve bunun çok uzun süre canımızı derinden acıtacağını biliyordum. "Yaşça büyük ve Arum konusunda daha deneyimli olan Matthew orada olmasaydı ölürdüm. Lanet olsun, onlarla savaşmayı öğrenene kadar kaç defa ölüm tehlikesi atlattım."

"Arum'lar, ürkütücü doğa kanunları tarafından Luxen'leri kontrol altında tutmak ve onlarla savaşmak için yaratılmışlardı," dedi Archer, sesinden buram buram heyecan yayılıyordu. "Luxen'lerin tek gerçek avcısıdır onlar."

İçimde cılız bir umut ışığı belirdi ama büyümesine çok da izin vermek istemiyordum. "Ama Köken'ler onlarla nasıl savaşılması gerektiğini bilir."

"Bilirlerler bilmesine de binlerce Köken yok," dedi Daemon. "Hem, Luxen'lere kendilerini savunmayı o kadar çabuk öğretmeleri imkânsız. Lanet olsun, Arum'ların sorun olacağını düşüneceklerinden bile şüpheliyim. Luxen'ler yaradılış itibariyle kibirlidir."

"Hadi ya, cidden mi?" diye mırıldandım.

Archer kıs kıs gülerken Daemon'ın dudağı yarım, seksi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Köken'ler muhtemelen daha kibirliler, bilirsiniz," dedi Daemon. "Hem de sınırda kişilik bozukluğu denecek kadar kibirliler."

Archer'ın yüzündeki sırıtma silindi.

"Vay canına. Şu anda Morgan Freeman sesi duyulmalı ve 'En zayıf halkaları gözünüzün önünde duruyor,' demeli," dedim ve aynı şaşkın ifadeyle üzerime dikilen gözleri görünce kıpkırmızı oldum. "Ne var? *Dünyalar Savaşı*'ndan bu ve bence bu duruma birebir uygun."

Daemon'ın yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi ve her şeye rağmen o ne zaman bu şekilde gülümsese içim eriyordu çünkü o kadar ender görülen bir şeydi ki. "Beyninin nasıl çalıştığını biliyorum."

Beth ile Dawson'ın odasında merak ettiğin, aşkla ilgili şey bu işte.

Archer'ın sözcükleri zihnime süzüldü ve ben irkildim. Yanaklarıma ateş bastı ve boğazımı temizledim. "Sence bu işe yarar mı?"

"Kaç Arum var?" Daemon bu soruyu generalle Nancy'ye yöneltti.

Yıllar içerisinde bizi en çok şaşırtan şeylerden biri Daidalos'un, artık hangi iğrenç ve alçakça nedenlerdense Luxen'leri kontrol altında tutmak için Arum'larla çalışıyor olmasıydı.

Nancy dudaklarını büzdü. "Elimizde asimile edilmiş Luxen'lerde olduğu gibi tam bir rakam yok. Buraya geldiklerinde Arum'ların çoğu ortadan kayboldu."

"Ortadan kayboldu derken?" diye kaşlarımı çattım.

"Yeraltına indiler," diye açıkladı General Eaton. "Bir şehirden öbürüne gidiyorlar. İzlerini sürmek çok zor."

"Ve sizler, bizim ve yapabildiğimiz süper şeyler hakkında daha çok endişeliydiniz." Daemon pişmiş kelle gibi sırıttı. "Güzelmiş."

"O zaman bildiğimiz kaç Arum var?" diye sordum konuşma kötüye gitmeden önce.

"Birkaç yüz tanesi bizim için çalışıyordu," dedi Nancy.

"Bir dakika." Daemon gözlerini kıstı. "Geçmiş zaman kullandın."

Ah, hayır.

General Eaton ceketini çıkarmak istiyor gibiydi. "Luxen'ler gelince çoğu gitti."

"Çoğu mu?" dedi Nancy alaycı bir tavırla, elleriyle elbisesini düzeltti. "Hepsi gitti. Hiçbirimizi şaşırtmamalı bu. Yaratıkların en sadığı onlar değil."

Archer konuştuğunda o cılız umut ışığı sönmeye başladı. "Ama hâlâ burada, bu gezegendeler."

"Ne olmuş?" diye meydan okudu Nancy. "Onları yardım etmeleri için ikna mı edeceksin?"

Archer'ın yüzünde gizemli bir gülümseme belirdi. "Ben değil ama çok büyük bir iyilik borcu olan birini tanıyorum."

Nancy gözlerini devirdi. "Onları yardım etmeleri için ikna edebilseniz bile bu bir yere varmaz. Etrafa yayılmış çok fazla Arum var ve..."

"Aslında, konuşmamın bir sakıncası yoksa," diye bir ses geldi odanın ortasından. Koyu kumral saçlarını düzgün, sıkı bir topuz yapmış orta yaşlı bir kadındı bu. Ellerini arkada kenetlemiş bir halde ayakta duruyordu.

General Eaton başıyla devam etmesini işaret etti.

"İstilacı Luxen'lerin çoğu Amerika Birleşik Devletleri'ne indi; deniz aşırı ülkelere inenler başa çıkılabilir sayıdaydı. Bunun, Birleşik Devletler'deki hâlihazırdaki Luxen sayısı yü-

zünden olduğunu düşünüyoruz. Bildiğiniz gibi, aşağı yukarı son on saattir hareketlerin izini sürüyoruz. İstilacı Luxen'lerin çoğu doğuya, başkente doğru gidiyorlar. Kuşkularımız doğruysa orada güçlerini birleştirip oldukça büyük bir birlik olacaklar," dedi kadın, Daemon'la Archer'a doğru bakarak. "Bazıları kaybetmiş olduğumuz şehirlere yerleştiler bile ama eğer D.C.'yi vurabilirsek çoğunu imha edebiliriz."

"Bizim de planımız bu," dedi General Eaton.

"Ama ülkenin başkenetine elektrik bilmem ne bombası atmayı planlıyorsunuz," dedim, ellerimi iki yanımda yumruk yaparak.

"Aslında, daha fazla Luxen bir araya toplanırsa birden çok e-bomba atarız," dedi Nancy. "Öyle bir durumda Virginia'nın çoğunu, Maryland'i, hatta Batı Virginia'daki I-81 koridorunu vurmak yeterli olurdu."

"Tanrım," diye fısıldadım. Burası annemle arkadaşlarımın olduğu yerdi. "Kaybetmiş olduğunuz şehirlere, yani Houston, Chicago ve Kansas City'ye ne yapacaksınız?"

"Önümüzdeki yirmi dört saat içinde EMD'ler atılacak." Kadının sesinde empati vardı. "O şehirler elimizden gitti, Bayan Swartz. Luxen'lerin çoğu insan formunu aldı ve uygun bulmadıkları insanları öldürdüler. Güvendiğimiz hiçbir kaynaktan yanıt alamıyoruz. Oralarda insan kalmışsa, kalmış olanlar için dua ediyorum."

"Peki. O şehirleri kaybetmiş olabiliriz fakat şu ana kadar başka bir yeri kaybetmedik. Ya onları durdurabilirsek?" dedi Daemon. "Ya bunu her iki taraftan da masumları öldürmeden, şehirleri yaşanmaz hale getirecek kadar mahvetmeden yapabilirsek?"

Nancy kahkahasını bastırıp şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

"Düşünsenize," diye araya girdi Archer. "Los Angeles'ı saymıyorum bile, sadece bu üç şehirdeki milyonlarca Amerikalıyı

yerinden yurdundan edecek, bunu tekrarladıkça bir sürü sığınmacı yaratacaksınız. Birleşik Devletler iflas bayrağını çekecek."

General Eaton'ın çenesindeki bir kas seğirdi. "Sizce biz bunu düşünmedik mi, ya da bunun için hazırlıklara başlamadık mı? Şu anda biz konuşurken, büyük şehirleri kaybetmekten daha da kötü sonuçlar için plan yapıyoruz. Bir şekilde EMD'nin başarısız olması ihtimaline karşı, tamamen kaybetme durumu için plan yapıyoruz."

General, bilgisayar ve diğer değerli elektronik kaynaklı aletleri bozulmayan maddelerle stoklanmış yeraltı sığınaklarına götürmek gibi aldıkları önlemleri anlattı ve kendimi kusacakmış gibi hissedene kadar tekdüze bir sesle konuşmaya devam etti.

Luxen istilası kötü bir şey derken bu kadarını hayal edememiştim. Gerçekten de korkunç bir felaketin eşiğindeydik.

"Arum'lara ulaşabiliriz," dedi Archer. "Ulaşabileceğimizi biliyorum."

Yüreğim hop etti. Gerçekten Arum'lara ulaşabilir miydik? Bunun kolay olacağını hiç sanmıyordum ve General Eaton sihirli sözcükleri söylediğinde kulaklarıma neredeyse inanamadım. "Arum'ları savaşmaya ikna edebilirseniz biz de başkentin dışındaki gücü etkisiz hale getirme işini erteleyebiliriz."

"Teşekkür ederim." Neredeyse havaya zıplayacaktım. Neredeyse adamı kucaklayacaktım. İyi ki yapmamıştım çünkü bu son derece tuhaf gözükürdü.

"Ama çok fazla zamanımız yok. Yaklaşık altı, bilemedin yedi günümüz var, sonra EMD'leri kullanmak zorunda kalacağız," dedi general. "Bir sürü telefon görüşmesi yapmam gerekecek."

"Bu çok mantıksız." Nancy ayağa kalkıp kollarını havaya kaldırdı. "*Onların* bunu yapmasına izin verdiğine inanamıyorum..."

"Haddini aşıyorsun, Husher. Her zamanki gibi," diye çıkıştı General Eaton. İyice doğrulup havayı otoritesiyle doldurdu.

"Tıpkı Birleşik Devletler başkanı gibi ben de farklı taktikleri araştırmayı istiyorum."

General Eaton, Nancy'yi azarlamaya devam ediyordu ve ben bunu görmekten daha çok mutluluk duyacağımı sanıyordum ama hissettiğim şey çılgınca bir dolaylı bir utanma duygusu durumuydu. Ciddi ciddi orada olmamayı istiyordum.

Öte yandan Daemon'ın ağzı resmen kulaklarına varıyordu. Nancy utanç içinde yürürken gidip Daemon'ın yanında durdum.

Archer, Arum'ların Luxen'leri sadece beş saniyeden az bir sürede sakatlama ya da öldürmelerinin farklı yollarını anlatmaya başladı; bunun, Daemon'ın bu kadar istekli bir şekilde dâhil olacağı bir konuşma olacağı hiç aklıma gelmezdi.

Sonunda, Nancy muhtemelen gidip köşelerde bir yerde sallanmak ve intikam planları yapmak üzere çıktı ve General Eaton telefon görüşmeleri yapmaya başladı. İşte o zaman midem büyük miktarlarda yiyecek tüketimi yapabileceğini duyurmaya karar verdi.

Görüp duyduklarımdan sonra hâlâ iştahım olmasına şaşırarak başparmağımın ucunu karnıma bastırdım ve oğlanlar başlarını eğip bana bakınca süklüm püklüm gülümsedim. "Pardon?"

Daemon'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Acıktın mı?"

"Belki. Birazcık."

"Yemek salonunda yiyecek var," dedi Archer. "Size söylemiştim ya."

"Zamanımız olmadı..." Sustum ve dans eden çıplak bebekler hayal etmeye başladım, böylece neden zaman bulamadığımızı düşünmem gerekmeyecekti.

Archer'ın kaşları havaya kalktı. "Hadi canım?"

Yanaklarıma ateş bastı ve Daemon'a döndüm. Archer ka-

famı iyice dikizlemeden oradan çıkmalıydım. "Ben gidip bir şeyler yiyeceğim."

"Tamam." Daemon dudaklarını alnımda gezdirdi. "Seninle odada buluşuruz."

Archer'a bakmadan hızla arkamı döndüm. Oğlanları kumanda odasında bırakarak aceleyle koridora çıktım. Sadece midemi yiyecekle doldurmam gerekmiyordu, normal gelen bir şey daha yapmalıydım. Boş merdiven aralığına çıkıp ana kattaki geniş koridora girdiğimde Dawson'la Beth'i tekrar ziyaret etmeyi düşündüm. Köşeyi dönünce şaşkınlıkla sendeleyerek durdum.

Luc, ileride, Dawson'la Beth'in odasından birkaç kapı ötedeydi ama yalnız değildi. Yanında belki kendi yaşlarında belki de bir yaş küçük bir kız vardı. Kız ufak tefek bir şeydi ama Luc kızı iyice küçük gösteriyordu. Aşırı derecede ince olan kızın kotla sarılmış bacakları benim kollarım kadar inceydi. Saçları altın gibiydi, şaşırtıcı derecede güzeldi; belli belirsiz çilleri olan kalp biçimli bir yüzü, çikolata rengi sıcacık gözleri vardı.

Ve ben bu kızı daha önce görmüştüm.

Daemon'la ben şeyle... Blake'le birlikte ilk kez Luc'la tanışmaya gittiğimizde görmüştüm. Kız sahnedeydi ve bir dansçı kadar güzel ve çevikti. Daha sonra başını Luc'un ofisinden içeri sokmuştu, Luc da buna kızıp kaşlarını çatmıştı.

Ama kız artık farklı gözüküyordu.

Çok güzel bir *insan* kızdı ama gözlerinin altında mor halkalar vardı, elmacıkkemikleri fırlak, yüzü zayıf ve soluktu ve genel görüntüsü aşırı derecede kırılgandı, iki ayağı üstünde durmak için tüm gücünü kullanıyordu sanki.

Kendi kendine ayakta durmuyordu ayrıca. Luc, kıza ayakta durması için destek olurmuşçasına kızın kollarını tutuyordu. Etrafa ciddi bir hastalık izlenimi verdiğini bilmek için doktor

olmama gerek yoktu. Soğuk algınlığı ya da grip değil de kötü bir şey.

Bana babamı hatırlatan bir şey.

Alt dudağımı ısırdım. Luc elleriyle kızın kollarını bir aşağı bir yukarı ovuştururken benim orada olduğumun farkında değil gibiydi. "Artık her şey yoluna girecek," dedi. "Aynı söz verdiğim gibi."

Dudakları bitkin bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Dışarıda neler olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bence artık hiçbir şey bir daha asla yoluna girmeyecek, Luc."

"Şu an hiç umurumda değil," dedi tipik Luc edasıyla. "Sana anlattığım yeni ilacı hatırlıyor musun?"

"Ah, Luc." Kemikli, soluk ellerini Luc'un bileklerine doladı. "Galiba bir şeylerin işe yarayacağı noktayı çoktan..."

"Sakın öyle deme." Luc'un sesi güç ve kararlılıkla doldu. "İşe yarayacak. Yaramak zorunda. Yoksa o ilacın kıçını tekmelerim."

Kız ikna olmuşa benzemiyordu ama öne eğilip kollarını Luc'un beline dolarken gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Luc gözlerini kapattı ve soluğunu yavaşça bırakırken dudakları aralandı. "İçeri girip biraz dinlensene, Nadia." Geri çekildi, gülümseyerek kızın kafasının üzerine baktı. "İlgilenmem gereken şeyler var, ondan sonra dönerim. Tamam mı?"

Varlığımdan tamamen habersiz olduğunu bal gibi biliyordum ama Luc'un bizi kaç kez gözetlediğini düşününce, onları gizlice dinlediğim için kendimi hiç kötü hissetmiyordum.

Kız durduğum yere baktı, meraklı bakışları ayak parmaklarımdan başladı ve yüzüme ulaştığında büyük gözlerinden beni tanıdığını anladım. Bir an için tereddüt etti, sonra da odaya süzüldü.

Luc kapıyı arkasından kapattı, sonra dönüp bana baktı. Yaşı çok, ama çok daha büyükmüş izlenimi veren garip, mor gözle-

rindeki bilgelik ve yüzünün şekli beni bir kez daha çarpmıştı.

"Kim o kız?" diye sordum.

"Adını söylerken beni duydun ya."

"Demek istediğim o değil." Kapalı kapıya baktım. "Onu hatırlıyorum. Kulüpte dans ediyordu."

Başını yana yatırdı. "Sırf ona baktılar diye öldürdüğüm insanlar oldu ve sen onun kim olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?"

Luc istese bunu göz açıp kapayana kadar yapabilir, beni bir tavuk gibi ciyak ciyak da bağırtabilirdi ama kızın onun için ne ifade ettiğini bilmek istiyordum ve bana bulaşacağı hiç sanmıyordum. En azından, bulaşmamasını umut ediyordum.

Ellerini cebine sokan Luc bana doğru yürüdü. "Görüp duyduğun her şeyden sonra sana gerçekten onu anlatmamı istiyor musun?"

Kollarımı kavuşturdum. "Şu anda, biraz önce gördüklerim ve duyduklarımdan başka herhangi bir şey düşünmek istiyorum."

Beni incelerken uzun bir süre sessiz kaldı, sonra da bir omzunu duvara dayadı. "Nadia buraya biraz önce Maryland'den, daha doğrusu, Hagerstown'dan geldi. Bu üsse geldiğimde bazı iyilik borçlarının ödenmesini istedim."

Bu çocuğa olan iyilik borcu, bir kumarbazın borcundan fazlaydı. "Tabii."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Nadia'yı birkaç yıldır tanıyorum, onunla Vahşi ve Muhteşem Batı Virginia'yı ilk ziyaret edişimde tanıştım. Evden kaçmıştı, evinde kötü muamele görüyordu, babası mideni bulandıracak cinstendi."

Bu sözcükler şekillendiği an en kötü durum senaryosu meydana çıktı.

"Düşündüğün şey, gerçekte olup bitenlerin yanından bile geçmiyor," dedi Luc sert bir sesle. "Merak etme. Babası hak et-

tiğine çok yavaş ve ıstıraplı biçimde kavuştu."

Yüzünde beliren soğuk, zalim gülümsemeyi görünce kalbim tekledi. Ne yaptığını sormama gerek bile yoktu. Anlamıştım.

"Tanıştığımızda Nadia küçüktü ve sokaklarda yaşıyordu, o yüzden onu yanıma aldım. Paris bundan pek hoşlanmamıştı. Kız ne de olsa insan ama onda... Şey, Nadia özel biridir." Yüzü dalgın bir ifadeye büründü.

"Kız arkadaşın mı?"

Luc kuru bir kahkaha attı. "Hayır. Hiç o kadar şanslı olmadım."

Kaşlarımı kaldırdım ve bunu düşünmekten kendimi alamadım. Kıza âşıktı.

Luc bu düşünceyi okuduysa bile dile getirmedi. "İki buçuk yıl önce her yerinde morluklar oluşmaya başladı ve çabucak yoruluyor, ne yese çıkarıyordu. Kan kanseri, hiçbir şey ifade etmeyen bir sürü harf." Gözlerini kıstı. "Ölümcül bir hastalık."

Gözlerimi kapattım. "Luc, ben... ben üzgünüm."

"Üzülme," dedi ve ona tekrar baktığımda o da tam bana bakıyordu. "Baban öldü, kanserden bir sürü insan ölüyor. Bunu anlıyorum. Ama Nadia ölmeyecek."

"Prometheus serumunu isteme nedenin o." Kızı gördüğüm andan itibaren ikiyle ikiyi toplamıştım. "Luc, ilacın işe yaramadığını..."

"*Bazı* hastalıklarda ve *bazı* kanserlerde işe yarıyor. İlacı dünyadaki bütün hastalıklarda deneme şansı bulamadılar," diye sözümü kesti ve ben de hemen sustum. "Daidalos berbat olsa da, birkaç iyi şey yaptı ve umarım hesaplarına yazacak bir karma puanı daha olur."

Öyle olmasını istiyordum. Kızı tanımasam da, birini kanser yüzünden kaybettikten, annemle bütün bağlantım kesildikten sonra değer verdiğin birini kaybetmenin ne kadar zor oldu-

günu biliyordum. Asla geçmiyordu, bazı günler diğerlerinden daha belirgin olan silik bir gölge gibi kalıyordu hep.

"Umarım işe yarar," dedim sonunda.

Yavaşça başını öne salladı. Bir süre geçti ve sonra, "Demek Arum'ları Luxen'lerle savaşmak için kullanmak istiyorsunuz?" dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Her şeyi bilen adam olmaktan sıkılmıyor musun hiç?"

Luc kıkırdadı. "Hiçbir zaman."

Ona boş boş baktım.

"Arum'ları kullanmak, olmayacak duaya bel bağlamak gibi bir şey, bunu biliyorsun, değil mi?"

İç çektim. "Öyle. Archer, iyilik alacağı olan birini tanıdığını söyledi. Bir tahminde bulunup seni kastettiğini söyleyeceğim."

Tekrar gülüp başını duvara yasladı, bu haliyle sınıfın dışında aylaklık eden ergen bir oğlana benziyordu. "Evet, Arum'lardan birinin bana bir iyilik borcu var." Yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi. "Adı da Hunter."

14

Daemon

"Hunter mı?"

Luc içini çekip tekrarladı. "Hunter."

"Hani şu senin kulüpteki geri zekâlı mı?" Luc ile Kat gelip beni odamızda bulmuştu ve gidişattan hiç hoşnut değildim.

"Hımm." Luc, yatakta oturan Kat'e doğru bakarken bir parmağını yanağına hafifçe vurdu. "Orada iki geri zekâlı vardı, biri de sendin. Yani..."

"Aman ne komik," dedim.

"Bence öyle ama." Luc sırıtıp Kat'in yanına oturdu. "Ne derler bilirsin, dilencilerin seçme şansı yoktur."

Gözlerimi kıstım. "Ben asla dilenci olmadım."

"Yapmayın." Kat saçlarını iki kulağının gerisine sıkıştırdı. "Bu Hunter denen adamın nesinden hoşlanmıyorsun ki?"

"Dur bir düşüneyim." Cidden düşünür gibi yaptım. "Her şeyden önce o bir Arum."

Kat gri gözlerini devirdi. "Onun dışında?"

"Başka neden mi arıyorsun?" Bana kalırsa, o heriften ölesiye nefret etmem için yeter de artardı bu.

Luc, Kat'i koluyla dürttü. "Seninki Hunter'dan ister hoşlan-

sın ister hoşlanmasın, o Arum'un bana iyilik borcu var. Bizim doğuştan katillerin nereye saklandığını bilen birisi varsa o da Hunter'dır."

"Ona güvenebilir miyiz peki?" diye sordu Kat.

Burnumdan soludum. Bir Arum'a güvenmek mi? Tabii, tabii.

Luc beni duymazdan geldi. "Bana hayatta kazık atmaya cesaret edemez. Hele ki kaybedecek bu kadar çok şeyi varken."

Dilimin ucuna bir şey geldi, ama ulaşılamayan bir anı gibi yitip gitti. Kulüpte Arum'un yanında gördüğüm kadını hatırladım. Bir insandı. İkisinin arasında bir ilişki olduğu su götürmezdi.

Bunu düşününce az daha kusacaktım.

"Onunla konuştum bile," dedi Luc. Kollarını kaldırmış, güneş ışığı bulmuş kedi gibi geriniyordu. "Bizimle Atlanta'da buluşacak."

"Atlanta mı?" Kat'in şaşkınlığı sesinden okunuyordu. "İyi de, oraya nasıl gideceğiz?"

"Muhtemelen arabayla gitmemiz gerekecek." Omuz silkti. "ET eve telefon edip bir yolcu uçağını düşürdüğünden beri uçaklar havalanmıyor."

Kat'in beti benzi soldu. Bu haberi daha duymamıştık.

"O yüzden evet, güvensiz gökyüzünde uçmayı önermiyorum. İnternetten baktık bile," diye devam etti. "Arabayla otuz saat kadar sürüyor, o yüzden muhteşem bir yolculuk olacak. Fakat Hunter sizinle havaalanında buluşacak. İç hatlar tarafında." Bunu deyip güldü, sanki bir şey neşelendirmişti onu.

Şifonyere yaslandım. "Peki, bu Hunter, Arum'ların peşine düşmemize nasıl yardım edecek? O kadar önemli biri olduğunu fark etmemiştim."

"Hunter önemli, ama o kadar da değil." Luc ayaklarını kaldırdı, bacaklarını dümdüz uzattı. Çocuğun yerinde kıpırda-

madan oturabildiğini bilmiyordum. "O, Arum'ların oyun parkına giriş biletiniz. Hepsinin nerede takıldığını biliyor. Ondan sizi lideriyle, efendisiyle ya da her neyse işte, görüştürmesini sağlamak sorun olmaz."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Çizgifilmdeki Yüce Poo-bah gibi bir şey. Arum'lar da sizden farksız. Tek istedikleri bir lider. Sonra onun peşinden uçurumdan atlamaktan çekinmezler." Durdu, dudağını büzdü. "Onunla hiç tanışmadım. Ama hakkında bir şeyler çalındı kulağıma."

"Nasıl bir şeyler?" diye sordu Kat.

Omuz silkti Luc. "Bir önemi yok."

Kat'in yüzü asıldı.

"Neyse, benim geride kalmam gerekiyor. Varlığımla Nancy'nin kainatın dengesini bozacak bir şeyler yapmasını engellemem gerekiyor. Archer sizinle gelecek. İkiniz de gidiyorsunuz, değil mi?" Luc bir ona bir bana baktı. "Burada kalmak isteyen çıkacağını sanmıyorum."

"Pek olası değil." Çenemi sıvazladım. Kat'le bir arabada otuz saat geçirmek gerçekten çok ilginç, pek de eğlenceli olabilirdi. Ama ya Archer'la? Kendimi yaralayabilirdim.

"Nancy demişken..." Kat kapalı kapıya baktı, sonra söze devam etti. "Ne söz vermiş olursan ol, o çocukların o kadına geri gitmesine izin veremezsin."

Luc'un dudakları tekinsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Orasını merak etme. Nancy sorun değil. Muhtemelen işin sonunda onunla ilgili her şey kendi kendine yoluna girecek."

Ertesi sabah bana okulun yemekhanesini anımsatan beyaz, dörtgen bir masada oturuyordum. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum. Okulu mu özlemiştim yoksa? Pek sayılmaz. Bu saçmalıktan öncesi, sadece benim, emektar kalemimin ve ön

sırada oturan Kat'in olduğu günler miydi yoksa özlediğim?

Evet, bazen.

Fakat geçmişe dönmek mümkün değildi.

Karşımda oturan Dawson tabağındaki omletten Beth'in tabağına koyup duruyordu. Hatun kesinlikle iki kişilik yiyordu. Dünyanın yemeğini yediği halde hâlâ devam ediyordu.

Hamilelik tuhaf şeydi doğrusu.

Kat tabağımdan bir dilim pastırma aşırdı.

Onun ise oburluk etmesi için yemeği ve pastırmayı sevmesinden başka sebep yoktu. Bana gülümseyip pastırmayı ikiye böldü, yarısını tabağıma geri koydu.

"Bence gerçekten burada kalmalısın," dedim payıma düşen azıcık pastırmayı alıp dikkatimi tekrar kardeşime verirken.

Dawson önündeki çikolatalı süt şişesiyle oynarken kaşlarını çatmıştı. Aklından geçeni biliyordum. Onu, sayfalarında kocaman sözcükler ve resimler olan açık bir kitap gibi kolaylıkla okuyabiliyordum.

"Bak, senin burada kalman lazım." Çatalını yumurtayla doldurmuş Beth'e kaydı bakışlarım. "Sana burada ihtiyaç var. Orası hem senin için hem de Beth için çok tehlikeli."

Beth başını kaldırıp baktı. "Senin için, Kat için değil mi yani?"

"Tehlikeli." Kat bana baktı, alt dudağını ısırdı. Onların arasındaki bağla ilgili Nancy'nin bize söylediğini daha ne Dawson'a anlatmıştık ne de Beth'e. Kat derin bir nefes aldı, ağzını açtığı anda gökten zembille inmişçesine Archer belirdi.

Kat'in diğer yanına oturdu. "Bu ikisi," dedi elini şöyle bir sallayıp bizi göstererek, "bağlı değil. Seninle Beth gibi değiller."

Dawson bir Kat'e bir bana bakıp kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Onu iyileştirdi. Kat de bir melez... tıpkı Beth gibi."

"Evet, ama belli ki Daidalos, Beth'e başka bir serum vermiş,

yeni serum olan Prometheus'u ise Kat üzerinde denemiş," diye açıkladı Archer. "Demek oluyor ki aralarında seninle Beth'inki gibi bir bağ yok."

Tahmin edileceği gibi Dawson bunun olanaksız olduğuna ilişkin bir şeyler söyleyip karşı çıktı, ama Nancy'nin bize söylediklerini aktarınca kardeşim arkasına yaslandı. Afalladığı barizdi.

"Anladın mı şimdi? Sizin için risk çok büyük," dedim ona. "Senin Beth'i ve bu bebeği düşünmen gerekiyor."

Dawson iyice geriye giderken içten içe sayıp sövdü, sonra elleriyle ensesini ovuşturdu. "Gerçekten Arum'ların peşine mi düşeceksiniz?"

"Aynen." Akıllı birinin yapacağı iş değildi ama boş boş oturmaktan iyiydi.

Başını iki yana salladı. "Arum'lardan yardım dileyeceğimizi söyleseler inanmazdım."

Güldüm. "Al benden de o kadar."

Omletinden geri kalanları tabağının içinde iteleyen Kat, "Luc da burada kalıyor," dedi. "Nancy'ye göz kulak olmak için. Birkaç saate yola düşeceğiz. Sonra... Arum'lardan yardım alınca General Eaton'a haber vereceğiz. Sanırım ondan sonra da buraya döneriz."

"Bu kadar çabuk mu gitmeniz gerekiyor?" Beth, Dawson'a endişeyle baktı.

"Bu işi yapmak için çok vaktimiz yok," dedim. "Ama siz ikiniz burada güvendesiniz."

"Bizim için kaygılanmıyorum," dedi Dawson. Kafasına bir tane patlatmak istedim çünkü kendini ve Beth'i düşünmesi gerekiyordu. "Sizi bırakacağım, gidip kahrolası bir Arum'la buluşacak, sonra da onlardan yardım mı isteyeceksiniz? Bu acayip tehlikeli."

Öyleydi.

Bunu inkâr etmek olanaksızdı. Daha önce hiç yalan söyle-

memiştim, söylemeye de bugün başlayacak değildim.

Archer öne kaykıldı, ağırlığını dirseklerine verdi. Kardeşimin gözünün içine baktı. "Seni anlıyorum. Birbirimizi iyi tanımıyoruz ve ağzımdan çıkanlara inanman için hiçbir sebep yok. Fakat Daemon ile Katy'nin *yanlarında* Dee'yle dönmesini sağlayacağıma söz veriyorum. Sözüme güvenebilirsin."

Arkama yaslandım, Köken'e şaşkınlıkla baktım.

Böyle bir şeyi hayatta, yo, milyonlarca yıl geçse bile kabullenemezdim ama Archer... evet, bazen harbiden sıkı bir adamdı ve bunu söylemesi hoşuma gitmişti. Sözünü tutmaya ve canı pahasına da olsa sadece bizi değil, Dee'yi de geri getirmeye kararlıydı. Ama hissettiklerimi bilmesi gerekmiyordu.

Sıradan bir günmüşçesine kahvaltımızı ettik, Luc ile Archer'ın verdiği sözler ne olursa olsun belki de birbirimizi son defa görmekte olduğumuzu unutmaya çabaladık. Ben ve Kat, Archer'ın bizim için bulduğu kıyafetleri topladık.

Kat'in son kazağı dolapta bulduğumuz bir spor çantaya tıkışını seyrederken kalbim duracak gibiydi. Buradan çıktık mı her şey bir çırpıda olup bitecekti ve ne yolda neyle karşılaşacağımızı biliyordum ne de Hunter'la buluştuğumuzda olacakları.

Bu resmen Kat'le son yalnız kalışım olabilirdi.

Karamsarlık yapmıyordum. İşin doğrusu, bundan sonra Archer'la yapışık kardeş gibi gezecektik ve işler kötüye giderse, eh, bu Kat'le baş başa son dakikalarımız olabilirdi.

Kat çantanın fermuarını çekip döndü. Saçları açıktı, böylesi hep hoşuma gidiyordu. Yanaklarında hafif bir pembelik vardı, güvercin grisi gözleri tüm yüzünü kaplıyordu sanki.

Dudaklarına hafif bir tebessüm yerleşti. Her şey bu kadar berbatken bile gülümseyebildiğini, gerçekten gülebildiğini belirten güçlü bir mesajdı bu. "Hayrola?" diye sordu.

"Hiç." Önce bir adım, sonra bir adım daha attım. Burnunun

dibine girdim, bana bakmak için başını kaldırmaya mecbur oldu.

Yanaklarını avucuma alırken bakışlarımı yüzünde gezdirdim, elmacıkkemiklerinin çıkıklığını, kirpiklerinin gürlüğünü, hokka gibi burnunu, alt dudağının daha dolgun oluşunu zihnime kazıdım.

Kahretsin, bu dakikaları boşuna harcamak istemiyordum. Ona tapınarak geçirmek istiyordum. En çok da, keşke yollarımız başka türlü kesişseydi diye hayıflanıyordum. Birlikte olmasaydık falan diye değil, ilk defa keşke ben de insan olsaydım, onunla aynı türden olsaydım ve istilacı uzaylılar olmasaydı diyordum. Normal gençler gibi liseyi bitirip birlikte üniversiteye gidebilseydik, çantamızı bir sosyopat inine dalmak için değil de plajda bir hafta sonu geçirmek ya da normal insanlar gezegenleri savaşta değilken ne yaparsa onu yapmak için topluyor olsaydık. Fakat olmayacak şeyler için zaman harcamak gerçekten eziklere göreydi ve ben zamanımı çok az harcardım.

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım, onu ilkin hafifçe öptüm; elleri omuzlarımı kavrayıp enseme dolanınca daha da ateşli biçimde öptüm. Tanrı aşkına, sırf onun tadıyla yaşayabilirdim.

Tadını çıkara çıkara –zamanımız olmadığı halde– parmaklarımla dudaklarının biçimini takip ettim ve hafızama yerleştirdim. Kat bana yaslanıp ensemdeki saçları kavrarken dudaklarından küçücük bir inilti kaçtı. İhtiyaç bir kamyon gibi çarptı bana, her bir hücremi istila etti.

Ellerimi iki yanından aşağı indirdim, bir an için belinde oyalandım, sonra tatlı biçimde kıvrılan kalçasının üstüne koydum. Ona yakın olmayı istiyordum, tümüyle içinde olmayı. Ben de böyle ihtiyaçlarla dolu adi herifin tekiydim işte ama Kat bayılıyordu buna.

"İki dakika mı?" diye sordu.

Dudağım dudağında, gülümsedim. Sonra kulağına doğru öpü-

cüklerden bir patika çizdim. "Hımm, düşünce tarzını seviyorum."

"Hiç şaşırmadım."

"Beni iyi tanıyorsun."

Kat geri çekilip kucağımdan kaçtı. Gözlerime baktı, yüzünde haylaz bir gülümsemeyle uzanıp kazağını çıkarıverdi.

Vay anasını.

Kazağı, giydiği diğer her şeyle birlikte pantolonu takip edince aklım beynimden uçup gitti. Tüm bedenini harika bir pembelik sarmalamıştı ama utanmıyor, benden saklanmıyordu.

Tanrı aşkına, Kat her yönüyle büyülüyordu beni. Çok güzeldi ama bununla da kalmıyordu. İnanılmaz derecede güçlüydü ve gücünün yara izlerini tıpkı profesyonel bir boksör gibi gurla taşıyordu. Akıllıydı, inatçıydı ama en çok da kibardı ve aşkıma karşılık vererek en büyük hediyeyi bahşetmişti bana.

İlişkimizden çıkaracağım en büyük ders hep buydu.

Aşk bir hediyeydi.

Ona katılıp kollarımı vücuduna doladım. Sevdiğimi söylememe gerek yoktu. Sözcükler söylene söylene anlamlarını yitirmişlerdi. Hareketler ise daima daha yüksek sesli, daima daha etkiliydi.

Ona sevgimi gösterdim.

Önce dizlerimin, sonra daracık yatağın üstünde, göğüsleri göğüs hizamdaydı. Sonra daha da aşağı indim. Daha fazlasını, çok daha fazlasını yapmak istiyordum ama belediye başkanının malikânesinden yanıma prezervatif almayı akıl edememiştim ve en son ihtiyacımız olan şey küçük bir Kat ya da Daemon'du.

Fakat daha önceki gibi, yapabileceğimiz... başka şeyler de vardı. Tüm duyularım kısa devre yapana kadar onları yaptık biz de. Ona tekrar tekrar âşık oldum. Açgözlüydük, karşılıklı hislerimiz aptallık noktasına gelinceye kadar uca gidiyor, son anda geri çekiliyor, sonra ellerimiz birbirimizin üzerinde, du-

daklarımız kaynaşmış halde uçurumun kenarından tekrar aşağı düşüyorduk.

Mükemmeldi.

Kat mükemmeldi.

Ben de dünyadaki en şanslı erkektim.

Nihayet odadan çıkıp Archer'la buluştuğumuzda Dawson bir eli Beth'in omzunda, kapıda bekliyordu. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum gerçekten. Vedalaşmak yanlış geliyordu, çok acımasızdı. O yüzden durdum ve ikisine bakmakla yetindim. Biz en kötü biçimde çuvallasak bile erkek kardeşimin ve sevgilisinin devam etmesini umdum. Güvende olmalarını. İyi olmalarını.

Onların yanına ilk Kat gitti. Önce Dawson'ı kucakladı, sonra Beth'i. Kız ona bir şey deyince Kat güldü.

Derin bir nefes alıp Dawson'ın yanına gittim, elimi omzuna koydum. "Burada güvende olacaksınız."

Alnını alnıma yasladı. "Siz de."

"Biliyorsun."

Dawson güldü, sonra kucakladı beni. İkimiz de riskleri ve bunun nasıl bitebileceğini biliyorduk. Fakat vedalaşırken bunu dile getirmedik. Dawson'dan uzaklaşmak, onu hayatını mahveden kadınla baş başa bırakmak bildiğim her şeye karşıydı.

Ama yapmaya mecburdum.

Dawson'ın kendi başının çaresine, Beth'e ve çocuğuna bakmasına izin vermeliydim. Bu artık ona düşüyordu.

O kahrolası kapılardan çıktığımda ayaklarım geri geri gidiyordu ama dişimi sıkıp dikkatimi toparladım. General Eaton bizi siyah bir Explorer'ın, Daidalos'un bizi taşımak için kullandığı model bir arabanın yanında bekliyordu.

Onu havaya uçurmak istiyordum ama hiç iyi olmazdı bu. Dürtü kontrolü. Kendimle gurur duyuyordum.

"Haberlerinizi dört gözle bekleyeceğiz," dedi bize bakarak.

"Bunun ne kadar önemli olduğunu, size ne umutlar bağladığımızı söylememe gerek yok. Fakat bu işi becerirseniz hayatınızın geri kalanını bizlerden hiç korkmadan geçirebilirsiniz. Gelecekte hangi önlemler alınırsa alınsın, sizin her türden kanun ve yaptırım karşısında dokunulmazlığınız olmasını sağlayacağım. Tüm bunlardan kurtulacaksınız."

Şaşkın haldeki Kat'e bakarken, adamın söylediklerini kavramam biraz zaman aldı. Jetonum düşer düşmez, Kat'in aklından geçeni okudum. "Sadece bizim için değil."

General bana baktı.

"Ailem ve arkadaşlarım için de bunun yapılmasını istiyorum," dedim göz ucuyla Archer'a bakarak. Tüm bunlar olup bittiğinde ne yapmayı planladığını bilmiyordum ama umurumda da değildi. "Kat'in ailesinin, yani annesinin de bizim yüzünden bu tarz şeylerle uğraşmak zorunda kalmasını istemiyorum."

Kat titreyen dudaklarını sımsıkı kapattı. Gözleri dolmuştu.

"Anladınız mı?" diye sordum.

"Anladım." Başını kısaca öne salladı. "Sizin için bunu yapabilirim."

"Bu sözünüzü hatırlatacağım."

General başını bir kez daha öne salladı. Artık yitirecek zaman yoktu. Generalin etrafından dönüp ön yolcu kapısını Kat'e açtım. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Archer arka koltukta yolculuk yapacaktı.

"Beth sana ne dedi?" diye sordum arabanın kapısını tutarken.

Kat benimle göz göze geldiğinde hafifçe güldü. "Sana söylemek istediğim şeyi söyledi."

"Muhteşem olduğumu mu?"

Güldü, gülüşü beni de güldürdü. "Hayır. Teşekkür ederim, dedi."

15

Katy

"Biliyor musun," diye söze girdi Archer. Bunun üzerine gözlerimi yumdum, bir of çekmemek için kendimi zor tuttum. İşte yine başlamışlardı. Yolculuğun onuncu saatinde popom acıyordu, onlar ise kırk yıldır evli çiftler gibi didişiyordu. "Bu yollarda bir hız sınırı var," diye bitirdi sözünü Archer.

"Evet," diye yanıtladı Daemon.

"Merak ediyorum da." Archer arka koltukta oturuyordu ama resmen kucağımızdaydı. Tam arkamıza gelmiş, kollarını koltuklarımızın arkasına koymuştu. "Şuralarda bir yerde hız sınırı levhası gördüm. 90 kilometre yazıyordu, 150 değil."

"Okuman yazman da mı var?" Daemon dikiz aynasından ona baktı. "Vay be. Çok şaşırdım bu işe."

Archer içini çekti. "Aman ne kadar zekice." Bir duraksama oldu. "Alev topuna dönüşen bir arabada ölmek istemiyorum."

"Sen Köken'sin. Sana bir şey olmaz."

"Üstünde lastik izleri olan ya da pişip kıtırlaşmış bir Köken olmak istemiyorum ama."

"Hımm," diye mırıldandı Daemon. "Kıtır Köken deyince aklıma çıtır tavuk geldi. Canım nasıl da çekti."

"KFC mi?" diye sordu Archer. KFC tavuğunun tadının neye benzediğini bilmesine şaşırmıştım. "Yoksa Popeye's mı?"

Vay be. Popeye's restoranlarını da biliyordu.

Daemon yüzünü buruşturdu. "Hayır, ben evde yapılmış tavuktan söz ediyorum. Yumurtaya, una batırılmış, kızartma tavasında pişirilmiş olanından. Dee'nin pişirdiği tavuklar bomba gibidir."

"Daha önce hiç evde pişirilmiş tavuk yemedim."

Daemon gözlerini devirdi. "Tam bir ucubesin."

Archer, Daemon'ı duymazdan gelip hiçbir şey olmamış gibi, "Acaba Dee'den rica etsem bana pişirir mi?" diye sordu. "Anlarsın ya, Herkesi Öldür takımından çıkınca."

"Sana tavuk mavuk yapmaz o," diye karşılık verdi Daemon.

"Yoo, öyle de bir yapar ki." Archer gür bir sesle güldü. "Ne kadar istersem hem de."

Daemon'dan ikaz dolu bir hırıltı yükseldi. Dee'nin tavuk kızartıp kızartmayacağı gibi bir varsayım yüzünden birbirlerini yediklerine inanamıyordum. Ama şaşırmam abesti. Bundan daha bir saat önce *The Walking Dead* dizisindeki Shane, Rick'ten daha iyi bir baba olabilir mi diye ateşli bir tartışmaya tutuşmuşlardı. Ardından Daemon, sosyopat eğilimleri bir yana bırakılırsa valinin daha iyi bir baba figürü olabileceğini öne sürmüştü. Archer'ın Olive Garden'da hiçbir şey yememiş olduğu halde *The Walking Dead*'i biliyor olması kesinlikle içinden çıkamadığım bir şeydi.

Archer çok uzun süre arabaya tıkılıp kalmış bir ergen gibi oflayıp pufladı. Bir an sessizlik oldu. "Daha gelmedik mi?"

Daemon homurdandı. "O kahrolası dudaklarını birbirine dikeceğim senin."

Güldüğümü gizlemek için elimi ağzıma götürdüm, pencereden dışarı baktım. Ama manzarayı görünce gülücüğüm du-

daklarımda yitip gitti. Hangi eyalette olduğumuzu bilmiyordum. Billings'ten 150 kilometre uzaklaştıktan sonra her şey aynı gözükmeye başlamıştı.

Çorak topraklar.

Mutlak yıkım.

Son iki saattir eyaletler arası ana otoyolda ilerleyen tek bir otomobile rastlamamıştık. Bizimki dışında hareket eden tek araç yoktu. Yollar arabayla dolup taşıyordu. Bazıları, arka koltukları kişisel eşyalarla dolu olduğu halde öylece terk edilmişti. Sanki sahipleri arabaları yolun kenarına bırakıp dışarı çıkmış, sonra her şeye öylece sırtlarını dönüp büyük bilinmezliğe yürümüştü.

Bazılarıysa... düpedüz korkunçtu.

Yanmış, geriye iskeletinden başka bir şey kalmamış arabalar. Çarpılmış, kömürleşmiş metalden hüzünlü, hastalıklı bir mezarlık. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Kitaplarda okumuş, filmlerde görmüştüm ama böyle bir şeyin gerçek hayatta kilometreler boyu uzandığını görmek apayrıydı.

"Sizce onlara ne olmuş dersiniz?" dedim tartışmalarında bir boşluk yakalayınca.

Archer kendini itip koltuklardan uzaklaştı, eğilip kendi penceresinden baktı. "Anlaşılan bazıları dost canlısı olmayan uzaylılarla karşılaşmış. Diğerleriyse kaçmış."

Arkası açık bir arazi aracının yanından geçtik. Etrafına kıyafetler saçılmıştı. Yolda, arabanın arkasında unutulmuş bir oyuncak ayı yatıyordu. Marketteki o küçük kız aklıma geldi. Güvenli bir yere kaçmaya çalışanlar bunu başarabilmiş midir diye sormak istedim ama sormadım; yanıtı zaten biliyordum.

İnsanlar Luxen'lerden kaçamazdı.

"Siz odanızda bilmek bile istemediğim şeyler yaparken dünyada başka şeyler oluyordu."

Daemon bu söylenenden etkilenmemiş gibiydi ama benim yüzüm patlıcan moruna dönmüştü. "Anlat."

"Bazı kentlerin tümüyle kaybedildiğini, Luxen denetimine girdiğini söylüyorlardı ya? Eh, o kentler ayakta. TV çalışıyor, internet çalışıyor, telefon hatları çalışıyor. Hiçbir şey olmamış gibi, sadece nüfusun yarısından fazlası insandan nefret eden uzaylılardan oluşuyor," dedi Archer, tekrar koltuklarımızın arasına tüneyip. "Ama bazı şehirler de var ki... tamamen yerle bir edilmiş."

"Niye böyle bir şey yapsınlar ki?" Geriye yaslanıp koltuğumda huzursuzca kıpırdandım. "İçinde yaşanabilmesi için şehirlerin sağlam kalmasını istemiyorlar mı?"

"İstiyorlar." Daemon dikiz aynasından arkaya baktı. "Ama insanlar karşı koymanın bir yolunu bulduysa, karşı koymak boşuna bile olsa..."

Archer cümleyi "O arada şehirler yok olur," diye tamamladı. "Onları durdursak bile ardından çok güçlük çekeceğiz. Birçok şeyi yeniden inşa etmek gerekecek. Çok şey değişecek."

"Çok şey değil," dedim turuncudan çok siyah görünen yanmış bir okul otobüsünün yanından geçtiğimiz sırada. Otobüs dolu muydu, boş muydu, düşünmek bile istemiyordum ama gözlerime iğneler saplanıyordu adeta. "*Her şey* değişecek."

Luxen kontrolündeki şehirlerin yakınından bile geçmek istemediğimizden yolu uzatıp Kansas'ın etrafını döndük ve Missouri'de küçük, adı sanı duyulmamış bir kasabanın dışında Archer'ın direksiyonu Daemon'dan devralması için durakladık.

İzleyen birkaç saat boyunca huzursuzca uyudum. Huzursuzluğumun sebebi sırf koltuğun rahatsızlığı ya da Archer'ın tuhaf müzik zevki değildi. Bedenim aşırı gerilmiş bir sinir yumağına dönüşmüştü. Resmen Arum kalesine varmamıza saat-

ler kalmıştı. Luc, Hunter'ın iyi biri olduğuna kalıbını basabilirdi ama daha ben, karşısında kaçmak istemeyeceğim tek bir Arum bile görmemiştim. Ne var ki bununla da kalmıyordu.

Annemi özlüyordum. Dee'yle Lesa'yı özlüyordum. Kitaplarım, blog'um gözümde tütüyordu. Daemon arka koltukta sızmıştı ve ben gözüme uyku girmediği için pencereden dışarı bakıyor, yarının nasıl olacağını, bundan bir ay sonrasının neye benzeyeceğini hayal bile edemiyordum.

"İyi misin?" diye sessizce sordu Archer.

Huzursuzca kıpırdanıp durduğumu fark etmemiştim. "İyiyim."

"Uyku tutmuyor mu?"

"Tutmuyor."

"Onun öyle sorunları yok galiba."

Geriye göz atıp gülümsedim. Daemon sırt üstü uzanmış, bir koluyla yüzünü örtmüştü. Derin ve düzenli nefeslerle inip kalkıyordu göğsü. Öne döndüm. "Uyumaya ihtiyacı var."

"Senin de öyle."

Omuz silktim. "Senin yok mu?"

Bana çokbilmiş bir bakış attı. "Bütün boş zamanımı kıyamet yarın kopacakmış gibi sevişerek geçirmedim."

Yanaklarım alev alev yanıyordu. "Sen etraftayken mahremiyet diye bir şey olmadığını hatırlatıp durmasan olmaz mı?"

Dikkatini karanlık yola verirken gülümsedi ama gülümsemesi daha önce gökyüzünde takip ettiğim yıldız kadar çabuk söndü. Göz ucuyla onu, keskin çenesini ve profilini inceledim.

"Bana öyle bakıp durma," dedi.

"Pardon." Ama ona alıcı gözle baktım ve aklımdan...

"Evet."

Kaşlarımı çattım.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, Dee için kaygılanıyor

ve onu düşünüyorum. Hem de çok." Parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. "Ondan hoşlanıyorum. O kız... özel."

Bu konuşmayı iyi ki Daemon kendinden geçmişken yapıyorduk. "O da senden hoşlanıyor."

"Biliyorum." Sessizce güldü. "Dee düşüncelerini gizlemekte hiç başarılı değil. Aslını istersen, gizlemeye çalıştığını bile sanmıyorum. Onun hoşuma giden bir yanı da bu."

"Üstelik nefes kesici." Sırıttım.

"Evet, onun da payı var." Archer direksiyonu sımsıkı kavradı.

Kollarımı kavuşturdum, dümdüz ileri bakmaya devam ettim. Dee'yle evimin verandasında yaptığımız bahçeyi anımsadım. Yüreğim cız etti.

"Onu geri getireceğiz," dedi başka hiçbir şeye mahal vermeyen bir sesle.

Bunun üstüne uzunca bir süre ikimiz de konuşmadık. Bir ara uyuklamış olmalıyım çünkü gözümü araladığımda Daemon uyanıktı, şafak sökmüştü.

"Neredeyiz?" diye sordum. Sesim o kadar çatallı çıkıyordu ki su şişesine uzandım.

"Kentucky'ye yeni girdik." Daemon'ın parmakları koltukla koltuk başlığı arasından uzandı, ben pencereden dışarı bakarken omzumu sıktı.

Otoyol terk edilmiş araçlarla ağzına kadar doluydu. Archer onların etrafından dikkatlice dönerken nerdeyse duracak kadar yavaşlamıştık. Ne zaman bir terk edilmiş araba yığınına yaklaşsak emniyet kemerime sımsıkı yapışıyordum. İlerledikçe durum daha da kötüleşiyordu. Arabalar sadece terk edilmemişti. Birçoğu yok edilmişti.

Daemon ansızın arkadan uzanıp omuzlarımı tuttu. "Sakın bakma, Kedicik."

Fakat iş işten geçmişti. Yanmış bir hafif ticari aracın yanın-

dan geçerken bakmak zorunda kaldım çünkü doğuştan gelme, tümüyle insana özgü bir şey, içindeki her şey hayır diye haykırırken bile bakman için diretiyordu.

Araç büyük olasılıkla Kaynak kullanılarak yakılmıştı ama gördüğüm ve görebildiğim diğer araçların aksine, boş değildi. Hayır, Tanrı aşkına, hem de hiç boş değildi.

İçinde dört kişi vardı. İkisi önde ikisi arkada. Biri direksiyonun başında iki büklüm olmuştu, diğeriyse çaresizce çıkmaya çalışmış ama başaramamış gibi yolcu kapısına yapışmıştı. Arabanın arkasındaki cesetler ise... Tanrım, o kadar ufak, o kadar küçüktü ki.

Hepsi de yanmış, tanınmayacak hale gelmişti.

Bu durumdaki tek araba da bu değildi. Araçlar birbiri ardına yakılmıştı ve içleri cesetlerle doluydu.

Dehşete kapıldım, genzimden yükselen safraya engel olmak için elimi boğazıma götürdüm. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyin en berbatı buydu. Korkunçtu. Duygular beni boğuyor, göğsümü sıkıştırıyordu.

"Kedicik," dedi Daemon hafifçe, omuzlarımı çekiştirerek. "Kat. Kes şunu."

Kendimi zorlayarak bakışlarımı arabadan ayırdım ve Archer'ın çenesinde bir kasın seğirdiğini gördüm. Daemon, Archer'a ters ters bakıp bir elini yanağıma koydu. "Şu arabaların yanından biraz daha hızlı geçemez miyiz?"

"Gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum zaten," diye yanıt verdi Archer. "Bu Explorer'la yolun dışından gitmek istiyorsan orası ayrı tabii. Ama bunun pek de akıllıca..."

"*Kahretsin.*" Daemon ansızın elini çekti, gözlerini kısarak önümüzdeki, araçlarla dolu yola baktı.

Archer da bir küfür salladı.

Kaskatı oldum. "Ne var?" Hiç kimse yanıt vermeyince koltu-

ğumda neredeyse tepindim. "Ne oldu?"

"Hissediyorum," dedi Archer.

Benim hissettiğim tek şey ise şaşkınlık ve tedirginlikti. "Tanrı üstüne yemin ederim ki, eğer benimle paylaşmazsanız ikinize de yumruğu yapıştırırım."

Daemon'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Yakında Luxen'ler var."

Yo, olamaz.

Öne eğildim, ellerimi konsola koydum. Dört şeritli otoyolun bir şeridi boştu ve göz alabildiğince uzanıyordu.

"Yanlış tarafa bakıyorsun, Kedicik."

Koltuğumda geri dönüp arka pencereden bakarken moralim altüst olmuştu. "Ah, kutsal uzaylı kıç çatalı."

Az önce geçtiğimiz tepeden aşağı devasa bir Hummer tozu dumana katarak iniyor, terk edilmiş arabaları adeta biçiyordu.

"Bir tahmin yürütüp arkadaş canlısı olmadıklarını söyleyebilirim." Mideme sancılar saplanmıştı.

"Nereden anladın?" diye sordu Archer, Explorer'la bir kamyonun yanından geçip.

Daemon yine küfretti. "İyi niyetli olmadıkları kesin. Bana sesleniyorlar ama yanıt vermiyorum."

"Bu da onları kudurtuyor, değil mi?" diye sordu Archer. Kaşlarını çatıp gazı kökledi, arabanın lastikleri çığlık attı.

"Evet."

"Luxen'lerin bu karşılıklı telsiz olayı da harbiden acayip," dedim. Çünkü birinin bunu söylemesi lazımdı.

"Bir de bana sor." Daemon iki koltuğun arasından ön tarafa uzandı. Archer ona öfkeyle bağırıp söylendiyse de, Daemon aklına koyduğunu yapardı. Yanaklarımdan tutup öptü beni.

Bu temas o denli ansız, o denli beklenmedikti ki, Daemon dudaklarımla haşır neşir olurken heykel gibi kalakalmıştım.

"Sen ciddi misin yahu? Peşimizde gözü dönmüş uzaylılar varken yapman gereken onu öpmek mi?"

"Onu öpmek daima yapılacak en doğru şeydir." Daemon geriye çekildi, elini koltukların arkasına koydu. "Durup onların icabına bakmalıyız. Onlardan kaçamayız, bizi Arum'lara kadar takip etmeleri de hiç hoş olmaz."

Archer içini çekti. "Bu hiç eğlenceli olmayacak."

Ben ise hâlâ salak gibi oracıkta duruyordum, dudaklarım karıncalanıyordu.

"Hadi canım, bilakis çok eğlenceli olacak." Daemon bana baktı. "Oynamaya hazır mısın, Kedicik?"

"Tabii ya," diye mırıldandım. "Oynayalım, evet."

Daemon kıkır kıkır güldü. "Hadi, oynayalım o zaman."

Archer birdenbire direksiyonu sağa kırdı, arabayı otoyolun kenarında durdurdu. Kapılar açıldı ve hiç istemesem de kahrolası emniyet kemerini çözüp araçtan inen son kişi ben oldum.

"Kendini gösterme," dedi Daemon bana.

Ne? Yüzümdeki bakışı görünce eğilmemi işaret etti. Ona buz gibi baktım. "Niye ki? Ninja mıyım ben?"

"Nasıl dövüştüğünü gördüm." Archer benzin istasyonuna yürüyormuşuz gibi rahatça elini kolunu sallayıp aracın önünde durdu. "Sende biraz ninjalık olabilir."

Ona gülümseyiverdim. "Teşekkür ederim."

"Senden çok seksi bir ninja olurdu," dedi Daemon. Ben bakınca da göz kırptı. "Siz ikiniz biraz geri durun hele."

Tabii ya. Ona kulak asmayacaktım ama ben yola adımımı atamadan Archer koluma yapıştı. "Doğru söylüyor," dedi beni yerimde tutup. "Burada kal."

Elinden kurtulmaya çalıştım ama Hummer bir araca tüm hızıyla çarptı ve sağır edici bir metal sesi beni yerimde kalmaya zorladı.

Hummer tam gaz üstümüze geliyordu ki Daemon yolun

ortasına çıktı. Kolunu öne uzattı, başını yere eğdi. Konsantre olduğu yüzünden okunuyordu.

Çarpıcı bir görüntüsü vardı. Bacaklarını iyice aralamış, dimdik durmuştu. Bir Titan'la yumruk yumruğa çarpışmaya hazırlanan bir Tanrı gibiydi.

Etrafını beyaz bir ışık sarmaladı. Damarlarının içten aydınlandığını, ışığın yanaklarındaki çizgi ağını takip ederek yanaklarından, boynundan aşağı indiğini, tişörtünün yakasının altında kaybolup kolunda tekrar belirdiğini görebiliyordum.

Onu bir kez daha böyle görmüştüm, ama tüm açıklığıyla değil. Beni neredeyse ezecek olan kamyonu durdurduğunda.

Daemon zamanı donduruyordu.

Hummer ansızın durdu, arabayı çevreleyen hava güçle uğuldarken içindekiler öne fırladı. Daemon arabayı dondurmuştu dondurmasına, ama içindeki Luxen'leri donduramazdı. Bunu kaç kez yaptığını görürsem göreyim, bu beceri karşısında apışıp kalıyordum. Zamanı doldurmak için bir sürü enerji gerekiyordu. Ben ise bunu sadece bir defa, kazayla yapabilmiştim.

Daemon elini geri çekti. Hummer görünmez bir ipe bağlı duruyor gibiydi. Daemon zamanı tekrar çözmüştü. Aracın tüm kuvveti yerine geldi ama bu, yerçekimi denen şeyin kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Hummer ön iki tekerinin üstünde adeta kusursuz biçimde amuda kalktı, bir saniye öylece asılı kaldı, sonra bir fil ağırlığıyla öne devrildi. Aracın tavanı ezilirken metal paramparça oldu.

"Harika," diye mırıldandı Archer.

Luxen'ler uzun süre yerde kalmadı. Kapılar gıcırdayarak aralandı, sonra kırmızımsı beyaz bir ışıkla hepsi fırlayıp gitti. Luxen'ler –beşi birden– insan biçiminde üstümüze atıldı.

Daemon, "Bunu bana bırakın," deyip çömeldi, beş Luxen'in muazzam darbesine hazırlandı.

"Hadi canım?" deyip Archer'a baktım.

Başını öne salladı. "Evet, bütün eğlenceyi ona mı bırakacağız?"

Archer beni bıraktı, aracın yanından kargaşaya doğru fırladım. Tam o sırada yanımdaki bir arabanın kaputu yerinden söküldü, devasa bir bıçak gibi fırlatıldı. Kaput Luxen'lerden birine çarpıp onu ortadan ikiye ayırdı. İster insan olsun, ister uzaylı, bundan kurtuluş yoktu.

Vay be.

Archer'ın suratındaki düpedüz pis sırıtışı görünce donup kaldım. "Bir puan aldım."

"Bayağı fiyakalıydı," dedi Daemon, Luxen'lerden birini belinden kavrayıp. Onunla birlikte havalandı, sonra zavallıyı resmen yolun ortasına çaktı. Asfalt çatladı. Her yana parlak mavi bir sıvı açıldı.

Iyy.

Luxen'lerden biri yön değiştirip bana saldırdı. Kaynak'ı çağırıp kolumu kaldırdım, olmasını istediğim şeye odaklandım. Eskiden olsa Kaynak'ı kullanmadan önce bir hayli dayak yemem, yerlerde sürünmem gerekirdi.

Bugünlerde nasıl mıydı?

Öyle değildi artık.

Bana ulaşmasına birkaç adım kala dişi Luxen'i savurup bir kamyonetin yanına çarptırdım. Aklımdan çıkmasını dilediğim, tiksindirici bir çatırtı duyuldu. Ama bununla idare etmek zorundaydım. Luxen daha ayağa kalkamadan öne fırladım, Kaynak'ın içimden bir kamçı gibi fırlamasına izin verdim. Işın, dişi Luxen'in göğsüne, kalbinin tam üstüne bir şimşek gibi isabet etti. Luxen, havai fişek gibi parladı, çabucak da söndü.

Daemon az önce yere çaktığı Luxen'i omuzlarından yakalamıştı. Tam göğsüne bir diz darbesi indirdi. Kemikleri çatırdayan Luxen adeta uludu. Daemon kolunu geriye atınca, Kaynak

da kolunu sarmalayınca başımı öte yana çevirdim.

Archer'la ve elindeki Glock marka tabancayla burun buruna geldim. Bakışlarımız buluştu. Korku, av tüfeğinin fişeği gibi patladı içimde. Donakaldım, nefesim de boğazımda kaldı. Görebildiğim tek şey silahın namlusu ve Archer tetiği çekince çıkan kıvılcım oldu. Kendimi, tenimi ve kemiklerimi parçalayacak metalin acısına hazırladım.

Ama böyle bir şey olmadı.

Tam arkamda birisi yere devrildi. Hızla dönüp baktım, bir Luxen'i yolun ortasında, parlak bir sıvı gölünün içinde yüzüstü yatarken görünce çığlığı bastım.

"Kafaya isabet eden kurşun," dedi Archer. "Luxen'ler bile bundan sağ kurtulamaz."

Daemon fırıldak gibi dönüp son Luxen'i bir Kaynak patlamasıyla yakındaki bir kamyona çivilerken "Buna hile derler," dedi.

"Ne derlerse desinler." Archer silahı arkasına koydu. "Fırsatını bulduğum yerde enerji tasarrufu yapıyorum."

Saçlarımı yüzümden çekip içler acısı manzaraya baktım. "Hepsi bu kadar mıydı?"

Archer etrafına bakındı. "Sanırım şimdilik bu kadar."

Şimdilik mi? Ben bir raunt daha dayanabileceğimi sanmıyordum. Daemon'a döndüm. Kalbim duracak gibi oldu. Ağzının kenarından mavimsi kırmızı kan akıyordu. Ona doğru sendeledim, yalpaladım. Onu daha önce hiç yaralı görmemiştim. "Yaralanmışsın sen!"

"Bir şeyim yok," diye teselli etti, ama onu öyle görmek – Daemon'ın kanının aktığını görmek– beni sarsmıştı. "Bir darbe aldım ama iyiyim. Birkaç dakikaya hiçbir şeyim kalmaz."

İçimde biriken paniği bastırmaya hiç yaramamıştı bu.

"Gerçekten bir şeyi yok," diye lafa karıştı Archer. "Hızla iyileşir. Özellikle de gündüz olduğu için."

Ne dediğini ilkin anlamadım, sonra Daemon'ın güneşin Luxen'ler üstündeki harika etkisini açıkladığını hatırladım. Melezlerde de aşırı şeker tüketimi aynı etkiyi gösteriyordu.

"Acele etmeliyiz." Daemon elimi tutup beni Explorer'a doğru çekti. "Yolda olduğumuzu başkaları da hissedecek. Ne yaptığımızı anlamaları an meselesi."

İşte bu çok ama çok kötü olurdu.

16

Katy

Atlanta'ya varmadan üç tane çikolatayı mideye indirmiştim ve feci bir enerji patlaması yaşıyordum. Daemon direksiyondaydı, yaralanmasına rağmen şimdi aynen dediği gibi sapasağlamdı. Kentucky'de Luxen'lerle uğraşırken kaybettiğimiz zamanı telafi etmiştik ama o arada benim ve Archer'ın ömründen birkaç yıl eksilmişti herhalde.

Başka Luxen görmemiştik. Bizi tam olarak nerede sezdiler, başkalarına yolda olduğumuzu haber verdiler mi ya da kim olduğumuzun farkındalar mıydı, orasını bilmiyordu. Ama yine de tedbiri elden bırakmamış, önünde sonunda daha fazlasının geleceğini düşünmüştük.

Georgia'ya girdiğimizde resmen filmlerden fırlamış bir şey gördüm. Otoyolun iki yanındaki ağaçlar ortadan ikiye bölünmüş, parçalanmış ve yanıp kömür olmuştu. Gür bitki örtüsünün arasında bir uçağın enkazı görülebiliyordu. Bir kuyruk. Küçük pencereleri patlamış bir orta kısım.

Başımı öte yana çevirdim. Tüm bu gereksiz şiddet ve yıkım yüreğimi sızlatıyordu. Bir şeyler gördükçe, Luxen istilasının ardından bizim –ve dünyanın– kaldığı yerden devam edeceği-

mize olan inancım sarsılıyordu. İnsanlar aralarında uzaylıların olduğunu bile bile yaşamlarına nasıl devam edebilirdi? Bundan böyle bir Luxen'e nasıl güvenebilirlerdi?

Bu kaygılara takılıp kalamaz, önümüzdeki delik deşik köprüden geçmeden edemezdim. Hiç kimsenin hayatının neye benzeyeceğini tahmin edemiyordum.

Çok şaşırtıcı olmakla beraber yollar genelde açıktı. Terk edilmiş arabalar banketlere itilmişti ve şehir, ana otoyolun dış kısmından bakıldığında her şeye rağmen fena durmuyordu.

Bu belki ordunun buradaki yoğunluğuyla ya da Ulusal Muhafız'larla açıklanabilirdi ama onlar da Luxen'leri bir yere kadar oyalayabilirdi. Büyük havaalanına vardığımızda saat akşamın yedisi olmak üzereydi. Sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş gibiydi çünkü her yerde in cin top oynuyordu. Hoş, kimsenin uçağa falan bineceği de yoktu zaten.

"İşte orada." Archer tüm pencereleri filmli, zarif görünümlü bir yabancı arabayı işaret etti. "Bu marka arabayla geleceğini söylemişti. Güzel arabaymış."

"Arabada kalmanı istemek fazla olur, biliyorum ama lütfen yanımdan ayrılma." Daemon otoparkta ilerledi, fiyakalı siyah arabaya doğru giderken yavaşladı. "Luc o herife güveniyor olabilir ama ben güvenmiyorum."

Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. "Koşup boynuna sarılacak değilim ya."

Boş bir ifade takındı. "Umarım öyle bir şey yapmazsın. Kıskanabilirim."

"O ağaca sarılsa bile kıskanırsın sen," dedi Archer.

"Belki." Daemon arabanın arkasında bir boşluğa park etti. "Böyle de ilgi düşkünüyümdür."

Yolcu kapısını açarken, gözlerimi devirmeme dürtümü yitirmiştim artık. "İkiniz de çok komiksiniz."

Biz arabadan inerken, o havalı arabanın da üç kapısı birden açıldı. Meraklanmıştım. Daha önce hiç enerjimle beslenmek istemeyen bir Arum'a rastlamamıştım. O yüzden, bizi öldürmeye çalışacak bir şeye dönüşmeyeceğini umduğum bir Arum'u görmek, onunla etkileşimde bulunmak heyecan verici geliyordu. Dikkatimi arabanın sürücü kapısından çıkan adama yoğunlaştırdım.

Kutsal Arum...

Siyah saçlı adam Daemon kadar uzundu ama daha cüsseliydi. Giydiği siyah tişört omuz ve göğüs kısmında öyle bir gerilmişti ki, bana boksörlerin fiziğini anımsatıyordu. Sırf bu görüntüsünden bile, vurduğunu yıkacak biri olduğu anlaşılıyordu. Köşeli çenesinden ve profilinden görebildiğim kadarıyla tüm Arum'lar gibi onun da teni solgundu ama hastalıklı bir renk de değildi. Daha çok porselen ya da kaymaktaşı gibiydi. Gözleri siyah güneş gözlüğünün ardında gizliydi. Siyah kot pantolonuyla, keçilerin kanını emen çupakabranın ruhsuz uzaylı versiyonuna değil de *GQ* dergisinin kapağındaki mankenlere benziyordu.

Arabanın arka kapısından kusursuz bir kopyası indi. Ama o kumaş pantolon ve düğmelemekten bıktığı için önünü açık bıraktığı bir gömlek giymişti. Soluk renkli, taş gibi sert vücudu görünüyordu aradan.

Arum'lar hep dörtlü olurdu. Üç erkek, bir dişi. Arabadan bir erkek ya da kız kardeşlerinin daha çıkmasını bekliyordum ama yolcu kapısından çıkan ikisi de değildi.

Bir insan kadındı.

Karşımdaki tuhaf ekibe ağzım açık bakakaldım. Bir insan kadının onlarla ne işi olabilirdi? Kadın bize doğru dönünce ona alıcı gözle bakabildim. Güzel, hatta acayip güzel bir sarışındı. Burada ne işi olduğuna akıl sır erdiremiyordum.

Sonra Daemon konuştu. "N'aber aşağılık herif?"

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

"Birileriyle selamlaşmayı iyi beceriyorsun harbiden," diye mırıldandı Archer.

Sürücü koltuğundan inen Arum içini çekti, başını hafifçe yana eğdi. "Yine mi sen?"

"Sen de görüştüğümüze en az benim kadar sevinmişsin." Daemon alaycı bir tebessüm takınıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Daha işin başında bir şeyi netleştirelim. Bir şekilde bize bir oyun çevirmeye niyetleniyorsan bil ki bu yaptığın son plan olur."

Hunter gülüp başını erkek kardeşine çevirdi. "Sana çok şirin demiştim, değil mi?"

Diğer Arum arabanın tavanına yaslandı, tek kaşını güneş gözlüğünün üstüne kaldırdı. "Tam kucaklamalık. Kahrolası bir oklukirpi gibi."

Daemon orta parmağıyla işaret çekti.

Her şey yolundaydı.

Hunter güneş gözlüğü takıyordu ama bakışlarının ansızın bana kaydığını hissedebildim. "Demek senin kızı Daidalos'tan kurtarmayı başarmışsın."

Ne? Ne?

"Senin de yanında her nasılsa bir insan kadın var," diye yanıtladı Daemon. "Kendi rızasıyla mı burada diye sormak geliyor içimden."

Hunter kesik bir kahkaha attı. "Zorla mı buradasın, Serena?"

Sarışın gözlerini devirip başını iki yana salladı. "Hayır."

"Yanıtını aldın mı?" diye ekledi Hunter.

"Bu tanışma toplantısı her ne kadar harika gidiyor da olsa, bence sadede gelsek iyi ederiz," diye öneride bulundu Archer.

"Bizi, Arum'ların olduğu yere götürmeye razı olduğun söylendi."

"Doğru." *Hunter kollarını kavuşturup Daemon'ı taklit etti.* Bir an sessizlik oldu, sonra bakışlarını tekrar üstümde hissettiğime yemin edebilirdim. "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?"

Bu hiç hayra alamet değildi işte. Huzursuzca kıpırdadım. "Yapmaya mecburuz."

Güneş nihayet yoğun bulutların ardında kayboldu ve alacakaranlık bir çırpıda yayıldı otoparka. Hunter uzanıp güneş gözlüğünü çıkardı. Buz mavisi gözlerinin soluk tonu feci rahatsız ediciydi. "Lotho'dan söz edildiğini hiç duyan var mı içinizde?"

"Küçük lideriniz ya da öyle bir şeyiniz olduğu dışında mı?" diye sordu Daemon. "Hayır."

"Küçük lider mi?" Diğer Arum başını öne eğip güldü. "Küçük deli desen daha çok yakışır."

"Bence küçük falan değil, basbayağı zırdeli, Lore."

"Lore mu?" diye sordum kendimi aptal gibi hissederek. "Dur bir saniye. Senin adın Lore mu?"

İnci gibi, bembeyaz dişlerini göstererek güldü. "Diğer erkek kardeşimiz Sin'le tanışana kadar bekle."

Sin mi? Lore mu? Vay be, Hunter'ın ismi onlarınkinin yanında resmen parlıyordu. Başımı iki yana salladım çünkü gerçekten de bunların hiçbir önemi yoktu. "Lotho biraz deli derken ne demek istiyorsunuz?"

"Eh. O düpedüz delinin teki," dedi Hunter arabaya yaslanarak. Serena da gelip yanında durdu. "Ben onun insan standartlarına göre kaçık ve psikopat olduğunu düşünüyorum. Serena'nın yanına yaklaşmasına hayatta izin vermem. Ne yalan söyleyeyim, evcil bir hamamböceğim olsa Lotho'nun ona bile yaklaşmasına izin vermezdim."

Vay canına.

Daemon'ın yüzü düşmüştü. "Çok eğlenceli desenize."

"Çok da güçlüdür," diye devam etti Hunter. "Kıtlıktan çıkmışçasına Luxen'le beslenir. Baştan aşağı da opalle donanmış durumda. Derisine dikilmiş taşlar."

Gözlerim yuvasından uğruyordu. "Eyvah."

"İnsanlardan nefret eder," diye lafa karıştı Lore. "Fakat daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da Luxen'lerdir. Köken'lere, melezlere de pek bayıldığı söylenemez."

İşler sarpa sarıyordu.

"Eğlenceli saatler geçireceğiz," dedi Daemon keyifsizce.

Hunter güldü ama çıkan ses insanı donduruyordu. "Arum'lar ona sadık. Kendi canları pahasına bile olsa, istediği her şeyi yaparlar."

"Sen yapmaz mısın yani?" diye sordu Daemon.

Serena'nın kollarına son derece korumacı gözüken bir kolunu atıp kızı kendine çekti, "İmkânı yok," diye yanıtladı. "İster inan ister inanma, evlat. Kıyamet kopmadan önce de Luxen'lerle dövüşmek gibi bir isteğim olmamıştı. Şu anda zorunluluk gibi duruyor ama her şey bir yana, senin ya da türünün ne yaptığı zerre kadar umurumda değil." Durdu, kollarındaki kadına baktı. "Odaklanacak daha iyi şeylerim var. Lore'un da öyle."

Daemon'ın yüzünde beliren şok ifadesi benim de içimden geçenleri yansıtıyordu. Hunter'ın o kadına bakışı. Aman Tanrım. Gerçekten bir kadına âşıktı. Bir insan kadına.

Daemon bir an ona baktı, sonra başını geriye atıp kahkahayı patlattı. "Tamam. Buna saygı duyuyorum."

Hunter upuzun bir süre yanıt vermedi. "Onu ikna edebilirseniz elinizde müthiş bir ordu olur. Ama Lotho'nun pek uzlaşılabilir biri olmadığını göreceksiniz."

"Eh, bırak da orasını biz düşünelim." Daemon başını yana

eğdi, ben de ciddi ciddi bu konuya kaygılanmaya başladım. "Emrinde kaç Arum var?"

"Binlercesi," dedi Hunter. Yer bir anda ayağımın altından çekildi adeta. "Gizlenenler, hatta Luxen'ler ortaya çıkana kadar Daidalos'la birlikte çalışanlar da orada."

"Hepsi de onun yanında mı şimdi?" Archer elini artık uzamaya yüz tutmuş asker tıraşlı başında gezdirdi.

"Evet." Lore bunu harfleri uzata uzata söylemişti, sırıtıyordu. "Bir mezhebe girmek gibi. Hazır olun."

"Gerçekten tuhaftır." Serena konuşurken saçlarını eliyle topladı, sonra geriye attı. "Seni akşam yemeğinde mideye indirecek gibi bakarlar. Dürüst olmak gerekirse tüm bu Arum'lar insanın tüylerini ürpertiyor." Önce Hunter'a, sonra Lore'a baktı. "Gücenmek yok."

Lore yüzünde tatlı bir gülümsemeyle kolunu arabanın tavanından çekti. "Alınmadım."

"Ee, buna hazır mısınız peki?" diye sordu Hunter.

Hazır değildim aslında ama Daemon başıyla onaylayınca da hayır diye bağırmadım. Sadece öyle durdum, Hunter'ın Serena'ya döndüğünü ve koskoca elleriyle kızın yanaklarını tuttuğunu gördüm. Kavrayışı akıl almayacak kadar şefkatliydi. Bir Arum'un bunu yapabilmesine şaşırmıştım.

Hunter başını eğdi, onu öptü ve kız da adeta kendiliğinden bir hareketle ona yaslandı. Gözümü dikip izlediğim için kendimi ayı gibi hissettim ama bakışlarımı kaçıramıyordum. Bir Arum'la bir insan. Olacak şey değil. O anda kafama dank etti ki, onlar da muhtemelen bir insanla Luxen'i birlikte gördüklerinde aynı şeyi düşünüyorlardı.

"Hemen döneceğim," dedi Hunter başını kaldırıp.

Serena yüzünü asmıştı. "Ben de seninle..."

"Lotho'yla Sin'in yakınına gitmeni istemiyorum, biliyorsun.

Burada güvende olacaksın," diye avuttu onu Hunter. "Lore da canının sıkılmaması için elinden geleni yapacağına söz verdi."

Lore dudaklarını büzüp başını öne salladı.

Serena'nın yüzünden düşen hâlâ bin parçaydı. Eğer o bile Hunter için telaşlanıyor, yapacağı şeyden kaygı duyuyorsa bizim bu konuyu etraflıca bir kez daha düşünmemiz gerekiyordu.

Fakat başka seçeneğimiz yoktu.

Kız, Hunter'a sımsıkı sarıldı, onu bir süre öyle tuttu, sonra bıraktı. Arkasına geçti, sırtını sıvazladı. "Bekleyeceğim."

Hunter'ın ona attığı bakış yanaklarımın kıpkırmızı kesilmesine yol açtı. Sonra Serena durup bize döndü. "Bakın, geçmişte Luxen'lerle çok kötü deneyimlerim oldu. Diğerlerinin de geleceğini bilen Luxen'lerle."

Daemon'la bakıştık. "Biraz daha ayrıntıya girebilir misin?" diye sordu Daemon.

Serena derin bir nefes aldı. "Bir senatör vardı, aslında Luxen'di. İki de oğlu vardı. En iyi arkadaşım... kazara onların parladıklarına tanık oldu. Konuşmaması için öldürdüler onu. Beni de öldürmeye çalıştılar."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Hunter'ı, beni koruması için hükümet görevlendirdi. Beni umursadıklarından falan değil hani, ama Luxen'lerin kurallara uymamasından, canı istediklerinde birilerini öldürmelerinden rahatsız olmuşlardı." Kızın gözlerine hüzün çöktü. "Ama bu kadarla da kalmadı. Arkadaşım, senatörün iki oğlunun Kartal Projesi diye bir şeyden söz ettiğine kulak misafiri olmuştu. Pennsylvania'yla ve çocuklarla ilgili bir şeydi."

"Başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Archer, gözleri bir anda parlamıştı.

Kız önce Hunter'a baktı, sonra başıyla onayladı. "Kartal Projesi, Daidalos'a bir yanıt niteliğindeydi. Dışarıdaki Luxen'lerle

–her neredeyseler– bağlantı kurmak üzerine bir plandı. Dünyayı ele geçirmek için. Bunu yıllardır planlıyor, bunun için Köken'leri kullanıyorlar. Biz çocuklardan söz ettiklerini sanmıştık, küçük çocuklardan."

"Ama öyle değildi," dedi Hunter somurtarak. "Biraz araştırdık. Onun gibi Köken'lerden söz ediyorlardı."

Archer'ın çenesinde bir kas seyirdi. "Yani, yetişkin Köken'lerden mi?"

Archer onayladı, "Öyle."

Kahretsin, haklı çıkmıştık.

"Böyle bir şeyin olacağını, en azından buna kalkışacaklarını biliyorduk ama elimizden bir şey gelmezdi," dedi Serena.

"Başımıza ödül kondu," diye açıkladı Hunter. "Luxen'leri, bazı Arum'ları ve Daidalos'u kızdırdığımı söyleyebilirim. Aşağı tükürsek sakal, yukarı tükürsek bıyık."

"Bir şeyler yapmak istiyorduk fakat elimiz kolumuz bağlıydı. O yüzden size yardım etmek... tekrar sadece izlemekten iyidir." Ansızın farkına vardım ki Hunter'ın Luc'a olan borcunu ödemesinde asıl itici güç Serena'ydı. Kızın bakışları Daemon'a kaydı. "Hunter'a güvenmediğini biliyorum ama biz de sana güvenmiyoruz. O yüzden, Hunter'ı tehlikeye atacak bir şey yaparsan, unutma ki bir Luxen'i nasıl öldüreceğimi biliyorum ve bundan çekinmem."

Daemon derin bir nefes alıp göğsünü şişirdi. "Anlıyorum."

"İyi o zaman," dedi kız.

Onu sevmiştim.

Hunter sırıttı. "Hadi, gelin millet. Çok yolumuz yok."

Üçümüz Hunter'ın peşinden, arabadan on metre kadar uzaktaki bir sokak lambasına doğru yürüdük. Hunter durdu. "Geldik işte."

Etrafa bakındım, bir şey göremedim. "Harry Potter'daki sihirli kapı falan gibi bir şey mi bu?"

Bana boş boş baktı.

"Ne oldu ki?" diye sordum süklüm püklüm. "İhtiyaç Odası'nı hiç mi duymadın? Hani duvarda beliriveren... Aman, boş ver."

"Tamam." Yeri işaret etti. "Aşağı ineceğiz."

Yerde tek gördüğüm bir rögar kapağıydı. Sonra Hunter eğildi, ağır çeliği yerinden kaldırdı. Hüsrana uğramıştım. Resmen aşağı iniyorduk.

"Buradan mı?" diye sordu Archer.

Gergin bir tebessümle onayladı Hunter. "Yoksa size neden havaalanına gelin diyeyim ki? Burada takılmayı sevdiğim için mi?"

"Nereden bilelim?" diye sordu Daemon. Yerdeki kanalizasyon deliğine, içine girmek istediği son şey buymuşçasına bakıyordu. "Sen Arum'un tekisin, o yüzden..."

"O salakça tavrından çoktan caymışsındır diye umuyordum."

Daemon pis pis sırıttı. "Avucunu yalarsın."

"Sağ ol, ben almayayım," diye yanıtladı Hunter ama ikisinin de sözlerinin ardında bir düşmanlık yoktu. Hunter başını kaldırdı, bir bana bir Daemon'a baktı. "Herhalde kızdan önce sen inmek istersin."

Saçlarımı atkuyruğu yaparken gözlerimi devirmemek için kendime hâkim oldum. Archer kenara geldi, dönüp bize selam verdi, sonra merdivenden aşağı inip kayboldu. Birkaç saniye sonra o bilinmeyen boşluktan sesi duyuldu. "Burası berbat kokuyor. Hem de nasıl."

Muhteşem.

Hemen aşağı indik. Archer yalan söylemiyordu. Loş tünel rutubet ve dışkı kokuyordu. Rutubetli dışkı.

Son inen Hunter oldu. Merdiveni kullanma ihtiyacı bile duymadan, çevik bir sıçrayışla çömelmiş halde yere kondu çünkü belli ki özeldi.

Doğruldu, hızla öne geçerken dönüp geriye baktı. "Epey bir yolumuz var."

Sonradan Hunter'ın "epey bir yol" derken kastının kilometrelerce yol olduğu ortaya çıktı. Mutant genlerime rağmen, ayak seslerimiz dışında mezar kadar sessiz ve boş metro tünelinde ilerlerken bacaklarım sızlıyordu. Bir tünelden diğerine geçiyor ve anlaşılan pis kokunun kaynağı olan terk edilmiş metro vagonlarının yanından geçiyorduk. Vagonlardan birinin kir pas içindeki kırık pençerelerine bakıyordum ki Hunter tam karşıma dikildi. İrkildim, yana doğru sendeledim.

Soluk gözlerini benimkilere dikti. "Yerinde olsam o vagonlara öyle dikkatli bakmazdım. Boş değiller. Luxen'ler onları yakalayıp içini tutuşturdu. Vagonlarda insanlar vardı. Trenler de burada durdu. Anladın mı dediğimi?"

Başımla onaylarken midem bulanıyordu. Bu kadar gereksiz ölüm dehşet vericiydi ve kendimi toparlamam bir hayli zaman aldı. Tüneller labirentinde gitgide derinlere indik, on yıldır açılmamışa benzeyen çelik bir kapıdan geçtik ve duvardaki oyuklara yerleştirilmiş meşalelerin ışıl ışıl aydınlattığı geniş bir tünele girdik. Hunter ilerideki daire biçimli çelik kapının önünde durdu.

Bir şeylerin yolunda gitmediğini sezip dudağımı ısırdım. Hava ansızın ağırlaşmış gibiydi, nefes almakta zorlanıyordum. Huzursuz edici bir his sızmıştı içime; binlerce küçük karınca geziniyordu sanki.

Daemon önümde durdu, başını yana eğdi, bir kolunu öne uzattı. Vücudundaki adaleler gerilmişti. "Kapının arkasında bir sürü Arum var."

Hunter gülümseyip bize döndü. "Demiştim size. Aşağıda *binlercesi* var."

İnanamıyordum. "Nasıl o kadar kalabalık olabilirler ki? Burası altı üstü metro tüneli."

Arum, koca elini kapıya koydu. "Burada kendilerine bir dünya yarattılar, ufaklık."

Bu tuhaf ama tatlı söz karşısında şaşırdım. Herhalde kendimi anlatırken kullanacağım son sözdü "ufaklık."

"Lotho yıllardır çok sayıda Arum'la birlikte burada. Kendisine sadık olanlarla beraber bir yeraltı şehri yarattılar. Buraya gelir, gider, ama her zaman geri dönerler." Ağır bir manivelaya uzandı. "Biraz tarihi bir yaşam tarzları var, o yüzden göreceğiniz şey..."

"Daha sonra terapi görmemi gerektirecek türden mi?" İçimi çekip başımı öne salladım. "Anladım."

Dudağının bir yanı hafifçe kalktı. Daemon'a baktı. "Hazır mısın?"

"Yapalım şu işi." Daemon uzanıp elimi kavradı, hiç itiraz etmedim.

Görmek ve içine girmek üzere olduğumuz şeyin aşırı tehlikeli olduğunu ve bunu birlikte yapacağımızı biliyordum.

Hunter bir an duraksadı. Bunu gerçekten yapmayı istemiyordu sanki. Sonra pazuları gerildi, kapıyı açtı. Bir koridor daha görünüyordu ama bu seferki farklıydı. Duvarlarda tahta kirişler, aralarında ise alçı paneller göze çarpıyordu. Meşaleler bana Kelt düğümlerini anımsatan tuhaf, iç içe oymalarla süslenmiş totem gibi şeylerin üstünde duruyordu. Geniş salonun diğer ucunda düpedüz bir Rönesans fuarından çıkmışa benzeyen bir tahta kapı vardı.

Daha koridora adımımızı ancak atmıştık ve Hunter elini uzatmıştı ki kapı ansızın ardına kadar açılıp duvara çarptı, dışarı bir Hunter daha çıktı.

Hah, işte üçüncü kardeş de gelmişti.

Saçının daha uzun ve ensesinde toplanmış olmasını saymazsak bu da Hunter'dan farksızdı. Bana korsanları anımsatı-

yordu. Ama eğlenceli Disney versiyonunu değil.

Hunter'ın bu kardeşinden etrafa buram buram düşmanlık ve kin yayılıyordu. Önce erkek kardeşini uzun uzadıya süzdü, sonra buz mavisi gözleriyle bizi inceledi. Sıcaklık hızla düşünce titredim. Tenimde ürpertiler gezindi ve nefesimi verdiğimde beyaz bir bulut oluştu.

"Onları buraya getirmemeliydin," dedi kardeşi, Hunter'a. Sesini duymak insanı donduran bir sağanağın altında kalmak gibiydi.

Hunter başını yana eğdi. "Senden izin almam gerekmiyor, Sin."

Sin bir süre kardeşine dik dik baktı, sonra güldü. "Neyse."

Daemon kapıdan girmek için dövüşmeye hazırlanmış gibi gergindi ve Sin dönüp kapıdan kaybolunca da rahatlamadı. Ben de rahatlayamamıştım. Hunter'ın Lotho hakkında konuşmaya başladığı an içime doğan kötü his, akıl almaz bir raddeye varmıştı.

Archer diğer yanıma geldi ve üçümüz yan yana Hunter'ın peşi sıra kapıdan girdik. Hiçbir şey beni gördüğüm şeye hazırlayamazdı.

Yeraltı şehri mi demişti? Abartmamıştı.

Bambaşka bir dünyaya adımımızı atmak gibiydi. Tavan görünmüyordu ama hâlâ derinlerde olduğumuzu biliyordum. Tahta kiriş ve iskeleler göz alabildiğine yukarı tırmanıyor, geniş salonun etrafında daireler çizen onlarca yürüme platformu oluşturuyordu. Alt katlarda kapı ağızları görünüyor, bazı korkuluklardan tüylü bir görünüme sahip, gür bir şeyler sarkıyordu. Burası bana tahtadan yapılmış bir zindanı hatırlatmıştı.

Umarım elinde kibritle sakarlık yapan çıkmazdı.

Salonun ortasına doğru yürürken gözlerimi koca koca açmıştım. Odanın kenarlarında uzun ve geniş dolapların ara-

sında akıllara durgunluk verici bir detayla işlenmiş el oyması masalar ve yataklar duruyordu. Dolaplardan bazıları açıktı, içlerinde gayet normal şeyler vardı. Konserve kutuları, kâğıt havlular, meşrubatlar.

"Amma da acayip," diye fısıldadım Daemon'a.

Başıyla evetledi. "Bunların hiçbirinden haberim yoktu."

"Öyle de kalmalı," dedi Hunter arkasına eslenip. "Lotho'nun hayranı falan değilim ama türümüz için bir tür sığınak yaptığını kabul etmeliyim. Ne olursa olsun, burada gördüklerinizi kimseyle paylaşmayacaksınız."

"Paylaşmayacağız," diye söz verdi Archer. "Bunları başkasına anlatmamız için bir neden yok."

"Tamam." Hunter kapıya uzandı. "Bırakın konuşmayı ben yapayım. Bu da demek oluyor ki çeneni kapatacaksın, Daemon. Ciddiyim."

Daemon yüzünü buruşturdu. "Hiç ciddi gibi görünmüyorsun." Ona bakıp kaşlarımı kaldırdım, içini çekti. "İyi, tamam. Konuşmam."

O odadan çıkıp bir başka koridora girdik, sonra bir kapıya daha geldik. Kahkahayla karışık konuşma ve gülüşmeleri, yere vuruş seslerini duyabiliyorduk. O kapının ardında ne göreceğimizi hayal bile edemiyordum. Hunter kapıyı açarken kendimi her şeye karşı hazırladım. Kapı açıldı ve ardında devasa bir oda gözüktü.

Kutsal Arum bebekleri adına, içerisi balık istifi gibi Arum doluydu. Her yerdeydiler. Uzun tahta masalara oturmuşlardı, masaların aralarında duruyorlardı. Durdum, Daemon elimi daha bir sıkı kavradı.

Odadaki tüm Arum'lar sustu ve kelimenin tam anlamıyla donup kaldı. Bazıları ayağa kalkarken öylece kalmıştı. Kimileriyse orta çağdan kalmışa benzer koca kadehleri dudaklarına götür-

mek üzereyken donmuştu. Aralarında kundağa sarılı bebeklerini kucaklamış kadınlar da vardı. Hepsinin de teni renksizdi. Birçoğunun saçları kuzgun karasıydı ve açık mavi gözleriyle birleşince ürpertici bir kombinasyon oluşturuyordu. Saçlarını sarıya, hatta cart bir punk kırmızısına boyayanlar bile vardı.

Hepsi de gözlerini bize dikmişti.

Buzlu parmaklar omurgamdan aşağı inerken tüm tüylerim diken diken oldu.

Arkamızdan gelen derin bir ses "Neler oluyor, Hunter?" diye gürledi.

Hızla döndüm, gözlerim yuvasından uğrayacak gibi olunca nefesimi tuttum. Yemek salonu olduğu her halinden anlaşılan odaya yukarıdan bakan büyük, ahşap bir platform vardı. Buradaki kürsüye az sayıda ama çok dik basamaklardan çıkılıyordu. O merdivenden aşağı inmeye kalkışsam yüzde yüz boynumu kırardım.

Orada biri oturuyordu. Ayağa kalkmadığı halde, yeşil dev boyutlarında olduğunu görebiliyordum. Arum akıl almaz derecede iriydi. Omuzları, göğsü, baldırları fıçı gibiydi. Tembelce oturuyordu ama soluk mavi gözlerindeki pırıltı dikkatinden hiçbir şeyin kaçmadığının belirtisiydi.

Adam... soğuk ve gerçek olamayacak bir biçimde yakışıklıydı. Mermere oyulmuşçasına keskin yüz hatları, dolgun ve anlamlı dudakları, çıkık elmacıkkemikleri, dümdüz bir burnu vardı. Saçları bembeyazdı ama bu tuhaf bileşim her nasılsa işe yaramıştı. Sağ elinde kehribar rengi sıvıyla dolu cam bir kadeh tutuyor ve bize bakıyordu.

Luc'un deyimiyle Yüce Poo-bah bu muydu? Her ne kadar istemesem de, etkilendiğimi itiraf etmeliydim.

Hunter yürümeye devam etti, ben de Lotho'nun üstünde oturduğu tahta iyice bakabildim. Bu taht...

Eyvahlar olsun, gerçekten kemik miydi bunlar? Fakat bir tuhaftı bu kemikler; insana ait olmadıkları ortadaydı. Daha inceydi, daha da esnek görünüyordu. Kıkırdak gibi tekrar tekrar şekillendirilebilir gibi duruyordu. Dahası, hafif, parlak bir mavilikleri...

Aman Tanrım.

Luxen kemikleriydi bunlar.

Bu çok ama çok berbattı.

"Yukarıda neler olduğunu biliyorsun," diye söze girdi ama çok da yol alamadı. "Luxen'ler..."

"Yukarıda neler olduğunu biliyorum," diye böldü onu Lotho. İçkisini bir dikişte bitirmesini beklemiştim ama sadece bir yudumla yetindi. "Luxen'ler geldi. Bir sürü insanı öldürdüler, falan filan. Hiç ilgimi çekmeyen bir sürü de başka şey yaptılar. Ama onları neden buraya getirdiğini açıklamıyor bu."

Hunter ağzını açtı.

"Ha, bize akşam yemeği getirdiysen o zaman başka." Lotho bembeyaz ve ne tuhaftır ki sipsivri dişlerini göstererek gülümsedi. "Eğer öyleyse sana da, seni buraya getirene de teşekkürler."

"Akşam yemeğine gelmedik," dedi Daemon. Sesi içinde olduğumuz oda kadar soğuktu. Yüzümü buruşturdum. "Tatlı niyetine de yiyemezsiniz. İstilacı Luxen'lere karşı savaşmak için yardımınızı istemeye geldik."

Bak şu işe. Daemon'a hayranlıkla baktım. Bu sözcükleri zerre kadar iğneleyici olmadan söyleyebildiği için gurur duyuyordum onunla.

Ama Lotho demin içtiği yudum boğazında kalmış gibi duruyordu. "Yardım mı dedin?"

Her yanımızda bir kahkaha seli boşandı, duvarlarda yankılanıp kalbimin yerinden çıkacakmışçasına çarpmasına yol açtı.

"Evet." Daemon başını dik tutup gülümsedi. "Yardım. Söylemesi gayet kolay. İstiyorsan sana tanımını da vereyim."

Al işte. İğneleyicilikten uzak Daemon buraya kadardı.

Lotho'nun elindeki cam kadeh tuzla buz oldu.

Cam parçaları yere dökülürken Daemon kaşlarını çattı. "İşte bu yüzden güzel şeylerimiz olamıyor."

Gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü eminim ki gülersem Arum'lar bizi mideye indirmeye karar verebilirdi.

Uzunca bir süre kimsenin ağzını bıçak açmadı. Arum'ların yerlerinden kalkıp bize yaklaştıklarını hissedebiliyordum. Ürpertilerin biri geliyor biri gidiyordu, o boğucu his tekrar dönmüş, adeta göğsüme çöreklenmişti.

Sin görüş alanıma girdi, merdivenin en alt basamağında durdu. "Onlara ne yapmamızı istersin?" Bize bakarken sesindeki heves ödümü patlatmıştı.

Lotho sırıttı. "Hepsini gebertin, bırakın gerisini Tanrıları halletsin."

17

Daemon

Hapı yuttuğumuzun resmiydi.

En kötü senaryoydu bu.

Öne çıktım, Kat'i Archer'la aramıza aldık. Onu buradan çıkarmak için bu odayı yakmam gerekirse buna da razıydım. Peki ya sonrasında ne olacaktı? Bu görev tümüyle başarısız olacak, hükümet şehirleri e-bombayla mahvedecek, dünya ise içinde yaşamayı hiç istemediğim bir yere dönüşecekti. Daha da kötüsü, kız kardeşimi kaybedecektim. Sonsuza dek.

Çenemi kapalı tutsam daha hayırlı olurdu belki de.

Lotho ayağa kalkıp tüm endamını sergiledi. İki metre on santim civarında olmalıydı. Beni bir güzel çiğneyip sonra da tükürmek istermişçesine, tepeden tırnağa süzdü. "Harbiden başka türlü bir yanıt mı bekliyordunuz benden?" Başını geriye atıp güldü. Etrafımızdaki Arum'lardan birkaçı pis pis sırıttı. "İçimizden bir Luxen'e yardım edecek birinin çıkacağını mı sanmıştınız? Ya da bir meleze veya şuradaki şey her neyse ona." Eliyle Archer'ı işaret etti. "Ya çok küstahsınız ya da hiç akıl yok sizde."

Sinirden enseme iğneler batıyor gibiydi, tenim elektrikle

uğulduyordu adeta. Dişimi sıkmam gerektiğini biliyordum, en azından onlar bize karşı harekete geçene kadar. Ne kadar berbat da olsa, onlara muhtaçtık.

"Ne o?" Lotho bir basamak aşağı indi, kaskatı kesildim. "Ekleyeceğin ukalaca bir şey yok mu?"

Gözlerimi kıstım. "Bir saniye verirsen bulurum."

Hunter inledi.

İki küçük el beni uyarmak için sırtıma dokundu. "Sizinle el ele tutuşup 'Kumbaya' şarkısını söyleme hayali kurmuyordum," dedim ve Lotho tek kaşını kaldırdı. "Bize kucak açmanızı da beklememiştim ama ne yalan söyleyeyim, topunuzun geri zekâlı olduğunu da tahmin etmemiştim."

Kat tırnaklarını sırtıma geçirirken "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Bu lafların sana hiç dost kazandırmayacak." Hunter, birkaç tahtamın eksik olduğuna karar vermiş gibi bakıyordu.

Kardeşi Pinky midir, Binky midir her ne haltsa –bilmiyordum çünkü ikisinin de adını unutmuştum– mama önlüğünü kapıp gelmeye hazır gibiydi.

Derin bir nefes aldım. "Luxen'ler Dünya'yı ele geçirince neler olacağını biliyorsunuz, değil mi?"

Lotho'nun yüz ifadesine bakılırsa hiç umurunda değildi. "İnsanlar umurumuzda mı sanıyorsun? Onlar... hiçbir işimize yaramaz bizim."

Zekâsından gerçekten kuşku duymaya başlamıştım. "Dünyayı ele geçirip tüm insanlara boyun eğdirdikten sonra sizin peşinize düşecekler. Şu anda sizi kafalarına takmıyor olabilirler ama gün gelecek o da olacak. Dahası, en son baktığımda Luxen'ler Arum'lara *beş basıyordu.*"

Lotho burnundan soludu. "Yok öyle bir şey."

Archer, "Öyle mi dersin?" diye sözü aldı. "Burada, Dünya'da,

yeraltında, metro tünellerinde yaşadığınızın farkında mısın? Değilsen hatırlatayım istedim."

"Hakkı var doğrusu," diye ekledim sırıtarak. "Buraya gelene kadar türünüzle nasıl savaşılacağını öğrenecekler," diye sürdürdüm konuşmamı. Arum'ların arasından hiç değilse birinin ikiyle ikiyi toplamasını bekliyordum. "Şu anda bilmiyorlar. Sizin için ziyafet gibi olacak. Peki, sağda solda bir iki Arum'u hakladıktan sonra ne olacak? Tarih kendini tekrar edecek."

"Tarih kendini asla tekrarlamayacak," diye burun kıvırdı bir dişi Arum. "Bizi bir daha asla boyunduruklarına alamayacaklar."

"Burada saklanırken kendi kendinize öyle söylersiniz," diye lafı yapıştırdım.

Pinky –sanırım Pinky idi bu– huzursuzca kıpırdandı. "Saklandığımız falan yok."

"Düpedüz saklanıyormuş gibisiniz." Kat arkamdan baktı ve Lotho'nun bakışları ona öyle bir tosladı ki, herifin gırtlağını söküp ağzına tıkmak istedim. "Yani, dışarıdan bakan tarafsız bir gözlemci olarak saklandığınızı söyleyebilirim."

Hunter başına bir ağrı saplanmışçasına gözlerini sımsıkı kapattı.

Yeri inleten bir ayak sesinin ardından, Lotho kıçımızı tekmeleyecek kadar yaklaşmıştı. Ama bana bakmıyordu. Yumruklarımı sıktım.

Sakin ol, diye ikaz etti Archer.

"Sen tarafsız bir gözlemci değilsin," dedi Lotho, Kat'e. Sesi, etrafında toplanan gölgeler kadar karanlıktı. "Sen, Luxen'lerin arkasına saklanan bir kaltaksın sadece."

Doğruldum. "Sen ne..."

"Sen dur. Bir saniye." Kat arkamdan fırlayıp tek elini kaldırdı. "Her şeyden önce, en son baktığımda *hiç kimsenin* kaltağı

değildim. İkincisi, onun arkasına saklanmıyorum. *Bazılarının* aksine."

Lotho başını yana yatırdı.

"Üçüncüsünü de söyleyeyim mi? Bu odadakilerin bir tekinin bile gezegenlerinizin yok oluşunda parmağı yok, değil mi? Türleriniz arasındaki savaşa katılmış olacak kadar yaşlı biri var mı burada?" Hiç kimse yanıt vermeyince Kat başını iki yana salladı. "Çok komiksiniz! Hepiniz."

Her yandan buz gibi bakışlar geldi. İşler sarpa sarıyordu. "Şey, Kedicik..."

"Kapa çeneni," diye azarladı beni. Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. "Sen de onlar kadar kötüsün."

"Ne? Ne?" diyebildim.

Hunter'ın kopyası kaşlarını kaldırdı. "Lafın sonu nereye varacak, merak ediyorum."

Seyircilerden gülenler oldu.

"Sırf olduğunuz şey yüzünden birbirinizden nefret ediyorsunuz." Kat neredeyse bağırıyordu.

"Eh, bizi yok etmek üzere yaratıldıklarına göre..." Lafın gerisini getiremedim.

"Türümüzü *sssoykırıma* uğrattılar ve halkımızı köleleştirdiler," dedi Lotho. Yılan gibi tıslamaya başlamıştı.

"Ingaa, ıngaa. Bir bildiğiniz ağlamak zaten." Kat ellerini kaldırdı. "Size insanlığın kısa bir tarihçesini anlatayım. Bizler birbirimizi ırk ve din farklılıklarından dolayı, türlerinizin birbirine yaptığından çok daha beter bir biçimde, sürekli ve sistematik olarak öldürüyoruz. O kadar çok ki, anlatmaya tarih öğretmenlerinin zamanı yetmez. En başından beri, en salakça şeylerden ötürü birbirimizin canını yaktık."

"İnsanların en parlak başarısı," dedi Hunter'ın kardeşi neşesizce.

"Hâlâ anlamıyorsunuz." Bir an için Kat'in ayağını yere vuracağını sandım. "Bu gezegen üzerinde birbirini bir kaşık suda boğacak bir sürü ırk var ama ne zaman başları sıkışsa birbirlerine kenetlenirler. *Daima.* Neden mi? Biliyoruz ki bazen omuz omuza çarpışmamız gerekir, gerektiğinde de öyle yaparız. Sonra, her şey bittiğinde tekrar birbirimizden nefret etmeye döneriz. Böylece dünyada her şey yoluna girer."

Ona bakarken Lotho'nun gövdesi katılaştı.

"Tanrı aşkına!" Kat gerçekten de öfkeyle ayağını yere vurdu. "Neden bir kez olsun insan gibi davranamıyorsunuz?"

Sessizliğin ardından Lotho sordu: "Bize yaptıkları her şeyi unutup öyle devam etmemizi mi istiyorsun?"

"Hayır, hatırlamanızı istiyorum," dedi Kat. "Size yapılan her şeyi hatırlamanızı istiyorum çünkü bu Luxen'ler –dünyaya yeni gelenler– sizi daha önce mahvedenler. Daemon öyle değil. Ben de değilim. Burada yaşayan Luxen'lerin çoğu da öyle değil. Sizin asıl düşmanınız istilacılar. Bunu unutmamanızı istiyorum."

Lotho küçümseyen bir tavırla "Sanki aralarında çok fark var da," dedi.

Kat inanamayarak başını iki yana salladı. "Her şey siyah beyaz değildir. Eğer gerçekten istilacı Luxen'lere saldırmanın çıkarınıza olmadığını düşünüyorsan... o zaman sana iyi şanslar dilerim."

Lotho bakışlarını kaçırdı, emrindeki kalabalığa baktı. Bir an etrafımızdaki hava kadar durgundu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve o anda Lotho dosdoğru Kat'e saldırdı.

Hızla döndüm, Lotho tam Kat'i yakaladığı sırada ben de asıl biçimime büründüm. Lotho, Kat'i boğazından tuttuğu gibi en yakındaki duvara çarptı.

Öfke içimi kasıp kavurdu. Gırtlağımdan çıkan ses boğuk ve hayvansıydı. Öfkeyle bağırarak fırladım, Hunter'ın kardeşi ve bir

Arum daha kollarıma yapıştı. Bir saniye sonra bir Arum da sırtıma bindi, beni yapış yapış, soğuk zemine yapıştırdı. Archer'ın da kuşatıldığını anlamam için bakmama gerek yoktu.

Çırpındım, Kaynak'tan güç aldım ama bu üç Arum'da iri yarıydı –genç olmadıkları kesindi– ve güçlüydüler; yakın zamanda Luxen'le beslenmiş gibiydiler. Işık nabız gibi atıp parladı, göğe uzandı. Başımı kaldırdım. Dünyayı kırmızı ve beyaz renkte görüyordum.

"Canını şu anda almamı engelleyecek ne var?" diye hırlıyordu Lotho, yüzünü Kat'in yüzüne yaklaştırmış.

"Hiçbir şey," diye güçlükle soludu Kat. "Ama beni öldürmek... neyi çözecek ki?"

"Keyfimi yerine getirecek." Lotho ona yaslandı, kişisel alanına iyice girdi. Başını hafifçe yana yatırdı ve bulunduğum yerden bile Lotho'nun onu baştan aşağı süzdüğünü görebiliyordum. "Çok hoşuma gideceğinden de eminim."

Çileden çıktım.

Saf enerji içimde dalgalandı, genişleyerek bir ışık patlamasına dönüştü. Sırtımdaki Arum çuval gibi savruldu. Doğruldum, Hunter'ın kardeşiyle kankasını da yanımda götürdüm. Kollarımı kavuşturup iki Arum'u kafa kafaya tokuşturunca vücudumdan dışarı şiddetli bir güç dalgası yayıldı.

Kaynak çatırdayıp kükreyerek kolumdan aşağı inerken tekrar insan biçimime büründüm, "Bırak onu gitsin," dedim. Ayağımın altındaki zemin titremeye başlayınca kalbim küt küt çarptı. "Yoksa bu kahrolası yeri hepimizin başına yıkarım."

Lotho dönüp bana baktı. "Şu haline bak, amma da korktum."

"Daha bir şey görmedin," diye homurdandım. "Sana, onun üstünden çekilmen için beş saniye veriyorum. Bir. Dört. Beş..."

Kat'i bırakıp tamamen bana döndü. "Galiba sayı saymayı da bilmiyorsun."

"Sen de canına susadın herhalde."

Lotho bir an bana baktı, sonra başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. O sırada Hunter'ın kardeşi de yerden doğruluyordu.

"Şey..." Hunter iki yana yalpalayan kardeşine bakıp yüzünü ekşitti. "Bunu hiç beklemiyordum işte."

Ben de beklemiyordum ama yürürken gözümü Lotho'dan ayırmadım, ona omuz vurup Kat'in yanına gittim. "İyi misin sen?"

Lotho'ya bakarken güçlükle yutkunarak "İyiyim," dedi. "Gülüyor mu o?.."

Lotho'ya doğru yürüdüm. Etrafı hâlâ kırmızımsı beyaz görüyordum. Elimi göğsüne şöyle bir daldıracaktım ki Kat koluma yapışıp bana engel oldu.

En az bizler kadar afallamış görünen Hunter'a "Sevdim onları," dedi Lotho. "Senin için iyi haber bu. Çünkü onları buraya getirdiğin için seni öldürmeyeceğim."

Hunter kollarını göğsünde kavuştururken yüzü allak bullaktı. "Aman ne güzel."

Lotho, Archer'ı tutanlara "Ucubenin üstünden çekilin," dedi. Hızla tahtına yürüdü, sonra cakalı bir tavırla oturdu, bacaklarını iyice iki yana açtı. "Öyle olsun. Mademki benden ordu istiyorsunuz, size ordu vereceğim."

Etrafımızdaki Arum güruhunda bir hareketlilik oldu. Tamamen değilse bile biraz olsun rahatladım. Teşekkür etmem gerektiğini hissediyordum ama dilimin ucuna gelen sözcükler bir türlü dökülmüyordu.

"Size söz veriyorum. Ama bir şartım var," dedi başını iyice kaldırıp.

"Olmasa şaşardım," diye mırıldandım.

Lotho beni, mikroskop altında bir böceğe bakarmışçasına

inceledi. "Sizlerden küçük bir talebim var."

Archer başını öne salladı ama göz ucuyla Hunter'ın kaskatı kesildiğini, gözlerini sımsıkı kapattığını gördüm. Sessizce bir küfür salladı.

"Kızla beslenmeme izin vereceksiniz."

"Seni yanlış duydum, bundan eminim."

"Hayır, yanlış falan duymadın," diye rahat bir tavırla karşılık verdi Lotho. "*Onunla* beslenmeme izin vereceksiniz." Başıyla Kat'i işaret etti. Kat'in yüzünden kan çekilmişti ama benim kanım bedenimin her santiminde alev gibi çağlıyordu. "Onu öldürmeyeceğim. Tadına sadece bir bakacağım. Belki iki kez. Üç de olabilir."

Az sonra geberecek olan herife uzunca süre gözümü dikip baktım. Kafamın bir kısmı onun böyle bir talepte bulunmasını bile kavrayamıyordu. İçimi bir öfke kasıp kavuruyor, cehennem ateşi gibi yanıyordu. Dünyanın rengi değişirken, görüşüm bulanıklaştı.

Hunter ensesini sıvazlayıp başını iki yana salladı. "Bu çok sapıkça yahu," dedi.

"Aynen öyle. Katıksız sapığın tekiyim ben." Lotho sırıttı. O anda öfkem dur durak bilmiyordu. "Benim de koşulum bu işte. Ya kabul edin ya da def olup gidin."

18

Katy

Spor ayakkabılarımın üstüne kusacaktım.

Bu... bu... varlık benimle mi beslenmek istiyordu? *Bu muydu* şartı? Panik beni hızla etkisine aldı, zehrini kanıma kustu.

Daemon patladı. Öne fırladı, daha Archer'la Hunter engel olduğunda ilk basamağa varmıştı bile. Ağzından kesintisiz bir sel gibi, varlığını bile hayal edemeyeceğim galiz küfürler boşanıyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın," diye bağırdı Daemon. Hunter'la Archer'ın elinden kurtulmaya çabalarken gözleri tümden beyaz ve elmas kadar parlaktı. "Seni sapık orospu çocuğu seni!"

Lotho tek kaşını kaldırdı.

Daemon'ın vücudunun dış hatları uğulduyor, yeraltı dünyasının loşluğuna çılgınca ışıklar saçıyordu. "Öyle bir şey hayatta olmayacak ve seninle işim bittiğinde yürüyemeyeceksin bile."

Lotho ona ilgisizce bakıp koca omzunu silkti. "Dediğim gibi, teklifimi ister kabul edin..."

Daemon'dan Lotho'ya doğru bir küfür seli daha savruldu. "Onun yanından bile geçebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Lotho gülmeye devam ederken midem altüst oldu. "Madem

oynamak istemiyorsunuz, o zaman yürüyün de ense tıraşınızı görelim."

Daemon, Archer'la Hunter'ı neredeyse sürükleyerek öne atıldı. Kalbim göğsümde güm güm çarparken tekrar yakası açılmadık küfürler etmeye koyuldu.

"Gerçekten öne sürdüğün şart bu mu?" Sesim boğuk çıkıyordu. "Bunu yerine getirmezsek yardım etmeyecek misin bize?"

Başını öne salladı. Cansız gözleri benimkilerle buluştuğunda geri adım atmayacağını anladım. Arum'lardan destek alamadan, elimiz boş çıkacaktık buradan. Ordu, e-bombalarını ABD'nin dört bir yanına yağdıracaktı. Masum insanların, Luxen'lerin yanı sıra melezler ve Köken'ler de ölecekti. Dee kaybolacak, büyük olasılıkla da ölecekti. Dünya hızla geçmişe dönecek, yüzlerce yıllık teknoloji ve ilerleme yitirilecekti.

Bunun olmasına izin veremezdik.

Gerçeklik içi dinamit dolu bir tır kuvvetiyle bana toslayınca allak bullak oldum. Onun... bunu yapmasına izin vermeye mecburdum. Bu kadardı işte, başka seçenek yoktu.

Archer'la Hunter, Daemon'ı birkaç basamak indirmeyi başarmışlardı ama Daemon, Arum'ların liderine düpedüz öfke kusarak bakıyordu. Biliyordum ki serbest kalırsa ona sahip olduğu her şeyle saldıracaktı. Belki de Lotho'nun asıl istediği buydu.

Belki de Lotho gerçekten sapığın önde gideniydi.

Hangisinin doğru olduğunu bilemiyordum, bilsem de bir şey değişmezdi.

Titreyen ellerimi iki yana indirdim. "Daemon."

Beni duymamış gibiydi. Tüm dikkatini Arum'a vermişti. Etrafına buram buram şiddet saçıyordu. Aldığı her bölük pörçük nefesle göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Kapağını fırlatıp patlayacak bir meşrubat şişesini andırıyordu.

"Bize biraz zaman verebilir misin?" diye sordum.

Lotho kayıtsızca elini salladı. "Benim zamandan bol şeyim yok. Ama sizin hiç öyle değil."

Daemon dönüşmeye başladı. "Sandığından da az zamanın var seni sapık piç..."

"Daemon!" Elimi koluna koyunca hızla bana döndü. Gözleri alev alevdi. "Daemon bizim..."

"Hiçbir halta ihtiyacımız yok," diye kükredi. "Ama şu herifin canını hemen..."

"Kes şunu," dedim cayır cayır yanan gözlerinin içine bakıp. "Bu konuyu konuşmalıyız."

"Konuşacak bir şey yok." Tekrar Lotho'ya döndü bakışları. "Şu piç kurusuyla ne yapacağımı planlamak istiyorsan orası ayrı tabii. O zaman dilediğin kadar konuşuruz."

Daemon'ın diğer yanından bakan Archer'la göz göze geldim. *Bu tek seçeneğimiz.*

Biliyorum, diye yanıt verdim mesajına.

O zaman, onu ikna etmelisin.

Archer ne yapmaya çalıştığımı sanıyordu ki? "Onu buradan dışarı çıkarmama yardım edebilir misiniz?" Burada tekrar konuşmaya kalkışırsam Lotho'ya küfretmekten başka bir şey yapmayacaktı.

Hunter başıyla onayladı. "Hadi gel, kocaoğlan. Dışarıda biraz yürüyelim de sakinleş."

Daemon'ı ana salona açılan tünele çıkarmak feci zaman aldı. Archer da Hunter da beni onunla yalnız bırakmaktan çekiniyordu. Herhalde onun içeri dalıp dosdoğru Lotho'ya saldıracağından korkuyorlardı.

Daemon kapalı metal kapıya öyle bir bakıyordu ki, kapıyı eritip içeri girmesi, sonra Lotho'ya Ramboluk taslaması an meselesiydi.

Benden birkaç adım ötede durmuştu, göğsü hızla kalkıp iniyordu. Vücudunun dış hatları hâlâ bulanıktı ve öfkesinin metalik tadını hissedebiliyordum adeta.

"O salağın bunu teklif ettiğine bile inanamıyorum," dedi. Sesi kırık cam kadar keskindi.

"Ben de inanamıyorum ama..." Parlak bakışları benimkilere kilitlenince derin bir nefes aldım. "Onun da şartı bu işte."

Daemon bir şey diyecek oldu, sustu, sonra tekrar ağzını açtı. "İsterse o kahrolası burnunu kıvırmakla Luxen'leri ortadan kaybediyor olsun fark etmez. Seninle beslenmesine izin vermeyeceğim."

"Beslenmezse bize yardım etmeyecek ama," diye açıkladım ona sakince. "Arum'ların hiçbiri yardım etmeyecek."

"Umurumda bile değil."

"Hayır, umurunda. Umursadığını biliyorum. Görmezden gelemeyeceğin kadar çok şey tehlikede."

Bana dönerken acımasız bir kahkaha patlattı. "Hiçbir şeyi gözümün görmeyeceğini bilmiyorsun sanki."

"Tastamam öyle! Seni çok iyi tanıyorum ve şu anda kızgın olduğun için..."

"Şu anda hissettiklerimi tarif etmek için 'kızgın' sözcüğü az kalır," diye payladı beni.

"Tamam," deyip ellerimi kaldırdım. "Ama bize yardım etmesini sağlamalıyız."

"Bedeli buysa hayır." Koridoru arşınlamaya koyuldu. "İzin vermem buna. Senden beslenilmesine asla göz yumamam. Hiçbir şey buna değmez. Bunun nasıl bir şey olduğunu..."

"Birinin benimle beslenmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum," deyip hafızasını tazeleyince yüzünü ekşitti. Yemin ederim ilk defa böyle bir şey yaptığına tanık oluyordum. "Weather Dağı'nda yakalandığımda benimle beslendiler. Eğlenceli

ya da güzel olmadığını, canımı yakacağını biliyorum fakat..."

"Hayır!" diye bağırıp yumruklarını sıktı. Yine küfretti, parmaklarını saçlarının arasından geçirip bana doğru döndü. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmen, bunu yaşamak zorunda kalmış olman ve seni koruyamam bile beni öldürüyor."

"Daemon..."

"Bunun tekrarlanmasına izin vermeyeceğim. Hayatta olmaz. O yüzden sakın beni ikna edebileceğini aklından geçirme."

"O zaman ne yapacağız? Al yardımını başına çal deyip çıkacak mıyız?"

"Bence harika bir plan."

Ona dik dik baktım.

"Ne oldu ki? Gidip kahrolası bir mağarada yaşayabiliriz, dedi tekrar volta atarak. "Bak, bencilin tekiyim ben. Bunu sen de biliyorsun. Senin de böyle bir şey yaşamanı istemiyorum, o yüzden boş ver diyorum. Ne olacaksa olsun, kalan sağlar bizimdir."

"Harbiden mi? Bize nasıl bir yaşam kalacak peki?"

"Mantığı bu tartışmaya karıştırma."

Öfkeye kapılıp önüne dikildim, yanaklarını avuçladım. Uzamış sakalı ellerimin ayasına battı. "Daemon, bize yardım etmelerini sağlayamazsak hiçbirimize hayat yok."

"Bir yolunu buluruz. Eminim bundan."

"Daemon..."

Benden uzaklaştı. "Bunu konuştuğumuza bile inanamıyorum."

"Sıkıcı bir şey, biliyorum."

"Biliyor musun gerçekten? Karşımda konuşan sen değilsin sanki."

Gözlerimi kısıp iki elimi belime dayadım. "Yapma şunu. İstemediğimi sen de bal gibi biliyorsun. Böyle bir şeyin tekrar ol-

ması düşüncesi... ödümü patlatıyor, midemi bulandırıyor ama yardım etmelerini sağlamanın tek yolu buysa o zaman bana düşen de belli. Yapmamız gereken bu."

"Yapman gerekmiyor," diye çıkıştı bana.

Birkaç kez derin derin nefes aldım. "Yapmamız gerekiyor. Kız kardeşin için."

"Ne yani, beni ikinizin arasında seçim yapmaya mı zorlayacaksın?" diye bağırdı. Gözleri kaygılı bir beyaza dönüşmüştü.

"Seni seçmeye zorlamıyorum." Çizip durduğu ufacık dairede onu takip ettim. "Bu seçimi yapan sensin. Beni korumaya çalışarak onun gitmesine izin veriyorsun."

Durup bana baktı. Yine ters bir şeyler diyecek sandım ama gözlerini kapadı. Etkileyici yüzü ve vücudu gergindi.

O anda hissetmesini değil de düşünmesini sağlayabildiğimi anladım. Üstüne gitmem gerekiyordu. "Buna hazır mısın peki? Çünkü muhtemelen Dee ölecek. Bunu söylemek, hatta düşünmek bile içimi acıtıyor ama gerçek bu."

Dudaklarını birbirine bastırıp bana arkasını döndü. Başı önüne eğikti. Bir süre geçti. "Sana dokunacak. O sana..."

"Lotho benimle seks yapmak istemiyor ki."

Bana döndü. Burun delikleri öfkeden kabarmıştı. "Tanrı aşkına, geberteceğim onu. Sırf onun adını ve 'seks' sözcüğünü aynı cümlede duymak bile..."

"Daemon."

"Ne var?" Döndü, iki elini birden saçlarının arasına soktu. "Böyle bir şeye razı olmamı nasıl istersin benden?"

"İstemiyorum! Razı olmanı isteyen yok ama neden bunu yapmak zorunda olduğumuzu anlamanı istiyorum. Neyin ve *kimin* tehlikede olduğunu anlayasın diye. Beni ya da kendini düşünmeni istemiyorum. Senden..."

"Benden imkansızı istiyorsun."

Daemon öne atıldı, bir saniye sonra sırtım duvara, dudakları dudaklarıma yapışmıştı. Öpücüğü... kutsal uzaylı bebekler adına, bu öpücük sahiplenme ile şehvetin saf bir karışımıydı. Dişlerimiz birbirine değerken öfkemizin, çaresizliğimizin tadını da aldım ama yanağımdaki eli öyle şefkatliydi ki, varla yok arasıydı. Öpücük tüm bu duygularla doluydu ancak aşkımız her şeyden güçlüydü.

Dudakları dudaklarımın üstüne kapanırken, genzinden gelen o gür ses kafatasımda yankılanırken ne sırtımı yasladığım duvarın nemini, soğuğunu hissetim ne de Lotho şartını belirttiği anda içimi paralamaya başlayan paniğin pençelerini.

Daemon öpücüğüyle beni parselliyordu sanki; ama gerek yoktu buna. Zaten tümüyle ona aittim. Yüreğimle. Ruhumla. Tüm benliğimle.

Başını kaldırdığında sıcacık nefesi dudaklarıma değdi. "Buna izin vereceğimin garantisi yok, Kat. O odaya girince onu öldürmeye kalkışmayacağıma dair de söz veremem. Ama haklısın. Onlara muhtacız." Bu son iki sözcüğü söylemek ona acı veriyor gibiydi. "Sadece, deneyeceğime söz verebilirim."

Alnımı alnına yaslayıp gözlerimi kapadım. Yapmak üzere olduğumuz şey –çünkü olacaklar sadece benim düşüncelerimle, hislerimle değil bizimle ilgiliydi– kolay olmayacaktı. Atlattığımız onca badirenin arasında, biliyordum ki ikimizin de karşısındaki en zorlu ve belki de en esaslı sınav buydu.

Keçileri kaçırmama ramak kalmıştı. Şu beslenme olayı yaklaştıkça –Tanrı biliyor ya, düşünmek bile istemiyordum– ve Lotho'nun şartını kabul ettikten sonra götürüldüğümüz odada Daemon dönüp durdukça, kendimi her an delirecek gibi hissediyordum.

Fakat Daemon'ın da bir koşulu vardı. Yanımızda olmayı

istemişti. Lotho bunu gereğinden fazla bir sevinç ve neşeyle karşılaşmış, reddetmek şöyle dursun, resmen Daemon'ın önüne kırmızı hah sermişti.

Archer hâlâ dışarıda, ana salondaydı. Birçok Arum ona meze gözüyle baksa da, biliyordum ki başının çaresine bakabilirdi.

Daemon odanın ortasında durdu, öfkeyle tam karşıya baktı. Bakışlarını takip edince bayılacak gibi oldum, içeride hayvan postlarıyla kaplanmış devasa bir yatak vardı.

"Yatak odası," dedi Daemon omuzlarını dikleştirip. "Orospu çocuğu seçe seçe kendi yatak odasını seçmiş."

Evet, öyleydi.

Hepsinin sırf bizi delirtmek için yapıldığını düşünmeye başlıyordum. Lotho'nun beslenme için seçebileceği onca yer vardı. Titredim, sonuna kadar dayanabileceğimden artık pek de emin değildim.

Fakat mecburdum buna.

İkimiz de sonuna kadar gitmek zorundaydık.

Genzime kadar yükselen safra, dışarı fışkırmak için fırsat kolluyordu. Gözlerimi kapadım, kollarımı sallayarak adalelerimde biriken gerilimi biraz olsun boşaltmaya çalıştım.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.

"Ne yapıyorsun öyle?"

Tuhaf bir dansa dönüşen hareketlerime son verdim. "Kusura bakma. Biraz sinirliyim de."

"Özür dileme." Tek kaşını kaldırdı. "Çok ilginçti. Çırpınan Muppet Bebeği'ne benziyordun."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. "Öyle miydim gerçekten?"

Daemon başıyla onayladı. "Evet." Tekrar yatağa baktı ve küfretti. "Kat, bu... çok sapıkça."

Fısıldarken boğazım düğümlendi. "Bilmez miyim."

Parlak, zümrüt rengi bakışları bana dikildi. "Yol sormak için kapımı çaldığında işlerin bu raddeye geleceğini düşünmüş müydün hiç?"

Yanına gidip başımı iki yana salladım. "Hayır, bin yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Kapını çaldığımda bunların olacağını hayal bile edemezdim." Durdum, ona bakarken zoraki gülümsedim. "O gün baklavalarından başka şey düşünemiyordum."

Daemon kahkaha attı.

"Bir de öküzün teki olduğunu düşünmüştüm," diye ekledim.

Dudaklarında alaycı bir gülüş belirdi. "Bazen pişman mısın diye merak ediyorum."

"Neden pişman mıyım?" Yüzümdeki endişeli tebessüm silinmişti.

"Bundan... tüm bunlardan," dedi alçak sesle. "Bizden."

"Ne?" Avucumu göğsüne dayadım. "Hayır. Bir kez olsun pişmanlık duymadım."

"Gerçekten mi?" Sesindeki alaycı tını kaybolmuştu. "Bazen Batı Virginia'ya ayak bastığına bile pişman olmuşsundur diye düşünüyordum."

"Çok ama çok berbat zamanlar oldu ve onları bir daha yaşamayı hayatta istemezdim, ama ilişkimizden pişman değilim." Tişörtümü tuttu. "Pişman olamam da, çünkü seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum ve sevdiğin zaman... iyisiyle, kötüsüyle seversin, değil mi? Demek istediğim, annem babamla olan şeyleri, onu kaybetmeyi hiçbir zaman istemedi ama onu sevdiğine pişman değil. Onca acıya, onca hüsrana rağmen. Ben de..."

Daemon beni öptü, dudaklarının yumuşak ve şefkatli baskısıyla susturdu beni. "Biliyorum, seni hak etmediğim bir sürü zaman oldu. Hele ki en başta sana davranışım... Ama her sani-

ye bunu telafi etmeyi planlıyorum."

"Telafi ettin bile," deyip öpücüğüne öpücükle karşılık verdim. "Defalarca hem de."

Birbirimizden ayrılırken odanın ağır kapısı hızla açıldı, taş duvara çarpıp sekti. Daemon'ın kollarında kapıya doğru döndüm ve o nahoş manzarayla karşılaştım.

Lotho içeri girdi. Deri pantolonu daracık kalçalarından aşağı, ta aşağılara kadar inmişti. Soluk tenli vücudu ortadaydı. Karnı. Göğsü. Sadece bu da değil. Yanımızdan geçtiği sırada, biz daha buraya gelmeden önce Hunter'la Lore'un sözünü ettiği şeyi gördüm.

Opal.

Sırtında, belkemiği boyunca düz bir çizgi oluşturacak biçimde opal taşları ışıldıyordu. Taşlar ciddi ciddi derisine dikilmişti... Çılgınlıktı bu.

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. "Aman Tanrım."

"Hayrola, gömleğin mi düştü?" diye sordu Daemon, beni sarmalayıp.

Lotho güldü. "Hayır."

"Beslenmek için niye üstünü çıkardın o zaman?" Daemon çok sakin konuşuyordu ama uzaylı Terminator'e dönüşmesine saniyeler kaldığını biliyordum.

"Beslenirken üstüm başım batıyor bazen," diye kayıtsızca yanıt verdi Arum. "En sevdiğim gömleğim kirlensin istemem."

Daemon, nükleer serpinti gibi ısı saçıyordu etrafa. Gözlerimi zorla açtım, Lotho'nun odanın ortasına kadar yürüyüp kendini yatağa attığını gördüm. Yatağın tam ortasına gelip yan yattı.

Eliyle hafifçe önüne doğru, yatağa vurdu. "Hadi, yapalım şu işi."

Ayaklarım yere çakılmıştı. "Ben..."

Daemon'ın kolları çelik şeritler gibi sıkıyordu beni. "Hayır. Öyle olmaz."

"Ama ben böylesini istiyorum," diye kedi gibi mırıldadı Lotho. Başını yumruğuna dayadı. "Çok rahat olacak zaten."

Kusacaktım.

"Çok abarttın bu işi," diye ikaz etti Daemon.

"Daha abartmaya başlamadım bile." Lotho'nun soluk renk gözleri parladı. "Olay ben değilim, yardımımı almak için sizin ne kadar abartacağınız."

Daemon'dan insanlık dışı, pes bir hırıltı geldi. Solumaya çalıştım ama nefesim geçmiyordu boğazımdan.

"İkinize de zerre kadar ihtiyacım olmadığını hatırlatmama gerek var mı?" dedi hafif ve neredeyse keyifli bir gülümsemeyle. "Ricada bulunan ben değilim, sizsiniz. Bu işi benim yöntemimle yaparsak ne âlâ. Başka yolu yok. İstemiyorsanız si..."

"Hayır." Laf patlarcasına çıkmıştı ağzımdan. "Yapabiliriz."

"Yapamayız," dedi Daemon.

Lotho kaşlarını çattı. "Kafam karıştı bak."

Daemon'ın kollarında dönüp ona baktım. "Deneyeceğine söz vermiştin hani?"

"Denedim." Tepemden bakıyordu, gözbebekleri yine beyazdı. "Denedim, ama o..."

"Hiçbir şey olmadı," diye sözünü kesip ona laf anlatmaya çalıştım. "Yani daha denemedik bile. Sayılmaz." Keşke Lotho arkamızdaki yatakta uzanıp sırıtmasa, diye hayıflandım çünkü bu işimizi yokuşa sürüyordu.

"Lütfen." Daemon'ın yanaklarını tuttum, onu bana bakmaya zorladım. Sözcüklerim durumun vahametini anlatıyordu. "Buna mecburuz."

Daemon gözlerini kapadı, bir süre bekledikten sonra içimi paralayan bir sesle konuştu. "Hadi."

Tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi salıverdim, hiç ihtiyacım olmadığı halde bir nefes daha aldım. Geri gitmeye çalıştım ama sımsıkı kavramıştı beni. Hafifçe kollarını sıktım, istemeye istemeye beni bırakmaya zorladım onu.

Bıraktı da ama etrafına öyle bir ısı yayıyordu ki, beni bırakmaktansa canını vermeyi yeğler gibiydi. İçimi dağlamıştı. Gözlerim dökemeyeceğim yaşlarla dolu halde döndüm, Lotho'ya doğru yürüdüm.

Yapmak zorundaydım.

Canım acıyacaktı, hem de çok. Tiksinecektim, hem de nasıl. Geri geri giden ayaklarımı zorlayıp yatağa doğru yürürken duvarlardan parlak, bembeyaz bir ışık yansıdı. Daemon asıl biçimine bürünmüştü.

Kedicik...

Sarsılarak nefes aldım, yatağın ucuna iliştim. Ellerim öyle şiddetli titriyordu ki parmak uçlarımı hissetmiyordum. Çok yanlıştı bu, hem de çok.

Lotho uzandı, elini yanağıma koyarken kıpırdamadan durmak için kendimi sıktım. Parmakları buz gibiydi. Doğrulup elini yatağın üstüne, belimin yanına koyunca yüzümü buruşturdum. Üstüme eğildi, elini boynumdan aşağı indirdi. İçime dalga dalga tiksinti ve korku yayıldı. Lotho bana bakmıyordu bile. Bakışları Daemon'a dikilmişti; yüzüne alaycı bir sırıtış yerleşmişti.

Özür dilerim. Zihnimde cayır cayır bu iki sözcük belirdi. *Buna izin veremem.*

Vücudumu kilitledim, olacak kötü şeyler karşısında dişlerimi sıktım. Daemon bulanık bir ışık topu halinde üstümüze atıldı.

Her şey bir anda oldu.

Yataktan ve insanın iliklerine işleyen o soğuktan uzağa fırlatılmıştım ve Daemon, Lotho'nun tepesine dikilmişti. Lotho'nun

onu dokunmaya bile zahmet etmeden oracıkta tuttuğunu anlayınca dehşete kapıldım. Arkamdan rüzgâr kükrüyor, saçımı yüzüme yapıştırıyordu. Arum bir vakuma dönüşmüştü adeta; her şeyi içine çekiyordu.

Ansızın Daemon karşı duvara savruldu ve yerden birkaç metre yüksekte oraya çakılı kaldı. Lotho yatağın ucundan ayağa kalktı.

Daemon'ın öyle kalmasına izin veremezdim ama Lotho'nun yardımını almadan buradan çıkamazdık.

"Dur!" diye bağırdım, ne yaptığımı bile düşünmeden ileri atıldım.

"Lütfen, hemen şimdi yap."

Lotho yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı, sonra otuz iki dişini göstererek sırıttı. Kendimi hazırladım.

Ama bir şey yapmadı. Geriye devrildi, dizlerini karnına çekti, çizmeli ayaklarını yatağa dayayıp kahkahalarla ortalığı inletmeye başladı. Daemon'ı duvara yapıştıran güç kayboldu, Daemon yere indi.

Tuhaf.

Yataktan bir iki adım ötede kendi gerçek formunda duran Daemon'a doğru döndüm. Benim gördüğümü o da görüyor muydu acaba?

Lotho beton duvarlarda yankılanan gür kahkahalar atmaya devam ediyordu. Yataktan uzaklaştım, tekrar insan biçimini alan Daemon'ın yanına gittim. Neler olduğunu anlamamıştım. Hayır. Aklım almıyordu.

Artık gülmekten çatlayacak derken Lotho sustu, akıcı bir hareketle doğruldu. "Ah siz yok musunuz!" Ellerini kapkalın baldırlarına vurdu. "Vay be."

"Evet." Daemon lafı uzata uzata söylemişti. "Bir şey anladıysam ne olayım."

Lotho'nun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Neredeyse... normal gözüküyordu. Hâlâ biraz korkutucuydu ama normale yakındı. "Gerçekten sonuna kadar gidecektiniz, değil mi?"

Hayretler içinde gözlerimi kırpıştırdım.

"Vay anasını, gerçekten seni hapır hupur yememe izin verecektiniz yahu." Ayağa kalktı, kollarını kaldırıp gerindi. Sırtını büktü, sonra sırıttı. "Ne yani, bir melezle besleneceğimi mi sanmıştınız? Tamam, gayet lezzetli olabilirsiniz ama ben sadece A sınıfı Luxen'lerle beslenirim. Onların da belli bir tipiyle. Bana karşı koyanıyla."

Gözlerimi tekrar kırpıştırdım.

"Sen ne diyorsun be?" Daemon dayanamayıp patlamıştı.

Lotho başını geriye atıp tekrar güldü, güldü. Biz de bir kez daha bekledik. "Sizin bu işi nereye kadar götüreceğinizi görmek istemiştim."

Üçüncü defa gözlerimi aptal aptal kırpıştırarak ona baktım. "Dur bir saniye. Yani başından beri benimle beslenmeye niyetin yok muydu?"

"Beni sakın yanlış anlama, tatlım. Bence çok tatlısın ama benim tipim değilsin."

Alınmalı mıydım bu laf üzerine? "Ama kabul etmesek bize yardım etmeyecek, buradan çıkıp gitmemize razı olacaktın."

"Evet." Omuz silkip bir komodine doğru yürüdü, üstünden bir şişe Jack Daniels viskisi aldı. Bir yudum içti, sonra bize döndü.

Tanrı aşkına, duygusal bir buhran geçirmiştik. Hem de ne uğruna? Sırf bizimle dalga geçebilsin diye mi? Ansızın kendimi tükenmiş hissettim. Tek istediğim başımı şu hayvan postlarından birinin altına sokmaktı.

"Ağzını burnunu kırmak istiyorum," dedi Daemon. "Başka yerlerini de."

Lotho yine omuz silkti. "Bunu isteyen daha niceleri var.

Ama iyi haberi vereyim: İkinizin de bu uğurda her şeyi yapmaya razı olduğunuzu görüyorum. Buna saygım var. O yüzden, Arum ordunuzu hazır bilin."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Omuzlarım çökmüştü. Aynı anda o kadar çok duyguyu birden yaşıyordum ki, sözcükler anlatmaya yetmezdi.

Lotho masadan iki bardak aldı, doldurdu, sonra bize uzattı. Basbayağı şoke olmuş vaziyette, bardaklardan birini aldım.

"Kadeh kaldıralım," dedi bir Ocak sabahı kadar soğuk gözlerle. "Hiç beklenmedik ama çok geçici bir ortaklığa."

19

Daemon

Ayağımı Lotho'nun suratına gömmemek için tüm irademi kullanıyordum. Arum düpedüz zırdeliydi. Aklını kaçırmıştı, her yanı minder kaplı bir hücreye kapatılması gerekirdi. Daha da iyisi, her yanı metal kazıklarla dolu bir hücreye kapatılıp içeride bir güzel zıplatılmalıydı.

Ağzını burnunu kırmaya can atıyordum.

Ama aptal da değildim hani. Hunter'la erkek kardeşi Lotho'nun çok kuvvetli olduğunu söylerken abartmamıştı. Odada sergilediği azıcık güç bile bundan çok daha fazlasını yapabilecek potansiyelde olduğunun, harbiden birbirimize girecek olsak işin çirkinleşebileceğinin belirtisiydi.

Şu anda kayanın, toprağın içine oyulmuşa benzeyen küçük bir odadaydık. Rutubet kokuyordu ve duvara yerleştirilmiş meşaleler içeriyi pek de aydınlatmıyordu.

Kat hep olmasını arzuladığım yerde, kucağımdaydı ve parmaklarımla masaj yapıyor, ensesindeki, omuzlarındaki adaleleri gevşetiyordum. Lotho'nun odasından çıktığımızdan beri sessizdi; tek istediğinin buradan gitmek istediği gün gibi aşikârdı.

Benim de istediğim buydu.

"Hepsini bir araya toplamak bir iki günümü alır." Lotho viskiden votkaya geçmişti ve bu odaya geldiğimizden beri –ki yarım saat kadar olmuştu– şişenin yarısını mideye indirmişti. Arum'un alkol zehirlenmesinden gidip gitmeyeceğini merak ediyordum. "Benim çocuklardan birkaçı gözcülük yapmaya, dışarı çıktı."

Hunter kapının yanında duvara yaslanmış duruyordu. Gayet rahat görünse de, gözlerinden harekete geçmeye hazır olduğu anlaşılıyordu. "Size ne kadar zaman tanıdılar?"

Hükümetin e-bombaları patlatmak için sabırsızlandığını anlattık. "Aşağı yukarı dört gün zamanımız var," dedi yanımızda bir taburede oturan Archer. "Ama kolları ne kadar erken sıvarsak o kadar iyi."

"Tabii ya..." Lotho şişeyi yine kafasına dikti. "Tetikteki elleri kaşınmasın diye, değil mi?"

Archer, Arum liderini süzüp başıyla onayladı.

"Dediğim gibi, bana bir iki gün yeter. İnsan efendilerinize söyleyin; orada olacağız."

İnsan efendilerimiz mi? Kollarımı indirip Kat'in beline sarılırken gözlerimi devirdim.

Lotho elindeki boş votka şişesine bakıp kaşlarını çattı. "Nereye gideceğiz demiştin?"

Kati içini çekti.

"Şu anda, Virginia'daki Weather Dağı'na gelmenizi istiyorlar," diye açıkladı Archer. Bir kez daha. "Durum değişirse..."

"Haber vereceksiniz." Lotho, deri pantolonunun arka cebini yokladı. Aşağılık herif hâlâ üstüne bir gömlek bulamamıştı. "Tamamdır." Duraksadı, şişeyi sol tarafa doğru, yere fırlattı. Cam tuzla buz oldu. Lotho güldü. "Orada olacağımıza söz veriyoruz. Sözümüzden dönmeyiz."

Hunter'a doğru baktım, başıyla onayladı.

"Türdeşlerim ve ben, hem ödeşme hem de beslenme fırsatı-

nı hayatta kaçırmayız." Lotho eliyle kapalı kapıyı gösterdi. "Sizinle sohbet etmek güzeldi, yakında tekrar görüşeceğiz zaten. Ama şimdi hepinizin gitmesi gerekiyor. Hiçbiriniz burada hoş karşılanmıyorsunuz. Sen dâhil," dedi Hunter'a bakarak.

Hunter kararsız kalmış gibiydi. Yüzündeki sırıtışı gizlemeye gerek bile görmeden kendini itip duvardan uzaklaştı. "Haberleşeceğiz."

Kat ayağa kalktı, ben de peşinden yürüdüm. Dodge'a kapağı atmak için sabırsızlanıyordum. Fakat Kat tam Lotho'nun önünden geçerken Arum onun önüne dikildi. Kat'i geri çekmeye yeltendiysem de Lotho çok hızlıydı.

Yüzünü Kat'in yüzüne neredeyse yapıştırarak "Bu odadaki erkeklerden daha mertsin," dedi Lotho. "Senden hoşlandım. Kısmen Luxen olmasan seni buradan bırakmazdım. Muhtemelen bu senin için iyi haber. Benim içinse kayıp."

Sonra onu dudaklarından öptü. O Tanrı'nın cezası şey resmen onu öptü.

İkimiz de ne oluyor diyemeden, ben ortalığı cehenneme çeviremeden Lotho dumana ve gölgeye dönüştü, kayboldu.

"Onu öldüreceğim," diye yemin ettim. Kaynak'ın tenimde çatırdadığını hissederek.

Kat kaçıp elimden kurtuldu. Yüzünden renk çekilmişti, dudaklarıysa bir buz kalıbıyla sevişmişçesine mosmordu. Hunter'la Archer'ın önüne dikildi. "Buradan hemen gitmek istiyorum."

Hunter, Archer'a baktı. "Şey, bence de iyi olur yoksa tüm bu yolculuk boşuna gidecek."

Bir saat sonra nihayet yüzeye varmıştık. Şafak söküyordu ve hâlâ o kadar kızgındım ki aldığım her nefeste ağzıma acı, metalik bir tat doluyordu.

"Tekrar yola düşmeden önce biraz soluklanmak isterseniz Lore'un yerine gidebilirsiniz," diye öneride bulundu Hunter. "Biraz dinlenin. Karnınızı doyurun. Canınız ne isterse."

Kat, Explorer'ın arka koltuğuna geçerken ben de dönüp Archer'a baktım. Gerçekten de yola çıkmadan önce biraz mola versek hiç fena olmazdı. Kat o yeraltındaki kahrolası tünel labirentinden çıkana kadar ağzını açıp tek kelime etmemişti. Bitap düştüğünü biliyordum. Muhtemelen keyfi de kaçmıştı.

Sen ne dersin? diye sordum Archer'a.

Sürücü tarafının kapısını açtı. *Bence biraz dinlenebiliriz. Lore ile Hunter'ın iyi olduklarını düşünüyorum ama hepsinden önemlisi Kat üsse dönmek istemiyor.*

Kaşlarımı kaldırıp arabanın arkasına baktım. Emniyet kemeriyle boğuşuyordu. Hafifçe güldüm, uzanıp parmaklarını tokadan uzaklaştırdım, kemeri kendim bağladım. *Biraz açıklar mısın?*

Evine gitmek, annesini görmek istiyor. Son bir saattir aklından geçen tek şey bu.

İçimi çektim. Kat'e bu konuyu açmaya bile yüreğim varmıyordu. Annesini ziyaret etmek riskliydi... hem de çok.

"Teklif ettiğin için sağ ol," dedi Archer, Arum'a dönüp. "Kabul ediyoruz."

Hunter ona çabucak yolu tarif etti, sonra o akıl almaz derecede hızlı yolculuk yöntemini kullanmak için gölgeye dönüştü. Archer direksiyona geçti, ben de onun yanına değil de arka koltuğa oturdum. Köken, ön konsolda duran telefonunu aldı, ekranına tıkladı. Birden kaşları çatıldı.

"Hayrola?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Luc'tan cevapsız çağrı var. Hemen bir yoklayayım. Belki de sabırsızlanmış, Arum'larla görüşmenin nasıl gittiğini merak etmiştir." Yerine oturup telesekreter düğmesine bastı. Başını kaldırıp benimle göz göze geldiği

anda, dinlediği şeyin hayra alamet olmadığını anlamıştım. Telefonu indirdiğinde ağzının kenarında çizgiler belirdi. "Luc'un dediğine göre... Nancy ortalıklarda yokmuş."

"Ne?" diye sordu Kat, hızla doğrulup.

"Bilmiyorum. Luc'la konuşmam gerekiyor," diye yanıt verdi Archer. Tek taraflı konuşmalarını dinlerken içimdeki endişe giderek büyüdü. Archer telefonda Luc'a Lotho'yla olan biteni çarçabuk açıkladı ve Arum'larm tarafımızda olduğunu söyledi. Nancy'nin çevirdiği dolaplarla ilgili kaygım azalmamıştı.

Archer telefonu kapattı, kucağına koyup bize doğru döndü. "Görünen o ki Nancy sırra kadem basmış. En son bizim ayrılışımızdan kısa süre sonra üste görülmüş. Luc ve General Eaton onun nerede olduğunu bilmiyor."

Kat bana baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Archer. "Luc, Nancy'nin büyük olasılıkla çocukların saklandığı yere gittiğini düşünüyor ve onu bulması için peşine birilerini takmış. Ama söz konusu Nancy olunca... ne yaptığını bilmenin imkânı yok."

Doğruydu. Ben de bu konuda ne diyeceğimi bilemiyordum. Arum'larla yaptığımız anlaşma işe yarar da istilacı Luxen'lerin hakkından gelirsek bile Nancy'nin ortalıktan kaybolması iyi bir şey değildi. Hayatımın geri kalanını onun nerede olduğunu, hiç beklemediğimiz bir anda karşımıza çıkıp çıkmayacağını düşünerek geçiremezdim.

"Şu anda en büyük sorunumuz bu değil." Archer'la göz göze geldik, bir an için Kat'e baktı. "Hem de hiç değil."

Bu da doğruydu. "Luc ne yapar eder onu bulur," dedim. Buna inanmak zorundaydım. Fakat Kat'e yaklaşırken, şaşırtıcı derecede esnek bedenini çekip çevirerek başı kucağımda olacak biçimde ayaklarını uzatırken de Nancy Husher aklımdan çıkmıyordu. Gerçekten o çocukların peşinden mi gitmişti?

Yoksa başka bir şey mi çeviriyordu? O kadına ilişkin bir şey öğrendiysem, o da yaptığı hiçbir şeyin beni şaşırtamayacağıydı.

Eğildim, dudaklarımı Kat'in yanağına sürdüm. "Biraz dinlen, tamam mı?"

Azıcık güldü. "Patronluk taslar gibi söyledin."

Archer, Explorer'ın kontağını çevirirken "Tamam," deyip tekrar denedim. "Azıcık kestir istersen."

Tek kaşını kaldırdı. "Hâlâ patron gibi konuşuyorsun."

Kıkır kıkır güldüm, yanağına düşen saçları alıp kulağının gerisine sıkıştırdım. "Uyu."

"Sen patron ne demek anlamıyorsun galiba." Fakat gözlerini kapadı ve yemin ederim, Archer daha o kahrolası havaalanından çıkmanın yolunu bulmadan Kat uykuya dalmıştı.

Lore, Atlanta eteklerinde yaşıyordu ve şehirde trafik namına bir şey kalmadığı halde oraya gitmek biraz zamanımızı aldı. Başımı koltuğun arkasına yasladım, gözlerimi kapadım, Kat'in saçlarıyla oynadım. Archer da hiç sesini çıkarmadı.

Nancy ortalıkta at koşturuyor, Tanrı bilir neler yapıyordu. Kat ise... evinin, annesinin hasretiyle yanıp tutuşuyordu.

Kahretsin.

Neden bunu istediğini biliyordum. Hayatta istediğim son şey ise bunu şu anda yapamayacağımızı söyleyip kalbini kırmaktı. İkimiz için de yapılacak en akıllıca şey bir an önce kapağı üsse atmak ve işi Arum'lara bırakmaktı. Özellikle de Nancy başıboş dolaşırken.

Ne var ki içime sinmiyordu. Mideme tarihi geçmiş, bayat süt gibi oturmuştu. Üsse geri dönmek, dizginlerin elimden gitmesi ve Dee'yi... kaderi neyse onunla baş başa bırakmak demekti. Bu kader de muhtemelen açlıktan gözü dönmüş binlerce Arum oluyordu.

Tanrı aşkına, bunu yapabilir miyim, hiç emin değildim.

İyi ama, Dee'yi nasıl arayabilirdim ki? Bunu yapmak dosdoğru tehlikenin içine dalmak demekti. Bu risk bile değildi; düpedüz intihardı. Hem bir yandan Kat'in Petersburg'a gitmesine karşı çıkıp böyle bir şeyi nasıl önerebilirdim?

Lanet olsun.

Explorer yavaşlayıp yoldan neredeyse hiç görünmeyen daracık bir girişe doğru sapınca irkildim. Upuzun bir ara yoldan gittik ve karşımıza koskoca bir ev dikildi.

Garajın önünde Hunter'ın Porsche'si duruyordu. Evin devasa verandası saksılardaki bitkilerle, şelale gibi sarkan çiçeklerle süslüydü. Vay be.

Ev resmen dev gibiydi, bununla birlikte, şaşırtıcı derecede sıcaktı da. Ben soğuk, harabeye dönmüş bir şeyler bekliyordum... bir başka deyişle, boktan bir yer. Burası ise yüz seksen derece tersiydi.

Archer kontağı kapatınca Kat de doğruldu, saçlarını geriye attı. Camdan dışarı bakınca ağzı açık kaldı. Belli ki o da böyle bir güzellikle karşılaşmayı beklemiyordu.

Veranda basamaklarını tırmanırken kolumu omzuna attım. Burası devasa bir çiçek gibi kokuyordu. Renkler beni resmen şoke etmişti.

Duraksadım çünkü Arum'ların inine inmekten, onlarla işbirliği yapmaktan sonra bir başka daha ilke daha imza atmak üzereydim: Dekorasyon dergilerinin kapağından fırlamış gibi duran bir Arum evinde kalacaktım.

O noktada her şeye kafa yormayı bıraktım.

Önden Archer girdi, ardından Kat'i içeri soktum. Lore kapıyı arkamızdan kapattı, sonra evin holünde çıplak ayakla yürüyerek bizi jaluzileri örtülü bir salona soktu.

Serena salonun ortasındaydı ve elindeki kâğıt parçasına bakıyordu. "Bunları mı alacağız?"

Lore kâğıda baktı, sonra başıyla onayladı. "Bana eksik yokmuş gibi göründü."

"Biz gidip yiyecek bir şeyler alalım," dedi Serena gülümseyerek. "Lore bugün mutfak havasında. Benden söylemesi, o mutfağa girerse parmaklarınızı yersiniz."

Şüpheyle baktım. "Yemek de mi yapıyor?"

Lore yanımızdan geçerken anahtarı, gökten zembille inmiş gibi ortaya çıkan Hunter'a fırlattı. "Her türlüsünü. Aşçılıkta Büyük Usta'yım, masum Luxen bebeklerini öldürmediğim zaman yani."

Soktuğu lafın üstüne ne diyeceğimi bilemedim.

Serena yakınımıza geldi, Hunter'ın da bize doğru usulca yaklaştığını hissettim. Sanki *bize* güvenemiyor, kadınının yanına yaklaşmamızı istemiyordu. Rollerin böyle tersine dönmesi... çok acayipti. "İkinci katta kimsenin kullanmadığı iki banyo var. Oraya şampuan, sabun ve temiz havlu koydum."

"Teşekkürler," dedi Kat gülümseyerek. Önce Lore'a, sonra Hunter'a baktı. "Buraya gelmemize izin verdiğiniz ve diğer her şey için teşekkürler," dedi.

Lore omuz silkti.

Hunter da öyle.

Herkes omuz silkiyordu.

Serena güldü. "Bir şey değil. Bir şekilde yardım edebildiğimize sevindim. İşbirliği yapmamızın zamanı gelmiş de geçiyordu."

Hunter'ın gözü tavandaydı.

Lore ise saksının içindeki kocaman, palmiye ağacına benzeyen şeyle ilgileniyordu.

"Eh, iyi o zaman." Sessizlik rahatsız edici bir boyuta ulaşınca Serena ellerini çırptı. "Biz çıktık."

"Bir saate kalmaz döneriz," dedi Lore. Her nedense bu bir uyarı gibi gelmişti. Ne yapacaktık ki? Evde dört dönüp adeta

duvarlardan büyüyen o bitkilerin, çiçeklerin yerini mi değiştirecektik?

Üçümüzü evde bırakıp çıktılar. Hepimizin aklından geçeni dile ilk getiren Archer oldu.

Kaşlarını hayretle kaldırıp, "Evi bize bıraktıklarına inanamıyorum," dedi.

Sırıttım. "İçimden hemen odaların yerini falan değiştirmek geliyor." Ustaca dekore edilmiş oturma odasına ve bitişiğindeki çalışma odasına uzun uzadıya baktım. "Eminim Lore buna bayılırdı."

"Sakın," dedi Kat gözlerini kısarak. "Arum'larla Luxen'lerin BCD olduğunu biliyorum ama ne yalan söyleyeyim, burada kalmamıza izin vermeleri süper bir şey."

"BCD de nesi?" deyip kaş çattım.

"Birbirinin Can Düşmanı," diye yanıtlayıp tek omzunu silkti. "Neyse, kardeş kardeş oynayalım. Değişiklik olur."

"Evet, özellikle de içlerinden biri seni öpmezse."

Kat saçını atkuyruğu yapıp Archer'a ölümcül bir bakış attı. "Şunu hatırlatmasan olmaz mıydı?" Ben de küplere binmiştim.

Archer güldü. Yüzüne yumruğu yapıştırmak istedim. Hatırlattığı şey yüzünden ortalığı kırıp dökesim gelmişti. Kahrolası Köken'in hiç utanması yoktu ki.

"Ben gidip valizlerimizi alayım," dedi.

Ona buz gibi baktım. "Evet, iyi olur."

O dönüp odadan çıkarken Kat yanıma geldi. Tek sözcük etmeden ellerini göğsüme koydu, ayak parmaklarının ucunda kalkıp şefkatle öptü beni. Bu, öfkemi çok daha eğlenceli bir şeye dönüştürdü.

Kolumu beline sardım, vücutlarımızı birbirine olabildiğince yasladık. Diğer elimi saçlarının arasına gömdüm ve öpücüğü apayrı bir boyuta taşıdım. Dudaklarının tadı her zamanki gibi

aklımı almıştı. Alt dudağını dişleyince çıkardığı hafif ses gibi.

Archer genzini temizledi. "Siz şaka mı yapıyorsunuz yahu?"

Ağır ağır başımı kaldırdım, Kat başını göğsüme gömerken ben de Köken'e ters bir bakış fırlattım. "Gidecek başka yerin yok mu senin?"

"Ya, öyle mi? Siz gitseniz olmaz mı? Yukarıda kapısı falan olan odalar var hani. Hem hoş bir..."

Archer'la aynı anda hissettim. Duyularım keskinleşti, bir farkındalık duygusu aşırı sıcak bir pelerin gibi çöktü üzerime. Kat'i yavaşça bıraktım, bir küfür salladım.

"Ne oldu?" diye sordu.

Archer az önce girdiği kapıya doğru döndü, çantalarımızı yere bıraktı. "Burada Luxen'ler var."

"Olamaz," dedi Kat, güçlükle derin bir nefes alarak. "Sizce dost canlısı olabilirler mi? Belki de niyetleri?.."

Salonun koca camı patladı. Cam ve plastik parçaları küçük birer mermiye dönüştü. Kat kendini yere atıp yüzünü kollarıyla örttü, ben e Kaynak'ı çağırıp keskin, sivri ve acı verici şeyleri bizden uzakta tuttum.

Üçümüzden birkaç santim ötede tüm parçalar yere döküldü.

"Yanıtını aldın herhalde, Kedicik."

Ayağa kalkıp yumruklarını sıktı. "Kahretsin. Tek istediğim duşa girmek, biraz şekerleme yapmak ve domuz pastırması yemekti!"

Archer ona yan gözle baktı. "Eh, sanırım bu dediğin..."

Parlak ve bulanık bir ışık halinde bir Luxen pencereden içeri daldı, ben de fırladım ve dönüşürken onunla çarpıştım. Antika görünümlü bir koltuğa çarptık. Ağırlığımızı kaldıramayan koltuğun bacakları ayrıldı. Koltuğu delip arkasından çıktık. Tüm dolgu malzemesi havaya saçıldı. Palmiye ağacı da o sırada kazaya kurban gitti.

Yere güm diye vurduk. Doğruldum, elimi hızla Luxen'in göğsüne vurup Kaynak'ı salıverdim, kalbine sürekli bir ışın göndererek piç kurusunu içten dışa kızarttım.

Ayağa kalkıp hızla dönerken ışığı donuklaştı. *Kaç kişiler?*

Bilemiyorum. Kat, hole giden kemerli kapının yolunu tutmuştu.

İnsan formuma dönüp ona ve Archer'a katılmıştım ki, bir saniye sonra evin ön kapısı resmen menteşelerinden fırladı, kanatlarını çırparak uçtu ve karşı duvara yarısına kadar gömüldü.

Anlamak için bakmama bile gerek yoktu.

Ta iliklerimde, beni ben yapan tüm hücrelerimde hissetmiştim; o yüzden bakmadan önce biliyordum.

Kız kardeşim kapının ağzında insan biçiminde duruyordu ve bizleri görünce, hiç de alışık olmadığım bir tarzda gülümsedi.

"Yakaladım sizi," dedi.

Katy

Dee okuyup da bayıldığım kitapların birinden fırlamış bir intikam Tanrıçasını andırıyordu. İnce bacaklarını iyice aralamış, omuzlarını dikleştirmişti. Arkasından vuran güneş ışığı vücudunu bir haleyle sarmalıyor, bembeyaz parlayan gözleriyse gerçekten vahşi ve korkunç görünmesine yol açıyordu.

Aman ne güzel. Herhalde gereğinden fazla kitap okumuştum çünkü bu gerçekti ve bizi öldürmeye niyetli gözüküyordu. Hem de gerçekten öldürmeye.

Archer öne çıktı. "Dee..."

Dee elini kaldırdı. Archer'ın zamanında harekete geçebilmesi gerekirdi ama o da tıpkı Daemon gibi adeta yerine çakılıp kalmıştı. Bir Kaynak patlaması Archer'ın omzuna isabet etti, onu döndürerek geriye fırlattı.

Anlaşılan Dee'nin hiç şakası yoktu.

Dee bize doğru döndü, hiçbir şey olmamış gibi evin içine girdi. Arkasında başka Luxen'ler olduğunu gördüm.

İşler sarpa sarıyordu.

"Arum'larla mı dostluk ediyorsun?" Dee hoşnutsuzluğunu belirten bir ses çıkardı ve yerden kalkan Archer'a şöyle bir baktı. "Demek bu kadar düştün, kardeşim."

Daemon bir adım ilerledi. "Dee..."

Kız onun üstüne atladı, aralarındaki mesafeyi uçarak kat etti. Yüreğim ağzımdan çıkacaktı sanki. Daemon onu omuzlarından yakalamaktan başka bir şey yapmadı ve Dee de bu fırsatı bir güzel değerlendirdi.

Elini onun göğsünün üzerine koydu. Daemon son saniyede kıpırdayarak kalbinden isabet almaktan kurtuldu ama yine de yakın mesafeden vurulmuştu. Yere serildi, kız kardeşi de tepesinde oturuyordu. Bağırdım.

O anda anladım ki Daemon deminki Luxen'e yaptığını Dee'ye yapmazsa, ya ciddi biçimde yaralanacak ya da ölecekti.

Archer diğer Luxen'lere saldırırken kararımı verip fırladım.

Kız kardeşini öldürmek zorunda kalırsam Daemon benden nefret edebilirdi ancak kendinden nefret edeceğine benden nefret etmesi yeğdi.

Uzun saçlarını elime doladığım gibi asılıp onu Daemon'ın sırtından aldım. Kollarını bacaklarını yengeç gibi açarak yüzüstü yere çarptı. Başını kaldırdığında gözleri birer elmas gibi parlıyordu.

"Bunu yapma sakın," dedim. "Sen..."

Dee birden önümde bitti. Dizlerini bile bükmemiş, öylece fırlayıp burnumun dibinde durmuştu. "Bunu yapmayı nasıl istediğimi bilemezsin," dedi.

Sonra kolunu geriye atıp yüzüme feci bir yumruk yapıştırdı.

Yumruğun şiddetiyle havalanıp kıçımın üstüne indim. Çenemden, boynumdan aşağı bir acı yayıldı. Canımın acısıyla gözüme doluşan yaşları silip ona baktım.

"Öyle iyi geldi ki," dedi başını yana eğip, "galiba tekrar yapacağım."

Resmen Donkey Kong gibiydi.

Yalpalayarak ayağa kalktım. Dee'nin zarafetinin yanından bile geçemezdim. Daemon ayağa kalkarken içeri hızla bir Luxen girdi. Luxen'le Daemon çarpıştığı anda benim yumruğum da Dee'nin çenesine indi.

Başı geriye savruldu, simsiyah saçları Medusa'nın yılanları gibi dağıldı. Eklemlerime bıçak gibi bir ağrı saplandı ama şimdi buna ayıracak zamanım yoktu.

Dee üzerime atlayıp atkuyruğumdan beni kavradı, hızla çekti. Omurgamdan aşağı alev alev yakan bir acı hissettim. Uzanıp kollarına geçirdim tırnaklarımı. Beni bırakmadı; büyük ihtimalle kafamı koparacaktı.

Belden aşağı vurma zamanı gelmişti.

Kollarında debelendim, iki koluna yapışıp tam iki bacağının arasına diz attım.

Dee boğuk bir çığlık atıp beni bıraktı, ben doğrulurken o iki büklüm oldu. Saçlarını kavradığım gibi bir kez daha, bu sefer tam suratına dizimle vurdum. Sendeleyerek, nefes nefese geri çekildim. Dizinin üstüne çökmüştü.

"Lütfen," dedim güçlükle soluyarak, "bu sen değilsin, Dee. Nesin bilmiyorum ama sen değilsin..."

Ayağa kalkıp yüzüme müthiş bir şamar oturttu, kendi etrafımda küçük bir daire çizdim. Tanrı aşkına, canımı feci yakmıştı bu.

Dee iki eliyle sırtımdan itip beni dizlerimin üstüne devirdi, sonra incecik kolunu gırtlağıma dolayıp sıktı.

Nefes almaya çalıştım.

Daidalos'un bana verdiği kısacık eğitimi hatırladım, elinden tutup ağırlığımı öne verdim. Dosdoğru omzumun üstünden aşıp sertçe sırt üstü düştü.

Öyle bir öfkeyle bağırdı ki ağzından çıkanı anlayamadım. Sivri bir şey bulup gözüne sokmamak için kendimi zor tutuyordum. "Ben senin en iyi arkadaşınım," dedim onunla karşılıklı doğrulurken. "Hatırlamıyor musun? En sıkı dostlarız biz, Dee."

"Sen aptal insanın tekisin." Dudağından mavimsi kırmızı kan akıyordu. "Çünkü görünüşün altında hepiniz de kırılgan, işe yaramaz, hemen kanayan insanlarsınız."

"İsa aşkına. Duyan da sen safkansın da ben muggle'ım zanneder."

Bana dik dik bakmayı sürdürdü.

Gözümü ondan ayırmadan geri geri gittim. Demek ki Harry Potter'dan alıntılar yapmanın hiç sırası değildi. "Beraber çiçek diktik, bir sürü kitabımı ödünç aldın, sonra hepsinin üstüne yattın. Daemon'la konuşup bana iyi davranmasını sağladın... Arabasının anahtarlarını sakladın. Ve sonra..."

Çelmeyi takıp beni yere çevirdi, tırmalayıp saçımı çekti.

Saç saça baş başa güreşmeye başladık.

İkimiz de birbirimizin saçını tutam tutam yoluyor, yerde debeleniyorduk. Bir saniyeliğine üste geçtim. "Cadılar Bayramı'nda birlikte takılmış, saçma sapan filmler izlemiştik. Baruck'a karşı birlikte çarpıştık..."

Dee beni döndürdü, tırnaklarıyla süveterimin yakasını yırttı. "Bunların hiçbir önemi yok." Omuzlarımdan tuttu, beni öyle hızla duvara çarptı ki bir saniye sersemledim.

O bir saniye yeterliydi.

Beni tutup kaldırdı, çığlık ata ata beni döndürdü... *havada döndürdü.* Bir saniye sonra havada uçuyordum. Duvara tosla-

dım. Alçı çatladı ve parçalandı. Bir anlığına her yanda uçuşan beyaz tozları gördüm, sonra kendimi çalışma odasında buldum. Bir kanepenin arkasına çarpıp yere serildim.

O... o sürtük! Beni öyle bir fırlatmıştı ki duvarı delip öbür tarafa düşmüştüm!

Kıpırdayamadan yerde yatıyor, tavana bakıyor, uçuşan yıldızlar kaybolsun diye gözlerimi kırpıştırıyordum. Kendimi yan dönmeye zorlarken kulağımda bir çınlama vardı.

Dee, duvardaki Katy boyutundaki, yani bir hayli büyük delikten tırmanıp içeri girdi. Tanrı aşkına, pes etmeye niyeti yoktu.

Titreyen ellerimle kendimi itip yerden kalktım. Sırtımda, kaburgalarımda duyduğum akıl almaz acıya rağmen nefes aldım. Vücudumda birçok şey kırılmış ve parçalanmış olmalıydı. Birçok önemli şey.

Kanepenin üstüne indi, sonra cinnet okunan gözleriyle üstüme atladı. Mümkün olan son saniyede yana çekiliverdim, arkamdaki sehpaya çakıldı. Cam paramparça oldu.

Şimdi göğsü körük gibi inip kalkarken aptal aptal tavana bakma sırası ondaydı. Kendini toparlamasına izin vermedim.

Üstüne çöktüm, dizlerimi kırık camlara gömüp omuzlarına yapıştım. Başka ne yapacağımı bilemediğimden, "Bizler çok yakın dostuz," dedim. "Sahte adımı en sevdiğim kitapların birinden sen seçtin. Daemon'a da yeni adını sen verdin." Onu sarstıkça başı öne arkaya sallanıyordu. "Daha kısa süre önce Archer'ı çıplak halde düşlüyor, onunla muhteşem bir gece geçirmeyi arzuluyordun." Yumruğu tekrar yüzüme indi, acıyla inledim. "Bir sürü acı olay yaşadık ama her seferinde tekrar bir araya geldik, Adam'a olanlardan sonra bile."

Deliye döndü. Kâbustan fırlamış bir iblis gibiydi. Eğiliyor, bükülüyor, tekmeliyor, tırmalıyordu.

"Sen ve Adam bana yardım etmeye çalışmıştınız," diye bağırdım onu tüm ağırlığımla yerine çivileyerek, yüzüme, göğsüme indirdiği darbelerden sakınmaya çalışarak. "Adam'ı hatırlıyor musun sen?"

"Evet," diye avazı çıktığınca bağırdı. "Onu hatırlıyorum! Ve de senin..."

"Benim yüzümden öldüğünü mü?" Bedenimin her yanı sızlıyordu, birçok yerimin, hatta kanaması hiç hoşuma gitmeyen yerlerimin bile kanadığını hissedebiliyordum ama Dee'ye ulaşmalıydım. Mecburdum buna. "Benim hatamdı. Biliyorum! Bunun sana ve arkadaşlığımıza verdiği zarar yüzünden kendimi asla affetmeyeceğim. Fakat bunu geride bıraktık çünkü sen benim kardeşim gibisin."

Dee tırnaklarını yırttığı tişörtüme geçirmiş bir halde kalakaldı. Her an üstümdekini yırtıp çıkaracak gibiydi ve dürüst olmam gerekirse o anda bunu yapsa da şaşırtamazdı beni.

"Adam böyle olsun ister miydi sence? Herkese karşı sevgi doluydu. Bu savaştan da, türünün masum insanlara yaptıklarından da nefret ederdi." Yeşil gözlerindeki beyaz ışığın söndüğünü gördüm. "Senin döndüğün şeyden tiksinirdi. Anlayamıyor musun bunu? Sana hiç yakıştıramıyorum. Sen..."

Dee başını geriye attı, onu öldürmeye çalışmışım gibi haykırdı. Gevşeyip ellerimi havaya kaldırdım. Çıkardığı korkunç, kederli feryat yaralanmış bir hayvanın, ölen bir varlığın sesiydi. Altımda sarsılarak titredi, gözlerini sımsıkı kapattı. Bir süre ikimiz de kıpırdamadık. Sonra tekrar haykırdı. Sesi kısılana kadar bağırdı, gerçekten ölmek üzere olduğunu sandım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Dee, zarif bedeni şiddetli bir ürpertiyle baştan aşağı sarsılırken. Ona bakıp solumaya çalışırken güzel yüzü buruştu, yanaklarından aşağı koca koca yaşlar inmeye başladı. "Öyle üzgünüm ki."

20

Daemon

Son Luxen de mahvolmuş bir yığın halinde yere yığılırken döndüm, Kat ile Dee'yi en son gördüğüm yere baktım. Alçı duvarda koca bir delik vardı, duvarın içindeki ahşap iskelet ortaya çıkmıştı ve o da bir hayli hırpalanmıştı.

Duvarı delip geçmişlerdi.

"Ulu Tanrım." Ölü Luxen'in üstünden atlayıp diğer odaya açılan kapıdan hızla girdim.

Kendi kendime ikisinin de sağ olması gerektiğini söylüyordum çünkü içlerinden ölümcül bir yara alan olsa bunu hissederdim. Ama bu hızla çarpan kalbimi yavaşlatmaya ya da midemdeki bulantıyı önlemeye yetmemişti.

Archer çalışma odasının hemen dışındaydı, derin derin nefes alıp verdikçe omuzları inip kalkıyordu. Onu itip yanından geçerken hiçbir şey demedi. Ansızın durdum. Odada taş taş üstünde kalmamıştı. Kanepe parçalanmış, TV darmadağın olmuş, vazolar tuzla buz olup yere saçılmıştı. Halının üstünde toprak ve çiçek yaprakları vardı.

Çaresiz bakışlarım odanın ortasına döndü ve dizlerimin bağı resmen çözüldü.

Parçalanmış bir sehpanın üstündeydiler. Kat, kız kardeşimin üstünde oturuyordu. Dövüşmüyorlardı, donmuş gibiydiler. Ben de donmuştum. Sonra duydum. Parçalanıp giden bir insanın derinden gelen, harap olmuş sesiydi bu.

Saçının yarısı atkuyruğundan kurtulmuş olan Kat başını kaldırıp sarsıldı, sonra ağır ağır ayağa kalkıp kız kardeşimin üstünden indi. Geriledi, titrek elleriyle saçlarını düzeltti. Koca koca açılmış gözleriyle bana baktı. Burnundan, ağzından kan geliyor ve verdiği her nefeste göğsünden bir hırıltı duyuluyordu.

Ona doğru yürüdüm ama durdum. Bakışlarım tekrar kız kardeşime takıldı. Kat üstünden inince yana dönmüş, küçük bir top gibi kıvrılmıştı. Sesler... sesler ondan geliyordu.

"Dee?" diye seslendim. Sesim çatladı.

"Çok üzgünüm," dedi kollarıyla yüzünü örtüp. "Özür dilerim. Özür dilerim." Hıçkırıklar arasında tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordu.

Yattığı yere yürürken ayağımın altında camlar çatırdıyordu. Yanına vardığımda ise dizlerim pes etti. Yanına çöktüm, bir elimi titreyen omzuna yavaşça koydum. "Bu gerçekten sen misin, Dee?"

Hıçkırıkları şiddetlendi, ağzından dökülen sözcükler kafatasımın içinde oradan oraya sekmeye başladı. Bunların birçoğu başı sonu belirsiz, anlamsız düşüncelerdi fakat gösterdikleri şey bal gibi ortadaydı.

Her nasıl olduysa diğer Luxen'lerle arasındaki bağ kopmuştu. Nasıl olduğunu bilemiyordum ama bir önemi de yoktu zaten.

Onu mahvolmuş sehpanın ve camın üstünden kucağıma alıp geriye yaslandım. Onu kendime çektim; küçükken, her şeyden korktuğunda yaptığı gibi bana iyice sokuldu. Kendime bastırdım, kıyafetlerine, saçına doluşmuş cam parçalarını özenle ayıkladım.

"Tanrı aşkına, Dee..." Başını omzuma koydum. "Az daha öldürüyordun beni, biliyor musun?"

Kollarıma sıkı sıkı yapışırken titriyordu. "Neler oldu bilmiyorum. Geldiler, sonra onların istediklerinden başka şey düşünemez hale geldim."

"Biliyorum." Gözlerimi kapayıp sırtını sıvazladım. "Geçti artık. Artık hepsi geride kaldı."

Dee beni duymamış gibiydi. "Neler yaptığımı, neler düşündüğümü, onların insanlara neler yapmasına göz yumduğumu bilemezsin."

Ama biliyordum. En azından, onlara bağlı olduğu ve benim de yanında olduğum kısacık süre sayesinde. Yaptığını gördüğüm ya da duyduğum şeyleri reddetmeye zorladım kendimi çünkü onun suçu değildi bu.

Böylece ona tekrar tekrar hiçbirinin onun suçu olmadığını, hiçbir önemi olmadığını söyledim. Deli saçması şeyler söylemeye devam etti, hatta kendisinin kötü biri olduğunu bile söyledi ki bu laf kalbimi kırdı. İçimi cayır cayır yaktı.

"Yaptıkların senin hatan değildi. Seninle ilgisi yoktu. Sana söylediğim şeylerden sadece birine inanacaksan, inanacağın bu olsun." Elimle başını arkasından tuttum, söylediklerimi kabullenmesini diledim. "Senin içinde zerre kadar kötülük yok. Hiç de olmadı Dee."

Ben ona sarıldıkça titremesi biraz hafifledi. O yıkıntıların arasında ne kadar oturduk bilemiyorum ama nihayet gözlerimi açtığımda etrafı puslu görüyordum.

"Kat sayesinde," dedi. Eskisi gibi nefes nefese değildi. "O yaptı. Onu öldürmek istedim. Tanrı aşkına Daemon, onu gerçekten öldürmeye çalıştım ama..."

"Ama ne?"

"Dövüşürken sürekli benimle konuşmaya çalıştı. Bana...

onların gelişinden öncesinin nasıl olduğunu hatırlatmaya çabaladı." Dee geri çekildi. Kirpiklerinden yaşlar damlıyordu. "Adam'ı duyunca kendime geldim." Onun adını söylerken nefesi kesildi. "Kat ondan bahsedince ıstıraptan, öfkeden fazlasını hatırladım. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir anda kendimi Kat'e bakarken buldum, onlarıysa artık duymuyordum. Düşüncelerim... yine benimdi."

Gözlerimi bir anlığına kapattım, bulduğum ilk fırsatta Kat'e borcumu milyon misliyle ödemeye söz verdim.

Dee kendini biraz toparlayıp da durumunun iyi olduğundan, ciddi bir yarasının bulunmadığından emin olunca etrafa bakındım. Archer'la Kat'in dışarı çıktığını fark etmemiştim bile. Dee'nin iyileşeceğini öğrenince Kat için kaygı duymaya başlamıştım bu sefer.

Kız kardeşimin ayağa kalkmasına yardımcı oldum. "Nasılsın şimdi?"

Dee siyah süveterinin koluyla yüzündeki gözyaşlarını ve kanı sildi. Bu kıpkırmızı kan ona ait olamazdı. O derin bir nefes alırken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Benim bir şeyim yok, ama Kat... Bayağı sert kapıştık. Ah, Tanrım, muhtemelen benden ölesiye nefret ediyordur artık..."

"Hayır. Senden nefret falan etmiyor. Etse seni geri getirmeye çalışmazdı. Kat seni kız kardeşi gibi seviyor, Dee. Hem zaten artık kız kardeşin sayılır."

Dee bunun üzerine karamsarlıktan kurtuldu. Yüzünü buruşturarak sordu. "Bu da ne demek şimdi? Onunla yapıp durduğunuz şey düşünülürse bu biraz... acayip kaçıyor."

Güldüm. Kahretsin, kız kardeşimin önünde durup kahkaha atmak nasıl da güzeldi. "Kat'le evlendik."

Dee bana boş boş baktı, sonra fal taşı gibi açılmış gözlerini kırpıştırdı. "Nee?"

"Şey, aslında evlenmiş sayılmayız çünkü Vegas'tayken sahte kimliklerimizle yaptık... Ahh!" Dee'nin yumruk indirdiği kolumu ovuşturarak geri kaçtım. "Niye vurdun yahu?"

"İkiniz evlendiniz ama bana söylemediniz, öyle mi?" Ayağını yere vurdu. Gözlerinden ateşler saçılıyordu. "Olacak şey mi bu? Ben de orada olmalıydım." Hızla döndü. "Nerede o Kat? Ona ciddi ciddi bir tane daha patlatacağım."

"Ağır ol." Gülerek kolunu tuttum. "Önce iyi olup olmadığına bir bakalım, tamam mı?"

"Şey, fena fikir değil doğrusu." Sonra yine fırıldak gibi dönüp üstüme atıldı, uzun kollarını boynuma doladı. Sendeleyerek bir adım geriye gittim. "Gerçekten yaptınız ha?"

Dee'nin dudakları titredi, yüzünde son zamanlarda gördüğüm türden olmayan bir gülücük belirdi. Soğukluktan eser yoktu bu tebessümde. Tamamen kendisi gibiydi. "Bu harika bir şey," diye fısıldadı benden ayrılırken. "Senin adına... onun adına çok sevindim. Ama yine de suratına yumruğu oturtacağım. Önce iyi olup olmadığına bir bakalım da. Aman Tanrım." Birden yüzü asıldı. "Ya Kat'e?.."

"Merak etme." Elimi sırtına koydum, onu salondan çıkardım.

Gördüğüm ilk kişi Archer'dı. Tabii ya. Archer'ın gözü beni görmüyordu. Olamaz. Yüzü solmuş, gözleri koca koca açılmış, gözbebekleri büyümüştü. Sarsılmıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve sebebini öğrenmeye de hiç niyetim yoktu.

"Kat dışarıda," diye mırıldadı gözlerini Dee'den alamadan. Dee de gözlerini ondan ayıramıyordu. Daha önce hiç insan görmemiş gibiydiler. Kahretsin. "Durumu iyi."

Dee hâlâ gözünü bile kırpmadan Archer'a bakıyordu. Küfrü basmamak için kendimi zor tuttum. Genizden gelen alçak bir sesle "Sen git," dedi bana.

En azından Kat'e vurmayı unutmuştu. Archer'ı... bir numa-

ra çevirmemesi için uyaracaktım ama holün girişine doğru yürürken dönüp de arkama bakınca gördüğüm şey beni az daha çileden çıkartıyordu.

İkisinin de kıpırdadığını duymamıştım fakat ayak parmakları birbirine değecek kadar yakın duruyorlardı ve Archer bir yandan Dee'nin gözünün içine bakıyor, bir yandan parmak uçlarıyla onun yanaklarını okşuyordu. Böyle giderse yılsonuna kalmaz aşk şiirleri yazmaya başlardım. Ama içimde olduğunu bile bilmediğim bir olgunluk ve empati sayesinde serinkanlılığımı kaybetmedim.

Dee'nin buna... Archer'a ihtiyacı vardı. Kat yanımdayken kim oluyordum da Dee'yi bu teselliden alıkoyuyordum ki?

Oflayıp puflayarak evin önüne yöneldim ve sokak kapısını karşı duvara saplı görünce yüzümü ekşittim. Eyvah, Lore ile Hunter bunu görünce öfkeden kuduracaktı.

Kat evin basamaklarında oturmuş, hafifçe iki büklüm olmuştu. Etrafını dönüp basamaklardan indim, tam önünde durdum. Başını ağır ağır kaldırdı, gri gözleri benimkilerle buluştu, içime işleyip kalbimi avucuna aldı.

"Dee iyi." Soru değildi bu; durumu ifade ediyordu sadece.

Başımla onaylayıp önünde diz çöktüm. "Sayende."

Başını iki yana salladı.

"Evet. Dee senin yaptıklarını anlattı bana. Seni öldürebilirdi Kat."

"Biliyorum ama... kız kardeşinle dövüşmek zorunda kalmanı, onun canını yakmanı istemedim. O seçimi yapıp da sonucuna katlanmana gönlüm razı olmadı."

Onu aklımın bile almadığı kadar çok seviyordum. Ellerimi dizlerine koydum, uzanıp dudaklarımı alnına yapıştırdım. "Teşekkür ederim. Bu yetmez ama elimden gelenin en iyisi teşekkür etmek."

"Ona bile gerek yok." Kat alnını alnıma yaslayıp "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Yanına oturacaktım, onu kollarıma almaktı niyetim. Ne var ki canının yandığını görebiliyordum, o yüzden oturmadım. "Neresi?"

Ne sorduğumu biliyordu. "Gerçekten, bir şeyim yok."

"Canın acıyormuş gibi duruyorsun. Hadi. Seni iyileştireceğimi biliyorsun. Bana karşı koyma."

Bir an bana dik dik baktı, sonra dilini çıkarttı. Bunun üzerine güldüm. "Sızlamayan yerim yok gibi. Özellikle de kaburgalarım. Beni fırlatınca duvarı delip geçtim."

İçimde bir an kabaran öfkeye hâkim oldum, Dee'nin aklının başında olmadığını kendi kendime söyledim. O yüzden de Kat'in dediği gibi "öfkeden yüzüm çarpılmadı." Dikkatlice böğrüne dokundum ve iyileştirme işlemine başladım. "Sapasağlam olman lazım çünkü Dee muhtemelen sana tekrar vuracak."

Kat yüzünü buruşturdu. "Sebebini bile bilmek istemiyorum."

"Kıpırdamadan otur," dedim. "Ona evlendiğimizi söyledim. Sevindi ama törene katılamadığı için seni dövecekmiş."

"Ya." Güldü, sonra yüzünü ekşitti. "Sevindi mi? Yani, normal karşıladı mı?"

"Elbette." İyileştirme becerimin sebep olduğu sıcaklık içini kaplayınca Kat gözlerini kapadı, yanağını omzuma yasladı. Hoşuma gitmişti. Bana böyle sokulması içimi ısıtıyor, kıpır kıpır yapıyordu. "Aslını istersen çok sevindi. Ona kocaman, gerçek bir nikâh yapma planımızdan söz edince bakalım ne olacak. Belki o zaman sana vurmaz."

Kat hafifçe güldü, bu seferki gülüşü acı dolu bir yüz ifadesiyle sonlanmadı. Elimi uzatıp yanağını tuttum, oradaki çürükleri hallettim. "Şimdi Archer'ın yanında," dedim.

Kat içini çekti. "Kötü biri değil o."

"Ama bir Köken."

Gözlerini devirdi Kat. "Archer bir Köken olabilir ama yine de iyi bir adam ve Dee'ye çok değer veriyor, Daemon. Gerçekten. Başından beri onun için endişeden içi içini yiyordu."

Öff.

"Dee'yi koruyabileceğini biliyorsun. Hem Archer için de iyi olur, o yüzden..."

"Onları kendi hallerine bırakacağım. Dee'nin ona ihtiyacı olduğunu biliyorum. Özellikle de şimdi, kafasında halletmesi gereken bir sürü sorun varken."

Kat gözleriyle gözlerimi araştırdı, sonra da güldü. Çenesine bulaşmış kan, güzelliğine gölge düşüremiyordu ama yine de başparmağımla sildim. "Vay be. Seninle gurur duyuyorum, Daemon."

"Aman çok duyma çünkü ondan hâlâ hoşlanmıyorum."

"Sana kendi fikrimi söyleyeyim mi?" Sır paylaşırmışçasına alçak sesle konuştu. "Bence sen de Archer'dan hoşlanıyorsun ama yakın bir erkek arkadaş edinmenin başlangıç safhasında olduğunu itirafa yanaşmıyorsun."

Alay edercesine burnumdan soludum. "Aman, neyse."

Kat tekrar güldü, sonra bakışlarım yüzünde dolaşırken uzun süren bir sessizlik oldu. Ona doğru eğildim ama yoldan yaklaşan bir arabanın sesi bizi ayırdı. Lore'un arabasıydı gelen.

"Şimdi hapı yuttuk," diye mırıldandım.

Kat'in yüzünden düşen bin parçaydı. "Adamın evini yerle bir ettik."

"Kazaydı," dedim ve Lore'un öfkeden gözünün dönmesi riskine karşı bir basamak aşağı indim. "Anlayışla karşılayacaktır."

Bir diğer deyişle, anlamasını sağlayacaktım.

Lore otomobilini Explorer'ın yanına park etti. Önce Hunter'la Serena ellerinde torbalarla indi. Verandanın etrafı-

nı döndüler, evin girişine gelip de kapıyı yerinde göremeyince adeta donakaldılar.

Hunter bana bir bakış fırlattı. "Bilsem mi, bilmesem mi daha iyi?"

"Şeyy..." dedim yavaşça.

Hunter içini çekip döndü, kardeşinin kolunu tuttu. Lore evinin önüne –eksik kapıya, patlamış pencerelere– uzun uzadıya bakmış, sonra yerinde kalakalmıştı.

"Küçük bir sorun yaşadık da," dedi Kat.

"Evimi ne hale getirdiniz be?" diye sordu Lore. "Sizi altı üstü bir saat yalnız bıraktık. Tamı tamına bir saat. Ciddiyim."

Buna kötü diyorsa evin içini görünce ne olacaktı acaba? Birden fırlayıp koşa koşa basamakları tırmandı. Eve girer girmez öğrenecek, diye düşündüm. Elimi Kat'in sırtına koydum, beraberce Lore'un peşinden yürüdük.

"Hay anasını..." Nutku tutulan Lore cümlenin geri kalanını getiremedi.

Hunter manzarayı görünce bir ıslık çaldı. "Vay canına, bu çok etkileyici."

Dudaklarım seyirdi ama Lore hızla bize doğru dönmeden yüzümdeki sırıtışı silecek kadar aklım vardı. "Birisi bunu temizleyecek ve o kişi ben olmayacağım."

Durumu şaşırtıcı bir olgunlukla karşılamıştı ama Arum olduğuna göre evinin yerle bir oluşuna ilk kez tanık olmuyordur, diye düşündüm.

Hunter'ın yanından uzanıp Dee'yi bıraktığım odaya baktım ama orada ne onu ne de Archer'ı görünce bu sefer sarmal merdivene baktım.

Gözlerimi kıstım. Hoşgörülü, anlayışlı davranmaya, adilik etmemeye çalışıyordum ama umarım üst kata çıkmamışlardı. Yaptığım değişiklik benim için bile yeniydi ve buraya kadardı.

Hunter cam kırıklarına dikkat ederek torbaları yere bıraktı ve cesetlerden birine baktı. "Ortalık batacak."

Serena ona iyice sokulup hasarı inceledi.

"Beni asıl rahatsız eden bundan *hiç* rahatsız olmamam."

Ağır ağır gülümseyen Kat, kadına doğru döndü. "O hissi biliyorum."

Onlar daha fazla kaynaşamadan Dee ile Archer mutfaktan oturma odasına doğru yürüdü. Üst katta tavşanlar gibi seviş-medikleri için sevindiysem de, sevincim kursağımda kaldı.

Kız kardeşimin yüzü kâğıt gibi beyazdı. Bir şey demek için ağzını açmıştı ki Hunter ile Lore'u gördü. Gözleri koca koca açıldı.

Archer elini onun omzuna koydu. "Arum'ların bize yardım ettiğini söylemiştim sana."

"Biliyorum ama duymak ayrı, kendi gözlerimle görmek ayrı," diye karşılık verdi.

Lore kollarını kavuşturup ters ters baktı. "Evimi mahvettiniz."

Dee kıpkırmızı kesildi. "Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm! Harika bir ev, ben de çiçeklere bayılırım ama..."

Dee her zamanki gibi ardı arkası kesilmeyen konuşmalarından birine dalmadan "Tamam, orasını anladı," dedim. "Ne söylemek istiyordun?"

Dee, Archer'a doğru baktı, sonra eteğindeki taşları döktü. Her şeyi bir nefeste anlattı bize. "Ethan... o aslında bir Köken ve bütün koloni bunu biliyormuş. Bir senatörle ve Pennsylvania'dan bir grup Luxen'le işbirliği yapmış. Başkenti ele geçirirse her şeyi kontrol altına alacaklarını düşünüyor. Senin ve Dawson'ın ya zorla kendisine getirilmesini ya da ortadan kaldırılmanızı istiyor."

Ethan Smith.

O sıra dışı Büyük.

Kat'le ilk defa karşılaşması aklıma geldi. Adam ona tiksintisini hiç gizlemeden bakmıştı. Hiçbir zaman insan dostu olmamış, onlarla ilişkilerimizi kısıtlamıştı. Ethan'ın bir Köken olduğundan şüphelenmiştim ama bu yine de gafil avlamıştı beni. Birlikte büyüdüğümüz Luxen'ler kim bilir ne kadar zamandır insanoğlunun kökünü kazıma planı yapıyordu. Belki de ta başından beri, burnumuzun dibinde.

"İddiaya girerim biz o senatörü tanıyoruz," dedi basbayağı rengi atan Serena.

"Ama artık fark etmez." Hunter'ın sesi buz gibiydi. "Çünkü sayemde, o senatör artık sorun olmaktan çıktı."

"İyi ama neden?" diye sordu Kat. "Ethan'ın bunu neden yaptığını biliyor musunuz?"

Hunter alaycı bir tavırla güldü. "Dünya'ya hükmetmek için olmasın? Sonuçta başkalarını boyunduruğuna alıp yönetmek Luxen'lerin kanında vardır."

Ona pis pis baktım.

"Bilemiyorum," diye yanıt verdi Dee, saçlarını evirip çevirerek. "Ama içimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyor."

"Tanrı cezasını versin..." Ellerimi indirip tavana baktım.

"Archer bana Arum'lardan söz etti." Dee'nin coşkusu sesinden okunuyordu. "Haklıydın, Daemon. İstilacı Luxen'lerin hiçbiri Arum'larla savaşmamış. Arum'lar o piç kurularını yemek niyetine yer."

Dee'nin ağzından çıkanları duyunca Archer şaşırarak kaşını kaldırdı.

"Ama Ethan haklı, değil mi?" Kat gergin bir ifadeyle gözlerini spor ayakkabılarına dikmişti. "Bizim koloni ve Pennsylvania'dakiler Arum'larla nasıl savaşacaklarını biliyor. Onların geldiğini sezecekler ve Arum'lar da..."

"Kaçacaklar," diye tamamladı Lore, Dee'nin sözünü.

Dee gözlerini yumdu, olacakları anlayınca omuzları düştü. "Kaçıp saklanacaklar."

Bir başka deyişle Arum'ları kullanma fikri artık o kadar da parlak görünmüyordu. Planda koskoca bir açık vardı.

Hunter hepimize baktı. "Fikrimi sorarsanız –ki sormadınız ama ben yine de söyleyeceğim– Lotho'nun oraya gitmesini hiç beklemeyin derim. Şu Ethan'ı hazırlıksız yakalayın. Hepinizin dediği kadar akıllı ve kurnazsa işler ciddiye binince zaten tabanları yağlayacaktır. Ya sonra? Lotho'yla ekibi Luxen'lerin çoğunu ortadan kaldırabilir ama Ethan hayatta olduğu sürece büyük bir sorun demek."

Archer başını öne sallayarak ona katıldı. "Av tüfeğinin açtığı yaraya yara bandı yapıştırıp iyileşsin diye dua etmeye benziyor bu."

Haklıydı. İkisi de haklıydı. Kat'e baktım, göz göze geldik. "Ethan'ın peşinden gitmek hesapta yoktu," dedim ona. Grubun geri kalanının ne düşüneceği umurumda değildi. Ben sadece *onun* ne düşündüğünü önemsiyordum. "Arum'ların yardımını garantiledikten sonra geri dönecektik... canımız nereyi isterse oraya gidebiliriz. Eaton'ın bize verdiği sözü biliyorsun. Bunu yapmamız gerekmiyor."

Kat dudaklarını araladı. "Biliyorum."

"Ama?.."

Kat derin bir nefes aldı, dimdik durdu. "Bunu yapmaya *mecbur* değiliz. Ama Ethan herkes oraya gitmeden önce yola çıkarsa ya da kaçmayı başarırsa ne olacak? İşimiz bitti demektir. O yüzden, hadi gel şu işi halledelim."

21

Katy

Duştan yeni çıkmış, Dee'yle yaptığım ölümcül dövüşün ağrı sızısından kurtulmuş halde salondakilere katıldım. Üstümdeki kanı, teri temizlemeye gitmeden ve küçük bir şekerleme yapmadan önce salonu ve çalışma odasını tekrar toplamıştık.

Eksik kapıyı, patlamış pencereleri, paramparça mobilyaları, tuzla buz olmuş saksıları saymazsak. Ha, tabii duvardaki deliği de unutmamalı.

İçim kötü olmuştu. Lore iyi biriydi. Evi ise *bir zamanlar* harikaydı. Aslında, evinin başına gelenleri keşfettikten sonra bize bağırıp çağırmadığına, bizi yemeye kalkışmadığına göre Lore çok iyi biriydi.

Arum'ları sevmeye başlamıştım.

En azından bu iki Arum'u. Geri kalanı, özellikle de Lotho, hâlâ ödümü koparıyordu.

Ethan bahsini kapattığımız andan ben duş almaya ve biraz uzanmaya gidene kadar Dee kesintisiz bir biçimde özür dilemişti. O yüzden, salona girdiğim anda o koca koca yeşil gözlerini anında üstüme dikmesine şaşırmadım.

Doğrulup "Katy," dedi. Ardından neyin geleceğini adım gibi

biliyordum. Şimdi hüngür hüngür ağlamaya, sonrasında binlerce defa özür dilemeye başlayacaktı.

Oturmakta olduğu, mahvolmamış tek mobilya olan kanepeye doğru yürüdüm, sonra kucakladım onu. "Geçti artık," diye fısıldadım kulağına. "Aramızda dargınlık kalmadı."

Ciddiydim de.

Hayat, özellikle de kendi elinde olmayan şeyler yüzünden ona kin besleyemeyeceğim kadar kısaydı.

Kolumu sıktı, bana "Teşekkür ederim," dedi. "Kardeşimle evlendiğini söylemediğin için sana vurmaktan vazgeçtim." Dee güldü, güzelliği gerçekten bu dünyada olmayacak bir şeye dönüştü. Tanrı aşkına, o sıcacık gülümsemeyi nasıl da özlemiştim.

"Biz de planı konuşuyorduk." Daemon salına salına yanıma geldi, burnunu yanağıma sürttü, sonra başını kaldırdı. "Geri döneceğiz, yani Lotho Arum ordusunu toparlayana kadar bir günlük zamanımız var."

Etrafa bakındım, planın gerisini duymayı bekledim. "Ee?"

"Hepsi bu değil." Archer kollarını kavuşturdu.

"Basit," dedi Daemon. Elini omzumdan aşağı kaydırıp nemli saçlarımın arasına soktu. "Eve gideceğiz... onlar da bize gelecek."

Kaşımı şüpheyle kaldırdım. "Bu biraz basit olmadı mı?"

"Anlatmaya üşeniyor," diye yanıt verdi Hunter.

"Ya da dikkati dağılmış," diye yorumda bulundu Lore.

Tekrar yüzüm kızardı çünkü Daemon parmaklarını saçlarımın arasından çıkarıp usulca belimden aşağı indirirken bence de konudan uzaklaşmıştı.

"Onlardanmış gibi yapacağız." Dee bize doğru döndü. "Biliyorum, kulağa çok kötü geliyor ama yapabiliriz. Kandırabiliriz onları."

Bu hiç hoşuma gitmemişti ve sırtımda dolaşan ele kendimi kaptırmamaya çalışıyordum.

Dee dudaklarını ıslattı. "Karşı tarafa geçtiğimi ya da diğerlerinin... eh, artık ortalıkta dolaşmadığını bilmiyorlar."

"Neden?"

"Dee'ye Daemon sorununu çözmeden –onu ortadan kaldırmadan ya da tekrar Luxen'lerin arasına katmadan– geri dönmemesini söylemişler," diye açıkladı Archer. Dee eve öyle bir dalmıştı ki herhalde Daemon'ı öbür dünyaya yollamaktan başka şeyle ilgilenmiyormuş gibiydi. "Yakın zamanda Dee'den haber almayı bekliyorlar ama büyük olasılıkla neler olup bittiğinden habersizler."

"Büyük olasılıkla mı?" diye aptal gibi tekrarladım.

Daemon'ın eli kot pantolonumun bel hizasından epey bir aşağılardaydı. "Elimizdekinin en iyisi bu, bebeğim."

"Yani eve döneceğiz, hepiniz kötü adam numarası yapacaksınız, sonra da plan yürüsün diye dua edeceğiz, öyle mi?"

"Dee ve Daemon'ı kullanarak Ethan'a ulaşacağız. Ordudan ve Arum'lardan önce yakalayacağız onu," dedi Archer. Ametist rengi bakışları keskindi. "O daha kaçamadan."

Orasını anlamıştım ama... plan hem çok riskliydi hem de güvensiz. O kadar uyduruktu ki, resmen iyi niyetlerle, dualarla ayakta duruyordu ve plan demeye bin şahit gerekirdi. Tek güzel yanı eve dönüyor olmamızdı; annemi görebilecektim. Tabii eğer oradaysa.

"Peki ya Nancy?" diye sordu Daemon.

Dee odadakilere baktı. "Ne olmuş ona?"

"Kaçıp gitmiş," diye bilgilendirdim Daemon'ın kız kardeşini. "Yerini bilen yok ama arı kovanına elini sokacağını hiç sanmam. Bu çok mantıksız olurdu, o yüzden, bence gideceği en son yer Petersburg."

Daemon kotumun belini çekiştirdi ama yanıt vermedi.

"Kat haklı. Şu anda Nancy'yi arıyorlar ama Petersburg'a gitmesi çok muhtemel değil. Luc'la bağlantı kuracağım. Ona gelişmeleri aktarıp bu işin ardındaki Luxen'lerin Petersburg'ta toplandıklarını, Ethan'ın da yanlarında olduğunu söyleyeceğim," diye devam etti Archer. "Sonra Lotho'yla temasa geçer, nereye gelmelerini istediğimizi bildiririz."

Bu mantıklıydı işte. Dee'nin aldığı istihbarat doğruysa Arum'ların gelmesi ve koloninin ortadan kaldırılması gerekiyordu. Yine de geriye, icabına bakılması gereken bir sürü Köken kalıyordu.

Yüzümü buruşturdum.

Ortadan kaldırmak. İcabına bakmak. Resmen gangster ağzıyla konuşmaya başlamıştım yahu.

Ya da Luc gibi.

"İyi o zaman," dedim sonunda. "Planımız var artık."

Daemon sırtıma hafifçe vurdu.

"Teçhizata ihtiyacınız olacak," dedi Hunter ve eğilip Serena'nın sarı saçlarına baktı. "Burada ayrılıyoruz artık."

Başımla evetledim. Her türden yardıma muhtaçtık, onların yardımı işimize yarayabilirdi ama eve beraberimizde iki Arum'la dönersek muhtemelen bütün kozlarımızı yitirecektik.

"Bizi yanlış anlamayın," dedi Serena gözlerimizin içine bakarak. "Daha fazlasını yapmak isterdik ama..."

"Ama daha önce de dediğim gibi, hükümette yığınla düşmanım var. Daidalos artık işlevini yitirmiş olabilir ama onunla ilişkisi olmuş hiç kimseye güvenemem." Hunter, Serena'yı daha bir sıkı sardı. "Onun tekrar hedef olmasına izin vermeyeceğim."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Daemon. Beni şaşırtmıştı çünkü ardından Hunter'a laf sokmaya çalışmamıştı.

Lore doğruldu, hâlâ kapısı olan tek dolaba doğru yürüdü.

Kapıyı açınca küçük bir cephanelikle karşı karşıya kaldım. Dolabın içindeki kancalara Glock'lar asılıydı. Uzundan kısaya bir sürü tüfek dizilmişti. Tanımadığım başka silahlar da vardı. Bazıları Glock'a benziyordu... ama değildi.

"Oo, şuna bak," diye mırıldandım.

"Belki de size bunların burada olduğunu söylemem gerekirdi," dedi dolabın içine uzanıp. "Yıllar boyunca sıkı bir koleksiyon oluşturdum." Bir tabanca çıkarıp Archer'a uzattı. "Herkesin unuttuğu bir şey var: Belirli türden yaralanmalar Luxen'ler için, hatta bizim için bile ölümcüldür."

"Kafaya ya da kalbe isabet eden bir kurşun, her türden canlı için yıkıcı sonuçlar doğurur." Hunter güldü ama gülüşü insanın tüylerini diken diken eden cinstendi. "Sorun şu ki, Luxen'ler de Arum'lar da çok hızlı hareket eder, o yüzden bizleri kalpten ya da kafadan vurmak zordur."

"Ama artık kolay yolu var." Lore da aynı onun gibi, korkunç bir biçimde gülüyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı Archer, tuhaf görünümlü tabancayı evirip çevirerek. "Bu elinize nasıl geçti?"

Lore sırıttı. "Kendimce yöntemlerim var."

Archer başını iki yana salladı. "Bu şeylerin yaygın kullanımı hiçbir zaman onaylanmadı. Daidalos'un elinde bunlardan var ama dışarıda göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Daemon elini üstümden çekti. "Silahın nesi bu kadar özel?"

"Bilhassa Luxen'lere karşı tasarlanmış. DEM silahı değil. Tam olarak öyle sayılmaz." O korkunç gülümseme şimdi Archer'a da sıçramıştı. "Silah, DEM'de kullanılan maddeyi içeren mermiler atıyor. Ama AÖ silahlardan değil."

"AÖ ne demek?" diye sordu Dee.

"Anında Öldüren demek," diye açıkladı Archer. Fakat bu silahla bir Luxen'i, melezi ya da Köken'i herhangi bir yerinden

vurursanız yere yıkarsınız. Kurşun vücuttan çıkmazsa ya da kısa süre içinde çıkarılmazsa büyük ihtimalle ölümcül olur. Hedefi ağır ağır öldürdüğü için kullanımı asla onaylanmadı."

"Çünkü işkenceden farkı yok." Midem bulanıyordu.

"Evet, ama elinde bu silah varsa iyi bir nişancı olman gerekmiyor. Yine hızlı olman lazım fakat enerji emip Kaynak'ı çağırmaktan çok daha kullanışlı." Archer doğum gününde en sevdiği pasta alınmış bir çocuk gibi şendi. "Hem de çok."

"Hepinize birer tane var," dedi Lore. "O yüzden bizi eli boş gönderdi demeyin. Yılbaşında sizden kart bekliyorum, ona göre."

Gülümseyerek silahımı, normalden daha tehlikeli silahımı aldım; soğuk plastik ve metalin ağırlığına, elimdeki hissine alışmaya çalıştım.

Bir kez daha elimde bir tabanca vardı.

Ve kendimi gerçekten de gangster gibi hissediyordum.

Yine verandadaydık ama pozisyonumuz hafifçe değişmişti. Daemon en üst basamakta oturmuş, bacaklarını iyice aralamıştı. Ben de bacaklarının arasına oturmuş, batan güneşin ışıklarında yüzünü görebilmek için de hafifçe dönmüştüm.

İlkin pek bir şey konuşmadık. Saçımla oynuyor, parmaklarına dolayıp yanağıma sürüyordu. Daemon'ın bana bir şeylerle –saçımla, kalemlerle, ne bulursa– dokunma huyu nereden geliyordu bilemesem de, şikâyetim yoktu. Bir zamanlar sinirimi iyiden iyiye bozan bu şey, artık rahatlatıyordu beni. Sol bacağına yaslandım, kendimi ona bıraktım. Sabahleyin orada olmak için, birazdan yola çıkmamız gerekecekti.

Archer planlardaki değişikliği Luc'a bildirmişti. O da başkalarına iletecekti bunu. Petersburg yakınlarında, özellikle de Kuzey Virginia civarında ordu kuvvetleri vardı fakat Archer'ın

konuşmasından anlayabildiğimiz kadarıyla onlara bel bağlamamız olanaksızdı; çünkü başkenti terk etmeyi göze alamıyorlardı. ABD boyunca yayılmış, birçoğu da Montana'da konuşlanmış birlikleri beklememiz gerekiyordu ki orası da nereden baksan arabayla 30 saatlik mesafedeydi, yani Arum'ların *gelmesi gereken* zamanda gelebileceklerdi. Archer, Lotho'yu arayacaktı... Tabii Lotho bizi kazıklamıyorsa ve gerçekten gelirse.

Uzun lafın kısası, eğer bir aksilik olursa hapı yuttuğumuzun resmiydi. Bununla birlikte, Petersburg evimin olduğu, annemin olduğu...

Düşüncelerime hâkim oldum. Annemin bir şeyi yoktu. Beni bekliyor olacaktı; çünkü ne kadar uzun süre gitmiş olursam olayım, dünyada ne olursa olsun asla ümidini kesmezdi.

Fakat şu anda annemi düşünme lüksüm yoktu. Dikkatimi, yapmak üzere olduğumuz şeye vermeliydim.

"Düşünceli gördüm seni."

"Planımız boktan," dedim başımı kaldırıp ona baktıktan sonra.

"Öyle."

Gözlerinin içine baktım. "Hiç de içim rahatlamadı."

Dudağının bir tarafı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Bir süre kafa yordum, sonra içimi çektim. "Hayır, yok aslını istersen. Dee'yle ekibin başına gelenleri bilmedikleri sürece sorun yok. Onun herkesi seve seve öldürebileceğini sanacaklar."

Başını öne eğdi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Endişelisin."

"Şey, evet."

"Seni koruyacağımı biliyorsun."

"Endişemin nedeni o değil."

"Değil mi?" Ben daha yanıt veremeden Daemon beni tat-

lı tatlı öperek nefesimi kesti. "O zaman niye endişeleniyorsun peki?" diye sordu.

"Senin için. Dee için. Archer için. Şu anda güvende olsalar da Dawson'la Beth için. Hatta Luc için bile endişeleniyorum." Durup yüzümü astım. "Herhalde bu dünyada adına en son endişelenmem gereken kişi Luc, çünkü adı üstünde, o *Luc*. Fakat onun için, hatta Hunter, Lore ve Serena için bile endişeleniyorum. Dahası..."

Daemon beni ateşli biçimde öperek sözümü kesti ve öpüşmeyi ayrı bir boyuta taşıdı. "Kalbin kocaman, Kedicik." Konuşurken dudaklarını dudaklarımda dolaştırıyordu. "En çok bu huyuna bayılıyorum. Bir de vücudunun hastasıyım, ama şu kalbin var ya? Paketi tamamlıyor, hatta üstüne bir de tüy dikiyor. Seni benim için mükemmel kılıyor."

"Bazen..." Ona baktım, gözlerimi kırpıştırdım, ağlamamak için kendimi tuttum. "Bazen ağzından bal damlıyor."

"Ellerimi de kıçına koymayı seviyorum."

Bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım. Tam ağzından bal damlıyor derken çıkıp böyle bir laf ediyorsun."

"Özüme sadık kalmalıyım." Beni tekrar öptü. "Herkes için endişelenmen sorun değil, Kedicik. Ama hepimiz başımızın çaresine bakabiliriz." Alnını alnıma yasladı. "Biliyorum ki bu ne kadar kötü bir fikir olursa olsun, ne kadar tehlikeli olursa olsun, bu işte birlikteyiz. Hepimiz. Öyle olmasını garantileyeceğim."

"Söz verir misin?" diye fısıldadım.

"Söz." Başını kaldırdı, burnumun kemerini öptü. "Sana hiç söz verip de tutmadığım oldu mu?"

"Hayır. Olmadı."

22

Katy

Petersburg'a gidişimiz, Atlanta'ya yaptığımız yolculuktan daha olaysızdı. Tabii Daemon'la Archer'ın didişmesi ve bazı otoyolların içler acısı halde olması sayılmazsa.

Bu sefer arabaların içine bakmayacak kadar akıllıydım ama Dee belli ki bu hataya düşmüştü. Arada bir onun ön koltuktan yıkımı izlediğini görüyor, sonra hıçkırıklarını bastırırcasına hafif sesler çıkardığını duyuyordum. Onun da payı var mıydı bu katliamda? Belki fiziksel olarak değil, ama yaptıkları sayısız cana mal olan bir domino etkisine yol açmış olabilir miydi?

Onu anlayabiliyordum ve Dee pencereden bakmaya kendini kaptıracak gibi olunca Archer'ın elinin ona uzandığını görüp sevindim. Fakat Batı Virginia'ya, evime yaklaştıkça Dee'yi düşünmeyi bıraktım.

Otoyoldan Petersburg'a saptığımız anda kalbim dışarı çıkmak istercesine tepinmeye, dans etmeye başladı. Dünyanın bu küçücük parçasında her şey normal görünüyordu. Hepi topu bir avuç trafik ışığı olan bu kasaba, dünyanın başına gelenlerden nasibini almamış gibiydi. Tek fark, kasabanın ana caddesinden ilerlerken sokaklarda hiç kimsenin olmamasıydı. Kaldı-

rımlarda yürüyen tek bir insan bile yoktu. Sağda solda tek tük arabalar göze çarpıyordu fakat herkes kendini evine kapatmış gibiydi. Bununla da kalmıyordu.

"Tanrım," diye soludu Archer. Bizi, gitmemiz gereken yere götürecek en yakın yola hızla sapan Köken'in direksiyon tutan eklemleri bembeyazdı. "Her yerdeler."

Açıklamaya gerek yoktu. Luxen'lerden söz ediyordu.

Daemon ön koltukların arasından uzanıp tek elini kız kardeşinin omzuna koydu. Onunla konuşmadı fakat Dee arkasını döndüğünde dudakları ipince bir çizgi halini almıştı ve beti benzi sararmıştı.

Midem de kalbimin oyununa katıldı, kalbim çaldıkça o da oynamaya başladı.

Dee başını öne eğdi, yüksek sesle "Onu duyabiliyorum ama iyiyim. Sizinleyim," dedi. Archer'a öyle bir baktı ki az daha kendimden geçecek, neler olup bittiğini unutacaktım. "Bana bir şey olmayacak."

Öyle olmasını umut ediyordum. Gırtlağımıza kadar düşman bölgesinde olduğumuz su götürmezdi. Burada olduğumuzu öğrenmeleri an meselesiydi. Belki de daha şimdiden biliyorlardı.

Arum ve asker desteği ise hâlâ saatlerce uzaktaydı. Bir anda her şey ters gidebilirdi çünkü bile bile tuzağın içine giriyorduk. Dee ile Daemon'ın Ethan'a yaklaşabilmesi için düşmanı kandıracak kadar iyi rol yapması gerekiyordu.

Öyle inandırıcı olacaklardı ki, gerçekten taraf değiştirmesinler diye dua ediyordum.

Korkum boşuna olabilirdi çünkü Daemon'ın bana karşı beslediği sevginin bunu yenecek kadar güçlü olduğuna ciddi ciddi inanıyordum. Yine de içimde bir korku vardı. Kanımda bir gölge gibi geziniyor, zihnimin bir köşesinden eksik olmuyor, midemde taş gibi oturuyordu.

Her şeyi elimize yüzümüze bulaştırabilirdik.

Nice zamandır görmediğim o dönemece yaklaştığımızda uzanıp Dee'nin koltuğunun arkasına yapıştım. Explorer ağır ağır bağlantı yolundan yukarı çıkarken nefesim kesildi. Çimenler aşırı uzamış, yolun üstünde uzun kamışlar bitmişti. Artık kimsenin peyzaja değer vermediği ortadaydı fakat dünya bir uzaylı kıyametiyle karşı karşıyayken bunun kabul edilebilir bir şey olduğunu düşündüm. Diğer alternatiflerin hiçbirini kabullenemezdim. Annem iyi olmaya mecburdu, beni beklemesi gerekiyordu.

Evdeydi çünkü Prius'u yola, tahta salıncağın esintiyle hafifçe ileri geri sallandığı verandanın önüne park edilmişti.

Archer kontak anahtarını çevirip otomobili stop ettirdi. Ben de verandayı çevreleyen saksılara baktım. İçlerinde çiçekten çok yaban otu vardı ama bu da anlaşılırdı çünkü annemin başında hem kayıp kızı hem de uzaylı istilası vardı. Hem ne yalan söyleyeyim, bahçıvanlık konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı zaten.

Emniyet kemerimin tokasını açarken parmaklarım titriyordu.

Annem evde olmalıydı. Arabayla geldiğimizi görmemiş miydi yoksa? Her an kapıyı açıp dışarı çıkamaz mıydı? Benim daha güzel, daha klas, daha akıllı ve hoş halimdi. Büyüdüğümde onun gibi olmayı umuyordum.

Ciğerlerimi çalışır halde tutacak kadar havayı zar zor alabiliyordum. Planımıza göre dizginleri Daemon ele alacaktı çünkü istediğimiz son şey koşa koşa annemin kucağına atılmamdı. Fakat onu görmeyi çok istiyordum. Buna ihtiyacım vardı çünkü burnumda tütüyordu ve iyi olup olmadığını öğrenmeye mecburdum.

Onun hayatta kalan yegâne şeyiydim; hâlâ sağ olduğumu bilmesi lazımdı.

Daemon kolumu tuttu, arka koltuktan inmeme izin vermedi. Dee ile Archer ise indiler ve Dee kendi evlerine ihtiyatlı bir ifadeyle baktı.

"Yakınlarda Luxen'ler var," dedi Daemon. Başparmağını süveterimin koluna, bileğime sürüyordu. "Evlerde de var mı, bilemiyorum."

"Evlerimizde niye Luxen olsun ki?" Soru ağzımdan döküldüğü anda ne kadar salakça olduğunu anladım çünkü benim ya da Daemon'ın evinde Luxen olması için sayısız sebep vardı.

Daemon gergin bir ifadeyle gülümsedi fakat gözlerindeki kaygı, midemdeki sancıların katlanmasına yol açtı. "Annen iyi mi diye görmek istiyorsun, biliyorum. Ama kaçıp gitmemen gerekiyor. Oraya gideceğiz fakat yolunda olmayan bir şeyler varsa ve sana oradan çıkmanı söylersem..."

"Niye bir şeyler yolunda olmasın ki?"

Daemon başını hafifçe yana yatırdı. "Kat..."

"Biliyorum, tamam," diye fısıldadım. Ağzımdan saçma sapan laflar dökülüyordu.

"Silahını unutma." Tabanca gangster usulü, kot pantolonumun arkasına sıkıştırılmıştı. Daemon gözlerimin içine baktı, sonra başını öne salladı. "Senin arkandan ineceğim Kat..." Bakışları değişti, daha derin bir hal aldı. "Eğer seninle belli bir şekilde konuşmak ya da sana Idaho'daki gibi davranmak zorunda kalırsam beni affet."

"Sebebini biliyorum. İdare edebilirim."

Daemon bir süre daha gözlerime baktı, sonra başıyla onayladı. Kısacık bir nefes alıp döndüm, arabanın kapısını açtım. Daemon da peşimden indi, elini anında enseme koydu. Tahminimce bu hareket bana boyun eğdirdiği, beni kontrolüne aldığı izlenimini vermek içindi ama elinin ağırlığında beni avutan bir şey vardı. Daemon'ın orada olduğunu biliyordum.

Kız kardeşi de Archer'ın kolunu tutmuş, onu kendi evlerinin veranda basamaklarına doğru götürüyordu. Dee dönüp şöyle bir Daemon'a baktı. İletişim kurup kurmadıklarını bilemiyordum çünkü başka Luxen'ler de bunu duyabilirdi.

Daemon beni arazi aracının ön tarafına götürdü. Evime yaklaştıkça yabani otlar yine gözüme takıldı. Sarmaşıklar boy vermişti. O kadar gür, o kadar da çoklardı ki veranda korkuluklarına sarılıp tırmanmaya başlamışlardı.

Kapıya doğru kaydı bakışlarım.

Sokak kapısı açıktı, bir tek içteki cam kapı kapalıydı. Kalbim duracak gibiydi, o yüzden ben Daemon'ı değil de, Daemon beni yönlendiriyormuş gibi yavaş yavaş yürümeye zorladım kendimi.

Basamaklar ayağımızın altında inledi ve veranda tahtalarından birinin o tanıdık gıcırtısı beni irkiltti.

Daemon sessizce "Civarda kesinlikle Luxen'ler var," dedi.

Her yerde olabileceklerini söylemek istiyordu. Etraftaki ağaçların arasında ya da evin içinde. Varlıkları o kadar güçlü, o kadar yoğundu ki pekâlâ evin salonuna toplaşmış olabilirlerdi. Daemon boştaki eliyle arkamdan uzanıp kapıyı açarken tüylerim diken dikendi. Parmaklarımızın ucuna basarak içeri girdik ve bizi içerinin nispeten daha sıcak havasının yanı sıra, hasret olduğum o koku, temiz çarşaf kokusu karşıladı.

Evin holüne bakınca gözlerime yaşlar doldu. Her şey aynı görünüyordu. Tanrı aşkına, kapının yanında Amazon'dan gelen kargo kutuları ve zarflar vardı. Hepsinin kitapla dolu olduğunu biliyordum. Muhtemelen yayınevlerinin halkla ilişkiler sorumluları blog'umun aylardır güncellenmediğini fark edene değin kitap yağdırmayı sürdürmüştü.

Kitap çantam sandaletlerimle birlikte o tatlı, açılmamış mektup yığınının yanı başındaydı. Annem geri geleceğimi bil-

miş gibi bırakmıştı onları oraya. Döndüğümde orada olmalarını istemişti. Alt dudağım titremeye başladı ve ağlamamak için gözlerimi deli gibi kırpıştırdım.

İyice içeri girdik. Hiç ses çıkarmadan boş oturma odasına yürüdük. Merdivenden yukarı, sonra da koridora, çamaşır odasına doğru baktım. Çoraplarımla dans edişim, Daemon kendi kendine içeri girince kıçımın üstüne düşüşüm geliverdi aklıma. Zar zor bir nefes almayı başarabildim. Öyle çok anım vardı ki. Kimi acı, kimi tatlıydı. Daemon kibarca ensemi sıktı, sonra yemek odasına girdik. Durduğumuz yerden mutfağı görebiliyordum.

Kalbim göğüs kafesimin içinde önce durdu, sonra hızlandı.

Daemon'ın eli kasıldı.

Gördüm onu. Annemi.

Evyenin başındaydı, sırtı bize dönüktü. Aman Tanrım, bu oydu. İpek gibi parlak sarı saçlarını toplayıp düzgün bir topuz yapmıştı. Üzerinde hemşire kıyafetleri değil, koyu renk bir kot pantolonla açık renk bluz vardı. Gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Hâkim olamıyordum kendime.

"Anne?" Sesim çatladı.

Bir anlığına kaskatı kesildi, ben de bütün numaraları bırakıp ona doğru koştum. Daemon beni yakalamaya çalıştı ama gerektiğinde çok hızlı olabiliyordum ve elinden kurtuldum.

Annem döndü.

Buradaydı. Sağ ve salimdi. Hiçbir şeyi yoktu.

"Kat!" diye bağırdı Daemon.

Görmeme engel olan bir gözyaşı seli arasında, tam bir duygu karmaşası halinde mutfağa koştum, masanın etrafını döndüm ve bir iki saniye sonra kollarımı boynuna doladım. "Anneciğim!"

Onu sımsıkı sardım, parfümünü ciğerlerime doldurdum, kokusunun bir dalga gibi üstüme kapanmasına, içimdeki huzursuzluğu gidermesine...

Ansızın bir çift kol belime dolandı, taş gibi sert bir göğse ve karna sımsıkı yaslanıp geri geri sürüklendim. Aklım olanları almıyordu. Neler olduğuna kafam basmıyordu. Derken ayaklarım yerde kaydı ve kendimi Daemon'ın arkasında buldum. Kolunu öne atmış, beni geriye itiyordu.

"Kes şunu Daemon." Elinden kurtulmaya çalıştım. Numara yapmamız gerektiğini biliyordum ama bu başkaydı. İçeride bizden başkası yoktu ki. Başımız dertte değildi ve annemi istiyordum.

"Katy." Daemon adımı söyledi ve sesindeki boğukluk, harflerin ağzından koparcasına fırlaması donup kalmama yol açtı.

Başımı kaldırdım, nefes nefese soluyarak Daemon'ın arkasından uzandım... ve annemi baştan aşağı süzdüm.

Tüm dünyam içine çöktü. İçimi paralayan, beni lime lime eden küçük, keskin, sivri parçalara ayrıldı.

Gözleri... Doğal olmayan, parlak bir maviydi.

Gözleri öyle maviydi ki, cilalanmış iki safire benziyordu. Oysa annemin gözleri... elâydı. Duruma göre değişmekle birlikte, kahverengiden çok yeşile çalardı.

"Hayır," diye fısıldayıp başımı iki yana salladım. "Hayır. Olamaz."

Annem başını yana eğdi, bir bana bir Daemon'a baktı. Sonra sıcaklıktan tümüyle yoksun bir gülücükle oynattı dudaklarını. "Sizi bekliyorduk biz de."

Hayır. Hayır. Hayır.

Daemon'ın elinden kurtuldum, gözlerimi annemden –yo, hayır, annem değil. Annem değildi *bu*– ayırmadan geri geri gittim. Buz kadar soğuk mavi gözler hareketlerimi takip etti ve dudakları beni süzerken öyle bir tiksintiyle kıvrıldı ki anlatamam.

"Hayır." Bozuk plak gibi tekrarlıyordum. Gerçek kafama dank ederken, göğsüm adeta ikiye yarılırken söyleyebildiğim tek şeydi bu.

Annem burada değildi.

Asla da olmayacaktı. Bir daha asla.

Çünkü o da asimile edilmişti. Annem gitmişti. Sonsuza dek.

Daemon

Bilmem gerekirdi.

Aklımdan tek geçen buydu. Bunun mümkün olabileceğini tahmin etmeliydim. İstilacı Luxen'lerin Kat'in annesine ulaşacağını, benim ya da Kat'in buraya geri gelme olasılığına karşı korkunç bir şey yapabileceğini önceden görmem gerekirdi. Belki de aslında bizi bekledikleri falan yoktu ve bunu sırf kötülük olsun diye yapmışlardı. Çünkü Ethan, Kat'in annesini mutlaka tanıyordu ve bu hareketin doğuracağı sonucu biliyordu.

Kat'in kalbinin kırılmasını adeta kendi içimde hissetmiş, bana Dawson'ın öldüğünü söylediklerinde duyduğum türden, katıksız bir ıstırap duymuştum. Kat'in bunu hissetmesini hiç istemezdim ama önünü almak olanaksızdı.

Gözlerini koca koca açıp geriye doğru sendeledi. Duvara çarptığının farkında bile değildi sanki. Sadece, aynı sözcüğü arka arkaya tekrarlıyordu.

Hayır.

Gerçeklere direnmek istercesine ellerini kaldırmıştı ve gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Derken karnını tutup iki büklüm oldu.

Evyenin başında duran, Kat'in sinir krizi geçirmesini soğuk bir gülüşle izleyen Luxen'e döndüm. Piç kuruları Kat'i bu hale getirmişti.

Öfke içimi kavurdu, bedenimdeki her bir hücreyi ateşe boğdu. Silahı kullanmadım. Çünkü tabancanın sesi bu durumda çok uygunsuz olurdu. Karşımızdaki Kat'in annesi olmasa bile

ona benziyordu. Önümdeki dişi Luxen başına gelecekleri anladığında iş işten geçmişti. Tam değişiyordu ki öfkemi salıverdim, bir Kaynak patlamasıyla onu göğsünden vurdum. Etrafında fırıldak gibi dönerek tezgâha kapaklandı. Oraya tutundu, yalpaladı ama bir başka ışın daha fırlatıp tam kafasının arkasından vurdum.

Luxen'in ışığı bir kez, sonra bir kez daha bembeyaz parladı, sonra patlayan bir ampul gibi söndü. Dişi Luxen bir patates çuvalının üstüne, oradan da *güm* diye yere yıkıldı. Gerçek formunu aldı, son ışığı da damar ağında sönüp gözden yitti ve geride sadece insansı bir kabuk kaldı.

Kat dizlerinin üstüne düştü, boynunu büküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Hızla ona döndüm. "Katy... bebeğim. Ben..." Söylenebilecek tek bir şey vardı: "Çok... ama çok üzgünüm."

Ansızın hareket etti, ellerini mutfağın zeminine dayadı. Başını geriye atıp feryat etti. Sesi ıstırap ve keder yüklüydü.

Ayağımın altında hafif bir sarsıntı peydahlandı; şiddetlenerek mutfak masasını sarsmaya, dolaplardaki fincanları, tabakları oynatmaya başladı. Sonra bir kükremeye dönüştü, evin sağından solan gıcırtılar geldi, tavandan boyalar döküldü. Masa yana doğru kaydı. Önce bir sandalye, sonra diğeri devrildi. Salonun camlarından biri patladı.

Kat evi yıkıyordu.

"Kahretsin."

Yanına çömeldim, boynuna dolanıp onu kendime çektim. Geriye yaslanıp yere oturdum. Her yanı titriyordu. Onu kucağıma aldım, bir elimi saçlarının arasına soktum, yüzünü göğsüme yasladım. Bedenini yaprak gibi sarsan şiddetli hıçkırıkları bastırmaya yaramamıştı bu.

Tanrı aşkına, ne yapacağımı bilemiyordum. Onu nasıl tes-

kin edebileceğimi bilmiyordum ve şu an dünyanın en önemli şeyi buydu.

"Her şey düzelecek bebeğim," dedim ağzımı başına dayayarak. "Buradayım, Kedicik. Yanındayım. Seni bırakmayacağım."

Göğsüme sokulurken beni duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Göğsü hızla inip kalkıyor, nabzı çok hızlı atıyordu. Sonra kıvrılıp kendi içine kapandı. Kesik kesik, acı içinde ağlayışı içimi dağlıyordu.

Bilmem gerekirdi.

Fakat bir Luxen'in içeride mi, dışarıda mı olduğunu anlamam mümkün değildi. Diğerleri de gelecekti ama elimden tek gelen ona sımsıkı sarılıp gözümü tavana dikmekti. Tavanda odanın diğer ucuna kadar giden bir çatlak belirmişti. Ama temelinin birkaç dakikada bir hafifçe titremesi dışında ev sakinleşmişti.

Elimle sırtını okşadım, bir başka Luxen'in yaklaştığını hissettiğim halde eğilip alnını öptüm. Derken evin sokak kapısı hızla açıldı, Dee'nin bana seslendiğini işittim.

"Buradayım."

Kat kollarımda titriyordu hâlâ. Hıçkırıkları nispeten dinmişti ama o duygusal buhranın geçmesine daha çok vardı.

"Neler oluyor?.." Dee mutfağın dışında, holde yerine çakılıp kalmıştı. Bakışları önce ölü Luxen'e, sonra yerde oturan bana ve Kat'e gitti. "Kat?"

Archer da arkasındaydı, bir elini Dee'nin omzuna koymuştu. Ben dikkatimi Kat'e verirken o da zihnimi okuyup olan biteni anlamaya çalışıyordu. Elimi Kat'in başının arkasına koydum, başımı onun başına dayadım, ona sarılıp öylece durdum.

Archer'ın olanları Dee'ye anlattığı anın farkına vardım çünkü kız kardeşim önce bir çığlık attı, sonra yanına gelip Kat'e sarılmaya çalıştı. Fakat Kat'i bırakmayacaktım.

Kat'in başının üstünden göz göze geldiğimizde "Evin sarsıldığını hissettik," dedi Dee. "Buraya gelmememiz gerektiğini biliyorum. Planda bu yoktu ama çok kaygılandım."

Plan hapı yutmuştu. Demin olanların ardından bunu asla yapamazdım. Ona plana uygun biçimde davranamazdım. Kat'i buradan götürmeliydim.

Archer boğuk bir sesle "Planın canı cehenneme," diyerek duygularımı dile getirdi. "Buradan güvenli bir yere gitmemiz, yeniden toparlanmamız gerekiyor. Böyle yapamayız..."

Sonucu ne olursa olsun Kat'i buna maruz bırakamazdım. Onu Explorer'a attığım gibi uzaklaştırmaya hazırdım. Sadece planın değil her şeyin canı cehennemeydi. Biz üzerimize düşeni yapmıştık. Arum'lar geliyordu ve tüm becerebildiğimiz –yapabildiğim tek şey– Kat'e dünyadaki en büyük acılardan birini, bir sevdiğinin kaybını yaşatmak ve ona bunu ilk elden göstermekti.

Dee ağır ağır geri giderken ellerimi Kat'in kollarına koydum. "Gitmemiz gerekiyor," deyip yavaşça doğruldum, onu da çektim.

Ayağa kaldırmıştım ama bacakları tutmuyor gibiydi. Yüzü ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. Başını kaldırırken dudakları titriyordu. O güzel gözleri donuklaşmıştı.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu çatlak bir sesle.

Başımla onayladım, ama Kat birden silkinip kurtuldu. Hızla döndü ve ben onu yakalamaya çalışınca yumruğunu karnıma vurdu. Hissetmemiştim bile. "Kat..."

"Hayır," deyip bana tekrar vurdu. Bu sefer koluma geldi. "Hayır!" Tekrar vurdu, avucu yanağıma çarpıp sekti.

Gözleri fal taşı gibi yürüyen Dee, Kat'e yaklaştı ama elimi uzatıp ona geri durmasını söyledim. Kat'in etkisiz yumruklarından biri daha vücuduma isabet ederken Dee başını iki yana salladı.

"Sorun değil," dedim onlara. "Dışarıda buluşuruz."

Dee yüzünü astı. "Ama..."

"Gidin!"

Dee tereddüt ettiyse de Archer yürüyüp elinden tuttu. Ben dikkatimi tekrar Kat'e verirken kapıya yöneldiler. Kat'in gözü beni görüyor mu, ondan bile emin değildim. Göz bebekleri bembeyaz parlıyordu. Yine bana vurdu, izin verdim.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedim; ciddiydim de.

Kat'in yumrukları göğsümü dövdü. Önce vuruşları biraz olsun şiddetliydi, ama oradan ayrılmadım, yumrukları iyice yavaşlayana, omuzları sarsılmaya başlayana kadar bekledim. Kendi çektiği acının yanında bana verdiği acının lafı bile olmazdı.

"Aman Tanrım," diye fısıldayıp alnını göğsüme koydu. "Aman Tanrım, annem öldü. Gerçekten öldü." Kolları iki yanına düştü. "Ona... neden yaptılar bunu?"

Ona sarıldım. "Bilmiyorum bebeğim, ama üzgünüm. Hem de çok."

Orada durup titremeye devam etti. Ona kendini toparlaması, yasını tutması için zaman verememek mahvediyordu beni. "Bir an önce..."

Bir sezginin ürpertisi tenimde gezindi ve hemen ardından, kafatasımın içinden hiç eksik olmayan uğultu kuvvetlendi. Kahretsin. Hızla döndüm, kendimi Kat'e siper ettim, tam o sırada sokak kapısı bir kez daha gümleyerek açıldı.

Gürültülü ayak sesleri holden yaklaşıp yemek odasına girdi. Gerilmiştim; gelenin Dee ya da Archer olmadığını biliyordum. Eve dönme ve Luxen'lerin ayağımıza gelme planı çok işe yaramıştı doğrusu.

Ethan Smith mutfağa girdi.

23

Daemon

Ciğeri beş para etmez herif buraların sahibiymişçesine, hiçbir korkusu olmadan, feci rahat bir biçimde yürüyordu. Hatta kahrolası siyah pantolonu ve beyaz gömleği ütülüydü.

Kot pantolonumun arkasında sakladığım özel tabanca tenimi yakıyordu ama daha ben elimi silaha atamadan Ethan konuştu.

"Sakın bir numara çevirmeye kalkışma. Biliyorum ki ne sen bizim tarafımızdasın ne de kız kardeşin. *Senin* çetin ceviz olduğunu biliyordum ama asıl kız kardeşine şaşırdım. Oyun bitti." Bize göz ucuyla bile bakmaya zahmet etmeden yürüdü, masanın yanına gelip bir iskemleyi yerden kaldırdı, oturdu. "Eğer canımı sıkarsanız kız kardeşini de, yanındakini de gözünü açıp kapayana kadar öldürürüz. Bunu sakın aklından çıkarma."

Genzimden gür bir hırıltı yükseldi.

Yerdeki ölü Luxen'e baktı, sonra mor renkli gözlerini bize çevirdi. Hoşnutsuzluğunu belirten bir ses çıkardı. "Senin için büyük umutlarım vardı Daemon Black."

Onu öbür tarafa postalamamak için kendimi zor tutuyordum. "Aman ne komik. Sözlerin, tanıdığım bir başkasının sözlerine benziyor. Onu da hüsrana uğratmıştım."

Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. "Hımm. Dur bir tahmin yürüteyim. Nancy Husher mı yoksa?"

Dişlerimi sıktım. "Onunla konuşuyor musun sen?"

Ethan kayıtsızca elinin tersini pantolonuna sürdü, sonra bacak bacak üstüne attı. "Pek sayılmaz, Daemon. Lütfen." Elini uzattı, iki sandalye daha doğrulup yerine geldi. "Oturun."

"Hayır, sağ ol," dedim Kat bana daha da sokulurken. Kafasının şu anda nasıl bir durumda olduğunu bilemiyordum.

Ethan kıs kıs güldü. "İkinize de seçenek sunmuyordum. Ya otursunuz ya da dışarıdakilere kız kardeşini öldürmeleri için emir veririm. Acı çektire çektire."

Büyük'e ya da türümüz için her ne halt oluyorsa ona bakarken öfke kanımda yakıcı asit gibi dolaşıyordu.

Konuşan Kat oldu. Başına gelenler dikkate alınırsa sesi şaşırtıcı derecede normaldi. "Oturacağız."

Ona baktığımda yüzünün bembeyaz, gözlerininse hafifçe şiş olduğunu gördüm ama gri bakışları kendindeydi. Elini tuttum.

Ethan bizi izlerken güldü. "Söyle bana Daemon, bir insana âşık olmana ne yol açtı?"

Bu soruya ne yanıt verebilirdim ki? Ethan'a yakın olan iskemleye oturdum, böylece Kat'e daha uzaktaki kaldı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Merak ediyorum." Başını yana eğdi. "Yanıt ver."

Sıkmaktan dişlerim kırılacaktı. "Sevilmeyecek nesi var ki?"

"Eh, her şeyden önce o bir insan." Bakışlarını Kat'in üstünde dolaştırdı, burun kıvırdı. "Mutasyona uğramış ama önünde sonunda insan işte."

"Yani?" diye meydan okudu Kat.

Adam onu duymazdan geldi. "O bir insan, Daemon."

"Umurumda değil."

"Öyle mi? Ben insanlardan nefret eden Daemon'ı hatırlıyorum. Kardeşine yapılanlar ve ailesinin başına gelenler yüzünden insanlardan nefret eden Daemon'ı," diye yanıt verdi Ethan. "Büyük umutlar beslediğim o Daemon'ı hatırlıyorum."

"Dawson'ın başına gelenlerden ötürü insanlardan nefret etmem hataydı. Onun Beth'e âşık olması Beth'in suçu değildi. Daidalos'un suçuydu."

"Tümüyle insanların idaresinde bir örgüt."

Gözlerimi kıstım. Elimden tek gelen onu konuşturmak ve yaptığımız planları aklımdan geçirmemekti. "Açıklama için sağ ol."

Oralı bile olmadı. "Erkek kardeşin o insan kızla hiç tanışmasaydı her şeyin farklı olacağını inkâr edemezsin. Aynısı senin için de geçerli. Belki de tüm dünyan farklı olacaktı. Neticede bize o mükemmel fırsatı tanıyan Vegas'ta yaptıklarınızdı."

Çenemde bir kas seğirmeye başladı. *O insan kız.* Kat'e iki defa böyle dediğini hatırlıyordum ama o zaman sesinde saf nefreti değil, sadece tiksintiyi sezmiştim. Ama artık anlıyordum. Dahası, bu olumsuz duyguları şu anda da sezinliyordum. "Sana bir şey diyeyim mi Ethan?" Kat'in gözleri üzerimdeydi. "Hiçbir şeyi değiştirmezdim. Dawson da değiştirmezdi. Bu da sana kapak olsun."

Mor renkli gözlerinin ardında beyaz bir ışık parlayıp söndü. "Sana anne ve babanın bu gezegene indiklerinde sağ olduklarını söylesem ne dersin?"

Bir an için düşünmedim... düşünemedim. Sözleri hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Ne?" diye sordu Kat.

Ethan ona lütfedip de bakmadı bile. Gözlerini gözlerime öyle bir dikmişti ki, gören de beni yemeğe falan davet edecek sanırdı. "Ebeveynlerin, Daemon. Ya onlar Dünya'ya geldilerse de insanlar tarafından öldürüldülerse? O zaman şu kıymetli

insancığına karşı hangi duyguları beslerdin? Ya da diğer insanlara karşı?"

Söylediklerine yanıt vermeden edemedim. Arkama yaslanıp ona baktım. Kat'in gözlerini bir kez daha üzerimde hissettim. Yanıtı bulmak için çok derinlere bakmama gerek yoktu. "Evet, yine de aynı şeyleri hissederdim."

Ethan merakla süzdü beni.

"Onlar... sağ mıydı?" diye sordu Kat.

"Bu bir şeyi değiştirmez," diye bağırdım. Doğruydu da. Şu an hiçbir önemi yoktu. "Hepsi saçmalık. Baştan aşağı." Mutfak masasının üstünde yumruklarımı sıktım. "Ne istiyorsun Ethan? Neden yapıyorsun bunları? Dünyaya ele geçirmek için falan mı?"

"Dünya hâkimiyeti mi?" Ethan gevrek bir kahkaha attı. "Bu çok klişe. Çok da aptalca. Bu gezegene ya da bir başkasına hükmetmek umurumda değil."

Kaşlarımı merakla kaldırdım.

"Benim annem babam öldürüldü, Daemon. Ama ne olduğumu tam olarak bildiğine göre bunu zaten anlamışsındır. Nancy sana eminim ki... Eh, gerçeğin yarısını anlatmıştır." Ethan ellerini kucağında birleştirdi. "Ben ilk Köken grubunun üyelerindendim. Nancy daha gencecik yaşta Daidalos'un başına geçmeden önce."

İlk gruplardan mı? Evet, Nancy'nin onlara ilişkin anlattıkları doğruysa ilk grup işleri pek de kıvıramamıştı.

"Babamın annemi mutasyona uğrattığını anlayınca onları yakaladılar. Üzerlerinde deney yapmaya başladılar. İkisinin arasındaki sevgi, Daidalos'un onlara yaptığı ve onları yapmak zorunda bıraktığı şeyler yüzünden yok oldu," diye açıkladı zerre kadar duygu göstermeden. "Ben küçük bir Köken grubuna dâhildim ve bir laboratuvarda büyüdüm."

"Çok kötüymüş."

Yüzünde yine o gergin gülümseme belirdi. "Hayal bile edemezsin. Tek bir yanlışımda hayatımı noktalayacaklarını bile bile yıllarca yaşadım orada. Ne olduklarının farkına varamayacak kadar küçük Köken'lerin zorla götürüldüğüne şahit oldum; asla da geri dönmediler. Öldürüldüler. Sonra bir kusurum yüzünden annemi, babamı katlettiklerini gördüm."

Ellerim, kahretsin, tüm vücudum bunu bitirmek için sabırsızlanıyordu. "Dediğim gibi, çok kötü, ama bana neden bunları anlattığını gerçekten anlayamadım."

"Anlayamadın mı?" Ethan güldü ve ilk defa yüzüne gerçek duygular yayıldı. "Kontrol altında dışarıda yaşayabilecek duruma gelene kadar Daidalos'un laboratuvarındaydım. Senatör ya da doktor olarak yetiştirilenlerden değildim. Hayır, ben Luxen topluluğunun içine yerleştirildim ve gözümü üzerlerinden ayırmamam emredildi bana." Güldü. "Sanki onlara yardım edecekmişim gibi. Ya da benim neslimden herhangi bir Köken bunu yaparmış gibi."

"Nesil mi?"

"Evet. Kabaca beş nesil var. Ben ilkinin üyesiyim. Dışarıdaki arkadaşınız ikinci nesilden. Onun üstüne üç nesil daha var."

Son iki neslin Luc'u ve o tüyler ürpertici küçük çocukları kapsadığını tahmin ettim. "Grubundaki tüm Köken'ler senin gibi mi?"

"Benim gibi mi?" deyip başını iki yana salladı. "Benimle aynı şeyleri isteyip istemediklerini mi soruyorsun, yoksa artık Daidalos'un emrinde olup olmadıklarını mı? Yanıtın iki yüzü var. Hiç kimse bir Köken'i tümüyle kontrol edemez. Bizler Tanrılara en yakın şeyiz."

Vay canına, diye dudaklarını oynattı Kat.

"Ve neslimden az sayıda kalan Köken benimle aynı şeyleri istiyor."

Kat öne kaykılıp ellerini masadan indirdi. "Az sayıda mı? Senin... neslinde çok Köken yok mu yani?"

Ethan'ın bakışları ona doğru kaydı. Bundan hiç hoşlanmamıştım. Hem de hiç. "İkiniz Daidalos'un elinden kaçınca ve Vegas olayı olunca, Daidalos temizliğe girişti. Köken'lerin kökünü kazımaya başladı."

Kat kaşlarını çattı. "Buna Luxen'ler geldikten sonra başladıklarını söylemişlerdi."

"Bir insanın sözüne mi inanacaksın? Elbette ya, çünkü sen de onlardansın." Ethan yüzünü ekşitti. Tiksintisi barizdi ve *gerçekten* sinirime dokunmaya başlıyordu. "Siz Vegas'ı alt üst etmeye karar verince temizliğe başladılar. Ülkenin dört bir yanında patır patır öldürdüler bizi. Son vermenin vakti gelmişti."

"Son vermenin." Konuşmanın nereye gittiğini kavramaya başlıyordum. "Dünya'ya hiç gelmemiş olan Luxen'lerle iletişim kurmanın bir yolunu buldun."

"Bir yolunu zaten arıyorduk. İstersen kapıları araladık diyelim. Zamanlama kusursuzdu." Ellerini iki yana açtı. "İşte, şimdi buradayız. Luxen'lerin çoğu –hem buradakiler hem de kısa süre önce buraya gelenler– sözümden çıkmıyor." Gülümsemesi daha da yayıldı. "Çok ikna edici olabilirim."

Kat ona dik dik baktı. Bir saniye geçti. "İnsanlardan nefret ediyorsun sen."

"Tiksiniyorum onlardan," diye tekrarladı. "Midemi bulandırıyorlar. Zayıf ve kırılganlar. Kaypak ve tehlikeliler. Başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar. Luxen'ler onlara boyun eğdirmek istiyor, eğdirecekler de. Zaten şimdiden insanları kontrole başladılar ve benim için hava hoş. İnsanlar acı çektiği, benim yaşadıklarımı yaşadıkları sürece sorun yok."

"Tüm bunlar... hepsi sırf başına gelenler yüzünden mi?" diye sorup başını iki yana salladı Kat. İnanamadığı sesinden

anlaşılıyordu. Onu suçlamıyordum; ben de afallamıştım.

Dünyayı ele geçirmek hiç değilse bir amaçtı. Peki ya bu? Düpedüz pis bir nefret, intikam duygusu ve... evet, delilikti. Arkasına bu kadar Luxen'i almayı nasıl başarabildiğine akıl sır erdiremiyordum. Ne olduğunu nasıl anlayamazlardı? Gerçi düşününce, kahretsin, ben de anlamamıştım.

"Sırf sana yapılanlar yüzünden bütün bunlar," diye tekrarladı Kat.

"Ve türümün diğer üyelerine yaptıkları yüzünden." Ethan'ın gözleri yine parladı. "Daidalos'un ve projelerinin ortadan kalkmasından sonra bile yapacakları şeyler yüzünden."

"Fakat böyle bir şey yapmamış, Luxen'leri bağrına basabilecek insanlar da var," diye karşı çıktı Kat. "Koca bir ırkı, üyelerinin çok küçük bir kısmının yaptıkları için yargılayamazsın ki."

"Yargıladım gitti çoktan," diye yanıt verdi Ethan.

"Bu delilik!" Kat'in yanakları kızgınlıktan kıpkırmızı olmuştu ve kesinlikle haklıydı. "Bu, Luxen'lerin Arum'lara, Arum'ların da Luxen'lere karşı hissettiklerinden bile beter. Bu kesinlikle..."

Ethan bir anda, takip bile edemeyeceğim kadar hızlı hareket etti. Daha bir saniye önce yerinde oturuyordu. Bir saniye sonra ise Kat'in başında dikilmiş, gırtlağına sarılmıştı.

İskemleyi devirip kalktım. Bedenim değişmeye başladı. *Bırak onu, gitsin.*

Kat'in boğazını sıktı. "Hele bana doğru bir adım at, dönüş ya da Kaynak kulan, boynunu anında kırarım. Bakalım o zaman da onu iyileştirebilir misin?"

Kalbim –Tanrı cezasını versin– onlara bakarken neredeyse duracaktı. Aslında boğazını sıktığı kişi *bendim,* çünkü tüm dünyam avuçlarındaydı. İradem kullanarak tekrar insan haline dönüştüm ve o piç herife, hayatım boyunca söyleyeceğimi

hayal bile edemediğim o tek sözcüğü söyledim.

"Lütfen." Güçlükle yutkundum ama söylemek sandığımdan kolay olmuştu. "Lütfen ona zarar verme."

Ethan, Kat'in suratına bakarak dudağını büktü. "Senin için aynısını yapmayacak bir insan için mi yalvarıyorsun?"

"Onun için her şeyi yaparım."

Güçlükle soluyarak "Ben de onun için... aynısını yaparım," dedi kucağındaki ellerini yumruk yapan Kat. "Ve asla... senin gibi zırdelinin teki olmam."

"Kat," diye uyardım onu.

Ethan'ın kavrayışı sıkılaştı, Kat irkildi. "Efendim?"

"Sen... Luxen'lerden de betersin. Milyarlarca insanı yapmadıkları bir şey yüzünden yargıladın." Sesi çatladı. "Annemin canını yaktın. O size hiçbir şey yapmamıştı, muhtemelen adını bile bilmiyorsundur."

"Şu sürtüğün mü?" Ethan tükürürcesine konuştu. "Adının bilinmesine bile layık değil o."

Aynı anda birkaç şey birden oldu. Dışarıdan mavi bir ışık geldi, tüm pencereleri aydınlatıp duvarlarda dans etti. Çatıdan devasa kanatların sesi geldi. Hemen her yönden bağırtılar duyuldu.

Ethan başını kaldırdı, şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Kat iskemlesini geriye atıp tekmesini savurdu. Ayağı Ethan'ın tam midesine geldi. Kat devrildi, Ethan ise masaya doğru sendeledi. Fırladım, daha düşmeden Kat'i omuzlarından tuttum. Kaldırıp onu Ethan'dan uzaklaştırdım ve dönüştüm.

Evyenin üstündeki, bahçeye bakan pencere havaya uçtu. Kat'i çevirip arkama aldım, onu uçan cam parçalarından korudum.

Kapkara giysili, yüzleri maskeli adamlar kırık camları botlarıyla çiğneye çiğneye, tıpkı bir aksiyon filminden fırlamışçasına iniyordu. Ya ordu yetişmişti ya da bir özel kuvvetler ekibi

yanlış evi basmıştı. Ne var ki ellerindeki devasa tüfekler –DEM silahları– ilk tahminimin doğru olduğunu gösteriyordu.

Kat'i geriye ittim. Biraz sonra kopacak kıyametin ortasında kalmasını istemiyordum. Fakat yakasını kurtarmaya çalışan tek kişi ben değildim.

Ethan olacak o beş para etmez herif döndüğü gibi tabanları yağladı.

Katy

İçimde fırtınalar kopuyordu. Yoluma çıkan her şeyi yerle bir etmek üzere bir hortum gibiydim. Duyularım allak bullak olmuştu. Olmuş olan, olmakta olan her şey bana fazla geliyordu.

Pencerelerden evin her yerine askerler doluşuyordu.

Annem ölmüştü.

Tüm dünyanın çivisi çıkmıştı. Hepsi de intikam yüzündendi. Başka bir şeyden değil. Önemli bir şey yoktu. Sırf aklını kaçırmış birileri öç alacak diye koca dünya, benim dünyam yıkılmıştı. Arkasında anlamlı hiçbir şey, tutarlı tek bir sebep yoktu.

Ethan'ın dönüp kaçtığını görünce durup bir an düşünmedim bile. Hiç tereddüt etmeden elimi belime attım, modifiye edilmiş Glock'un kabzasına yapıştım. Her şey bir anda oldu bitti. Askerler Ethan'a bağırırken nişan aldım.

Ethan evyenin başına gelmişti bile. Sihirbaz Houdini gibi pencereden kaçacaktı ve adımını dışarı attı mı, onu bir daha hayatta bulamayacağımızı biliyordum. Her şeye sıfırdan başlamamız gerekecekti. Yaptıkları yanına kalacaktı.

Kafasına nişan alıp tetiğe asıldım.

Tüm bunlar bir ya da iki saniyede olmuştu. Yılların, ayların sonucu göz açıp kapayana dek gelmişti.

Ethan yüzüstü mutfak zeminine kapaklandı.

Bitmişti.

Ölmüştü.

Parmağını kıpırdatmaya yetecek kadar sürede hayatı sönüp gitmişti. Annemin ölümü ise daha uzun, daha acılı olmuştu herhalde. *Ethan şanslıydı,* diye düşündüm duygusuzca. Bir saniye önce varken, şimdi yoktu.

Tabancayı indirirken elim titriyordu. Daemon'ın bana baktığının farkındaydım. O tuhaf adamlar da bana doğru dönmüştü. Yüzleri kaskların siperliği ardında gizlenmişti ama biliyorum ki onlar da gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

Ethan ölmüştü.

Luxen'ler gibi ölmemişti ama. Ölümün öncesinde ışık gösterileri falan gerçekleşmemişti. Ne ilginçtir ki dünyadan, tıpkı o çok nefret ettiği ancak aslında bir üyesi olduğu insanlar gibi ayrılmıştı. Kaderin cilvesine bakın. Ethan'ın annesi de bir melezdi, yani kısmen insandı. Acaba Ethan kendisinden de nefret etmiş miydi? İyi ama bunları niye düşünüyordum ki şimdi? Hiçbirinin önemi yoktu.

Soluk almaya çalıştım ama boğazımda tıkanıp kaldı. Önce üşüdüm, sonra sıcak bastı; cayır cayır yanıyordum.

Adamlardan biri döndü, eldivenli elini miğferinin yanına götürdü. Telsizden gelen parazitlerin sesi duyuldu. Sonra adam "Buradalar," dedi.

İlkin Arum'ları kast ettiğini düşündüm ancak dışarıyı ansızın aydınlatan ışık patlamaları sözü geçenin Arum'lar olmadığının habercisiydi.

"Hadi! Hadi!" diye emir verdi özel kuvvetler görünümlü adamlardan biri.

Adamlar –beşi birden– geldikleri gibi, pencerelerden dışarı çıktı. Az ötelerinde duran kapıyı gösterecektim ama Daemon

bana, hâlâ elimde tuttuğum silaha uzandı.

Tabancayı daha bir sıkı kavrayıp geri çekildim.

"Kat..."

Bakışlarım Ethan'ı atlayıp annemi asimile etmiş olan ölü Luxen'e gitti. Orada öylece dururken dışarıdan gelen bağırışları duydum. Daha gündüz olmasına rağmen sanki yatay şimşekler çakıyordu. Daemon bir küfür etti. Dikkati benimle kız kardeşinin olduğu yer arasında bölünmüştü. Onun yerine seçimi ben yaptım.

"Bu iş daha *bitmedi*," dedim aşırı tiz bir sesle.

Bana doğru ölçülü bir adım attı, sonra başını eğip gözlerime baktı. "Bizim için bitti, Kat. Bitti."

"Hayır." Bitmemişti. İçimde çok fazla şey birikmişti. Sınır tanımayan bir enerji, kızgınlık ve daha binlerce başka duygu. "Hayır."

"Kat..."

Döndüğüm gibi bir hışımla mutfaktan fırlayıp ön kapıya koştum. Kapıyı ardına kadar açtığımda Daemon da hemen arkamdaydı.

Kızılca kıyamet.

Evlerimizi çevreleyen gür ağaçlı korudan yirmi kadar Luxen çıkmıştı. Yanlarında en azından üç tane de Köken vardı. Dee'yi ya da Archer'ı göremiyordum fakat yerde yatan hem insan hem Luxen cesetleri vardı. DEM mermileriyle Kaynak ışınları bahçenin iki ucu arasında karşılıklı yağıyordu. Sağ Luxen'lerin sayısı insanlarınkinden fazlaydı. Asıl biçimlerini aldıklarından, bulutların arasından yüzünü gösteren güneşinki kadar parlaktı ışıkları.

Kelimenin tam anlamıyla bir savaş sahnesiydi. Vegas'takine çok benziyordu. Bahçeye yakın ağaçlar kavrulmuştu. Çıplak dallardan bazıları tutuşmuş, havaya kapkara bir duman saçı-

yordu. Havada asılı duran yanık kokusu midemi bulandırmıştı.

Luxen'ler siyah üniformalı adamlara beyzbol topu gibi üst üste ışık topları fırlatıyordu. Toplardan biri bir insana çarptı, onu kendi etrafında döndürüp verandanın yanı başında yere serdi. Adamın elindeki DEM silahı yere düşüp ateş aldı, ölümcül mermisi dosdoğru üzerimize geldi.

Daemon beni yana itti ve silahtan çıkan kurşun arkamızdaki fırtına kapısına çarpıp camı tuzla buz etti.

Göz ucuyla baktığımda Archer'ın evin araba yolunda koştuğunu, demin Ethan'ın üstünde kullandığımla aynı tür olan tabancasıyla ateş açtığını gördüm. Keskin nişancı gibi, attığı her mermide bir Luxen'i deviriyordu. Önce birini vurdu... sonra bir diğerini, ardından birini daha. Hepsinin de vücutları titreşmeye başladı, içlerinden biri yere devrildi. Işık söndüğünde geriye insanı çağrıştıran bir kabuk kalmıştı.

Sonra annemin arabasının arkasında Dee'yi gördüm. Birkaç saniyede bir yerinden kalkıyor, Luxen'lere doğru Kaynak ışınları fırlatıyordu.

Daemon beni çekti. Bir Köken hızla verandaya koşuyordu ve kollarını sarmalayan beyaz ışık gittikçe kuvvetlenirken kolunu geriye atmaya hazırlanıyordu. Daemon veranda korkuluğunun üstünden atladı, daha bir şey yapamadan Köken'e çelme taktı.

O da ninja gibiydi ve çok havalıydı.

Orada boş boş duramayıp tabancayla Luxen'lere nişan aldım, namludan bir şey çıkmaz hale gelene kadar tetiği çektim. İçlerinden ikisini, belki de üçünü vurmuştum. Atışlarımın hiçbiri öldürücü değildi ama Archer Kaynak'ı kullanarak benim başladığım işi bitirdi, hepsini hakladı.

Çarçabuk merdivenden indim, tabancayı bir kenara fırlattım. Daemon'la Köken yumruk yumruğa dövüşüyordu ve bir Köken daha onlara yönelmişti. Daemon üstteydi. Adi herifin

üstüne çıkmış, ona bir darbe vurmak için kolunu kaldırmıştı.

Farklı bir yönden, Daemon'ın evinin olduğu taraftan beyazımsı kırmızı bir ışık parıltısı gelince kalbim bir an durayazdı. Enerji ışını Daemon'ın omzuna isabet etti, onu Köken'in üstünden alıp sırt üstü yere fırlattı. Yüzü acıyla çarpılmıştı ve kolunu tutuyordu. Dudağından bir küfür seli boşandı.

Sonra Daemon gerçek biçimini aldı, ayağa fırladı. Beyaz ışığının içinde kıpkırmızı çizgiler vardı. Eşi benzeri görülmedik bir güç gösterisine soyunmak üzereydi ama içimde hâlâ derin ve vahşi bir şey büyüyordu.

Bakışımı yan bahçedeki Köken'e çevirdim. Statik elektrik çatırdayarak tenimde dolaştı. Öfke, hücrelerimi kaynaştırdı ve zaten orada olan hiddetle, ıstırapla karıştı. İçimden bir şok dalgası gibi fırlayıp yayıldı.

Annemin arabası sarsılınca Dee korkuyla geri sıçradı. Simsiyah bukleleri uçuşarak, koca gözleriyle bana baktı. Ağzını açtı ama lafı ağzına tıkıldı.

Yayılan dalganın gücü bir kasırganınkine eşdeğerdi. Güç dalgası Explorer'a tosladı, aracı iki tekerleğinin üstüne kaldırdı, sonra ters çevirdi. Araba Köken'in üstüne doğru yuvarlandı. Bunu gören Köken arkasına bile bakmadan kaçmaya başladı.

Kaçtı.

Beynim devre dışı kaldı ve botlarımı toprağa gömüp hızla koşmaya, onu takip etmeye başladım. Birilerinin bağırarak adımı söylediğini duydum fakat durup dinleyemezdim. Ayaklarım iyice hızlandı, güç ve enerji dalgası içimden dışarı yayıldı.

Düşüncelerimin arasında adımın söylendiğini duyduğumda ormanın kenarına varmıştım ama durmadım. Gitgide hızlanmaya devam ettim. Kalbim betonu delen bir kaya matkabını, kalp atışlarım ise kafese kapatılmış bir kuşun kanat çırpışını anımsatıyordu.

Saçlarım flama gibi arkamda dalgalanırken tenimi sıcak bastı. Dallar beni çekiştiriyor, kıyafetimin parçalarını koparıyor, incecik kırbaçlar misali yanaklarıma, kollarıma vuruyordu. Ama beni durduramadılar. Kayaların, devrilmiş ağaç gövdelerinin üstünden atladım. Kendimi zorladıkça adalelerim haykırıyordu adeta.

Ormanda bir iki metre önümde koşan Köken, ağaçların, kayaların arasında hızla sekiyordu. Aklımın bir köşesinde, içimdeki vahşi enerjiye şaşıyor, kimi melezler gibi kendimi yok edip etmeyeceğimi –Carissa gibi– merak ediyordum. Acaba yeterince test edilmiş miydim? Belki de onlar test edilmemişti ve kendini imha böyle bir şeydi.

İçim yanıyordu. Canice bir hiddetle, hüsranla, dipsiz bir ıstırap kuyusu gibi canımı yakan derin bir kederle doluydum. Kalbimin bu denli hızlı çarpabileceğine ve çarpmayı sürdürebileceğine inanamıyordum.

Kat!

Daemon'ın sesini bir kez daha duydum ama Köken'e, onu ortadan kaldırma ve hiçbirini sağ bırakmama ihtiyacıma odaklanmıştım.

Koşarak ne kadar yol aldığımı bilmiyordum ama Köken dönüp de arkasına baktığında ağaçlar seyrelmeye başlamıştı. Köken'in yüzündeki bir şey ayağımın hafifçe sürçmesine yol açtı.

Ama çok geçti artık.

İleride Seneca Kayalıkları'nı, göz alabildiğine uzanan ve gün ışığında parlayan kuvarsit zerrelerini görebiliyordum. Kayalıkların tepeleri göğe uzanan kırık parmaklar gibiydi. Birden farkına vardım ki, *kilometrelerce* koşmuş olmalıydım.

Köken, ağaçları geride bırakıp fırladı. Durduğumda, daha doğrusu durmaya çalıştığımda ben de ormandan çıkmıştım ve

bir iki saniye gerisindeydim. Çimenleri ve gevşek toprağı kaldırarak yerde kaydım ve kayalıkların eteğindeki evlerin çatılarını gördüm. Sonra bakışlarımı aşağı indirdim, önümdeki insan güruhunun üstünde deli gibi dolaştırdım.

Sayıları binlerce değilse bile yüzlerce olmalıydı ve aslında insan değildiler. Hayır. Luxen'di bunlar. Aralarında belki de birkaç Köken vardı. Fark etmezdi. O korkunç gerçeğin farkına varırken kalbim az daha yerinden fırlayacaktı.

"Hadi canım," dedim güçlükle soluyarak.

Luxen'lerden biri, bir dişi gülümsedi. Ben de içimde yükselen paniği yutup geri geri gitmeye başladım. *Salak. Salak. Salak.* İnanılmayacak kadar salaktım, düşüncesizdim ve salağın önde gideniydim.

Koşa koşa *dosdoğru* Luxen kolonisine gelmiştim.

Buradan kaçmak için bir saniyem bile yoktu. Beyazımsı kırmızı bir ışık patlaması beni bir anlığına kör etti, sonra omzumda feci bir acı hissettim. Darbenin etkisi beni geriye yuvarladı. Ayaklarım yerden kesildi, üstümde masmavi gökyüzünü gördüm.

Aman Tanrım.

Ama yere değmedim.

Bir sıcaklık sarmaladı beni. Güçlü kollar vücuduma sarıldı. Bir an için havada asılı kaldım. Yere dokunmadan, kendimi gerçek formuyla koloninin önüne dikilmiş duran Daemon'a yapışmış halde buldum.

Beni türdeşlerinden koruyordu.

Tıpkı birbiri ardına yanan yılbaşı ışıkları gibi dönüşmeye başladılar. Sayıları o kadar çoktu ki. Hepsiyle birden savaşamazdık. Kaçamazdık. Hepsi de benim suçumdu.

Özür dilerim, dedim Daemon'a. Düşünebildiğim tek şey, birimiz dikkat dağıtmaya çalışırken belki diğerinin oradan kaçabileceğiydi. Daemon bunu hak etmiyordu. Omzum sancıyordu,

hatta belki dumanlar çıkıyordu ama Daemon'dan uzaklaşmaya başladım. Özür dilerim.

Daemon bana daha sıkı sarıldı, uzaklaşmamı engelledi. *Hayır.* Sesi beni sarmalayıp içine aldı. *Aklından bile geçirme. Anca beraber, kanca beraber.* Işığı söndü, ilk âşık olduğum biçimine büründü. Dağınık siyah saçları, çıkık elmacıkkemikleri, parıl parıl yanan zümrüt rengi gözleri. "Beraber," diye tekrarladı yüksek sesle.

Nefesim kesilmişti. Etrafımızda statik elektrik birikmeye başladı. Vücudum harcanmamış enerji ve kaçış olmadığını bilmenin etkisiyle zangır zangır titriyordu.

"Beraber," diye fısıldadım.

Daemon başını öne eğdi, dudaklarını dudaklarıma uzattı. Ansızın duyduğum bir gürültü kanımın damarlarımda buz kesmesine yol açtı. Korkarım bu... sonumuzdu.

Dört bir yanımızdaki ulu meşeler, çamlar sarsıldı, dalları çatırdadı ve kuşlar –binlercesi birden– kanat çırparak havalandı, koloniyi oluşturan evlerden bir hayli yüksekte daire çizdikten sonra hızla geldiğimiz yöne doğru uçtu.

Neler oluyordu böyle?..

Akıl sır erdiremediğim bir şey oldu. Gökyüzünden yoğun, neredeyse mürekkep karası bulutlar Seneca Kayalıkları'nın üstüne yağdı ve giderek artan bir hızla yağmaya devam etti.

Fakat bulut değildi bunlar.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadım.

Daemon beni geri çekti, kimi insan haline bürünen kimiyse ışığa dönüşen Luxen'lerin önünden uzaklaştırdı.

Birisi –ya Dünya'da yaşayan Luxen'lerden olmalıydı ya da bir Köken– "Arum'lar!" diye bağırdı.

24

Katy

Arum yığını yere çarptı ve evlerin üstünde katılaşarak yağlı gölgeleri andıran biçimlere dönüştü. Ardından her şeyi kapkara bir kar misali örttü. Arkamızdan adeta bir kutup havası şamar gibi çarptı bize.

Döndüğümüzde başka Arum'ların da geldiğini gördük. Ağaçların arasından pike yapıyor, ileriye akın ediyor, bizi kıl payı sıyırıp bir karınca ordusu misali yere üşüşüyordu.

"Geldiler," dedi Daemon. "İşte geldiler."

Aman Tanrım. Hem de ne gelmek. Her yer Arum kaynıyordu.

Yüz adet bowling topunun bin adet lobuta çarpmasını seyretmek gibiydi. Yerdeki Arum'lar Luxen'lerin oluşturduğu ilk hatta çarptı, üzerinde birikip onu adeta yalamadan yuttu.

Gökten tepelerine inip Luxen'leri havaya savuruyorlardı. Sonra diğer Arum'lar o Luxen'leri havada kapıyor, içlerinden bazıları da hem soyut hem somut bir şeylere dönüşüyordu.

Geri geri sendelediğim sırada bir Luxen yanımdan hızla geçip bir ağaca tosladı. Daha yere düşmeden, bulanık bir gece yarısını andıran bir Arum yıldırım gibi atılıp onu havada tuttu ve

ağaca öyle bir hızla vurdu ki ağacın kabuğu paramparça oldu. Havaya ağacın küçücük parçaları saçıldı.

Arum cisimleşerek simsiyah saçlı, upuzun boylu bir kadına dönüştü. Kolunu kaldırdı, sonra elini ta dibine kadar Luxen'in göğsüne daldırdı. Dişi Arum tekrar yağlı bir dumana dönüşürken yükselen feryat kulaklarımı tırmaladı.

Bir Köken güm diye yere çakıldı... Kim bilir nereden gelmişti. Çarpmanın etkisiyle yukarıdaki dallar sarsıldı ve Köken tozu toprağı birbirine kata kata yerde sürüklendi. Adam yerden kalkmaya çalışıp bir Kaynak oku fırlattıysa da hedefini tutturamadı ve kopkoyu bir gölge onu yakalayıp tekrar yere çaldı. Beyaz ışık patlaması bir ağaca çarptı, koca bir karaağacı ikiye yardı. Ağaç aşağıdaki Arum ve Luxen yığınının üstüne devrildi. Kimi sağa sola kaçıştı ama bir Arum dalgası daha dövüşe dâhil olunca Luxen'lerin parlak ışıkları birbiri ardına söndü.

"Vay canına..." diye güç bela soludum. Ellerim titriyordu.

Döndüğümde bir başka Luxen'in daha havada yakalandığını gördüm. Arum'lar tam gaz beslenmeye girişmişlerdi ve ben... daha önce hiç böyle bir şeye tanık olmamıştım. Vahşice bir şeydi ve sinir bozucu olmakla beraber aynı zamanda huşu uyandırıyordu o ışık parlamaları, yoğun gölgeler. Muazzam bir zıtlıktı.

Siluetlerden biri diğerlerinin arasından sıyrılıp tam önümüzde katılaştı. Teni cilalı obsidiyeni andıran upuzun boylu bir varlıktı. Sonra biçimi değişti. Çıkık elmacıkkemikleri. Dudaklar. Düz bir burun. Çıplak bir göğüs ve deri pantolon. Platin sarısı saçlar.

Lotho başını geriye doğru atmış, tam önümüzde duruyordu. Kar beyazı göğsüne ışık saçan mavi bir sıvı dökülmüştü. Deli gibi sırıtıyordu. "Yemek zamanı."

Biz daha ağzımızı bile açamadan tekrar o... o şeye geri döndü. Tanrı aşkına, buna ne isim vermeli, bilemiyordum. Pilg-

rim'lerin yaptıkları canlarına tak edince herhalde Kızılderililer de böyle yapmış, onları hünerle ve ustaca ortadan kaldırmışlardı. Düpedüz bir katliamdı bu. Karşı tarafın hak ettiği bir katliamdı, ama yine de...

Maviye çalan, ışıltılı kan her yandan seller gibi akıyor, çimenleri ve küçük köyün taş döşeli kaldırımlarını kaplıyordu. Işıklar birer birer sönüyordu, tıpkı ezilen ateşböcekleri gibi. Dövüş daha ileriye, bir zamanlar dağa gömülü beta kuvarsla korunan ev kümelerine doğru taşınmıştı.

Luxen'ler ve Arum'lar çarpışınca evlerin çatıları çöktü. Yüksek gerilim kabloları kopunca etrafa kıvılcımlar püskürdü. Evlerden alevler yükseldi. Uzakta bir bina infilak etti ve açıklığa yayılan ısı dalgası yüzünden gözlerimi kapattım. Fakat o sıcak hava bir anda soğuyuverdi.

Bir başka ev daha patladı. Evin tahtaları kanatlanıp havaya uçtu, camları kırıldı. Korkuyla yerimden sıçradım. Daemon'ın bana seslendiğini duyar gibi oldum ama gözümü yıkımdan alamıyordum. Ateş göğe mızrak gibi uzanıyordu. Çığlıklar... her yanımızdan geliyor, kafamın içinde yankılanıyor, hassaslaşıp sancıyan tenimin üstünde geziniyordu.

Kusacak gibi oldum.

Ama çok aptalca, çok acınası bir şey olurdu bu, çünkü ben de daha önce öldürmüştüm.

Bu düşünce ikinci bir dondurucu hava dalgası gibi çarptı başıma. Önümdeki manzara bulanıklaştı. Kaç kişiyi öldürmüştüm şu ana kadar? Yüce Tanrım, sayısını bile tutamaz olmuştum.

"Kat, kalbin..." dedi Daemon ve bir elini yanağıma koydu. Belimdeki kolunu gevşetti. Gözlerimiz buluşup öylece kalırken, böyle hunharca bir katliamın ortasında böyle bir güzellik olabileceğine inanamadım. "Sakinleş Katy, bitti artık."

Gerçekten bitmiş miydi? O... dehşete dönüp bakarken içimdeki enerjinin yine kabardığını hissettim. Sonra kendimi çekip kurtardım.

Birden bir şeye ihtiyaç duydum, ama neye duyduğumu bilemiyordum. Tenim hâlâ davul gibi gergindi, karıncalanıyordu. Tekrar ateş basmış, beni içten içe yakıyordu. Uzaklaşmalıydım buradan, Daemon'dan ve her şeyden.

Kafamın içi kazan gibiydi. Döndüm, tekrar koşmaya başladım fakat bu sefer kovaladığım bir şey yoktu. Ya da kim bilir, belki de kendimi kovalıyordum. Bilmiyordum, anlamıyordum da. Sadece koşuyordum. Ancak koloniyi geride bırakıp dik bir yokuştan yukarı, kayayı ve toprağı yarıp geçen bir patikadan ilerlediğimi fark edince Seneca Kayalıkları'na tırmandığımı anladım.

Tırmanış zorluydu. Ayağım defalarca kaydı. Yükseklere çıktıkça basınç göğsümü yumruğuyla sıkıştırdı. Öyle ki, nefes almak ya da ne halt ettiğime kafa yormak bile güçleşmişti. Aslında bunu düşünmek bile istemiyordum çünkü yaptığım akıllı insanın yapacağı şey değildi.

Ne var ki kendimi imha etmediğimden emindim. Çünkü engebeli yoldan düşe kalka ilerlerken, küçük çalılara takılıp çakılların üstünde kayarken Carissa'nın kendini nasıl yok ettiğini anımsamıştım. O, mikrodalgaya konmaması gerektiği halde konmuş şeyler gibi patlamıştı.

Zirvelerden ilkine, derin bir uçurumun üstünde bir çıkıntıdan başka hiçbir şey olmayan bir taş parçasına vardığımda bacaklarım neredeyse yüzüstü bırakacaktı beni. Durdum... yürümeyi, düşünmeyi ve tırmanmayı bıraktım.

Derin nefesler alarak başımı kaldırdım, yukarı baktım ve yemin ederim geçmişin hayaletlerini gördüm. Dawson'la Bethany'yi bana bakarken gördüğümü sandım. Bakışlarımı diğer zirveden aşağı, durduğum yere indirdim.

Hayalet falan yoktu.

Bir anıydı bu; onların başına gelenlerle ilgili bir konuşma. Her şeyin başladığı yerdi burası. Dawson, kayalıklardan düşen Beth'i iyileştirmiş, bunun üzerine kızın amcası Daidalos'la temas kurmuş, sonrasında gerçekleşen olaylar ise bizi buraya kadar getirmişti.

Her şey Dawson ve Beth'le başlamıştı.

"Kat?"

Sesini duyunca nefesim kesildi. Başımı öne eğip ağır ağır döndüm.

Her şey ben ve Daemon'la sona ermişti.

Daemon patikadan bana bakıyor, parlak gözleriyle beni izliyordu. Onun da göğsü benimki gibi hızla inip kalkıyordu. "Kat," dedi yine.

Daemon kaya çıkıntısına adımını atarken kafam hâlâ yerinde değildi sanki. Pürüzsüz kayanın üstünde nefes nefese geriledim. Gözlerimi kapadığımda annemi gördüm. Gözleri mavi değil, harika bir elaydı. Ardından nefes aldım fakat boğazımdan yükselen hıçkırığa takılıp kaldı. Ethan'ı mutfağımda otururken, daha sonra da onunla ilk karşılaştığım yerde, Daemon'ın verandasında gördüm. Blake'i, onun sayısız sır saklayan umarsız, albenili gülümsemesini gördüm. Hakkındaki sorularımıza hiçbir yanıt alamayacağımız Carissa'yı gördüm ve isimlerini bilmediğim sayısız yüzü.

"Kedicik," dedi Daemon tekrar. Gözlerimi açtım. Onu gördüm. "Ne yapıyoruz burada?"

Biz. Sen değil. *Biz.*

"Bilmiyorum," dedim boğuk bir fısıltıyla. "Her şeyden kaçıp kurtulmak istedim sadece."

"Çok anlaşılır."

Öyleydi, değil mi? Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan

geriye doğru bir adım daha attım. Çok barizdi. Kendimi yok ettiğim falan yoktu. Oturdum. Ya da yerime çöktüm. Hangisi olduğundan emin değilim. Biraz zaman geçti. Derken aklıma çok alakasız bir şey geldi. "Bu... Snowbird'e benziyor."

Bana öyle bir bakışı vardı ki, herhalde aklımı peynir ekmekle yediğimi düşünüyordu. Kim bilir, yemiştim belki de. "Ne?"

"Hani bana bir efsane anlatmıştın." Döndüm, uçurumun kenarından aşağı baktım. Vücudumda ne kadar adale varsa hepsi ağrıyordu. Kurumuş dudaklarımı ıslattım, derin bir nefes daha alıp akciğerlerimi zorla doldurdum. "Seninle yürüyüşe çıkmıştık, ayıyı görmeden önce anlatmıştın." Ona doğru baktım ve yüz ifadesinin yumuşadığını gördüm. "Bana... en etkileyici insanları ve onların içinde ne olduğunu söylemiştin." Duraklayıp kaşlarımı çattım. "Öyle güzel anlatmıştın ki."

Yaklaştı, önümde durdu. Eğildi. Gözleri parlıyordu. "Hatırlıyorum. Sana, 'En güzel insanlar, gerçek anlamda hem içi hem dışı güzel olanlar bunun farkında olmayanlardır,' demiştim. Öyle değilse bile ona benzer bir şey söylemiştim."

"Aynen öyle demiştin." Başımla onayladım.

Başını hafifçe yana eğdi. "O zaman senden söz ediyordum. Senin için söylemiştim o sözleri."

Onunla tekrar göz göze geldim. Yutkundum. Sertçe.

"Ne kadar güzel olduğunun farkında bile değildin. Şimdi de bildiğini sanmıyorum ya, hadi neyse. Ama asıl güzellik içinde." Dikkatlice uzanıp elini göğüslerimin arasına koydu. "Dünyadaki en güzel şey bu. İçindekiler."

Gözlerime yaşlar hücum etti, titreyerek soluğumu verdim. Bu sözler... içimde bir şey yapmıştı. Katil değildim. Deli de değildim. Yorgundum, daha bir milyon şeydim ama Daemon'ın gözünde içim dışım güzeldi.

"Teşekkür ederim."

Bana yaklaşırken genzinden bir ses çıkardı, kollarını omuzlarıma doladı. "Gerçeği söyledim diye teşekkür etmene gerek yok."

Tişörtünü sıkıca tuttum. "En azından bu sefer sana gülmedim."

"Bunu yabana atmamalı." Sesi keyifliydi. "Ah, Kedicik..."

Bulunduğumuz yerden bakınca, sanki kapkara ve yoğun bulutlar minicik yıldızları teker teker söndürüyordu. Ne var ki ne o kara kütle buluttu ne de titreşerek sönen ışıklar yıldızdı. Daemon çenesini başımın üstüne dayadı, eliyle sırtımı okşamaya koyulunca dokunuşunun o tanıdık sıcaklığını duydum. "Bitti artık."

Nihayet gevşeyip ona yaslandım ve gözlerimi kapadım. Bitmişti artık.

Daemon

Gece boyunca gözümü hiç kapadım mı, bilemiyorum. Bir ara kendimden geçmiş de olabilirim ama emin olamıyorum. Hatırladığım ilk ve son şey Kat'i seyrettiğimdi.

Bana sokulmuş, yanağını artık hissizleşmiş olan koluma koymuştu. Evimdeydik ve geçen gece uyuyakalmadan önce dolabımdaki temiz tişörtlerimden birini giymişti. Tişört ona aşırı büyük geliyor, omzundan aşağı kayıyor ve baştan çıkarıcı tenini gözler önüne seriyordu.

Ah, nasıl da büyülüyordu teniyle beni. Uyuşmamış olan kolumu uzatıp parmaklarımı omzunda gezdirdim, köprücükkemiğini takip ettim. Gecenin yarısını bunu yaparak geçirmiştim. Arada bir bana daha da sokuluyor, bacağını bacağımın üstüne atıyor ya da vücudunu benimkine bastırıyordu.

Onun adına kaygılanıyordum.

Hem de kaygılanmak ne kelime.

Dün, annesine olanları öğrenmekle kalmamış, dağılıp git-

memeyi başarmış, Ethan'ı ortadan kaldırmış ve Arum'ların katliamına tanık olmuştu. Evet, kendini kaybedip kaçmıştı ama Arum'lar çok az kayıpla koca koloniyi ortadan kaldırırken, ardından işlerini bitirmek üzere Kuzey Virginia'nın yolunu tutarken kendine hâkim olmuştu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde istilacı Luxen'lerin Arum'lar için koca bir ziyafete dönüştüğü haberi gelince, herkes gibi o da gülmüş, zaferi ve bu çılgınlığın bitişini kutlamıştı. Fakat onu teselli etmek ya da bu konuları konuşmak için yeterince zaman olmamıştı. Tek yapabildiğim uyurken ona sarılmaktı. Bana yetersiz geliyordu.

Yetmesi mümkün değildi.

İçim onun kaybının ağırlığıyla eziliyordu. Böyle lüzumsuz, böyle hunharca bir ölümün acısını uzun zaman taşıyacağının bilincindeydim. Ailesi elinden koparılmıştı. Babasını kanser almıştı, annesini ise türümden biri.

Yine de, nasıl bir mucize eseriyse, Kat'in uykuya dalmadan önce son sözleri *seni seviyorum* olmuştu. Hâlâ böyle bir şey hissedebiliyor olmasına şaşırmıştım.

Acısını hafifletebilmek için her şeye razıydım ama geçmişe dönüp de silmeyi arzuladığım nice şey gibi, bunu da kabullenmeyi, buna da birlikte göğüs germeyi öğrenmek zorundaydık.

Kat kıpırdandı, ona taktığım lakaba uygun biçimde gerindi. Kirpikleri kırpışarak aralanırken gülümsedim.

Bana uyku mahmuru gözlerle baktı. "N'aber?"

"Asıl senden n'aber?"

Elini çıplak göğsüme koydu, gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Sen uyanalı çok oldu mu?"

"Uyudum mu, onu bile bilmiyorum."

"Beni mi seyrettin?"

Hafifçe gülümsedim. "Belki."

"Sapık kimmiş gör bakalım."

"İstediğini söyle, umurumda değil." Başparmağımı alt dudağı boyunca hareket ettirdim. "Saatler boyun en harika manzarayı izledim ya, gerisi boş."

Yanakları kızardı. "Tatlı dille açamayacağın kapı yok."

"Her şeyim var zaten."

"Çok tatlısın." Uslu bir çocuğu sever gibi göğsüme hafifçe vurdu. Vücudumun buna sevinen kısımlarını duymazdan geldim. Kat'in bakışları uzaklaştı, odayı dolaştı, sonra tekrar bana döndü. "Gerçekten bitti, değil mi?

Tüylerinin ürpermesini umursamadan ona sayıldım. "Galiba. Yani büyük oranda. Her şey değişecek. Hayat artık daha farklı olacak, ama bitti."

Kat bakışlarını yere çevirip alt dudağını dişledi. Bu hareketiyle vücudumun bazı kısımlarının tüm dikkatini üzerine çekti. "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Ne istersek onu."

Sırt üstü uzandı ama çok uzaklaşamadı. "Kulağa çok hoş geliyor."

Alt kattaki mutfaktan ansızın duyulan tencere tangırtısı yüzünü güldürdü. "Dee'yle Archer kalkmış anlaşılan."

"Evet. Çok olmadı, evin içinde dolaştıklarını duydum. Bu evde kalan her kimse, buzdolabını ağzına kadar doldurmasından faydalanıyorlar muhtemelen." Kaşlarımı çattım. "Archer'ın dün gece Dawson'ın odasında yatması gerekiyordu ama ben bir oda kapısının..."

"Daemon." Güldü.

İçimi çektim. "Biliyorum. Yeni sayfa açma falan filan." Ayağa kalktım. "Gidip bir bakayım..."

Kolunu uzatıp boynuma doladı, sonra çekip beni yatağa devirdi. İtiraz da etmedim. Söz konusu Kat olduğunda irade diye

bir şeyden söz etmek olanaksızdı. Hele ki başını kaldırıp beni öptüğünde.

Kat altımda sıcacık, yumuşacıktı ve o küçük öpücük bir anda çığ gibi büyüyerek başka bir şeye dönüşmüştü. Bacağını bacağıma sardı, ellerini sırtımdan aşağı indirdi, bir yerlerden bulduğum pijama altının lastiğini tuttu, sonra içine soktu.

Vay canına.

Yatak odalarının etrafında casusluk yapmak, aşağıda kimin olduğunu öğrenmek aklımdan çıkıp gidiverdi. Tenimin bir anda gerilmesine yol açan o sesi çıkarınca hiçbir şey kalmadı aklımda. Ellerimi ödünç tişörtünün altına sokup pürüzsüz tenini avuçlayınca tırnakları sırtımı çizdi. Gerinip bana yaslandı. Arzuluyordum onu. *Daima* arzulamıştım. Çok, çok uzun bir süre ona ihtiyaç duymakla geçmişti ama artık zamanımız vardı. Bugün. Bu gece. Yarın. Önümüzde bir hafta, bir ay, bir yıl vardı. Artık bir geleceğimiz ve bunun gibi daha nice an olacaktı.

Fakat şu anda Kat bana ihtiyaç duyuyordu.

Ellerini arkadan önüme getirince boğazımdan kesik bir ses yükseldi. Tamam. Netleştirelim. *Bundan* daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Daha önce sahip olmadığımı sandığım fakat gerektiğinde ortaya koyabildiğimi öğrendiğim bir iradeyle ondan çok değil, azıcık uzaklaştım ve ellerini yine görebileceğim bir yere koydum.

Kaşlarını çatıp bana koyu, dumanlı gri gözleriyle baktı. Onu hafifçe öptüm, öperken de gereğinden fazla oyalandım. "Nasılsın?" diye sordum ona. Sesim kendi kulaklarıma bir tuhaf geldi.

"Şey, ben *gayet*..."

"Onu kastetmiyorum." Doğruldum, aramıza biraz mesafe koydum ki baştan çıkıp ona bir şeyler yapmayayım. "Dün...

olanların ardından kendini nasıl hissediyorsun?"

Bir an durgunlaştı, sonra gözlerini sımsıkı kapattı, göğsü hızla şişti. "Şu anda bunları düşünmek istemiyorum."

"Kat..."

"İstemiyorum." Bağdaş kurup oturdu. Yanaklarımı tuttu, bana yaklaştı, göz göze geldik. O konuşurken yüreğim dağlandı adeta. Sözlerindeki acı o kadar somuttu ki. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum Daemon, Tanrı biliyor ya, bunun için sana minnettarım. Ama daha hazır değilim. Çünkü bunları düşünürsem ya evi yıkmam ya da tortop olup kıvrılmam gerekir. İkisini de istemiyorum. Babamı kaybettiğimde canım yandı, hem de çok. O acıyı tekrar yaşamak istemiyorum. Şu anda seni hissetmekten başka bir şey istemiyorum. Düşünmek istediğim tek şey, bana *hissettirdiklerin*. Buna ihtiyacım var."

Belki bir beş saniye boyunca kıpırdamadım. Sonra yataktan fırladım, neyse ki kimsenin keşfetmediği zulamı buldum, küçük paketi aldım, sonra göz açıp kapayana kadar yine Kat'in karşısına oturdum. "Bak bunu yapabilirim işte."

Bir saniye bakıştık, sonra hafifçe doğruldu, uzanıp tişörtü üstünden çıkardı.

Nasıl nefes alındığını unuttum.

Parmaklarımın sadece ucunu kullanarak vücut kıvrımlarının haritasını inceledim. "Nasıl da güzelsin." Köprücükkemiklerinin arasındaki küçücük boşluğa bir buse kondurdum. "Çok güçlüsün ama farkında değilsin." Bir öpücük de kulaklarının arkasına. "Benim için mükemmelsin."

Söz konusu Kat olduğunda asla bezmeyeceğim hareketlerime tüm hislerimi kattım.

Onu sırt üstü yatırdım, bacaklarını araladım ve hissedebildiği tek şeyin ellerim, tenim ve ona karşı hislerim olmasını, böylece içindeki karanlığa karşı koymasını sağladım.

Duş alıp üstümüzü değiştirdik, alt kata indiğimizde bize de biraz yumurta ve pastırma kaldığını gördük. Yemekler soğumuştu; Archer'la kız kardeşim aşağı inmemizin neden bu kadar zaman aldığını biliyormuşçasına bakıyordu bize. Ama umurumda değildi. Onlara bakan Kat'in hafif gülümsemesi kederliydi ama hiç değilse *gülümsüyordu* ve ona istediği şeyi, tam da ihtiyacı olduğu zamanda vermiştim.

Yemekten sonra izin isteyip kalktı. İskemlemin arkasına geldi, uzanıp yanağımı öptü. "Ben biraz dışarı çıkacağım, tamam mı?"

Peşinden geliyordum ki, kendi başına birkaç dakika geçirmek istediğini düşünüp kendimi oturmaya zorladım. Yine de dönüp yanımdan geçerken kolundan yakalayıp kendime çektim, ona muhtemelen az önce yatak odasında olanları hatırlatacak ateşli bir öpücüğü dudaklarına kondurdum.

Archer öksürdü. "Biz burada değiliz zaten."

"Neyse," diye mırıldanıp Kat'i bıraktım, o da kıpkırmızı bir suratla etrafına bakındı. Ne yapacağını bilemez bir tavırla bana el salladı, sonra dönüp hızla mutfağı terk etti. Geriye yaslandım, Archer'a *kapat şu çeneni,* dercesine baktım.

Ellerini kaldırıp masadan uzaklaştı, sonra artıkları alıp evyenin altındaki dolabı açtı, çöp kutusuna döktü. Kaşlarımı çattım. "Mutfağımı da avucunun içi gibi öğrenmişsin."

Archer dalga geçercesine güldü.

"O nasıl?" deyip yanıma oturdu Dee.

İçimi çektim. "Nasıl olabilir ki."

Gözleri anlayışla doldu. "Ethan'ın onun annesini öldürttüğünü bilmiyordum. Yemin ederim. Bilsem mutlaka söylerdim."

"Biliyorum." Hafifçe koluna vurdum. "Kat de biliyor."

"Çok kötü," dedi Archer dolabın kapısını kapatıp doğrularak. "Buradan uzaklaşmak ona iyi gelebilir."

"Evet," diye mırıldandım. Kat'in yakın zamanda içini açmasını umuyordum. Böylesi bir acının insanı nasıl paramparça ettiğini kişisel deneyimlerimden biliyordum. "Bunu..."

Archer'ın cebindeki telefon çaldı. Yüzü asılan Archer hemen telefonu çıkarıp yanıtladı. "Selam Luc, n'aber?" diye sordu, tekrar bulaşıkların başına dönüp eline bir bez aldı.

Archer'ın bu kadar evcimen olduğunu kim bilebilirdi? Kız kardeşime baktığımda onun Archer'a dünyanın en muhteşem varlığıymışçasına baktığını gördüm.

"Ne?" Archer ağır ağır bize doğru döndü. Endişeliydi. "Hayır. Hayır, kesinlikle."

Dimdik oldum, tetikteydim.

Benimle göz göze geldi. "Evet, ne planladığını biliyorum. Yine de yapabilirsin." Bir duraksama oldu, ansızın içimde bir tedirginlik duydum. "Buralarda bir şey olursa sana haber veririm."

Telefonu kapattığında Dee de, ben de ayaktaydık. "Neler oluyor?"

Telefonunu tekrar cebine koydu. "Nancy'yi görmüşler."

"Ne dedin sen?" Soru patlarcasına fırlamıştı ağzımdan. "Biraz ayrıntı versene."

Archer masaya yürüdü, bir iskemlenin arkalığını tuttu. "Luc zamanını tam olarak bilmiyor. Dün akşam olmuş. Bunca hengâmenin arasında haber ona daha yeni ulaşmış. Georgia yakınlarındaymış. Nancy peşimizde olabilir."

"Kahretsin," dedim. Bunu duymak ve meselenin sona ermediğini bilmek... hiç hoşuma gitmemişti. Nancy hesabı daha kapanmamıştı...

"Luc'un öfkeden gözü dönmüş. Onu öldürmeyi planlıyor."

"Ne?"

"Doğru duydun. Bu işler bitince Nancy'yi kendisi ortadan

kaldırmak istiyor. Köken'leri ona vermeyi başından beri hiç düşünmemişti zaten."

Bu planları duymak beni sevindirmişti. İsteyen bu yüzden benim kötü olduğumu düşünmekte serbestti.

Archer çenesini kaşıdı. "Tanrı aşkına, o kadın herhangi bir yerde olabilir ve resmen serseri mayın gibi..." Sözünü yarıda bıraktı, fırıldak gibi dönüp duvardaki saate baktı. "Georgia... bizim buraya gelişimiz o kadar sürmedi, o zaman... *Kahretsin.*" Hızla döndü.

Kapıya koşmaya başlamıştım bile. Nancy buraya çoktan gelmiş olabilirdi ama bizden intikam almaya kalkışacak kadar salak olduğunu sanmıyordum. Kapıyı ardına kadar açıp ön verandaya fırladım, bakışlarımla bahçeyi taradım. Kat'i kendi evinin önünde görünce rahat bir nefes aldım. Dizlerinin üstüne çökmüş, saçlarını toplamış, çiçek tarhındaki ayrıkotlarını ayıklıyordu. Hatta işin doğrusu, onları resmen yoluyordu.

Koşa koşa yanına gidince başını kaldırıp baktı. Tek kelime etmeden uzanıp onu ayağa kaldırdım, kollarıma aldım ve sımsıkı sarıldım.

"Hayrola?" dedi boğuk sesle. "Her şey yolunda mı?"

Onu bırakmadan kaldırdım, ayaklarını yerden kestim. "Evet," dedim ağzım başına yaslıyken. "Seni özledim de."

"Gideli birkaç dakika oldu."

Onu yere indirdim. Nancy'den nasıl söz edeceğimi ya da söz edip etmemeyi düşünüyordum. Yaptığım yanlış olabilirdi ama bu kötü haberi ona vermek istemiyordum. Yaşadığı onca şeyden sonra, bundan daha birkaç gün önce mümkün olabileceğini bile düşünmediği bir gelecek düşlerken...

"Bazen sana akıl sır erdiremiyorum," dedi bana gülümseyerek. "Ama yine de..." Kat her ne diyorduysa, bir uyarı çığlığıyla kesildi.

Zaman yavaşladı ve hızla döndüm. Evet, Nancy oradaydı ve korkunç gözüküyordu. Siyah saçları elektrik çarpmışçasına her yöne dağılmış, o berbat takımı kırışıklar içinde kalmıştı. Elinde bir tabanca vardı fakat sıradan tabancalara benzemiyordu. Onun yerine, başka bir şeye dönüştürülmüş bir Glock gibiydi.

Çok daha ölümcül bir şeye.

Beynim olanları, olacak olanları kavramak için bir ana ihtiyaç duydu ve bakışlarım Nancy'ninkilerle buluşur ve gözlerindeki nefret bana bilmem gereken her şeyi söylerken o an sonsuzluk gibi uzayıp gitti. Nancy beni öldürmeyecekti.

Hayır.

Benim –en değerli başarılarından birinin– acı çekmesini istiyordu.

Silah bana dönük değildi.

Nancy güldü. "Her şeyi mahvettin."

Kaynak'ı çağırmak için gereken bir iki saniye, göze almak istediğim bir risk değildi. Bu düşüncemi daha tamamlamadan harekete geçtim. Elini uzatıp gücünü kullanmaya hazırlanan Kat'i kolundan tuttum, onu yere ittim. Aynı anda mavi bir kıvılcım görüldü ve hafif bir patlama sesi duyuldu.

Kat'le göz göze geldim.

Yanı başımızdaki evimden bağrış çağrış yükseldi ve Dee'nin haykırdığını duydum. Dehşetin ve insanların canını alan türden bir hiddetin karışımıydı. Bir Kaynak patlaması, acı dolu kısa bir çığlık ve Nancy'nin –cesedinin– yere çarpışını duydum.

Sonrasında sessizlik çöktü.

Başımı eğip vücutlarımızın arasına baktım. Kat'in krem rengi süveterinin önü bir acayipti, sanki birisi boya fırçasıyla önünü boyamıştı. Boyanın rengi ise kırmızı ve...

"Kedicik?" diye soludum.

Onun kanı değildi bu.

Tanrıya şükürler olsun, *onun* kanı değildi.

Fakat neler olduğunu anlayamıyordum. Hissetmemiştim bile. Tuhaf değil miydi bu? Daha önce hiç vurulmamıştım ama kurşunun beni delip geçtiği an canımın acıması gerekirdi diye düşünüyordum; buna rağmen acımamıştı.

Şimdiyse göğsüm ve sırtım cayır cayır yanıyordu.

"Daemon?" diye fısıldadı Kat.

Kahretsin.

Akciğerlerim şişmeye çalışıyordu ama kilitlenip kalmıştı sanki. Kat'in üstünden ayağa kalkmaya çalışırken gözlerimi kaçırmadım ondan. Ne var ki beynim artık bacaklarıma bağılı değildi. Tek elimin üstüne düştüm, karnımdan sıcak bir ıslaklığın yayıldığını hissettim. Kolum pes etti, böğrümün üstüne devrildim.

Kat bir anda üstüme çıktı. Sırt üstü yatırdı beni ve o harikulade, gri gözlerini görebildim. Ben daha farkına varamadan tüm hayatıma dönüşmüş olan o güzel gözleri.

Fakat bu gözler korkuyla doluydu ve öyle bir parlıyorlardı ki ona dokunmak, iyi olup olmadığından emin olmak istiyordum. Kolumu kaldırmayı, parmak uçlarımı dudaklarına, yanağına sürmeyi başardıysam da kolumu daha fazla tutamadım. Ölü et gibiydi.

"*Daemon!*"

Yanıt vermeye çalıştım ama elimden tek gelen gözlerine odaklanmaktı. Üstüme eğildi. Tatlı dudakları benimkilere çok yakın, adım ise dilindeydi. Eğer böyle öleceksem, sonum böyle gelecekse bile hiç değilse son gördüğüm şey o olacaktı, başka bir şey değil.

25

Katy

"Daemon?" Yüreğim ağzımdan çıkacak gibi atıyordu ama bir tuhaflık vardı... Sanki yıpranmış, hantallaşmıştı. Sırtımdan inip çıkan bir ateş hissediyordum fakat yaralanmadığımdan emindim. Vurulan Daemon'dı.

Aman Tanrım, *oydu*.

Elimi göğsüne götürdüm, kırmızı mavi kanla kaplanınca çığlık attım. "Yo, olamaz..."

Birisi adımı söyledi. Daemon'ınkini de. Ama neler oluyor diye dönüp bakmadım. Gözlerim Daemon'ın gözlerine kilitlenmişti. Rengi çekilmiş dudakları kıpırdadığı halde hiç sesi çıkmıyordu.

Böyle bir şey olmuyordu!

Hayır, olamazdı!

Bunca şeyin üstüne bir uzaylı istilasına bir hiç uğruna, sırf Daemon böyle ölsün diye mi göğüs germiştik?

"Hayır! Hayır. Hayır!" Yaranın kaynağını arıyordum ama sırtından vurulmuştu.

Normal bir tabancayla değil.

Daemon'ın bedeni titreşmeye başladı ve dehşet adeta içimi

paraladı. Yanaklarına yapıştım ve çaresizce ciğerlerine hava üflemeye çalıştım. Gözleri kapalıydı. "Aç gözlerini! Kahretsin, aç gözlerini!"

Bacaklarım çömelmiş durmaktan mecalsiz düşmüş, titremeye başlamıştı. Sonra Archer'la Dee yanımıza geldiler ve kendimi tutamayıp bizim evde gerçekleşen tam tersi durumu hatırladım. O zaman vurulmuş, yerde yatan bendim. Sonra birbirimizi bağlı sanmış, birimiz ölürsek diğerinin de öleceğini düşünmüştü ama artık gerçeği biliyorduk.

Vücudumda kükreyen acıyı, adalelerime sızarak benliğimi istila eden, hemen ardı sıra soğukluğun, ölüm üşümesinin geldiği zayıflığı hiçe saydım. Aşırı çalışan kalbim duracak gibi oldu.

Dee "Hayır!" diye bağırdı ve Daemon'ın yanı başına çöktü. Ellerini ağabeyinin omuzlarına koydu ve anında asıl biçimine dönüştü. Işığı parlaktı, tıpkı bir meleğin halesini andırıyordu.

"İyileştir onu lütfen." Yere doğru kayarken gözlerim kararırdı. "Lütfen, lütfen iyileştir onu."

Archer beni yakaladı ama silkinip elinden kurtuldum, iki gözüm iki çeşme ağlayarak Daemon'a sarıldım. "Ne yapacağız?" Daemon yanıp sönerken gözlerimi ondan alamıyordum. O harika, güçlü ışığı donuklaşmaya yüz tutmuştu ve soğuk, hastalık gibi yayılıyordu içime. "Onu... normal bir tabancayla vurmadı. Bize... verdikleri silahlardandı. Lütfen... bir şeyler yapın..."

"Modifiye DEM silahı." Archer ellerini ellerimin üstüne koydu. Dikkatini toparlamıştı, yüzü asıktı. "Kahretsin. Kurşunun çıktığından emin olmalıyız. Eğer çıkmadıysa, işte o zaman..."

Kendimi daha fazla tutamayıp yere kayarken söylenenler kafama dank etti. Bir elimi Daemon'ın yanağından aşağı indirdim. Artık dilim dönmüyordu, güç bela soluk alabiliyordum. İçimdeki her şeyi kullanarak Daemon'a erişmeye çalıştım. *Sakın... sakın*

beni bırakma. Aman Tanrım... lütfen... beni terk etme. Seni seviyorum. Daemon, seni çok seviyorum. Lütfen gitme. Ne olursun!

Archer bir bana bir Dee'ye baktı, kendi kendine küfretti. "Kat, ben..."

Düştüğümü hissetmedim bile, ama ansızın kendimi sırt üstü yatmış, bulutsuz mavi gökyüzüne bakarken buldum. Harika bir gökyüzüydü ama kalbim sancıyordu. Göğsüm sıkıştı, tüm bedenim kaskatı kesildi.

Hayır. Hayır. Hayır.

Önümüzde bu gece, yarın, nice haftalar ve aylar olacaktı. Ama bir dakikamız bile yoktu şimdi. Yüzüm sırılsıklam ıslaktı, kalbim giderek yavaşlıyordu. Dünya kayıp gitmeye başlamıştı.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Derken Daemon'ın ve benim... hiçbir şeyimiz kalmadı, artık hiçbir şeyimiz yoktu.

Vücudum yavaş yavaş tekrar çevrimiçi oldu. Sanki bir zombi maratonuna katılmışım da o sırada üstümden geçmişlercesine her yanım karıncalanıyor, zonkluyordu. Acayip bir bipleme vardı. Sinirimi bozuyordu bu ses, çünkü tek istediğim hiçbir şeyin olmadığı o boşluğa geri dönmekti. Neden gözlerimi açmak istemediğimi hatırlamak bile istemiyordum.

Gerçeklik, bilincimin kenarında geziniyordu. Kalbimi kıracak, beni mahvedecek, soğuk bir gerçeklikti bu ve oraya gitmek istemiyordum. Hiçbir şeyin olmadığı bu yerde kalmayı istiyordum.

Ne var ki bip sesi kayıp gitmeme izin vermiyordu. Belli belirsizdi ve her bip sesine bir başka bip sesi daha eşlik ediyordu. Sanki biplerden biri diğerini kovalıyordu, o yüzden parmaklarım seğirerek dinledim. Kolumdan yukarı bir titreme yayıldı ve tüm bedenimi esir aldı.

"Katy?"

Sesi tanımıştım ve canım acımıştı, çünkü bana...

Hayır.

Oraya gidemezdim. İstemiyordum gitmeyi.

Sıcacık bir el, elimi tutup hafifçe sıktı. "Katy?"

Biplemelerden biri hızlandı, sonra diğeri de.

Diğeri.

Göğsümde bir şey tutuştu; sanki ufacık bir umut ateşi yanmıştı. Duyularım hızla yerine geliyordu. Göğsüme yaslanmış, orada yapışıp kalmış serin bir şeyi hissedebiliyordum. Bipleme deliye dönmüştü. Derken ne olduğunu anladım.

Bir kalp monitörüydü.

Dahası, neredeyse birbirinin üstüne binmiş iki ayrı bipleme vardı. İki tane. Bu da demek oluyor ki... Etrafımı saran o tanıdık toprak kokusuyla tüm irademi toplayıp gözlerimi açtım ve derin bir nefes aldım.

Dee tepemde dikilmişti. Parlak yeşil gözlerinde bir rahatlama hissiyle bana bakıyordu. "Uyandın demek. Ben de hiç uyanmayacaksın sanmıştım."

Ona bakarken panikten dilim damağıma yapışmıştı. İyi görünüyordu, belki biraz stresliydi, o kadar. Saçı başı dağılmıştı, yüzü biraz solmuştu ama gülümsüyordu. Elimi tekrar sıktı.

Bir nefes daha aldım, sonra ağır ağır başımı sola çevirdim. Küçük bir çığlık attım, kalbim göğüs kafesimde infilak etti.

O oracıkta yatıyordu. Normalde bronz olan teni bir ya da iki ton solgundu. Yüzünün yalnızca yarısını görebiliyordum ama güçlü, güzel bir profili vardı. Çenesi köşeli, burnu düzdü.

Şaşırarak Dee'ye, sonra hızla tekrar yanımdaki yatağa baktım. Kaybolur korkusuyla gözümü bile kırpmadan duruyordum. Doğrulurken titriyordum. "Ben... uyanık mıyım?"

"Evet."

Nefesim kesildi ama acı verecek biçimde değil. "Anlayamıyorum."

Dee yataktan uzaklaştı, bacaklarımı indirmem için yer açtı. "Hiç acele etme."

Onu duymazdan geldim, göğsüme yapıştırdıkları şeyleri çekip çıkardım ve çıplak ayaklarımı soğuk zemine bastım. O an farkına vardım ki üstümde bir hastane önlüğü vardı ve bir hastane odasındaydım. "Anlayamıyorum," diye tekrarladım.

Dee *onun* yatağının ayakucuna geçti, yorgun bir edayla gülümsedi. "Kurşun normaldi ama içinde onu sarmalayan bir tür elektrik akımı vardı. Vücudunda daha uzun süre kalsaydı onu öldürebilirdi..." Sustu, başını iki yana salladı. "Onu öldürmesi *gerekirdi* ama vazgeçmedi."

Hayata tutunmuştu.

Yatağa doğru sendelerken bacaklarım titriyordu. Göğsünün düzgünce inip kalkmasını izledim. *Hayattaydı.* Nefes alıyordu *o.* Kalbim vura vura göğüs kafesimi yarıp çıkacaktı.

Uzanıp parmaklarımı koluna koyduğumda artık sözler geride kalmıştı. Teni sıcak ve kuruydu. Bir kez daha nefesim kesildi.

"Archer generali arayıp olanları anlattı. Yakınlarda hâlâ çok sayıda askeri personel olduğundan, general sizleri alması için bir helikopter gönderdi."

Titreyen elimi kolundan yukarı kaydırdım.

"İkinizi helikopterle götürdüler. Şimdi Maryland'de bir askeri üsteyiz. Burada doktorlar var," diye anlattı Dee. "Kurşunu çıkarabildiler. Dediklerine göre... iyileşecek, Katy."

Başımı göğsüne koyup dinledim... Daemon'ın kalbi de benimki kadar hızlı çarpıyordu. "Ulu Tanrım..." Kulağımı göğsünden ayırmadan yatağının kenarına iliştim. "Lütfen... lütfen bana bunun gerçek olduğunu söyle," diye fısıldadım. Gözleri-

me yaşlar doluşmuştu. "Tekrar uyanıp bunun acımasız bir rüya olduğunu görmek istemiyorum. *Lütfen.*"

"Rüya değil. Sana söz veriyorum." Oturduğum yere geldi, eğilip beni kibarca kucakladı. "Hepsi gerçek. O iyileşecek, Katy."

"Teşekkür ederim," dedim. Duygusallaşmıştım, sesim boğuk çıkıyordu. "Archer'a teşekkür ettiğimi söyle."

Dee yanıt verdi ama pür dikkat Daemon'ın kalbini dinliyordum. Bir süre sonra Dee'nin odadan çıktığını belli belirsiz hissettim. Orada durdum. Gözyaşlarım dinmek bilmiyordu. Aktıkça akıyor, yüzümden aşağı dökülüyor, üstüne örtülü ince mavi örtüyü ıslatıyordu.

Böylece dakikalar, belki de saatler geçti. Kıpırdamadım... kıpırdayamıyordum, kıpırdamak da istemiyordum. Kalbim nihayet yavaşladı. Onunki de. Sonra kalbi hızlandı, ağır bir kol belimi kavradı. İrkildim; ümit dolu, başımı kaldırdım.

Gözlerim bir çift parlak zümrüt göze takıldı.

"Daemon," diye soludum. Gözyaşlarım sel oldu, güzel yüzü bulanıklaştı.

Dudakları ağır ağır aralandı. "Ağlama, Kedicik." Bunun için çok çaba sarf etmesi gerekiyormuşçasına yavaşça diğer kolunu da kaldırdı, elinin tersiyle yanağımdaki yaşları sildi. "Hadi."

Göğsüme bir ağrı saplandı. "Bunu... senden bir daha duyamayacağımı düşünmüştüm. Gittiğini sandım ve..." Boğazım düğümlendi, elimi elinin üstüne koydum, kendime çektim. Parmak eklemlerini öptüm.

Genizden bir ses çıkardı. "Seni bırakacağımı mı sandın?"

Ürperdim.

"Seni duydum," dedi, sonra doğrulmaya çalıştı.

"Sakın," dedim gözlerimi koca koca açarak.

Yine o sesi çıkardı, bu sefer daha çok zorlanmış gibiydi.

"Bahçedeyken sesini duydum. Seni bırakamazdım Kat. Bunu asla yapmam. Şimdi... eğil de öp beni."

"Ama sen... benim için o kurşunun önüne atladın, Daemon." Nefesim yine boğazıma takılıp kalmıştı. "Nancy beni vuracaktı ve sen... ölebilirdin. Seni öldü sandım."

Çok tuhaf bir şey söylemişim gibi baktı bana. "E başka ne yapacaktım ki?"

Şimdi ben ona yepyeni gözyaşlarıyla, hayretler içinde bakıyordum. "Seni seviyorum," dedi ve bunu söylerken gözleri inanılmayacak denli parlaktı. "Hayatın tehlikedeyse seni güvenceye almak için elimden ne gelirse yaparım. Aşk insana böyle yaptırır, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım ama hâlâ sersemliği üstümden atamamıştım. Sanki yaptığının hiç önemi yoktu.

"Şimdi olsun yine yaparım."

Aman Tanrım. "Daemon... çok teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Yine de ediyorum."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kalktı. "İyi o zaman. Buraya gelip beni öperek teşekkür edebilirsin."

Dediğini aynen yaptım. Dudaklarımı dudaklarına uzattım, onu şefkatle ve tadının, dudaklarının sıcaklığının keyfine vararak öptüm. "Seni çok seviyorum ve her anımı bunu sana ispatlayarak geçireceğim."

"Bu hoşuma gitti." Ben başımı kaldırırken saçımı çekti. "Neredeyiz biz?"

Dee'nin anlattıklarını ona özetledim. "Nasıl sağ kaldığını bilmiyorlar." Burnumu çekti, sonra yanağımdaki gözyaşlarını omzuma sildim. "Ama çok inatçısın."

Daemon öksürürcesine güldü, sonra elimi daha bir sıktı. "Meydan okumaya bayılırım, bilirsin."

Bu sözleri birbirimize bağlı olduğumuzu öğrendiğimiz gün söylediğini anımsayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Birlikte olmamızı önerdiğinde az daha vuracaktım onu. Üstüne eğildim, dudaklarımı alnına sürdüm. Gözlerimi yumdum, bildiğim her tanrıya, ilaha ve peygambere tüm şükranlarımı yolladım. "Bilmez miyim, Daemon. Hem de nasıl."

SON SÖZ

On bir ay sonra...

Katy

Flatiron Dağları'nın eteğindeki kır evinin yatak odası penceresinden içeri pırıl pırıl güneş ışığı doluyordu. Erken yağan Ekim ayı karı dağların tepelerini süslemiş, onları bembeyaz yapmıştı.

Colorado gerçekten harika bir yerdi. Havası temiz, her yeri ağaçlıktı. Bana evimi, eski evimi anımsatıyordu fakat bir sürü havalı şeye erişimi vardı.

Örneğin Starbucks'a.

Starbucks bundan iki ay önce, tam da balkabağı aromalı latte'nin dönüş zamanında açılmıştı ki, insanlığın varlığını sürdüreceğinin şaşmaz kanıtıydı bu. İnsanlık muhtemelen tüm evrenlerin en dirençli, en bildiğinden şaşmaz varlığıydı.

Arum'ların elinden kaçmayı başaran istilacı Luxen'ler bir çırpıda öğrenmişti bunu. Savaştan günler sonra, küçük grubumuz Kuzey Virginia'da nereye ve nasıl taşınacağını tartışadursun, dünyada kalan istilacı Luxen'ler gitmişti.

İstila gününün tersine dönmüş hali gibiydi.

Dünyanın her yanında saatler boyunca kesintisiz huzmeler halinde ışıklar göğe tırmanmıştı. Tıpkı geldikleri zamanki gibi

yine izlemesine doyum olmayan bir manzaraydı. Asla aklımdan çıkmayacaktı.

Fakat buralarda hâlâ Luxen olabileceğini hepimiz biliyorduk ve onları dönmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Bir gün döneceklerdi belki, ama son iki yılda öğrendiğim tek bir şey varsa o da geçmişe takılıp kalırsam geleceğe doğru bakamayacağımdı.

Zordu.

Annemi düşünmediğim tek gün geçmiyordu. Tıpkı babamda olduğu gibi zamanla biraz hafiflemişti ama kimi zamanlar bir şey oluyor ya da sırf can sıkıntısından onunla konuşmak istiyordum. Sonra da telefon numarasını çevirmeme ramak kala onun aslında orada olmadığını, asla da olmayacağını anımsıyordum.

O günler zorlu geçen, gözyaşı ve öfke dolu günlerdi. Ethan'ı sırf bacaklarının arasına tekmeyi basıp tekrar öldürebilmek için diriltmek istiyordum. Acı, çaresizlik... Tanrım, bazen acı o denli kuvvetli oluyordu ki. Daemon ve arkadaşlarım –yeni ailem– olmasa hayat çekilmezdi.

Dönüp geriye baktım.

Daemon kafasını battal boy yatağın karyola başlığına yaslamıştı. Yatak, ekonomi sınıfımın yarısını ağırlayacak kadar büyüktü. Kollarını başının gerisinde kavuşturmuş, bir bacağını dizden bükmüştü. Üstü çıplaktı. Sadece taşlanmış kot pantolonu vardı ve gerçekten biliyordum ki bundan başka hiçbir şey giymiyordu. Gergin pazılarına dikkatim kaydı, gözlerimi doğuştan bronz göğsünden, taş gibi baklavalarından alamadım. Hâlâ kalçalarının iki yanındaki o gamzeleri nasıl elde ettiğine aklım ermiyordu. Böyle bir şey için ne biçimde mekik çekmek gerekirdi yahu? Oysa ben sadece yataktan çıkmak için doğruluyordum.

Ya da çikolata yemek için.

Veya bir kitap almak için.

Bununla birlikte, Daemon Black... bunu tamamen katlanır hale getirebiliyordu.

Yeşil gözünü bana doğru kırptı. Birçok oğlan bunu yapınca berbat gözükürdü ama bu hareketi Daemon'ı seksi kılıyordu. "Ne o? Gördüklerin hoşuna mı gitti?"

Yanıt vermeye tenezzül bile etmedim. Onun yerine bilgisayarıma döndüm, ellerim klavyedeki tuşların, tam da enter tuşunun üstünde asılı kaldı. Kalbim, Colorado Üniversitesi tekrar derslere ve öğrenci alımına başladığı gün Daemon'la başvuru yapışımızdaki gibi küt küt atıyordu.

Muhteşemdi.

Hâlâ inanamıyordum.

İkimiz de yapabileceğimize hiç inanmadığım bir şeyi yapıyorduk. Üniversiteye gitmek bir hayal gibiydi ama gerçekleşmişti.

Üniversite öğrencisiydik artık. Daemon ve ben.

İkimiz de henüz bir bölüm seçmemiştik. Hangi mesleği icra edeceğimize daha karar vermemiştik ama bu sorun değildi. Er ya da geç bulurduk ne de olsa.

"Hadi, yap şu işi," dedi Daemon. Sesi beklediğimden de yakın bir yerden gelmiş, beni havaya sıçratmıştı. Kahkahası şakağımdaki saçları dalgalandırdı. Atkuyruğumu çekiştirip başımı geriye yatırdı. Beni tatlı tatlı öpünce az daha ne yaptığımı unutacaktım. Başını kaldırdı, arkamdan güldü. "Haftalardır takıntı haline getirdin. Hadi."

Dudaklarımı ısırdım. Tadı sinmişti.

"Hadi." Çalışma masamdan bir kalem alıp burnumun ucuna vurdu. Elini itince güldü. "İçindeki kitap kurdu, kitap kurtlarına özgü bir orgazm yaşayacak."

Yüzümü ekşittim. "Bu söylediğin... hem çok acayip hem de iğrenç."

Atkuyruğumu bırakıp sırıttı. Bakışları son nefesime kadar koruyacağım yepyeni MacBook'umun ekranına takıldı. Bilgisayarıma Brittany adını takmıştım çünkü bir kız olmak zorundaydı, parlaktı, kırmızıydı ve on el on ayak parmağı olmasa da bebeğimdi benim.

Ona âşıktım.

Derin bir nefes alıp parmaklarımı esnettim. Daemon ellerini büro iskemlemin kolçaklarına koyup sırtıma yaslandı. Ondan yayılıp sırtımdan aşağı inen sıcaklık yüzümü güldürdü.

"Yayınla" düğmesine bastım, sonra ekrandaki görüntü yenilenip ortaya tepeden tırnağa yeni bir blog çıkınca nefesimi tuttum.

"Katy'nin Çılgınca Kitap Saplantısı hayata döndü." Yanağımdan öptü. "Kitap kurdu seni."

Omuzlarımdan yük kalkınca gülümsedim. "Bence pembeyle kahverengi bir arada hoş oluyor."

Homurdanarak yanıt verdi. Ağzım resmen kulaklarıma varmıştı. *Neredeyse* ayağa kalkıp alkış tutacaktım. Neredeyse fırlayıp Daemon'ı devirecek, tüm kitaplarımın –kıymetlilerimin– bulunduğu ekstra odamıza dalacaktım.

Her şey bittikten sonra Daemon'la tekrar bizim eve dönmüştük. Archer da Dee'yle gelmişti ve dördümüz evdeki eşyaları toplamıştık. Yerleşmek için nereye gideceğimize karar verdikten sonra tüm kitaplarımı kargoyla Colorado'ya yollamayı başarmıştık.

Blog benim için çok şey ifade ediyordu. Sırf her şeyin yolunda ya da normal olduğuna kendimi inandırma aracı olmakla kalmıyordu; kulağına yapışıp istediğim şekli verebildiğim için de önemliydi. Kitaplar hakkında inceleme yazısı yazıp yayın-

lamak bayıldığım ve deli gibi özlediğim bir şeydi. Kitaplar şu andan itibaren tekrar kavuşacağım bir parçamdı.

"Hey." Daemon ekranı işaret etti. "Bak, daha şimdiden bir takipçin var." Kara kaşını iyice kaldırdı. "Genç Yetişkin Kız Kardeşliği mi? Hımm, kulağa çok eğlenceli geliyor."

Gözlerimi öyle bir devirdim ki canım acıdı. "Amma da fesatsın."

Kulağımı dişleyince gıdıklanıp iskemlede debelendim. Dünyadaki tüm blog yazarlarını saplantılı biçimde takip etmemek için hemen dizüstü bilgisayarımı kapattım. O işi başka bir gün, daha çok zamanım olunca yapacaktım.

Daemon geri gidince kalktım, gözüm masanın kenarında üst üste yığılmış dergilere takıldı. Dergilerdeki gelinlikler bana bakıyor, nefesimi kesiyordu.

Bakışlarım sol elime kaydı.

Yüzük parmağımdaki parlak elmas harbiden dikkat çekiciydi. Bazı günler, ışık doğru açıdan vurduğunda beni öyle büyülüyordu ki, dakikalarca gözümü alamadan baktığım oluyordu.

Evlenecektik, hem de bu sefer gerçekten. Beyaz gelinlik, merasim, nedimeler, sağdıçlar, kokteyl, DJ ve en önemlisi, düğün pastasıyla. Bu defa gerçek adımızı kullanacaktık. Sahte kimliklerimiz geride kalmıştı ama bazen onları özlüyordum.

Kaidan Rowe acayip havalıydı.

Fakat General Eaton verdiği sözün ardında durmuştu. UKP yani Uzaylı Kayıt Programı bizi etkilememişti ve Vegas videolarının internette dolandığı kısacık sürenin ardından, bugüne dek bizi tanıyan çıkmamıştı.

UKP, General Eaton'ın ve hükümetin dost canlısı olmayabilecek Luxen'leri ve Köken'leri ortadan kaldırmak için verdiği yanıttı. Bizim dışımızda tüm Luxen'lerin, melezlerin, Köken'lerin ve Arum'ların kayıt yaptırması gerekiyordu. Bazen bu

durum değişir mi diye merak ediyordum ama o zaman mideme sancılar saplanıyordu.

Uzaylılar artık bir sır olmaktan çıkmıştı ve istilacı Luxen'lerin yaptığı korkunç şeylerden sonra uzaylılar... toplum içinde çok hoş karşılanmıyordu. Gün geçmiyordu ki haberlerde Luxen olduğundan şüphelenilen kişilere ya da kolonilerine dönük bir saldırı gerçekleşmesin. Sayısız masum Luxen geçtiğimiz aylarda cinayete kurban gitmişti ve bazıları... sırf farklı oldukları için öldürülmüştü.

Korkunçtu bu; çünkü size normal ve iyi insan gözüyle bakan biri, insan olmadığınızı öğrendiği anda değişebiliyordu. Eğer halk oniksin, elmasın ya da düşük dozda şok aygıtlarının bizi nasıl etkilediğini öğrenirse işimiz dumandı.

Hayat ne mükemmeldi ne de kolay. Gelecek bile bazen parlak görünmüyordu fakat zaten her şeyin güllük gülistanlık olmasını beklemek boşunaydı.

Parmağımı, dergilerden beğendiğim gelinlikleri, dekorasyonları ve pastaları işaretlemek için kullandığım renkli ayraçların üstünde gezdirdim.

Bu fikir Daemon'dan çıkmıştı ama düğün planlama konusunda pek iyi olduğu söylenemezdi. Yine de o kalın mı kalın dergileri elime aldığımda hiç yakınmıyordu.

Ne var ki rahatsız edici derecede ilgisini çeken bir şey vardı, o da jartiyer seçimiydi.

Yukarı baktığımda beni pür dikkat seyrettiğini gördüm. Bu bakışı, bazen önünde çırılçıplak soyunmuşum gibi hissettiriyordu bana.

İçimi bir sıcaklık kapladı. Duvardaki saate bakarken dudağımı ısırdım.

"Zamanımız var," dedi Daemon. Sesi zımpara kâğıdı gibi pürüzlüydü.

Kaşımı kaldırdım ama o anda kalbim tekledi. "Ne için zamanımız var?"

"Hadi, hadi. Saf numarasına yatma." Az önce kalktığım sandalyenin yanından geçti, bana doğru çalımla yürürken midemde hoş bir his peydahlandı. "Aklından geçeni biliyorum."

"Bilmiyorsun." Bir adım geri gittim, ayak parmaklarımı halıya gömdüm.

"Biliyorum," diye mırıldandı, dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "O sadece hüsnükuruntu ve balon gibi şişkin egonun sana söylediği."

Kaşlarını yine kaldırdı. "Öyle mi dersin, Kedicik?"

Gülmemeye çalışarak başımı öne salladım, tekrar saate baktım. Gerçekten de zamanımız vardı. Omuz silktim.

İddiacı yanı kabardı, gözleri koyulaşarak orman yeşiline döndü ve benim de içimde havai fişek gibi bir coşku patlaması oldu. "Bence aksini kanıtlayabilirim."

"Nasıl istersen."

Daemon göz açıp kapayana dek önümde bitti. Ona bağıracaktım çünkü bunu yapmasından hâlâ nefret ediyordum ama beni öyle kavurucu bir ateşle öptü ki, dizlerim titredi.

"Bana on dakika yeter," dedi boğuk bir sesle.

"Sadece iki dakika diyordun, ne oldu?"

Daemon gülerek uzandı, tişörtümü tutup çekti, başımdan çıkardı. "Yapmayı planladığım şey ondan biraz daha uzun sürer."

Elbiselerimi rekor sürede çıkarmada üstüne yoktu. Daha ne oluyor diyemeden kendimi karşısında biraz çıplak halde bulmuştum.

Daemon eserine hayranlıkla bakarcasına geri çekildi. "Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum..." Bakışları yukarı kaydı, göğüslerime gelince adeta fiziksel bir dokunuş hissettim. "Seni istiyorum. Seni daima isteyeceğim."

"Daima mı?" diye fısıldadım.

Yine yaklaştı, beni kollarımdan tuttu, dudaklarını yanağımda gezdirdi. "Daima."

Göğsüm onunkine değdi. Bu his beni sarsmıştı. Genzinden gelen pes ses içimi allak bullak etmişti. Beni tekrar öptü, ellerini kollarımdan indirip belime koydu. Titredim. Duruma bakılırsa iki dakikaya bile kalmayacaktı.

Daemon beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladım. Öpücüğü bir kez olsun kesintiye uğratmadı ve sırtım yatağa değdiğinde bin bir farklı arzuyla nefes nefeseydim.

Kot pantolonunu sıyırırken "Kaç dakikamız kaldı?" diye sordu.

Üstüme çıkarken güldüm. Eğilince saçları yanağımı gıdıkladı. "Ben dakika tutmayı bıraktım."

"Vay be. Daha şimdiden mi?" diye mırıldandı dudaklarıma değerek. Kolunu belime dolayıp beni kaldırınca vücutlarımızın o en harika noktaları birbirine temas etti. "Yeteneğim bazen beni bile şaşırtıyor."

Bir kahkaha attım ama gülümseyip öperek beni susturdu, zaten sonrasında gülmeye yer kalmadı. Sıcacık, ufacık öpücükleriyle alnımdan başlayıp aşağıya, çok aşağılara indi ve orada kalıp aklımdan tüm zaman kavramını, yapmamız gereken her şeyi silip attı.

Tekrar doğrulduğunda, kalçalarımız buluşurken vücudum titriyordu. "Kat, Tanrım... Seni çok seviyorum."

Ne bu sözleri duymaktan ne de beni gerçekten ne kadar sevdiğini tatmaktan sıkılacağım bir ana gelecekti. Kollarımı boynuna doladım, yanağından, dudaklarından aşağı bir öpücük sağanağıyla aşağı indim ve kontrolünü yitirince inmeye davam ettim.

Ben kendimi duygu seline kaptırmışken Daemon'ın kaç dakika devam ettiğini bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda

yüzünü boynuma bastırmıştı ve parlak ışığı titreşerek tavanı aydınlatıyordu.

Başını kaldırıp nemli şakağıma bir öpücük kondurunca yüzümde tembel, hoşnut bir gülümseme belirdi ve ona yeni baştan âşık oldum. Yan yatarken beni de kendine çekti, başımı göğsüne koyup benimkiyle eşzamanlı ve hızla çarpan kalbinin sesini dinledim.

Daemon bir süre sonra dönüp arkasına baktı ve küfür etti. "Gelmelerine on dakika var."

"Hadi canım!" Göğsüne vurup ayağa fırladım.

Ben alelacele yataktan inerken arkamdan güldü. "Nereye gidiyorsun?"

"Duş almam lazım." Atkuyruğu yapılmış saçımı çekeledim, daha yukarıda topladım. Hızla yatağın etrafını döndüm, kötü kötü baktım ona.

Bakışları yüzümden epey bir aşağıya odaklanmıştı. "Duş almana gerek yok ki."

"Hayır, var!" Banyonun kapısını hızla açtım. "Kokuyorum... Düpedüz sen kokuyorum."

Daemon'ın kahkahası beni, hayatımın en kısa duşuna takip etti çünkü o da yanıma gelmiş, tam bir erkek gibi yıkanmıştı. Azıcık sabun şuraya sür, biraz da şuraya, bitti. Duş dedikleri bu kadardı.

Erkeklerden nefret ediyordum.

Kapının zili çalmadan önce, muhteşem kitaplardan oluşan derme çatma kütüphaneme uğrayıp hediye paketini alacak ve merdivenden aşağı koşacak zamanı ancak buldum.

Ben pembe paketi kanepenin üstüne bırakırken Daemon da yanımdan geçip kapıya yetişti. Dönüp bana baktı. "Hâlâ benim gibi kokuyorsun."

Ağzım bir karış açık kaldı.

Ben daha çığlık açıp üst kata kaçamadan kapıyı açtı. Çok acayip göründüğümden emindim çünkü misafirlerimiz suratlarında birbirinin kopyası "Ne oluyor yahu?" ifadeleriyle bakışıyorlardı.

Ya da Archer kafamın içine bakıyordu.

Ametist rengi gözlerinin içi gülüyordu. Lafı uzatarak "Belki," dedi. Ben de gözlerimi kıstım.

"Şunu yapmaktan vazgeçmelisin harbiden." Dee onu itip geçti. Gür, dalgalı saçları arkasında parlak ve yüksek çözünürlüklü bir pelerin gibi sallanıyordu. "Dün ne yaptı biliyor musun?"

"Bilmek istiyor muyum?" diye homurdandı Daemon.

Archer lafa karıştı. "Hayır."

"Aman ne güzel."

"Oliver Garden'daydık. Bu arada, o sonsuz krikkrak saçmalığından ona söz ettiğiniz için teşekkürler çünkü herhalde bu ay orada on kez yemeğe gittik. Artık sarımsak gibi kokmaya başladım," dedi Dee ve televizyon koltuğuna kurulup babetlerini yere vurmaya başladı.

"Salatalarını, çorbalarını seviyorum," deyip omuz silkti Archer. Sonra gelip bir koltuğa oturdu.

Daemon'ın kaşları çatılmıştı.

"Neyse," dedi Dee. "Bize bakan garson kız sürekli onu kesiyordu. Hiç gözünü kırpmadan. Ben orada yokmuşum gibi."

Birinin Dee'yi görmezden geldiğini hayal etmek bile kolay değildi.

"Ben de normal bir şey yaptım," dedi.

"Normal mi?" Archer kısa bir kahkaha patlattı. "Zavallı garson kızın üstünden otomobille geçme hayalleri kuruyordu. Hem de tüm kanlı detaylarıyla."

Dee zarif omzunu kaldırdı. "Dediğim gibi, insanların dü-

şüncelerini okuyup sonra gördüklerinden şikâyet etmemen gerekiyor."

"Şikâyet ettiğimi nereden çıkardın?" dedi Archer. Eğildi, ağzı Dee'nin kulağına değdi. "Yanlış hatırlamıyorsam bunu çok seksi bulduğumu ve canımın seninle..."

"Tamam, tamam!" diye bağırdı Daemon. "İşte düşünmek bile istemediğim şeyler bunlar."

Dee kaşlarını çatıp erkek kardeşine baktı. "Ne o? Sence bizim çılgınca..."

"Dur," deyip elini salladı Daemon. "Ciddiyim. Ona zaten zar zor katlanıyorum. Bir de canını yaktırma bana."

"Ama ben seni seviyorum," diye yanıtladı Archer.

Daemon ona öyle bir bakış attı ki, gören çoğu kişi tabanları yağlardı. "Dee'ye buralarda bir yere yerleşmesini önerdiğime harbiden pişmanım. Senin de bunu davet sayacağını bilsem söylemezdim."

Dee tiz bir sesle, "Ben nereye gidersem o da gelecek," dedi. "Bir alana bir bedava kampanyası gibi. İster al ister alma."

Dee'nin, erkek kardeşininkine tıpatıp benzeyen gözlerini görünce güldüm. Bu da çok düşündüğüm bir şeydi. Onca "acaba"nın yanı sıra, Dee üzerindeki Luxen etkisinden kurtulamasaydı ne olurdu diye merak ediyordum. Bizimle dövüşürken ölür müydü yoksa sağ kalır mıydı? Sağ kalırsa Dünya'dan kaçar mıydı yoksa öldürülür müydü?"

Annemin üstüne bir de Dee'yi yitirmeyi kaldıramazdım. Peki ya Daemon'ı nasıl etkilerdi? Bunun düşünmek bile istemiyordum. Onu mahvederdi; Dee bizimle dövüşürken az kalsın mahvediyordu da.

Saçını düzeltirken küçük pembe paketin farkına vardı. "Ne var içinde?"

"Ah!" Paketi kaptım hemen. "Sipariş ettiğim bir şey."

Archer ona bakınca Daemon omzunu silkti. "İçinde ne var bilmiyorum. Bana söylemedi."

Onlara göstermek için sabırsızlanarak paketi açtım, içinden çıkan bebek tulumunu görsünler diye kaldırdım. "Nasıl buldunuz?"

Koca siyah harflerle yazılı sözcükleri okurken Daemon kaşlarını kaldırdı. "Kitaplardaki Erkek Arkadaşlar Daha İyidir."

Kıkırdayarak tulumu koltuğun kolçağına bıraktım. "Bence Dawson ve Beth de beğenecek."

Archer'm kafası karışmış gibiydi. "Ben anlamadım."

"Hiç şaşırmadım," dedi Dee soğuk bir tavırla. "Bence çok şirin."

"Bence de." Tulumu katlayıp ambalajına geri koydum. "Kızı daha küçük yaşta kitaplardaki erkek arkadaşların tiryakisi yapacağım."

"*Kızı*." Archer başını iki yana sallayıp ofladı. "Bunu duymaya alışmam bakalım ne kadar zaman alacak."

"Alışsan iyi edersin çünkü bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum," dedi Daemon.

"Nereden biliyorsun?" Archer omuz silkti. "O ilk dişi Köken'lerden biri. Çocuğun ne gibi yetenekleri olacağını kim bilebilir?"

"Ben cinsiyet değiştirmenin o yetenekler arasında olduğunu hiç sanmıyorum." Dee yüzünü ekşitti. "En azından umarım öyle bir şey yoktur çünkü çok acayip olurdu."

Beth'in bir kız çocuk dünyaya getirmesiyle Dawson ve Beth en büyük sürprizi yapmıştı. Aklıma ilk gelen şey *Nessie* olmuştu ve ardından on beş dakika boyunca katıla katıla gülmüştüm.

"Hazır mısınız?" diye sordu Archer. Daha şimdiden kapıya gitmiş, açmıştı. "Tahmin edin bu sabah kimden haber aldım." Daemon yanından çalımla geçerken durakladı. "Hayır ukala.

Justin Bieber değildi ve ona âşık değilim. Ne alakası var şimdi?"

Daemon kıs kıs güldü.

"Kimden?" diye sordum konuşma iyice rayından çıkmadan.

Kapı arkamdan kapanırken Archer bana güldü. Dee daha şimdiden Archer'ın Jeep'inin ön yolcu koltuğuna geçmişti. "Hunter aradı. Herkes ne yapıyor diye merak etmiş."

Elimi tutan Daemon'la bakıştık. Birkaç ay önce ondan ve Serena'dan haber almıştık. Hunter, erkek kardeşinin evinden çıkıp batıya gitme planı yapıyordu. "Taşınmışlar mı?"

"Evet, buradan çok da uzakta değiller. Galiba Boulder'a ya da daha yakın bir yere yerleşmişler çünkü Serena oralı." Archer araba anahtarlarını çıkardı, Daemon'la ben arka koltuğa geçince sohbete kaldığımız yerden devam ettik. "Bana kalırsa yakında ziyarete gelirler."

"Aman ne güzel," diye homurdandı Daemon.

Her cumartesi Beth ile Dawson'ın evine gidiyorduk. Bebek artık rahatça dışarı çıkarılacak yaştaydı ama bu... şey, çok mantıklı bir fikir olmazdı. Bebeğin nesneleri dokunmadan hareket ettirme ve gözlerinden ışık saçma gibi tuhaf huyları vardı. Dahası, geçen hafta uçmuştu.

Yerden yükselmişti.

Ev geniş bir arazinin içindeydi ve önündeki gür ağaçlar gereken gizliliği sağlıyordu. Kapıyı Dawson açtı ve gülümseyerek bizi içeri buyur etti. Kaşlarımı çattım çünkü farklı görünüyordu.

Dee uzanıp onun başını okşadı. "Hayrola? Baba tıraşı mı bu?" diye sordu.

Tabii ya. Saçını kestirmişti. Yanları daha kısa, üstler uzundu. Yakışmıştı. Gerçi iki erkek kardeşe kel kafa bile yakışırdı.

"Hoşuma gitti," dedi Archer. Sırıtıyordu çünkü kendi saçıyla neredeyse aynıydı.

Beth salonun kapısında belirdi. Siyah bukleli, güleç yüzlü bir bebek bacağına tutunuyordu. "Çin yemeği sipariş ettim," dedi yüzünü buruşturarak. "Lazanya pişirecektim ama..."

"Yo! Çin yemeği bize uyar." Dee bana bir bakış fırlattı, sonra koşup doğruca bebeğin yanaklarına saldırdı.

Hepimiz öğrenmiştik ki Beth yumurta kırmayı bile beceremiyordu. Yemeği dışarıdan söylemek çok daha iyi bir çözümdü.

Salona doluştuk. Beth'in ne kadar farklı göründüğüne şaşmadan edemedim. Saçlarını yüksek bir atkuyruğuyla toplamıştı. Yüzü sağlıklı ve pırıl pırıldı. Bazen hâlâ gerçekten uzaklaştığı, karanlık anları oluyordu ama... artık çok, ama çok daha iyiydi.

Daemon hediyeyi bir köşesi oyuncak dolu salonda bir sehpanın üzerine bıraktı. Pelüş oyuncakların, bebeklerin ortasında üzeri harfli oyuncak küplerle bir isim yazılıydı.

Ashley.

Dawson ile Beth'in çocuklarına Ash'in adını vermeleri çok ince ve harika bir fikirdi. O kendini feda etmeseydi üçü de bugün burada olamazdı.

"Gördünüz mü?" Dawson nereye baktığımı görmüştü ve yüzündeki gurur dolu gülümsemeyi görmemek olanaksızdı. "Bu sabah yaptı."

Küçük dilimi yutacaktım az daha. "Kendi adını mı yazdı?"

"Evet." Beth, Dawson'a baktı. "Ash örtünün üstünde oyuncaklarıyla oynuyordu, bir de ne görelim? Adını yazmış."

Dee iki kişilik kanepeye Archer'ın yanına oturdu. "Ben ilkokul birinci sınıfa gelene kadar adımı yazamamıştım. Hem de adımda sadece üç harf var."

Güldüm.

"Onu kucağına almak ister misin?" diye sordu Beth.

Hayır demek kabalık olacaktı, o yüzden beceriksizce kolla-

rımı uzattım. Bebek tutma işinde hiç iyi değildim. Biraz büyüdükten sonra başlarını kolayca dik tutabiliyorlardı ama olsun. Onları kucağıma aldıktan sonra ne yapmam gerektiğini hiç bilemiyordum. Sallamalı mıydım? Zıplatmalı mıydım? Tanrı aşkına, ne denirdi ki onlara?

Bir saniye sonra küçük Köken ellerimdeydi ve kocaman mor gözlerini gözlerime dikmişti. Umarım düşüncelerimi okumuyordur ve aklımdan geçenleri anlamıyordur diye dua ettim.

Çünkü onu kazara düşürmekten korkuyordum.

Küçük Ashley'i göğsüme yaslarken hızla uzanıp iki parmağımı kaptı ve sıktı. Hem de sertçe. Güldüm. "Vay be. Amma da sıkı tutuyor."

"Çok kuvvetli." Beth yanına oturunca Dawson gülümsedi. "Geçen gün oyuncak ayısını ta oturma odasından mutfağa kadar fırlattı."

"Olacak şey değil," diye mırıldandı Archer.

"Belki ileride softball oyuncusu olur," dedi Dee.

Beth'in gülüşü neşeli ve şaşırtıcı derecede kaygısızdı. "Eğer daha da kuvvetlenirse korkarım bir şeyleri fırlatıp duvarı yıkabilir."

"Bu çok acayip olurdu işte," dedim Ashley'e, o da kıkırdayarak yanıt verdi. Bakışları arkama takıldı, Daemon'ın yaklaştığını hissettim. Bebek onu çok ciddi ve merakla inceliyordu. "Seni pek sevmedi galiba."

Güldü Daemon. "Beni herkes sever."

Archer alay edercesine güldü.

Ben Dawson ile Beth'in çocuğunu kucağımda tutarken Daemon da belime sarıldı, dudaklarını yanağıma sürdü. Ashley kısacık kolunu uzattı, tombul parmaklarını onun çenesine değdirdi.

Her zaman olduğu gibi, kendini ona dokunmaktan alamıyor gibiydi.

Belki gün gelecek, kendi çocuğumuzu kucağıma alacaktım. Kim bilebilirdi? Fakat buna daha çok vardı, belki de *onlarca* yıl. Hatta o günün geleceğinden de emin değildim. Bir çocuk yetiştirme fikri ikimize de hâlâ yabancı bir şeydi ve öyle kalmasını tercih ediyorduk. Daemon belime daha da sıkı sarıldığında üç değil de iki kişi olsak bile mutlu olacağımızı anladım. Fakat ailemizin üçüncü üyesinin bir köpek ya da kedi yavrusu olmasını umuyordum. Görünen o ki bebekler bir hayli uğraş gerektiriyordu.

Ashley'nin bakışları tekrar bana döndü. Ben onunla konuşup gülerken yumuk dudaklarını aralayıp kocaman gülümsedi ve gözbebekleri ansızın aydınlandı, bembeyaz parladı.

"O özel bir çocuk," diye mırıldandı Daemon.

Öyleydi de.

Kulağıma "Ama sen daha özelsin," diye fısıldadı, kendimi onun kucağına bırakırken güldüm.

Başımı kaldırdım, gözlerimi odadakilerin yüzlerinde gezdirdim. Dee. Archer. Dawson. Beth. Sonra kendimi Ashley'nin parlak gözlerine bakarken buldum. Nihayet Daemon'ın yüzünü yoklamayı bitirmiş, başını çenemin altına yaslamış bir yandan mırıltıya benzer sesler çıkarıyor, bir yandan da etrafındaki her şeyi adeta sünger gibi emiyordu.

Dee ile Beth düğünden –benim düğünümden– konuşmaya, benim için renk önermeye başladılar. Sanırım Dee pembe giymem için dua ediyordu. Archer ile Dawson aralarında oturuyor, bu muhabbet yüzünden akılları karışmışa benziyordu. Benim ise gülümsemem yüzüme yapışmış gibiydi.

Gelecek ne denli zoru olursa olsun bu benim ailemdi; onları güvende tutmak için her şeyi göze alırdım. İçlerinden biri şu anda salyasını tişörtümün her yerine bulaştırıyor olsa da.

Kapı çalınınca düşüncelerimden sıyrıldım ve Archer'a baktım. Ağzı kulaklarındaydı.

"Kim olabilir?" diye sordu Daemon. "Hepimiz buradayız."

Dawson ayağa kalktı. "Hiçbir fikrim yok. Ben bir bakayım."

Archer'a bakmaya devam ettim. Midem altüst olmuştu. *Yoksa bu?*

Archer'ın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı.

Nefesimi tutup kapıya doğru döndüm ve Dawson'ın salona geri geldiğini gördüm. Arkasında, Montana'dan ayrıldığımızdan beri görmediğimiz biri vardı.

Luc upuzun bacaklarıyla rahat ve çevik adımlar atarak içeri girdi. Vay canına, onu en son görüşümden bu yana boyu daha da uzamıştı. "Nasıl olur da toplanır, bana haber vermezsiniz?" dedi.

Güldüm, neredeyse –ama neredeyse– koşup onu kucaklayacaktım çünkü birçok şey borçluyduk ona. Yine de yapmadım çünkü Luc'un kucaklanmayı seven biri olmadığını biliyordum.

Fakat Dee bunun farkında değildi.

Oturduğu koltuğun altında yay varmışçasına fırladı, daha tepki veremeden Luc'un üstüne atıldı, o efsanevi kucaklamalarından biriyle ona sarıldı. Dee'nin omzunun üstünden Luc'un hafifçe büyümüş gözleriyle karşılaştım.

Luc'a dost demek zordu ama onun öyle olduğunu düşünmek istiyordum ve onun adına kalbim sızlıyordu. Bildiğimiz kadarıyla serum –Prometheus serumu– Nadia üzerinde beklenen etkiyi göstermemişti. Daidalos'un berbat yanı da buydu. Bazı bakımlardan iyi niyetliydiler ve zamanları olsa belki ileride birçok insan hastalığının kökünü kazıyacak bir ilaç geliştirebilirlerdi.

Fakat herkesin hikâyesi mutlu sonla bitmiyordu işte.

Nihayet Dee'den kurtulan Luc, Daemon'la benim önümüzde durdu. Aslında baktığı biz değildik; kucağımdaki Ashley'i yepyeni bir canlı türü görmüşçesine merakla izliyordu.

Kaldı ki, haklıydı da.

Alçak sesle "Nasıl gidiyor?" diye sordum ona.

Omuz silkti Luc. "Bilirsin işte. İşler kebap, yan gel de yat."

Kaşlarımı kaldırdım.

Daemon boğulmuş gibi bir ses çıkardı. "Sen cidden söyledin mi bunu?"

"Söyledim ya. Öyle de havalıyımdır işte."

Başını yana doğru eğmesini izleyip gülümsedim. "Hâlâ Köken'lerle misin?"

Gözlerini kısıp Ashley'e bakarken başıyla onayladı. "Şimdilik. Onlar için iyi olduğunu düşünüyorum. Çünkü dediğim gibi, ben bu işte ustayım ve onlar da en iyisinden öğreniyorlar."

Odada hiç kimse buna yanıt vermedi çünkü Luc... Luc'tu işte. Evet, artık ortalıkta Nancy ya da Daidalos olmadığına göre Köken çocukların durumu daha iyi olacaktı. İyi ama Luc onlara ne öğretebilirdi ki?

Bilmek istemediğimden emindim. O buradayken çocuklara kimin göz kulak olduğunu da bilmek istemiyordum.

"Alabilir miyim?" diye sordu Luc, kollarını uzatarak.

Beth'e baktım, o da başıyla evetledi. "Tabii ki."

Luc, Ashley'i ufaklıklarla uğraşmada deneyimliymişçesine ustaca aldı. Onu havaya kaldırdı. Ashley de *onu* incelermişçesine bakıyordu.

"N'aber?" dedi Luc.

Ashley bebek avucunu Luc'un bir yanağına yaslayıp diğeriyle onun saçını çekti.

"Bu, seni sevdiği anlamına geliyor," dedi Dawson, Beth ile Luc'un arasına girip.

"İlginç," diye mırıldandı Luc.

Ashley aguladı ya da tuhaf biçimde, bebekçe güldü. Luc bunun üzerine gülümsedi. "Sen özel bir çocuksun," dedi az önce Daemon'ın söylediğini tekrarlayarak.

Luc'un, kucağında Ashley'le Dawson'a ve Beth'e döndüğünü gördüm. Konuşmalarını belli belirsiz duyabildim. Patates cipsinden, mayonezden ve tuhaf yerlerden söz ediyorlardı. Başka bir şey duymak istemediğime karar verdim.

"Kedicik?" diye mırıldandı Daemon.

Başımı hafifçe döndürdüm ve kapısını ilk kez çaldığım ve suratına yumruğu indirmek istediğim o günden beri hep olduğu gibi, çarpılıp kaldım. Benimdi, hem de tümüyle. Hem o ukalalık taslayan yanıyla hem de sıcacık, sevgi dolu, muzip yanıyla.

"Efendim?"

Dudakları kulağıma sürtündü ve bana söylediği bir dizi sözcük gözlerimin fal taşı gibi açılmasına, yanaklarımın cayır cayır yanmasına sebep oldu. Tanıyordum bu sözcükleri.

Çok uzun zaman önce, bir derste bana uzattığı nota yazdığı şeylerdi bunlar.

"Buna var mısın?" diye sordu parlak yeşil renkte yanan gözleriyle. "Umarım varsındır. Bunu aşağı yukarı iki yıldır düşünüyorum. Beni yüzüstü bırakma, Kedicik."

En içten biçimde yanıt verirken kalbim göğsümde güm güm çarpıyordu. "Seninle her şeye varım, Daemon Black."

TEŞEKKÜR

Bir seriyi bitirmek hiçbir zaman kolay değildir. Muhteşem bir andır ama bir yandan da buruk bir tat bırakır damağınızda. Katy ile Daemon'ı size getirmek için perde arkasında çalışan yığınla insan olmasa, bunu asla başaramazdım.

Öncelikle, Liz Pelletier'siz bunların hiçbiri olamazdı. Bir kitabı teslim ettiğim gün bana, lise çağındaki uzaylılar hakkında bir şeyler yazmayı hiç düşünüp düşünmediğimi soran oydu. Gülmüş ve ona hayır demiştim. Liseli uzaylı olur muydu hiç? Fakat sonra düşündüm, Katy ile Daemon'ı buldum. Gerisi ise Luxen tarihinde yazıyor. O yüzden, sana teşekkürler.

Entangled Teen ve Macmillan ekibine de teşekkürü borç bilirim. Editörler, reklamcılar, asistanlar ve yıllar boyunca bu çorbada tuzu olan herkese. Harikulade menajerim Kevan Lyon'a, yabancı telif temsilcilerim Rebecca Mancini ve Taryn Fagerness'a, film temsilcim Brandy Rivers'a ve reklamcılarım KP Simmon'a, Deb Shapiro'ya, Heather Ricco'ya teşekkür ediyorum.

Kocaman bir teşekkür de *Opal* hakkında harika bir tanıtım yazısı yazan Nancy Holder'a ve aynısını yapan Wendy Higgins'e

gidiyor. Saatlerce vakit öldürmeme yardım ettikleri için Laura Kaye'e, Molly McAdams'a ve Sophie Jordan'a teşekkürler. Aynısı aradığımda muhtemelen istemedikleri halde telefonu açan Tiffany Snow, Jen Fisher, Damaris Cardinali, Lesa Rodrigues, Dawn Ransom ve Tiffany King için de geçerli. Etkinlikler için çocuğunu ödünç almama izin veren Vi'ye, yine etkinliklerde benim adıma sağa sola koşturup kitap satın almaya gönüllü olan Jena Freeth'e de teşekkürlerimi sunuyorum.

Stacecy Morgan... sen bir harikasın. Teknolojiyle yıldızın barışmasa da öylesin, biliyorsun.

Teşekkür etmek istediğim daha o kadar çok insan var ki... Daha ilk günden itibaren seriyi destekleyen blog yazarları ve kitap yorumcuları. Kalbimin bir kısmı hep size ait. Son olarak da, kitaplarımı almış olan tüm okurlar, sağ olun.

Bu yolculuğa benimle çıktığınız için size müteşekkirim.

OBSİDİYEN, *ONİKS* ve *OPAL* ile efsaneleşen
LUX serisinde sona yaklaşılıyor ve savaş başlıyor.

KÖKEN

JENNIFER L. ARMENTROUT

Kathy yakalandı. Daemon artık onu bulmak için yaşıyor.

www.dexkitap.com